1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

TAMI HOAG

"Polisiyenin Kraliçesi."
New York Post

ÖLÜMDEN DAHA DERİN

KORİDOR YAYINCILIK - 135

ÖLÜMDEN DAHA DERİN

Tami Hoag

Özgün Adı: *Deeper Than The Dead*

Çeviren: Ender Nail

1

Kahramanım

Benim kahramanım babam. O harika biri. Çok çalışır, herkese iyi davranır ve insanlara yardım etmek için elinden geleni yapar.

Kurban olarak seçtiği kadın, fırsat bulsa çığlık atardı. Bunun olmayacağını biliyordu. Kadının, ağzını açabilmesine artık imkan yoktu. Gözlerinde de müthiş bir korku vardı. Ama onları da bir daha açması mümkün değildi. Onu kör ve dilsiz yaparak arzu ettiği mükemmel kadın haline getirmişti. Çok güzel. Kötülüğü gözün görmesin. Ağzın söylemesin. Kulakların duymasın, itaatkar ol. Kıpırdayamayacak hale geldiği için kadın ona karşı koyamıyordu.

Bazen bana ev ödevlerimde yardım eder. Çünkü babam fen ve matematikte çok başarılıdır. Bazen arka bahçede oynarız. O zaman çok eğlenirim. Ama babam çok meşgul bir insan. Çok çalışır.

Kadın kontrol edilemez biçimde titrerken kapıldığı paniğin etkisiyle yanaklarından terler süzülüyordu. Adam onu kendi bedeniyle zihninin içine hapsetmişti. Ve buradan kaçış da yoktu.

Kadın kendini karanlığa doğru her atmak isteyişinde boynundaki ipler daha bir geriliyor, ter ve kanın oluşturduğu derecikler küçük, yuvarlak göğüslerine doğru akıyordu.

Babam ne olursa olsun insanlara hep kibar davranmam gerektiğini söyler, insanlara onların bana nasıl davranmalarını istiyorsam öyle davranmalıyım.

Kadın artık ona saygı duymak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Tüm güç artık adamdaydı. Bu oyunda hep o kazanırdı. Kadının sahtekarlık dolu sözcükleriyle güzellik maskesini, saf gerçeği gün yüzüne çıkarmak için ortadan kaldırmıştı. Şimdi karşısında duran kadın koca bir sıfırdı. Ve o da Tanrı'ydı.

Öldürmeden önce kadının bunu anlaması çok önemliydi.

Babam toplum için çok önemli bir adam

Önemli olan kadının bu gerçeği yansıtacak zamanı bulabilmesiydi. İşte bu yüzden onu henüz öldürmemişti. Zaten buna da zamanı yoktu.

Babam bir kahraman

Saat neredeyse üç olmuştu. Gidip çocuğunu okuldan alması gerekiyordu.

2

Beş Gün Sonra

8 Ekim Salı, 1985

"Salağın tekisin sen, Crane."

Tommy Crane istifini bozmadan, iç çekti.

Tommy'nin tam karşısındaki sırada oturan Dennis Farman tombul yüzünü büyük bir ihtimalle tam bir külhanbeyi gibi gözükmesine neden olduğunu düşünerek buruşturuyordu.

Tommy kendini bunun yalnızca aptalca bir bakış olduğuna ikna etmeye çabaladı. Dingil. Bu haftanın yeni kelimesi buydu. Dingil: Argo. Zeki davranışlar sergilemede başarısız olan kişi. Yani kısaca ahmak da denebilirdi tabii.

Ve bu da Dennis'e cuk oturan bir tanımdı.

Dennis Farman'm kendisinden büyük olduğunu düşünmemeye çalıştı. Dennis ondan tam bir yaş büyüktü ama bu aslında önemsiz bir ayrıntıydı.

"Sen eşeklerin aletlerini emiyorsun," dedi Farman söylediği şeyin zekice olduğunu düşünüp, gülerek.

Tommy yeniden iç çekip, kapının üzerindeki saate baktı. İki dakika daha.

Wendy Morgan dönüp, asabi bir ifadeyle söylendi. "Bir şey söylesene, Tommy. Ona öküzün tekisin filan desene."

"Bir şey söylesene, Tommy," diye dalga geçti Farman, kızın sesini taklit ederek. "Ya da izin ver kız arkadaşın senin yerine konuşsun."

"Onun kız arkadaşı yok," diye söze kanştı Farman'ın sıska yalakası. "O bir gay. Yanındaki de lezbiyen zaten."

Wendy gözlerini devirerek, "Kapa çeneni, Hamamböceği," dedi. "Sen daha söylediğinin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Çünkü sen öylesin."

Tommy saate baktı, özgürlüğe bir dakika daha yaklaşmıştı. Bayan Navarre elinde sarı bir defterle masasına yöneldi.

Biri ona işkence yapsa, ayaklarını ateşe tutup, parmaklarını bambu dallarıyla ezse, ancak o zaman Bayan Navarre'ye aşık olduğunu itiraf ederdi. Bayan Navarre akıllı ve kibar olduğu kadar büyük kahverengi gözleri ve kulaklarının arkasında topuz yaptığı saçlarıyla oldukça da güzel bir kadındı.

"Amcık," dedi Hamamböceği, küfrün Bayan Navarre'nin kulağına zehirli bir ok gibi saplanmasını sağlayacak derecede yüksek sesle. Kadın da hemen o yöne döndü.

"Bay Roache," dedi kadın, bir bıçak kadar keskin ses tonuyla. "Tahtaya gelip, arkadaşlarına yarın arada ve yemek saatinde neden sınıfta beklemek zorunda olduğunu açıklamak ister misin?"

Roache aşırı büyük gözlüklerinin arkasından en aptal bakışlarıyla, "Şey, hayır," diyebildi.

Bayan Navarre bir kaşını kaldırdı. Zaten bu kaşıyla çok şey söyleyebilirdi. Tatlı, nazik biriydi kabul ama kolay kolay kafaya alınabilen tiplerden de olmadığı açıktı.

Cody Roache zorlukla yutkunup, bir kez daha denedi. "Şey... Hayır, efendim."

Zil çalınca herkes ayağa fırladı. Ama Bayan Navarre'nin bir parmak hareketiyle hepsi sanki bir filmin içindeki animasyon karaktermiş de biri stop düğmesine basmış gibi olduğu yerde kalakaldı.

"Bay Roache," dedi. Birine Bay ya da Bayan diye seslenmesi hiç de hayra alamet değildi. "Yarın masamda ilk senin ödevini görmek istiyorum."

"Peki, efendim."

Sonra elini indirmeden yavaşça Dennis Farman'a doğru döndü. "Dennis baban arayıp, bugün seni almaya gelemeyeceğini, eve yürümen gerektiğini söyledi."

Bayan Navarre'nin elini indirdiği saniyede, öğrenciler serbest kalmış vahşi atlar gibi sınıftan hızla çıktılar.

"Neden ona karşılık vermiyorsun, Tommy?" diye sordu Wendy, Oak Knoll İlkokulu'ndan çıkıp, parka yöneldikleri sırada.

Tommy sırt çantasını omzuna atıp, "Çünkü beni bir anda kırık bir kemik yığını haline getirebilir."

"Sadece konuşuyor o."

"Senin için söylemesi kolay. Geçenlerde yakan top oynarken bana sertçe vurdu. Tam bir hafta boyunca doğru dürüst nefes alamadım."

"Kendini savunmalısın," diye ısrar etti Wendy, mavi gözlerini kırpıştırarak. Kız her zaman Tommy'nin adlarını bile duymadığı rock yıldızlarına benzettiği uzun sarı saçlarıyla tam bir denizkızına benziyordu. "Aksi takdirde tam bir adam olamazsın ki."

"Ben adam değilim zaten. Çocuğum. Ve bir süre daha böyle kalmaya niyetliyim."

"Peki ya bana bulaşırsa?" diye sordu. "Bana vurmaya ya da beni kaçırmaya filan kalkarsa?"

Tommy kaşlarını çattı. "O zaman başka. Sen olunca işler değişir. Elbette seni korumaya çalışırım. Bir erkeğin yapması gerektiği gibi. Buna şövalyelik denir. Tıpkı Yuvarlak Masa Şövalyeleri ya da Yıldız Savaşları'ndaki gibi."

Wendy gülümseyip, kulağının üzerinde tarçınlı bir rulo tatlısı duruyormuş hissi veren saçını arkaya attı. "Yani bu senin Prenses Leia'n olduğum anlamına mı geliyor?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak.

Tommy gözlerini kaçırdı. Dönüp, Oakwoods Parkı'nm içinden geçen küçük patikaya yöneldiler.

Oakwoods bir kısmı çocuk oyun alanı bir kısmı da piknik sahası olarak ayrılmış büyükçe bir parktı. Parkın kullanım alanı dışında kalan bölümleri, içinden geçen patikalarıyla bir ormanı andırıyordu ve oldukça da ıssızdı.

Çocukların çoğu ormanın perili olduğuna dair hikayeler dinledikleri ve parkta yaşayan evsizler olduğunu bildikleri için buradan geçmezdi. Hatta bir keresinde içlerinden biri Kocaayağı gördüğünü bile iddia etmişti. Ama en kestirme yol da burasıydı; bu yüzden de Tommy, Wendy'yle birlikte üçüncü sınıftan beri bu yolu kullanırdı. Hiç kötü bir şey de olmamıştı.

"Bu seni Luke Skywalker yapar," dedi Wendy.

Tommy, Luke Skywalker olmak istemiyordu. Bütün komiklikleri yapan Han Solo idi. Evrende Chewbacca'yla gezer, kuralları hiçe sayarak canının istediğini yapardı.

Tommy hayatı boyunca bir tek kurala bile karşı gelmemişti. Yaşamı son derece düzenli ve planlıydı. Yedide kalkar, yedi buçukta kahvaltıyı bitirir, sekizde de okulda olurdu. Okuldan

15:10'da çıkardı. 15:45'te de evde olmak zorundaydı. Bazen okuldan eve yürürdü. Bazen de almaya ya onun ya da Wendy'nin anne babası gelirdi. Eve gelince bir şeyler atıştırır, annesine gününü en ince detaylarıyla anlatırdı. 16:00'dan 18:15'e kadar eğer piyano dersi yoksa dışarıda oynayabilirdi. Fakat temizlenip en geç 18:30'da sofrada olmak zorundaydı.

Han Solo olmak çok eğlenceli olurdu doğrusu.

Wendy başka bir konuya geçmiş, son gözdesi Madonna'dan bahsediyordu. Ama Tommy bu şarkıcının adını bile duymamıştı çünkü annesi ancak devlet radyosunu dinlemesine izin veriyordu. Büyüyünce ya bir konser piyanisti ve/veya beyin cerrahı olmasını istiyordu. Tommy büyüyünce beysbol oyuncusu olmak arzusundaydı ama annesine söylememişti. Bu babasıyla arasındaydı. Birden tam arkalarından savaş çığlığını andıran bir bağırış işittiler. Sanki vahşi bir hayvan ormandan fırlamış, üzerlerine geliyordu.

"BOK YİYİCİLER!!!"

"KOŞ!!" diye bağırdı Tommy.

Dennis FarmanTa Cody Roache saklandıkları devrilmiş kütüğün arkasından fırlamışlar, avazları çıktığı kadar bağırdıkları için kıpkırmızı kesilmiş suratlarıyla saldırıya geçmişlerdi.

Tommy, Wendy'nin bileğine yapışıp, kızı peşi sıra sürükleyerek koşmaya başladı. Dennis'ten daha hızlı koşabilirdi. Onu daha önce defalarca geçmişti. Wendy de bir kıza göre hızlı sayılırdı ama Tommy kadar hızlı değildi.

Farman ve Roache gözlerini yuvalarından çıkacak gibi açmış, . ellerini kollarını hilkat garibeleri gibi sallayarak yaklaşıyorlardı. Bağırmaya bir an olsun ara vermemişlerdi ama Tommy o an yalnızca yerinden çıkacakmış

gibi atan kendi kalbinin gürültüsünü ve ormanda yankılanan ayak seslerini duyabiliyordu.

"Buradan!" diye bağırdı patikadan ayrılırken.

Wendy arkasına dönüp, avazı çıktığı kadar bağırdı. "OSURUKÇUU"

"ATLA!!" diye bağırdı Tommy.

Tümseğin üzerine çıkıp, kendilerini aşağı bıraktılar. Farman'la Roache de arkalarından atladı. Havaya fırlatılan bir avuç çakıl taşının ayna anda düşüşü gibi yere hızla indiler.

Yerde yuvarlanırken ormandaki tüm renkler Tommy'nin göz leri önünden sanki bir çiçek dürbününden bakıyormuşçasına geçmişti. Yuvarlandı, yuvarlandı sonra küçük bir toprak yığınının yanında durdu.

Bir an için Dennis Farman'm üzerine atılmasını bekleyerek öylece durdu. Ama birden Dennis'in yakınlarda bir yerde inlediğini işitti.

Yavaşça dönüp, ellerinden destek alarak dizleri üzerinde doğruldu. Üzerinde bulunduğu toprak sanki çok kısa bir süre önce altüst edilmiş gibiydi. Etraf toprak ve ıslak yaprak kokusunu andıran ama tam olarak adını koyamadığı biçimde garip kokuyordu. Ellerinin altındaki toprak sanki kısa süre önce kürekle kapatılmış gibi tümsekliydi. Sanki bir şeyler gömülmüştü. Ya da birileri.

Başını kaldırdığında kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu...ölümle yüz yüzeydi.

3

Başlangıçta Tommy'nin tek görebildiği şey kadının oldukça güzel olduğuydu. Kadın; Gölün Büyücüsü masalındaki gibi huzur verici bir yüz ifadesine sahipti. Teniyse solmuş, mavimsi bir tona bürünmüştü. Gözleri kapalıydı.

Sonra dikkatini başka şeyler de çekmeye başladı. Yanağından çenesine kadar neredeyse tüm yüzü kurumuş kan lekeleriyle doluydu. Bir yanağında derin bir kesik vardı. Burun deliklerine karıncalar doluşmuştu.

Tommy'nin midesi ağzına geldi.

Mezara yaklaştığında, "Lanet olsun!" diye bağırdı Dennis.

Yüzü pislik içinde, gözlükleri çarpılmış Cody Roache bir kız gibi çığlık atarak geldikleri yöne doğru koşmaya başladı.

Yüzü bembeyaz kesilmiş Wendy öylece durmuş ölü kadına bakıyordu ama her zamanki gibi kendini kontrol edebilmeyi başarmıştı. Dennis'e dönüp, "Gidip babanı çağırman gerek," dedi.

Dennis onu dinlemiyordu. Ellerini dizlerine koyup, daha iyi görebilmek için yaklaştı. "Gerçekten ölmüş mü?"

Tommy, "Ona dokunma!" diye bağırıp parmağıyla kadının yüzüne dokunmak üzere uzanan Dennis'i itti.

Yaşamı boyunca yalnızca bir kez ölü görmüştü. O da tabutunda yatan babaannesiydi. Ama yine de bir şekilde bu kadına dokunmamaları gerektiğini biliyordu. Bu saygısızlık gibi bir şeydi.

"Ya sadece uyuyorsa?" dedi Dennis. "Ya canlı canlı gömülmüşse, ya komaya filan girmişse?"

Kadının göz kapaklarından birini açmaya çalıştı ama kımıldatamadı bile. Sanki göz kapakları yüzüne yapışmış gibiydi.

Tommy mezarın açılmış olabileceğini düşündü. Kadın bir elini sanki yardım istiyormuş gibi ileri uzatmıştı. Ve bu el parça parçaydı. Sanki bir hayvan, derisini kopartıp, kemikleri kırmıştı.

Tommy ölü kadının hemen yanına çöktü. Başı dönüyordu. Sanki biri başından aşağı bir kova buz gibi su dökmüş gibi hissediyordu.

Dennis tam kadına bir kez daha dokunmak üzere uzanırken cesedin diğer tarafındaki çalılıkların arasından çıkan bir köpek hırlamaya başladı.

O an hiçbiri kılını bile kıpırdatamadı. Bir gözünün çevresini kaplayan geniş siyah lekesi, pırıl pırıl parlayan gözleri ve küçük kulaklarıyla köpek de onlara bakıyordu. Bir pitbul.

Köpek öne çıkarken, onlar da geri adım attılar.

"Kadını koruyor," dedi Tommy.

"Belki de kadını o öldürdü," dedi Dennis. "Belki onu öldürüp, bir kemik bulmuş gibi gömdü. Şimdi de yemek için geri geldi."

Sanki durumun böyle olmasını arzu ediyor, köpeğin bir sonraki aşamayı gerçekleştirmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Sonra köpek tıpkı ortaya çıktığı gibi dönüp çalılıkların arasında gözden kayboldu.

Bir saniye sonraysa çocukların atladığı tepenin üzerinde şerif üniformalı bir adam belirdi. Aşağıdan baktıkları için ensesinde topladığı saçları, aynalı gözlüklerinin arkasına sakladığı gözleriyle adam dev gibi gözükmüştü. Bu Dennis Farman'ın babasıydı.

Tommy olay mahalli yazılı san şeridin arkasında sakin bir ifadeyle bekliyordu. Aslında şimdiye dek çoktan eve dönmüş olması gerekirdi. Annesi kesinlikle çok kızacaktı. Ama bir türlü buradan aynlamıyordu. Zaten buna izin de vermeyebilirlerdi.

Güneş sık ağaçların arasında kayboluyordu. Orada ağaçların arasında bir yerlerde çılgın belki de katil bir köpek dolaşıyordu. Bu yüzden de eve artık yürüyerek gitmek istemiyordu.

Sarı şeridin arkasındaki yetişkinlerden hiçbiri ne ona ne de Wendy'ye dikkat ediyordu aslında. Dennis'se polis memurlarının yaptıklarını daha net görebileceği bir yere geçmeye çalışıyordu.

Cody Roache durumu görünce çılgın gibi kaçmaya başlamış, caddede neredeyse Dennis'in babasının devriye aracına toslamıştı. Tommy bunu olayı birbirlerine anlatan polis memurlarından duymuştu. Bay Farman derhal olay yerine gelmiş ama Cody ortalıkta gözükmemişti.

"Onun kim olduğunu merak ediyorum," dedi Wendy sessizce. Yazın başında kesilmiş bir ağacın kütüğüne oturmuştu. "Nasıl öldüğünü de."

"Biri öldürmüş," dedi Tommy.

"Sanırım artık eve gitmek istiyorum," dedi Wendy. "Sen istemiyor musun?"

Tommy ona yanıt vermedi. Kendini bir balonun içindeymiş gibi hissediyordu. Sanki hareket ederse balon patlayacak ve tüm duyguları etrafa saçılacaktı.

Neler olup bittiğini merak edenlerin sayısı giderek artıyordu. Tepenin üzerinde gençler, bir postacı ve okulun hizmetlileri merakla olay yerine bakıyorlardı.

Onları izlerken kalabalığın içinde Bayan Navarre'yi fark etti. Kadın da onu ve Wendy'yi görmüş, yanlarına gelmişti.

"Çocuklar, iyi misiniz?" diye sordu.

"Tommy cesedin üzerine düştü!" dedi Wendy.

Tommy hiçbir şey söylemedi. Olup bitenleri unutmaya çalışıyordu. Ama aslında düşünebildikleri ölmüş kadının yüzü, kan, yanağındaki yara ve yüzünde dolaşan karıncalardan ibaretti.

"Bir polis memuru Cody'yi okula getirip, bir şeyler olduğunu söyledi," dedi Bayan Navarre, cesedin bulunduğu bölgeye doğru bakarak. Ardından dönüp, Tommy'nin alnına dokundu. Sonra da çocuğun başındaki yaprakları temizledi. "Çok solgun gözüküyorsun, Tommy. Otursan iyi olur."

Çocuk bunu bir emir kabul ederek Wendy'nin yanına ilişti. Bayan Navarre de en az onlar kadar solgun gözüküyordu ama kütüğün üzerinde ona yer kalmamıştı.

"Bana neler olduğunu anlatın," dedi.

Hikâye Wendy'nin ağzından adeta tıpası açılmış bir çeşmeden boşalan su gibi hızla döküldü. Tommy'nin mezarın üzerine düştüğü bölüme geldiğinde de Bayan Navarre gözlerini kapatıp, "Ah Tanrım," diye inledi.

Sonra çöküp, doğrudan Tommy'nin gözlerinin içine bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

Tommy başını belli belirsiz sallayarak, "İyiyim," karşılığını verdi.

Ama sesi sanki çok uzak diyarlardan geliyor gibiydi.

"Burada bekleyin," dedi. "Gidip polislere sizi eve götürüp götüremeyeceğimi sorayım."

Ağaçların arasına gerilen sarı şeride doğru yönelip, olay yerindeki en üst düzey rütbeli gibi gözüken Dennis Farman'in babasının dikkatini çekmeye çalıştı.

Biraz konuştular. Bayan Navarre, Dennis'i işaret etti. Farman'm babası başını iki yana salladı. Tartışıyorlardı. Tommy bunu vücut dillerinden anlayabiliyordu. Bayan Navarre'nin elleri kalçalarındaydı. Bay Farman'sa öne doğru eğilmişti. Sonra Bayan Navarre elini kaldırdı ve tartışma sona erdi.

Öğretmeni her ne kadar saklamak için elinden geleni yapıyor olsa da oldukça öfkeli olduğu belliydi. Tommy bu öfkeyi adeta eliyle dokunacak derecede yoğun olarak hissediyordu.

"Hadi," dedi elini uzatarak. "Sizi eve götüreyim."

On yaşına geldiğinde Tommy kendini artık büyüklerin elini tutmasına gerek kalmayacak derecede büyümüş addetmeye başlamıştı. Annesinin elini en son ne zaman tuttuğunu da hatırlamıyordu. Belki anaokulunda. Ama şu an kendini hiç de büyümüş gibi hissetmiyordu. Bu yüzden de Bayan Navarre'nin yumuşacık elini sımsıkı tutup, kadının kendini bu korkunç olay yerinden çıkarmasına seve seve izin verdi.

Ama gördükleri Tommy'nin zihnine kazınmıştı bir kere. Ve bu görüntülerin aklından hiçbir zaman silinmeyebileceğini düşünmek onu dehşete düşürüyordu.

4

Anne, Frank Farman 'ın yanından uzaklaşıp, olay yerinde, bir kütüğün üzerinde oturan öğrencilerinin yanına doğru yürürken içinin titrediğini hissediyor, başım hem az önce olay mahallinde gördüklerinin hem de Frank Farman' a duyduğu öfkenin etkisinden kurtulmak için iki yana sallıyordu. Adam ona 'sizinle uğraşacak halim yok' türünden şeyler söylemiş, 'çocuğumla ben ilgilenirim' diye de eklemişti. Sanki çocuğunun bu insanlık dışı manzarayı izlemesi iyi bir şeymiş gibi konuşmuştu. Aşağılık herif.

Farman'ın veli toplantısındaki halini hatırlamıştı. Adam kendi sesini duymaya bayılan, başkalarını dinlemeye zerre kadar yanaşmayan, bir kadınla aynı fikirde olmaktansa yerin dibine geçmeyi tercih edebilecek türden biriydi.

Tıpkı babası gibi.

İlk anda içindeki titremenin asıl nedenini tespit edememişti. Acaba bir cinayet kurbanını görmek, onun kırık bir oyuncak bebek gibi bir kenara atıldığını fark etmek mi yoksa öğrencilerinin cesetle burun buruna geldiklerini düşünmek mi neden olmuştu buna?

Wendy'yle Tommy'yi parktan çıkartıp, okula götürdü. Onları ofiste oturtup, ailelerini aradı.

Wendy'nin annesine parkta bir kaza olduğunu, kızını hemen eve getireceğini mümkün olan en kısa şekilde izah etti.

Crane'in evindeyse telesekreter devredeydi. O da aynı mesajı tekrarladı.

Anne aracı kullanırken çocukların ağzını bıçak açmıyordu. O da ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Her şey yoluna girecek mi demeliydi? Oysa yaşamları değişmişti çocukların. Gerçek olan tek şey buydu. Ölü bir kadınla burun buruna geldikleri o an yaşamları boyunca kabusları olacaktı.

Onlara nasıl destek olabileceği konusunda zihin jimnastiği yapmaya koyulmuştu ama çocuk psikolojisiyle ilgili öğrendikleri sanki aklından bütünüyle uçup gitmişti. Mezun olduktan sonra psikolojiyle ilgilenmemiş, klinik bir çalışmada da görev almamıştı. Beşinci sınıf öğrencilerine beş yıl ders vermek de onu böylesi bir duruma karşı hazırlamamıştı elbette.

Belki onlara sorular sormalı, yaşadıklarını içine atmamaları, duygularını dışarı dökmeleri için bir fırsat vermeliydi. Ama belki de kendi sorunlarına odaklandığı için bunu yapamayacak derecede meşguldü.

Anne otoparka yöneldiğinde kapıda bekleyen Sara Morgan'ı gördü. Wendy'nin annesi uzun boyu, atletik yapısıyla masmavi gözlü, sapsarı saçlı kızının yetişkin versiyonuydu. Üzerinde mavi bir tişörtle, paçalarını ayağındaki beyaz çorapların gözükebileceği kadar kıvırdığı kot pantolonu vardı. Neler olup bittiğini anlayamamanın neden olduğu tedirginlikle ağladığı anlaşılıyordu.

"Tanrım," dedi Anne'yle Wendy otomobilden inerlerken. "Seksen beş yaşında, tekerlekli sandalyede oturup, bütün gün polis telsizlerini dinleyen komşum bana parkta bir ceset bulunduğunu söyledi," diye anlatmaya başladı. "Wendy orada mıydı? Neler olduğunu gördü mü? Wendy!"

Sara Morgan yere diz çökünce Wendy kollarını açıp, annesine sımsıkı sarıldı.

"İyi misin bebeğim?" diye sorarken bir yandan da kızının yüzünde herhangi bir yara filan var mı diye dikkatle inceliyordu.

"Koşuyorduk. Sonra bir tepeden aşağı düştük. Ve o anda..." Wendy nefes almak için bir an sustu. "Tommy kadının üzerine düştü! Ölü kadının tam üzerine! Çok çirkindi!"

"Ah, Tanrım!"

"Ve Dennis ona dokunmaya kalktı. Deli o!"

Sara Morgan, başını kaldırıp Anne'e baktı. "Kimmiş? Nasıl... Vurulmuş mu? Ne olmuş?"

"Bilmiyorum," dedi Anne. "Bir süre herhangi bir açıklama yapacaklarını sanmıyorum."

"Bir de köpek vardı," diye devam etti Wendy. "Vahşi bir şeydi. Bize hırladı. Dennis de belki kadını köpeğin öldürmüş olabileceğini söyleyip... "

"Köpek mi?" dedi annesi. "Nasıl bir köpek? Ağzı köpürmüş müydü? Ona dokundun mu?"

"Hayır! Köpek kaçtı."

"Kuduz olabilirdi! Dokunmadığına emin misin?"

"Dokunmadım!" diye ısrar etti Wendy.

Sara Morgan gözlerinin önüne düşen perçemini eliyle geriye atıp, Anne'e baktı. "Neler oluyor? Polis gelecek mi?"

"Bilmiyorum," dedi Anne. "Dennis Farman'ın babası polis zaten. Wendy'yle Tommy'yi evlerine götürmemi o istedi. Belki şerifin bürosundan sizi ararlar. Bana bir şey söylemedi."

"Bu çok korkunç. Biz buraya suç ortamlarından uzaklaşmak için taşındık. Tabii hava kirliliğinden ve trafikten de. Wendy'nin okuldan eve yürüyerek gelmesine izni verirken en ufak bir tedirginlik duymamıştım. Sizce kadını o köpek öldürmüş olabilir mi?"

"Pek öyle gözükmüyordu," dedi Anne.

Sara Morgan yeniden kızına döndü. "Eğer o köpeğe dokunduysan... "

"Köpeğe dokunmadım!" diye bağırdı Wendy kızarak.

"Onu doktora götürmeli miyim?" diye sordu Anne'e dönüp. "Kocamın amcasının eski karısının kız kardeşi bir terapisttir. Beverly Hills'te çalışıyor."

"Siz bilirsiniz."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye ekledi. "Annelik kitabında bu tür bir sorunla ilgili bir bölüm yok."

"Doğru," dedi Anne. "Çocuk olma kitabında da:"

"Haklısınız. Tanrım, ben bile hayatımda bir ceset görmedim. Cenazelerde tabuta yaklaşmam bile. Bunu düşünmek bile beni rahatsız eder."

"Tommy'yi evine götürmem gerek," dedi Anne. "Annesine ulaşamadım."

"Peter'ın ofisini arayayım," diye önerdi Sarah. "O bizim dişçimiz. Kocamla golf oynarlar." . *

"Kusura bakmazsanız onu evine teslim etmeyi tercih ederim."

"Tabii ki, rica ederim. Bu arada Wendy'yi eve getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Anne otomobiline döndü. Arka koltukta oturan Tommy başını eğmiş, kucağında tuttuğu ellerini inceliyordu.

"Annen sence eve dönmüş müdür, Tommy?"

Çocuk saatine bakıp, "Evet," dedi.

"Seni merak etmiştir."

"Piyano dersim vardı," dedi endişeli bir ifadeyle. "Belki de direk oraya gitmeliyiz."

"Başından geçenleri duyunca piyano öğretmenin bugünkü derse gelmemiş olmanı anlayışla karşılayacaktır."

Çocuk hiçbir şey söylemedi.

"Olanları bana anlatmak ister misin?" diye sordu Anne.

"Hayır, teşekkürler."

Neden hislerini onunla paylaşsın ki? Çocuğun dersine sadece iki aydır giriyordu ve Tommy, gözlemlediği kadarıyla duygularını içine atan bir çocuktu. Zekiydi ama dikkatleri üzerine toplamak isteyen tiplerden değildi. Yapabildiği en iyi şeyse görünmez olmaktı.

Anne bunun nedenini merak ediyordu. Ailesiyle tanışmıştı. Babası son derece neşeli, hoşsohbet bir dişçiydi. Annesiyse biraz gergindi ama yine de toplantıda gördüğü kadarıyla yeterince hoş bir insandı. Çocuğunun yeteneklerinden ve akademik başarılarından gurur duyuyordu. Emlak işi yapıyor ayrıca yardım kuruluşlarında gönüllü çalışıyordu. Kısacası Crane ailesi tipik bir Amerikan ailesinden farklı değildi.

Morgan'lann iki katlı, İspanyol tarzı, şirin dış cephe kaplamalı, arka bahçelerindeki dev meşe ağacıyla öndeki hoş manzaranın ortasındaki güzel evlerinden dört blok kadar ileride oturuyorlardı. Güneş batarken ön pencerelerde ve evin önündeki lambalarda davet edici ışıklar yanmıştı.

Pencerelerden birinden Anne üzerindeki fuşya renkli elbiseyle telefonla konuşan Janet Crane'i gördü.

Tommy araçtan inip, kapıya yöneldi. Anne yetişip, çocuğa elini uzattı. Tommy de hemen öğretmeninin elini tuttu. Kapıya yaklaşırlarken çocuğun elini biraz fazla sıktığını hissetmişti.

Daha merdivenlere ulaşmadan kapı hızla açıldı. Janet Crane fal taşı gibi açtığı gözlerini çocuğa dikti.

"Nerede kaldın?" diye bağırdı büyük bir öfkeyle. "Aklımı kaçıracaktım! Piyano dersin olduğunu biliyorsun..."

"Bayan Crane..." diye sözünü kesmeye çalıştı Anne.

"Bay England'ın zamanını boşa harcamaya hakkın yok. Benim de."

"Bayan Crane," dedi Anne bu kez biraz daha set bir ses tonuyla. "Mesajımı almadınız mı?"

Janet Crane ona sanki kadın karşısında şimdi belirmiş gibi bir ifadeyle baktı. "Mesaj? Ne mesajı? Mesajları dinlemedim. Çocuğuma ulaşmaya çalışıyordum."

"İçeri girebilir miyiz lütfen?" diye sordu Anne.

Tommy'nin annesi kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. "Tabii. Özür dilerim. Buyurun Bayan Navarre."

Tommy içeri yönelirlerken hâlâ Anne'in elini bırakmamıştı. Başını eğmiş, yerdeki Meksika tarzı yer karolarına bakıyordu. Anneyle sıcak bir kucaklaşma filan olmamıştı. Kadın çocuğun nasıl olduğuyla zerre kadar ilgilenmemiş yalnızca piyano dersinin geciktiğinden yakınmıştı.

Anne yere çömelip, "Tommy ben annenle konuşurken sen de gidip elini yüzünü yıkasana," dedi.

Çocuk koridorda ilerleyip, papağan resimleriyle bezeli sarı duvar kağıdıyla kaplı banyo kapısını açıp, gözden kayboldu.

"Özür dilerim," dedi Janet Crane. "Meraktan aklımı kaçıracaktım. Çünkü Tommy'nin piyano dersini kaçırması çok sıra dışı bir şey. Genelde çok dakik bir çocuktur o."

Anne, tıpkı annesi gibi diye düşündü. Büyük vatkalı fuşya takımı, kabartıp, sardığı saçlarıyla o da kesinlikle korkunç derecede dakik bir insan gibi gözüküyordu. Anne'in aklına 'soğuk nevale' tanımı geldi. Veli

toplantısındaki kontrollüymüş izlenimi veren kişiliği küçücük bir endişeyle, oğlunun piyano dersini kaçırışıyla, farklı bir şekle bürünmüştü.

Anne çocukların parkta buldukları cesetten, Tommy'nin bir mezarın üzerine düşüşünden bahsetti.

Janet Crane'in gözleri yine yuvalarından çıkacak gibi açılmıştı. "Ah, aman Tanrım!"

Aniden dergi kataloglarından kopyalanmış gibi duran salona döndü. Topukları yer karosu üzerinde adeta çınlıyordu. Kendini köşedeki kanepeye attı. Gözlerini sanki bir yardım arıyormuş gibi devirerek sağına soluna bakmıyordu.

"Sanırım Tommy biraz şokta," dedi Anne. "Olaydan sonra pek konuşmadı."

"Ben-ben-ben ne yapacağımı bilemiyorum," dedi annesi. "Doktor çağırayım mı?"

"Fiziksel olarak bir sorunu yok sanırım. Ama belki bir danışmana götürmek isteyebilirsiniz."

"Neden kimse aramadı beni?" diye sordu, öfkesini yönlendirecek birilerini aramaya koyularak. "Neden Müdür Garnett aramadı? Neden buraya gelmedi?"

"Bay Garnett bugün yoktu."

Tommy kapıda belirdi. Yüzü ve kolları temizlenmiş, yaşadıklarının nişanesi ellerindeki çizikler ortaya çıkmıştı. Saçlarını ıslatıp, elinden geldiğince düzgün taramaya çalışmıştı. Ama üstü başı hâlâ toz içindeydi. Ayrıca kotunun dizi de yırtılmıştı. Anne acaba kadın bu halde oturmasına izin verecek mi diye düşünmeden edemedi.

"Tommy!" dedi annesi çocuğa yönelerek. "Özür dilerim. Başına gelenleri bilmiyordum."

Anne kadının çocuğuna tedirgin bir ifadeyle dokunuşunu izledi. Kadın oğlunun yaralarını incelerken sanki kendisine bir şey bulaşmasından korkuyormuş gibi davranıyordu.

Ön camdan Anne kadının küçük kırmızı Volkswagen'inin yanına park eden siyah bir Jaguar otomobili izledi. Araçtan inen Peter Crane eve doğru

yöneldi.

Yakışıklı, orta boylu, siyah takım elbisesiyle son derece şık bir adamdı. Kapıyı açıp neşeli bir ifadeyle içeri seslendi.

Tommy hemen annesinden uzaklaşıp, kapıdaki babasının beline sımsıkı sarıldı. Peter Crane biraz şaşırmıştı. Karısı hemen yanına gidip, olanları ona anlattı.

Anne adamın yüzündeki şaşkınlığı net biçimde görmüştü.

"Öyle bir şeyi görmesi çok korkunç," dedi Anne, kapıya doğru ilerleyerek.

"Tommy'yi eve Bayan Navarre getirdi," dedi Janet Crane.

"Orada mıydınız?" diye sordu adam.

"Olanları duyar duymaz parka gittim."

"Ah, Tanrım," dedi adam.

"Ben Bay England'ı arayacağım," dedi karısı. "Tommy'nin derse bugün neden gelmediğini söyleyeyim."

Topuklarını çınlata çınlata evin diğer odasına doğru yöneldi.

"Burada böyle şeyler olmaz," dedi adam.

Anne yirmi bin nüfuslu (tatilde öğrenciler evlerine dönünce yirmi üç bin) Oak Knoll kasabasında doğup, büyümüştü. Burası son derece gelişmiş, kaliteli bir kasabaydı ve Los Angeles'a da yalnızca iki saatlik mesafedeydi. Prestijli özel okulların bulunduğu, eğitimli profesyonellerin, akademisyenlerin, sanatçıların oturduğu bir kasabaydı orası. Suç küçük uyuşturucu işleri, basit hırsızlıklar, önemsiz vandalizm olaylarıyla sınırlıydı. Cinayet de olmazdı parklara gömülen kadınlar da.

"Kadının kim olduğunu biliyorlar mı? Ne olduğunu tespit ettiler mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Anne. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Adam başını iki yana sallayarak iç çekti. "Neyse. Tommy'yi eve getirdiğiniz için size çok teşekkür ederim, Bayan Navarre. Çocuklarımızla bu derece yakından ilgilendiğiniz için size müteşekkiriz."

"Eğer yardım edebileceğim bir şey olursa hiç çekinmeden arayın," dedi Anne. "Sizde telefonum var."

Tommy'nin yanına çömeldi. "Bu senin için de geçerli, Tommy. Olup bitenleri konuşmak istersen beni ara. Ve bu gece iyice dinlenmeye çalış."

Annesinin her şeye karşı geliştirdiği tedavi metodu buydu. Dinlenmek. Okulda kötü bir gün mü? Gidip biraz dinlen. Erkek arkadaşın mı terk etti? Git dinlen. Kanserden mi ölüyorsun? Git biraz dinlen.

Anne yaşadıklarından bu dinlenmelerin hiçbir şeyi çözmediğini öğrenmişti. Bu aslında söylenecek bir şey bulunamadığında, bilinçsizce o an ağızdan çıkan bir öneriydi, hepsi bu.

Evden çıkıp, otomobiline doğru yürürken, Tommy'nin en azından verilecek öneriler açısından daha şanslı olmasını umuyordu.

5

"Bu iki yıl içinde üçüncü kurban."

"İkinci."

"Bizim bölgede. Ama bir de komşu eyalette aynı tarzda işlenen bir cinayet daha vardı. Aynı izler. Aynı imza."

"İmza?" diye sordu Frank Farman. "İmzası nerede? Belki adres ve telefonunu da bırakmıştır."

Dedektif Tony Mendez terslemek için döndü. Şerif yardımcısı Farman eski tüfeklerdendi ve mesleğe yeni girenlere kan kusturmakta üstüne yoktu. Yeni gelen, genç, üniversite tahsilli, azınlık mensubu, yeni teknolojiye hakim polislere elinden geldiğince ters davranırdı.

"Neden kristal küreye danışmıyoruz?" diye önerdi Farman. "Ayak işlerinden de kurtulmuş oluruz."

"Bu kadar yeter, Frank."

53 yaşındaki kır saçlı, jilet gibi ütülü üniformasıyla Cal Dixon üç yıldan beri kasabanın şerifiydi. Kuzeyde kalan, nispeten daha sessiz ve sakin Oak Knoll'a taşınıncaya dek Los Angeles Şerif Bürosu'nda uzun ve başarılı bir meslek yaşamı geçirmişti. Seçimlerde büroda büyük değişiklikler yapacağını söyleyerek başarılı olmuştu ve Tony Mendez yaptığı değişikliklerden biriydi.

36 yaşındaki Mendez zeki, kararlı ve hırslı bir adamdı. FBI ulusal akademisi tarafından verilen hizmet içi kursa katılma fırsatını hemen değerlendirmiş, on bir haftalık kursu büyük bir başarıyla tamamlayıp, yalnızca Birleşik Devletler'de değil dünyanın her yerinde görev yapabilmesine olanak verecek eğitimi almıştı. Eğitimde cinsel suçlar, rehine pazarlıkları ve suçlu psikolojisi gibi alanları içeren kurslar verilmiş, katılımcılar bu konuda yalnızca ileri düzey eğitim almakla kalmamışlar, aynı zamanda da bu tür sorunları başarıyla çözecek vasıflara da kavuşmuşlardı.

Dixon, Mendez'i yerini sağlamlaştırmak için yaptığı bir yatırım olarak görüyordu. Mendez de onu haklı çıkardığı için mutluydu.

"Aynı karakteristik özellikler," dedi Mendez. "İmzasını atıyor. Tabii bunu yapmak için kendince bir nedeni vardır mutlaka."

Cesedin çevresini herhangi bir kanıt bulabilme umuduyla araştıran olay yeri inceleme görevlilerine kadının başını gösterdi. "Gözler yapıştırılarak kapatılmış. Ağız da öyle. Hiçbir şey görmesin, konuşamasın diye. Kadını öldürmek için bunu yapmasına gerek yoktu. İşte imzası bu."

"Çok ilginç," dedi Farman. "Peki, bu bilginin katili yakalamamıza nasıl bir faydası olacak?"

Dalga geçmiyordu. Mendez hâlâ çok sayıda polisin suçlu profili çıkarmanın yararlı olmadığına inandığının bilincindeydi. Çok sayıda olayda kendini diğerlerinden bütünüyle farklı hissederek çalışmıştı.

Oakwoods Parkı'ndaydılar. Güneş batmıştı. Ekim akşamlarına has hafif bir rüzgar çıkmıştı. Sığ mezarın çevresi portatif lambalarla aydınlatılmıştı. Ve bu ışıklar olay mahallini daha bir gerçeküstü, daha bir korkunç hale sokmuştu.

Ceset burada uzun süre kalmamıştı. En fazla bir iki günlüktü. Eğer kalmış olsaydı hayvan ve böcekler tarafından parçalanmış olurdu. Oysa yanağındaki yara izi ve burun deliklerine girip çıkan karıncalar dışında kadın uyuyan birinin huzurunu yansıtıyordu sanki. Ölüm anının dehşeti yüzüne sinmemiş diye düşündü Mendez.

Cesette katile karşı koyduğuna, işkence görüp, cinsel saldırıya uğradığına dair birtakım izler bulacaklarına inanıyordu. Tıpkı ondan önceki iki kurbanda buldukları gibi.

Hâlâ çözülemeyen, ilk cinayette yani on sekiz ay önceki Julie Paulson cinayetinde de görev almıştı. Orada kurban kasabanın beş kilometre kadar uzağmdaki bir kamp alanında gözleri ve dudakları yapıştırılmış olarak bulunmuştu. Kadının el ve ayak bilekleri, bağlandığını gösteren izlerle doluydu. Ve bu izlerden bazıları oldukça eskiydi. Bu da kadının uzun süre bir yerlerde bağlı tutulduğunu gösteriyordu.

Dokuz ay sonra komşu eyalette bulunan kurbanla ilgili dedektiflerle görüşmüştü. Cesedin fotoğraflarına bakmıştı. Bisikletçiler tarafından bulunan ceset kesinlikle çok benzer izler taşıyordu. Ağız ve gözlerden biri neredeyse tamamen parçalanmış, diğer gözse yapıştırılarak kapatılmıştı. Dil kopartılmış bu da boğulmaya neden olmuştu.

"Diğer ikisi gömülmemişti," diye açıkladı Dixon. "Diğer özellikler de tıpatıp uyuyor tabii."

Kurbanın başı tamamen toprağın dışında bırakılmış, hatta altına konan küçük bir taşla iyice belirgin olacak biçimde kaldırılmıştı. Sanki meydana gelecek şokun miktarını daha da arttırmak istermiş gibi. İşte bu yeni bir şeydi. Ceset son derece kalabalık bir parkın, çok sık kullanılan yolunun kenarına gömülmüştü. Sanki hemen bulunması isteniyormuş gibi.

"Bu riskli," dedi Mendez. "Belki de ilgi çekmek istiyordur. Sanırım elimizde bir seri katil var."

Dixon kaşlarını çatarak ona doğru yöneldi. "Bu kelimeyi ofis dışında duymak istemiyorum."

"Ama kurbanların sayısı üçe çıktı. Quantico'yu hemen arayabilirim."

"Evet, tam da buna ihtiyacımız var zaten," dedi Farman. "Federaller gelip, burunları havada aramızda dolaşsın. Bu sapığın on yaşında altına yapıyor olduğuna kim aldıracak peki? Ne işe yarayacak bu bilgi? Yalnızca haberlere çıkıp, dünyaya katili yakalama konusunda ne kadar zeki olduğunu ve bizim de bir avuç salaktan başka bir şey olmadığımızı anlatacak ukalanın tekini yollayacaklar."

Dixon omzunun üzerinden olay yeri şeridinin arkasında hâlâ bekleyen kalabalığa bir bakıp, "Kimse bu olayın diğerleriyle bağlantılı olabileceği hususunda en ufak bir şey söylemeyecek," dedi. "Kimse gözlerin ve dudakların yapıştırıldığından bahsetmeyecek. Kimse F-B-I harflerini ağzına almayacak."

Mendez 'ama' kelimesinin boğazına bir kılçık gibi takıldığını hissediyordu.

"Cesedi Los Angeles'e yolluyorum," dedi Dixon, simsiyah gözlerini kurbana çevirerek. "Nöbetçi bir hakim bulmamız gerek."

"Orada cesetleri üst üste yığarlar," dedi Farman.

"Eğer birini ayarlayabilirsek ayrıcalık elde edebiliriz."

"Şerif, eğer bu herif üç kişiyi öldürdüyse dördüncü, beşinci, altıncı cinayetini de işleyebilir demektir," dedi Mendez sesini alçaltarak. "Bundy kaç kadını öldürdü? Otuz cinayeti kendi itiraf etmişti. Hatta bazıları cinayet

sayısının yüze yakın olduğunu iddia ettiler. Başka bir kadın ölmeden beklemeyi bırakıp..."

"Beni çileden çıkarma, Dedektif," diye uyardı Dixon. "İlk yapmamız gereken bu genç kadının kim olduğunu tespit etmek. Birinin kızı o neticede."

Mendez çenesini kapatıp, bir süre bunu düşündü. Bu gece bir aile kızının kayıp olduğunu fark edecekti. Eğer hâlâ bir yerlere başvurmadılarsa bu kızlarının eve geleceğinden umut kesmedikleri anlamına geliyordu. Şu an yalnızca belirsizliğin korkusunu yaşıyor olmalıydılar. Ama bir ya da iki gün içinde, cesedin kimliği ortaya çıkıp, açıklanınca umutları yok olacaktı. Belirsizlik üzerine inşa edilen dünyaları yıkılacak, yerini kızlarının korkunç biçimde öldürüldüğü bilgisi ve bunun tahammül edilemez acısı alacaktı.

Ve o an katil hâlâ dışarıda elini kolunu sallayarak, büyük bir olasılıkla da yeni bir kurban arayarak dolaşıyor olacaktı.

6

"Neden bunu izliyoruz? On haberlerini izlemekten nefret etiğimi biliyorsun. Kansas'ta saat onda haberleri izleyenler yalnızca on buçukta yatıp, sabahın köründe mısırların büyümesini izlemek üzere kalkan tiplerdir."

Anne, babasının söylenmelerini dikkate almadan televizyonun sesini biraz daha açtı. İzlediği yerel kanalın muhabirleri henüz lise öğrencisi olacak kadar gençlerdi. Ana haber sunucusu da sanki uyuşturucu tedavisinden yeni çıkmış gibi gözüküyordu. Bir sonraki haber parkta bulunan cesetle ilgiliydi.

Muhabirin gözlükleri eğriydi. Üzerindeki ceket de şişman bir akrabasından ödünç aldığını düşündürtecek derecede boldu. Muhabir Oakwoods Parkı'nın girişindeki tabelanın önünde, yüzüne vuran ışıklar nedeniyle gözleri kısarak duruyordu. Kuşkusuz genellikle belediye meclisi ve okul toplantıları haberleri veren biri için bu yaşamının en büyük haberiydi.

"Bu öğleden sonra Oakwoods Parkı'nda oynayan çocuklar ölü bir kadının cesedini buldular."

Anne'in emekli İngilizce profesörü babası sanki yaralanmış gibi bir çığlık attı.

"Salak!" Yaşayan kadının cesedini bulacak halleri yok ya! Geri zekalı!"

"Sessiz ol," diye çıkıştı Anne. "Cinayet dilbilgisinden önemlidir."

"Cinayetten kimse bahsetmiyor."

"Cinayet."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Sesi biraz daha açtı.

"Kurbanın kimliği tespit edilmedi. Ölüm sebebi de henüz bilinmiyor."

"Henüz bilinmiyor."

"Seni öldüreceğim," dedi Anne.

"Güzel," dedi babası. "O zaman bu salak benim de ölü cesedimin öldürülmüş olarak bulunduğunun haberini yapar."

"Keşke öyle bir imkan bulsa," diye söylendi Anne kendi kendine. Sonra da Şerif Cal Dixon muhabirin uzattığı mikrofona açıklama yaparken sesi biraz daha açtı.

Dixon temel bilgiler verdi. Kurban yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başındaydı. Cesedin yanında herhangi bir kimlik belgesi bulunmamıştı. Kadının ne zaman öldürülmüş olduğunu da şu an için söyleyemiyorlardı. Otopsi sonuçları ellerine ulaşınca ölüm nedeni hakkında çok daha net bir bilgiye erişeceklerdi.

Evet, kadının öldürülmüş olması kuvvetle muhtemel.

Şerif, Frank Farman'la yakışıklı, İspanyol asıllı, şık spor giysili adamın yanına döndü. Bu bir dedektif olmalı diye düşündü Anne.

Haberler reklam arası verdi ve bir yatak reklamı başladı. Reklamdaki adam avazı çıktığı kadar bağırarak ürünün tanıtımını yapıyordu. Telefon hemen yanı başındaki masanın üzerinde olmasaydı kesinlikle duymayacaktı. Telefonu açtı ama karşı taraftan bağıran kadın yüzünden ahizeyi kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Televizyonunun sesi çok açık! Uyumaya çalışıyoruz!"

Anne televizyonun sesini kıstı. "Çok özür dilerim, Bayan iver. Babamın işitme sorunu var, biliyorsunuz."

Hemen karşısında yatan babası atıldı. "Kusura bakma, Judith! Şu cinayetle ilgili haberi izliyorduk. Sen kapını pencereni kapatıp, kilitle. İstersen gelip evini bir kontrol edeyim."

Aslında oksijen tüpüne bağlı olarak yaşayan bir adam açısından gidip Judith Iver'ın evini kontrol etmekle aya seyahat etmek aynı derecede zordu. Anne ahizeyi kulağından uzak tutmaya devam ediyordu.

"Teşekkürler, Dick! Her zamanki gibi çok kibarsın!" diye bağırdı Judith iver. "Ama artık yeğenimle kalıyorum."

"Pekala," dedi babası. "İyi geceler, Judith!"

Anne telefonu kapatırken, "Yeğeni," dedi adam öfkeli bir tonla. "O aşağılık serserinin teki. Bir gece kadın yeğeninin geleceğiyle ilgili rüya

görürken herif gelip onun boğazını kesiverecek. Salak karı."

İşte Dick Navarre'nin felsefesi. Dışarıya karşı neşeli, yakışıklı, tam bir beyefendi imajı ver. İçerideyse tam bir çekilmez herifin teki ol. Profesör Navarre ve Bay Hyde. Eğer Anne babasının tanıdıklarına bundan bahsetse hiçbiri inanmaz, hepsi onu aklını kaçırmış olmakla suçlardı.

Uzaktan kumandayı babasına uzatıp, doğruldu.

"Yatıyorum," dedi rüzgardan ve Bayan Iver'dan kurtulmak için salonun penceresini kapatmaya yönelerek. "Haplarını içtin mi?"

Adam ona bakmadı. "Daha önce içtim."

"Ah, öyle mi? Yatmadan önce içilmesi gerekenleri de mi?"

"İnsan bedeni saatin kaç olduğunu bilemez ki."

"Doğru. Boş zamanlarında hangi tıp fakültesine gittiğini unutmuşum?"

"İğnelemelerini dinlemek istemiyorum, genç bayan. Tıptaki son gelişmelerle ilgili haberleri dinleyeceğim."

Anne gözlerini devirerek odadan çıkıp, babasının yatmadan önce alması gereken ilaçlarını hazırlamak üzere mutfağa yöneldi. Kalbi için, tansiyonu için, ödemleri için, romatizması için, böbrekleri için ve damarları için haplar.

Tıptaki son gelişmelerle ilgili haberleri dinleyecek mi?. Lafa bak.

79'undaki babası günlerini golf arkadaşlarıyla siyaset konuşarak geçirirdi. Eğer çiftlik işçilerinin göçleriyle ilgili tartışıyor olsalar babası hemen yeni bir göçmen yasası çıkartılması gerektiğini savunurdu.

Anne hiçbir zaman babasının saçmalıklarını dinlememişti. Ne beşinde ne yirmi beşinde. Babasını hep olduğu gibi, yani şişkin egolu, kendini beğenmiş bir aşağılık olarak görmüştü. Babası da bunu biliyor, bu yüzden de ondan nefret ediyordu.

Birbirlerini sevmezlerdi. Hatta birbirlerine tahammül bile edemezlerdi. İkisi de yalnız kaldıklarında birbirlerine gerçek duygularını gösterirler ama toplum içinde tam tersi bir tavır sergilerlerdi. Anne isteksizce de olsa bu oyuna katılır, babasının sanki göz bebeğiymiş gibi davranmasına karşı koymazdı.

Babasının annesiyle ilişkisi de benzerdi. Toplum içinde karısını yüceltti̇kçe yüceltir, yalnız kaldıklarındaysa yerin dibine sokardı. Ama Anne'in bir türlü anlayamadığı nedenlerden dolayı annesi öldüğü güne yani beş yıl yedi ay öncesine dek kocası tarafından ne kadar aldatılırsa aldatılsın onu sevmeye devam etmişti.

Kırk sekiz yaşındaki Marilyn Navarre'nin pankreas kanseriyle yaptığı kısa ve korkunç savaşı düşündükçe Anne hâlâ öfkeden deliye dönüyordu. Son yıllarda babasının da sağlığı bozulmuştu ama bir kalp krizine, iki açık kalp ameliyatına ve felce rağmen hayatta kalmayı başarmıştı adam. Üstelik Kore savaşında yaralanmış, 1979 yılında da birkaç ölümcül trafik kazasından kurtulmuştu.

Kalp yetmezliğinden mustaripti. Ayrıca öldürecek derecede ciddi yarım düzine kadar başka sağlık sorunu da vardı fakat babası ölemeyecek derece hasis bir insandı. Oysa onunla otuz yıl yaşadığı için bir aziz sayılması gereken karısı yakalandığı hastalıkla ancak dört ay mücadele edebilmişti.

Anne bazen bu yüzden annesine lanet okurdu. Şimdide yatak odasına uzanan merdivenleri çıkarken aynını yapıyordu.

Bana bunu nasıl yaptın? Beni onunla nasıl yalnız bırakabildin? Sana çok ihtiyacım var.

Annesi hep yanında olmuş, onu desteklemiş, en yakın dostu olmuştu. Belki burada olsa onu bencillikle suçlardı ama bu tıpkı her terk edilen çocuk gibi Anne'in de umurunda değildi. En azından bu bencilliği hak ediyordu.

Ölüm döşeğindeki annesinin isteğini yerine getirip, yüksek lisansı bırakmış, babasına bakmak üzere buraya taşınmıştı. Ve de kendini doktorasını bitirip, bir çocuk psikologu olarak çalışmak yerine burada Oak Knoll İlkokulu'nda beşinci sınıf öğretmeni olarak bulmuştu.

Ve şimdi de üç öğrencisi bir cinayet kurbanı bulmuşlardı.

Yatak odası lambasını yaktığı anda aklına gelen düşünceyle irkildi. *Dört olmalıydılar.*

Dennis Farman nereye gitse Cody Roache de onunla gelirdi. Anne o kargaşada bunu tamamen gözden kaçırmıştı. Suçluluk duygusuyla sarsıldı.

Zavallı Cody diye düşündü. Ama onu parkta görmemişti. Belki de çocuk parka gitmemişti. Belki okuldan eve otobüsle dönmüştü.

Çocuklar şimdi yatmış, rüya görüyor olmalıydılar. Acaba gözlerini kapattıklarında önlerinde cesedin yüzü beliriyor muydu?

Anne pencereye gidip, gecenin karanlığına, komşuların pencerelerindeki ışıklara baktı. Acaba Farman'ların evine baksa ne görürdü? Frank Farman hâlâ şerifle birlikte olay yerindeki incelemelerini sürdürüyor muydu? Karısı acaba Dennis'in heyecan dolu ruh haliyle anlattıklarını dinlemeye tenezzül etmiş«miydi?

Sharon Farman yoğun temposuyla Anne'i şaşırtmıştı. Kadının bir işi, çocukları ve de Frank Farman gibi bir kocası vardı. Dennis'in okuldaki tutumlarını değerlendirince Anne, büyük bir ihtimalle annesi oğlunun yaptıklarını görmezden gelip, günün birinde büyüyüp tüm kötü huylarından arınacağını düşünüyor olmalı diye fikir yürütmüştü.

Wendy Morgan'la muhtemelen yatağının hemen yanına ilişmiş olan annesi Sara'yı kolaylıkla gözünün önüne getirebiliyordu. Morgan'a televizyonda gösterilen türden, mutlu, uyumlu bir aile izlenimi vermişlerdi. Wendy'nin annesi sosyal eğitim programı kapsamında resim dersleri veriyordu. Babası Steve'se boş zamanlarını gelir düzeyi düşük insanlara yardım etmeye adayan bir avukattı.

Anne'in içindeki çocuk Wendy'nin sahip olduğu ev ortamını kıskanıyordu. Onun yalnız çocukluğu, anne babasının anormal ilişkisini seyrederek geçmişti.

Kendine karşı ne kadar içten ve sıcak davranırsa davransın annesinin gözündeki değerinin babasından daha aşağıda olduğunu bilirdi. Şimdi bile durum değişmemişti. Ölünce de kocasının ihtiyaçlarını çocuğunun karşılamasını sağlamayı başarmıştı işte. Annesi farkına varsa belki de dehşete düşerdi ama içinde oldukları durumu zerre kadar algılayamamıştı. Anne de ona asla böyle bir şeyden bahsetmemişti.

Anne sessiz, genelde izlemeyi tercih eden bir çocuktu. Başına gelen her şeyle kendi mücadele etmeye gayret eder, çalışıp çabalar, ulaştığı sonuçları da yine kendine saklardı.

Benzer vasıflann Tommy Crane'de de olduğunu fark etmişti. Tommy çevresindekilerden uzakta durmaya çalışan, insanların ruh halini anlamaya

çalışıp, davranışlarını onlara göre ayarlayan bir çocuktu. Cesedi bulan çocuklar arasında en hassası o olduğundan büyük bir ihtimalle olaydan en çok etkilenen de Tommy olmalıydı. Buna rağmen konuşmaya en az meyilli olan da o olmuştu.

Eğer şu an Crane'lerin evinin içini görebilseydi büyük bir ihtimalle Tommy'nin bir köşede oturup, tüm geceyi doktor ve terapistlerden randevular ayarlamak için telefonun başında geçiren annesini izlediğini görürdü. Babası gelip Tommy'de travmaya yol açan hikayeyi dinleyip, çocuğunu rahatlatmaya çalışmış mıydı? Yoksa Tommy kendi sorunlarıyla boğuşmak ve başkalarının canım sıkmamak için yatak odasının yolunu çoktan tutmuş muydu?

Geceyi ve evlerin birer birer sönen ışıklarını izlerken Anne içinin sızladığını hissediyordu. Uzun bir gün sona ermişti ama Tommy, Wendy ve Dennis için çok daha uzun sürecek yepyeni bir süreç başlamıştı.

7

Tommy merdivenlerin en üst basamağında oturmuş, dinliyordu. Aslında yatağında olması gerekiyordu. Hayatı boyunca her iki gecede bir yaptığı gibi duşunu almış, pijamalarını giymiş, babasıyla birlikte dişlerini fırçalamıştı. Annesi de ona iyi uyusun diye alerji şurubunu vermişti. O da ilacı içmiş gibi yapmıştı.

Uyumak istemiyordu. Eğer uyursa ölü kadını yeniden göreceğinden, rüyasında kadının gözlerini açıp, onunla konuşacağından emindi. Belki de kadın ağzını açtığında dudaklarından dışarı yılanlar çıkacaktı. Ya da solucanlar. Ya da fareler. Bir daha uyumak isteyebileceğini sanmıyordu.

Ama aşağı inmeye de cesaret edemiyordu. Her şeyden önce annesi onu görürse çileden çıkardı. Çünkü yatma saatini tam yirmi yedi dakika geçmişti. Programı ihlal etmek hiç de akıllıca olmazdı doğrusu. Ayrıca annesi zaten şu an bile avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Ona çocuğunun başına neler geldiği sorulduğunda ne cevap verecekti? İnsanlar onun gidip oğlunu okuldan alması gerektiğini, bunu yapmadığı için de kötü bir anne olduğunu düşüneceklerdi.

Babası ona sakin olmasını, bu düşüncelerin aptalca olduğunu söyledi.

Tommy eyvah diye mırıldandı. Babası açısından çok yanlış bir hamleydi. Oysa adam bunu tahmin etmeliydi. Annesinin sesi şimdi daha da yükselmişti. Tommy bulunduğu loş merdiven boşluğundan annesinin yüzünü göremese de takındığı ifadeyi az çok tahmin edebiliyordu. Gözleri şimdi yuvalarından çıkacak kadar irileşmiş, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, alnındaki damar da çakan şimşekler misali iyice belirginleşmiş olmalıydı.

Duvara yaslanırken gözleri yaşlarla dolan Tommy kendine sarılarak babasının yanında olduğunu, onu sımsıkı kavrayarak, her şeyin yoluna gireceğini, korkmasına gerek olmadığını kulağına fısıldadığını hayal etmeye çalıştı. Bunu o kadar çok istiyordu ki. Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Şimdi annesi onu bir psikiyatra nasıl götüreceklerinden, her şeyin - kendisi için - ne kadar korkunç bir hal aldığından bahsediyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Tommy. "Özür dilerim."

Bazen başını büyük belalara sokuyordu. İstemeden. Cesedin üzerine düşmek istememişti ki.

Sessizce yerinden kalkıp, odasına yöneldi. Eğilip yatağın altından şimdiye kadar çoktan atması gereken oyuncak ayısını aldı. Eğer arkadaşlarından biri bile oyuncak ayısıyla uyuduğunu duysa onunla hanım evladı diye dalga geçerlerdi. Ama bu gece umurunda bile değildi.

Bu gece aşağı katta anne babası kavga ederken ve de zihni cesedin görüntüleriyle doluyken kendini çok yalnız ve korkmuş bir halde hissediyordu.

Bu gece ayının gecesiydi.

Wendy kendisine şarkı söyleyen yatağın yanındaki annesine biraz daha sokuldu.

"Sus küçük bebek, ağlama. Annen sana çok güzel bir ninni söyleyecek..."

Çok aptalca bir şarkıydı bu ama Wendy hiçbir şey söylemedi. Annesi yaşamı boyunca kendini kötü hissettiği günlerde, karanlıktan filan korktuğu zamanlarda ona hep şarkılar söylemişti. Aptal şarkıları sevmese de annesinin sesinden hoşlanırdı. Bu sesle kendini güvende hisseder, sevildiğini duyumsardı.

Kızın sarı, beyaz renkli içi oyuncak hayvanlarla ve bebeklerle dolu şirin odasındaki yatakta koyun koyuna yatıyorlardı. Başucu lambasının sıcacık ışığı iyice kısılmıştı. Parkta gün içinde olanlar artık çok ama çok uzaklarda kalmış, bir zamanlar okuduğu ama artık unutmaya başladığı eski bir korku hikayesine dönüşmüştü.

Elbette yaşadıkları aklından çıkmış filan değildi. Hem de hiç. Yalnızca o konuda düşünmek istemiyordu, hepsi bu. En azında şimdilik.

Bir yandan da acaba Tommy olanları düşünüyor mu diye merak ediyordu.

"Bu gece yanımda kalacak mısın?" diye sordu annesinin gözlerinin içine bakarak. Bu soruyu belki bir milyon kez sormuştu zaten. Ama yanıtı bir kez daha duymak istiyordu.

"Bütün gece, tatlım."

Wendy içini çekti. "Keşke babam da burada olsaydı."

Annesi hemen yanıt vermedi. "Baban iş için Sacramento'ya gitti," dedi sonunda.

"Biliyorum," dedi Wendy. Bu konuşmayı da bir milyon defa yapmışlardı. "Ama keşke burada olsaydı."

"Keşke," diye mırıldandı annesi kızının bacaklarını severek. "Keşke."

Dennis'in babası geldiğinde geç olmuştu. Aptal kız kardeşleri uyuyordu ama annesi hâlâ ayaktaydı. Mutfakta oturmuş, sigara içip televizyon izliyordu. Babası şimdi ondan akşam yemeği hazırlamasını isteyecekti. Her ne kadar saat gece yansını geçmiş olsa da annesi de kalkıp yemeği ısıtıp, sofrayı kuracaktı. Çünkü bu onun göreviydi.

Dennis merdivenlerden inerek mutfağa yöneldi. Bir sandalye çekip, oturdu.

"Baba, baba, neler oldu? Ölü kadını çıkardın mı mezardan?"

"Dennis!" diye azarladı annesi. "Senin yatağında olman gerek. Baban bu saate kadar çalıştı. Bırak adam dinlensin."

Dennis gözlerini devirerek annesine baktı. Çok aptaldı. Zaten babası da hep bunu söylerdi.

"Evet, onu çıkardılar," dedi babası buzdolabından aldığı kutu birayı açarken.

"Çürümüş müydü? İskeleti gözüküyor muydu? Baltayla mı öldürmüşler?"

"Dennis!" dedi annesi bir kez daha ama bu kez sesi bir öncekine nazaran çok daha yüksekti.

Dennis annesine aldırmadan babasını incelemeyi sürdürdü. Üniforması buruşmuştu ama kirli değildi. Eğer cesedi kendi çıkarmış olsa şimdi üstü başı toz toprak içinde olmalıydı. Demek ki yalnızca talimat vermiş. Babası istese bile büyük bir ihtimalle bir cesedi kazıp çıkartamayacak derecede önemli biri pozisyondaydı.

Dennis eğer orada kalmasına izin verilse seve seve yardım ederdi. Ama babası onun ayakaltında dolaştığını görünce çileden çıkmış, derhal eve

göndermişti.

Dennis ilk anda buna çok kızmıştı ama sonra başka bir polis memurunun devriye otomobilinin arka koltuğuna geçince durumdan memnun olmuştu. Çünkü babası onun polis araçlarına oturmasına izin vermezdi. Dennis'in araçta yaramazlık yapmasını istemiyordu. Dennis arabada oynamasına izin vermesi için bin kere yalvarınca hep bu cevabı vermişti. Sonra Dennis aynı isteği bin birinci defa tekrarlayınca babası çok sinirlenmişti. Dennis de bir daha sormamıştı.

"Hayır, çürümemiş," dedi babası raftaki şişeden iki Excedrin tableti alırken. "Onu cenaze aracına koyduk. Morga götürdüler."

Dennis'in annesi buzdolabıyla fırın arasında mekik dokuyor, bir yandan söylenirken bir yandan da pirzolaları ısıtıp, tabakları çıkartıyordu. Babası annesinin kül tablasında yanık bıraktığı sigaradan bir nefes aldı. Sehpanın üzerindeki televizyonda adamın biri kel kafasını spreyle nasıl boyadığını gösteriyordu.

"Mendez FBI gelsin istiyor," dedi babası kendi kendine konuşur gibi. "Piç."

Annesi hiçbir şey söylemedi.

"Sen neden FBI'ı istemiyorsun, baba?" diye sordu Dennis.

"Çünkü onlar da tıpkı Mendez gibi piçler."

"O İspanyol piçi," dedi Dennis zekasıyla gurur duyarak.

Babası ona ters ters bakarak çıkıştı. "Terbiyesizlik yapma."

Annesi ona dönüp, "Dennis," dedi. "Doğru yatağa."

Kadın çizgi filmlerde hasımları boğazlarını sıkınca gözleri yerlerinden fırlayan karakterlere benzer biçimde gözlerini devire devire konuşuyordu.

Babası annesine döndü. "Isıtsana şu yemeği be! Acıktım!"

"Isıtıyorum ya!"

Babası annesine sanki onu mutfağa girdiğinden beri ilk kez görüyormuş gibi baktı. Sonra da yüzünü ekşiterek, "Giyecek bundan başka bir şey bulamadın mı?" diye sordu.

Dennis'in annesi üzerine eski, mavi, boğazına dek gelen geceliğini giymişti. "Saat gecenin yarısı. Giyinip, makyaj mı yapmalıydım?"

"Bütün gece bir cinayet kurbanıyla uğraştım. Eve gelince sence böyle bir manzarayla karşılaşmayı hak ediyor muyum?"

Dennis'in annesi yüzüne düşen saçını elinin tersiyle kulağının arkasına attı. "Şey, yüksek standartlarını karşılayamadığım için kusura bakma!"

Babası derin bir nefes alıp, "İçiyor muydun?" diye sordu.

"Hayır!" diye karşılık verdi annesi şaşkınlık içindeymiş gibi bakarak. "Kesinlikle hayır!"

Ocaktaki tavayı alıp, içindeki etleri tabağa yerleştirip, adeta fırlatırcasına masaya koydu. "Al. Lanet yemeğin!"

Babasının yüzü öfkeden mosmor kesildi.

Annesininki de bembeyaz.

Dennis kalkıp, hızla merdivenlere yöneldi. Yan yolda durup, basamaklara oturdu. Tırabzan parmaklıklarının arkasından sanki parmaklıkların arasından bakıyormuşçasına, anne babasını izlemeye koyuldu. Mutfağın çok küçük bir bölümünü görebiliyordu ama fazlasını görmesine de ihtiyacı yoktu. Önce bir sandalye yere devrilip, fırına çarptı. Ardından ocağın üzerindeki tava yere düştü. Sonra bir bardak kırıldı.

"Lanet yemeğim ha!"

"Özür dilerim, Frank. Çok geç oldu. Ben çok yorgunum."

"Yorgun musun? Bütün gece çalışan benim. Yorucu bir günün sonunda eve geliyorum. Tek istediğim küçük bir akşam yemeği. Ve sen bunu bile beceremiyorsun."

Annesi ağlamaya başladı. "Özür dilerim."

Sessizlik Dennis'i bağırış çağırışlardan daha fazla ürkütüyordu. Babası mutfaktan aniden fırlayınca Dennis yerinden hopladı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı haldeki babası elleri kalçalarında durup, Dennis'e döndü.

"Ne bakıyorsun?"

Dennis hemen doğrulup, mümkün olduğunca acele etmeye çalışarak, bu yüzden de iki kez sendeleyerek basamakları çıkmaya koyuldu. Odasına

girip, kapıyı ardından kapattığı gibi, dolabına yöneldi ve kendini kirli çamaşır yığınının altına sakladı.

Orada uzunca bir süre soluklarını bile kontrol etmeye çalışarak bekledi. Yerinden çıkacakmış gibi atan nabzı yüzünden zonklayan kulaklarıyla kapının aniden ardına kadar açılıp açılmadığını duymaya çalışıyordu. Ama bir dakika bekledi. Böyle bir şey olmadı. Sonra bir dakika daha... Sonra bir... Sonunda orada uyuyakaldı.

8

9 Ekim Çarşamba, 1985

"Bir cinayet işleniyor ve sen beni aramıyorsun. Buna inanamıyorum!"

"O an bir sürü şeyle ilgilenmem gerekiyordu," dedi Anne.

Kreş sınıflarından birinin kapısının önünde oturmuşlar, ön taraftaki kumların üzerinde koşturup duran Franny'nin öğrencilerini izliyorlardı.

Fran Goodsell en yakın arkadaşıydı. Otuz dokuz yaşındaki adam, hem son derece sevimli hem de inanılmayacak derecede düşüncesizdi. Şu an tek düşündüğü Anne'in kendisini neden aramadığıydı.

Franny genellikle olayları tamamen farklı açıdan değerlendirirdi. Bir şekilde konuyu bambaşka bir noktaya çekip, Anne'in hissettiği dehşeti unutmasını sağlayabilirdi. Edepsizce yorumlar yapabilir, hiç münasip olmayan bir şeyler söyleyebilir, ona kendini bir an için bile olsa daha rahat hissetme fırsatı verebilirdi.

Bu da yatakta tek başına uzanıp, gözlerini her kapatışında mezardan yardım etmesi için uzanan bir eli görmesinden katbekat iyiydi.

"Haberleri izlemiyor musun?" diye sordu.

"Elbette hayır," dedi adam bunu hakaret kabul etmiş gibi. "Haberlerde izlenecek bir şey yok ki." Birden aklına bir şey gelmiş gibi, gözlerini fal taşı gibi açarak, "Yoksa seninle röportaj da mı yaptılar?" diye sordu. "Ah Tanrım. Umarım üzerinde dün okulda giydiğin kıyafet yoktu. Çünkü dünkü giysinle çömez rahibelere benziyordun."

Aslında bu pek de yanlış sayılmazdı.

Anne ona dönüp, "Hayır, televizyona çıkmadım," dedi. "Bu arada moda konusundaki tavsiyeleriniz için teşekkürler, Bay Blackvvell."

"Bak tatlım, dürüst konuşayım. Rahibe Anne kılığında bir erkeği nasıl etkilemeyi planlıyorsun, söylesene? İmaj her şeydir." Fran'in imajı aklına geleni üstüne geçirmek üzerine kuruluydu. Bugün de keten pantolonunun altına renkli bir çift spor ayakkabı giymiş, mavi düğmeli Oxford gömleğinin yakasını açıp, boğazına da turuncu bir fular sarmıştı.

"Okulda erkekleri etkilemek gibi bir amacım yok. Burada kimi etkileyeceğim ki? Hizmetli Arnie'yi mi?"

"Bay Garnett'i."

"Evli müdürümüzle bir aşk ilişkisi yaşamak gibi bir niyetim yok"

"Karısı bir yoga hocasıyla yatıyor. Yakında boşanırlar, sana söyleyeyim," dedi isteyerek daha da yoğunlaştırdığı Long Island aksanıyla.

Franny aslında Boston'luydu. Goodsell ailesinin on beş çocuğundan on dördüncüsüydü. İrlandalı, Katolik ne araşan bulabileceğin türden bir aileydiler. "Sekiz kız, yedi erkek, iki homo, bir lezbiyen, altı evlilik ve boşanma. Evlenir evlenmez boşanıyorlar neredeyse," şeklinde konuşarak Goodsell ailesini anlatırdı.

New York ve The Hamptons'ta uzun yıllar zengin çocuklarına öğretmenlik yapmıştı. Kendi iddiasıydı bu elbette.

"İğrençsin," dedi Anne aslında bunu kastetmeden. "Bir kadın öldürüldü. Üç öğrencim de oradaydı. Ben de gittim. Korkunçtu."

Franny kolunu kadının omzuna atıp, sıktı. "Biliyorum, tatlım. Özür dilerim."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Anne. "Sınıfıma konuyla ilgili bir şeyler anlatmalı mıyım, yoksa normal, günlük müfredata devam mı etmeliyim? Üniversitede bizi bu tür durumlara hazırlamadılar."

"Doğru," dedi. "Ama bana da anaokulunda öğretmenlik yapmanın insanı bu derece steril hale getireceğini söylememişlerdi."

Anne, Frank'm meşhur yorumunu hatırlayınca gülümsemesine mani olamadı. Frank, yaptığı iş yüzünden alkolik olduğunu ve neden bazı türlerin yavrularını yediğini artık daha iyi anladığını söyler dururdu.

Aslında Frank ödüller kazanan, muhteşem bir öğretmendi. Öğrenciler de veliler de ona bayılırdı.

Anne saatine baktı. "Gitsem iyi olur. Çocuklar gelir şimdi."

"Eğer içlerinden biri tutuklanırsa haberim olsun."

"İlk sana söyleyeceğim."

Müdür Garnett'le haberlerde gördüğü yakışıklı dedektif (Anne dedektif olduğunu tahmin ediyordu) sınıfının kapısında bekliyordu.

"Bayan Navarre," diye konuşmaya başladı Garnett. Son derece derli toplu, bakımlı bir insandı. Kolalı gömlek giyip, onunla uyumlu son moda bir kravat takmıştı. Anne hep adamın boşansa da boşanmasa da kendisinden ziyade Franny'den daha çok hoşlandığından şüphelenirdi. "Bu Dedektif Mendez," dedi.

Dedektif kibarca elini uzattı. Düzgün çeneli, kısa boylu fakat sağlam yapılı, esmer tenli, maço tarzı bıyıklı bir adamdı. Adamın yüz ifadesi Anne'e tipik polis bakışını hatırlatmıştı. Elini kuvvetlice sıkmıştı ama bu elbette herhangi bir şey ifade etmezdi.

"Bayan Navarre, sizinle dün konuşma fırsatı bulamadığım için özür dilerim. Sizin de olay yerinde olduğunuzu daha yeni öğrendim."

"Sadece Frank Farman'a çocukları evlerine götürüp götüremeyeceğimi sormak için gittim oraya."

"Dedektif Mendez cesedi bulan çocuklarla odamda görüşmek istedi," dedi Garnett. "Sizin de orada olmanızı arzu ediyor."

"Sizin yanınızda kendilerini daha rahat hissederler diye düşündüm," dedi Mendez.

"Eğer müdürün odasına gitmezsek kendilerini daha rahat hissederler," dedi Anne. "Müdürün odasına gitmek beşinci sınıftaki bir öğrencinin hiç hoşuna gitmez."

"Bu ciddi bir durum," dedi Mendez. "Onların da bunu aynı derecede ciddiye almaları gerekiyor."

"On yaşındaki çocukların ödlerini patlatmanıza izin vermeyeceğim," dedi Anne farkında olmadan parmak uçlarında dikilerek. "Zaten yeterince üzüldüler."

Mendez hem şaşırmış hem de sinirlenmiş gözüküyordu. "Endişelenmeyin, Bayan Navarre. Copumu büroda bıraktım."

Anne mahcubiyet duygusuna direnmeye kararlıydı. Garnett'e döndü. "Toplantı salonunu kullanabilir miyiz?"

"Neticede orası da ciddi bir yer," dedi sonra dedektife dönerek. "Ama daha az rahatsız edici."

"Uygundur," dedi Mendez.

"Ama çocuklar bugün okula gelirler mi bilmem," dedi Anne. "Dün gece ailelerine evde kalıp, dinlenmelerinin daha iyi olacağını söyledim."

"Ailelerle temas kuruldu," dedi Garnett. "Soruşturma için çocuklarını okula getirecekler. Sonra isterlerse çocukları evlerine götürebilirler. Kendileri bilir."

"Peki, sınıfımın geri kalanları?"

"Bugün için vekil bir öğretmen ayarladım."

"Peki ya rehberlik uzmanı? Çocuklara olup bitenlerle başa çıkmaları hususunda yardım edecek biri? Şimdiye dek her şeyi duymuşlardır."

"Bu konuda sana güveniyorum, Anne," dedi Garnett. "Senin çocuk psikolojisi alanında aldığın eğitime."

"Su kaynatmayı biliyorum. Ama bu beni bir şef aşçı yapmaz."

"Sen halledersin."

Mendez saatine göstere göstere bakıp, "Morgan ailesi birazdan burada olur," dedi. "Hazırlanmam gerek."

Mendez için hazırlık kayıt cihazının çalışıp çalışmadığını kontrol etmek, defteriyle kalemini masanın üzerine yerleştirmek manasına geliyordu.

Aslında bu işten bir şey çıkmayacağına adı gibi emindi. Neticede çocuklar bulduğunda kadın çoktan öldürülüp, gömülmüştü. İçlerinden biri olay yerinden kaçan katili görmediyse kendisine anlatacak fazla bir şeyleri yok demekti. Ama yine de bu görüşmeleri yapacaktı. Çünkü bu rutin bir işlemdi ve o da sistemli bir şekilde çalıştığı için kendiyle gurur duyuyordu.

Soruşturmada kullanacaklarını konferans masasının üzerine yerleştirince başını kaldırıp, öğretmene baktı. Kadın huzursuz bir ifadeyle, kendini korumak istercesine kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşları çatık bir halde bir ileri bir geri yürüyordu. İki kere de yüzüne düşen saçını sert bir tavırla kulağının arkasına attı.

"Çocuk psikolojisi eğitimi mi aldınız?" diye sordu.

Adamın ani sorusuyla irkilmişti. "Üniversitede birkaç ders aldım. Ama bu doktora yapmak gibi bir şeyin yanından bile geçmez."

"Ama çocukları tanıyorsunuz. Hareketlerini kolaylıkla yorumlarsınız, değil mi?"

"Okul daha yeni açıldı. Sadece altı haftadır derslerine giriyorum."

"Ben onları hiç tanımıyorum. Aileleriyle tanıştınız mı?"

"Toplantıda. Bir saat kadar görüştüm. Yalnızca .bir akşam."

"Tamam, o zaman söyleyin bana..." Defterindeki notlara göz atarak, "Wendy Morgan," dedi. "Nasıl biri?"

Kadının yüzünde beliren tebessüm, tabii Wendy içindi bu tebessüm kendi için değil, dikkatini çekmişti. "Wendy kendine güvenli bir çocuktur. Fikir sahibi ve bunları sınıfta herkesin içinde söylemekten çekinmeyen bir kızdır. Sınıfın feministidir o."

"O zaman onunla görüşmek kolay olacak. Güzel. Peki annesi?"

"Sara. O da çok iyi bir kadın. Kızma çok düşkün bir anne. Bir sosyal eğitim programında resim öğretmenliği yapıyor."

"Peki baba?"

"İyi bir adam. Avukat. Çok yoğun. Bir yandan da kadın sığınağında gönüllü olarak çalışıyor. Sanırım Sacramento'da da kadın hakları konusunda birtakım çalışmalar yürütüyor olmalı." Hafifçe içini çekti. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz, Dedektif?"

"Onları rahatlatmanızı. Copumla onlara saldırmayacağıma emin olmalarını sağlamanızı."

Anne Navarre espriden zerre kadar etkilenmemiş bir ifadeyle kaşlarını çatarak, ona baktı. Geçmişe bakınca zaten kendi beşinci sınıf öğretmeninin de ondan fazla hoşlanmadığını hatırlamıştı.

"Olay mahalline ne zaman ulaştınız?" diye sordu teybin kayıt tuşuna basarken.

"Ben olay yerine gittiğimde emniyet şeridi çekilmişti bile," dedi. "Her yerde polis memurları vardı. Bunu kaydediyor musunuz?"

"Sadece teybin çalıştığına emin olmak için," dedi teybi durdurup, başa sararken. Sonra da play tuşuna bastı. Şimdi Anne Navarre'nin dedektife bir hayli vesveseli gelen sesi işitiliyordu.

"Peki, çocuklar neredeydi?"

"Tommy'yle Wendy olay yerinden uzaktaydı. Dennis Farman'sa tam olay yerinde, neler olup bittiğini görmeye çalışıyordu. Babası da oradaydı. Sanırım tanırsınız. Frank Farman."

"Çocuklar ormanda kimseyi görmüşler mi?"

"Hayır," dedi. "Sadece bir köpekten bahsettiler."

"Kadını köpeğin gömdüğünü hiç sanmıyorum."

"Hiç de komik değil bu."

"Komiklik olsun diye söylemedim. Sadece ironi yapıyordum."

"Burada en ufak bir mizahi durum yok," diye çıkıştı kadın. "Ayrıca ironi yapmıyor, alay ediyordunuz."

"Peki efendim."

"Özür dilerim," dedi bakışlarını kaçırıp, kollarını bir kavuşturup, bir çözerken. Sonra bir kez daha alnına düşen saçını kulağının arkasına attı. "Bu durum... beni biraz gerdi."

"Anlıyorum. Sorun yok."

Anne dedektife gözünün ucuyla baktı. Ona karşı bir hayli ihtiyatlıydı ama bunu fark ettirmek istememişti. Yine de dedektif bunu fazlasıyla anlamıştı. Zaten en masum insanlar bile polisin karşısında bir nebze tedirgin olurdu. Polisler de karşılarındakinin tedirgin olmasına alışmışlardı.

"Şüpheli değilsiniz," diye açıkladı.

Kadın bir kez daha kaşlarını indirip, kaldırdı. "Elbette değilim."

Yine iç çekip, tavana baktı. Sonra sanki boynunu çıtlatmak istiyormuş gibi başım hızla sağa sola oynattı.

"Cesedin kime ait olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Henüz değil."

"Kimse onu aramaya kalkmadı demek ki. Çok korkunç bir şey bu."

O anda kapı açıldı ve Müdür Garnett sarışın bir kadınla onun minyatür kopyası gibi duran küçük kızının salona girmeleri için kenara çekildi.

9

Wendy büyük konferans salonuna girip, büyük pencerelere, ortadaki büyük masaya bakınca kendini her geçen saniye daha bir küçülüyormuş gibi hissetti. Her ne kadar artık el tutma yaşını geçtiğini söyleyip dursa da bu kez annesinin eline sıkı sıkı yapıştığına memnundu.

Bayan Navarre ilk anda öfkeliymiş gibi masanın diğer ucundaki adama bakıyordu. Sonra dönüp, biraz gülümsedi.

"Selam Wendy. Merhaba Bayan Morgan," dedi. Gözaltları tıpkı Wendy'nin annesininkiler gibi mosmordu. "Bugün nasılsın bakalım?" •

"İyiyim," dedi Wendy. "Sadece biraz tuhaf hissediyorum."

"Kötü rüyalar gördü," diye açıkladı annesi. "Ben de."

"Ben de," diye itiraf etti Bayan Navarre.

"Ben de," dedi masanın diğer ucundaki adam. Şimdi ayağa kalkıp, elini Wendy'nin annesine uzatmıştı. "Ben Dedektif Mendez."

"Sara Morgan."

"Ve sen de Wendy olmalısın," dedi elini kıza uzatırken.

Etkilenmiş haldeki Wendy uzatılan eli sıktı. Adam çok tatlıydı. Tıpkı Magnum dizisindeki aktör gibiydi. Siyah saç ve de bıyık. Ama dedektif biraz daha kısa boyluydu. Tabii büyük bir ihtimalle kırmızı bir Ferrari'ye binmiyor, muhteşem bir villada da oturmuyordu. Ayrıca üzerinde Hawaii tişörtüyle şort yerine palto ve takım elbise vardı. Bu da bir televizyon yıldızı olmakla Oak Kholl'da çalışmak arasındaki fark olmalı diye düşündü.

"Bu olayı soruşturmakla ben görevlendirildim," diye açıklayıp, herkese oturmasını işaret etti. "Şimdi sana sormak istediğim ilk soru dün parkta ne olduğuna ilişkin. Bu konuda endişelenmeni gerektirecek en ufak bir şey yok. Başın belada filan değil."

"Başımın belaya girmesine yol açacak bir şey yapmadım ki zaten," dedi Wendy dedektife en yakın sandalyeye ilişirken. Sonra yetişkin gibi görünmek ve modayı takip ettiğini göstermek için tercih ettiği kot ceketiyle uyumlu taş yıkama gömleğini düzeltti. Dergilerde gördüğü Madonna'nın

tarzını aynen kopyalamış, görünüşünü tamamlamak için, dalgalı saçlarını atkuyruğu yapıp başının üzerinde toplamıştı.

"Dennis ona dokundu," dedi. "Bu yüzden başı belaya girecek değil mi? Ölü birine dokunmak. Bu yasak olmalı sanırım?"

"Duruma göre değişir," dedi dedektif.

"Dennis'in suçuydu," dedi Wendy. "Eğer psikopatın teki olmayıp, bizi parkta kovalamaya kalkmasa biz de ormana girmeyecektik."

Dedektif Mendez kıza beklemesini işaret edip, kayda geçmesi için salonda kimin bulunduğunu söyledikten sonra yeniden Wendy'ye döndü.

"Parkta kimseyi gördün mü, Wendy?"

"Hayır."

"Cesedin etrafında da kimse yok muydu?"

"Sadece bir köpek. Çalılıkların arasından çıkıp, yanımıza geldi. Sanki onu koruyor gibiydi."

"Nasıl bir köpekti?"

"Korkutucu türden. Hani bilirsiniz şu insanlara saldıranlardan işte."

"Pitbul mu?"

"Evet. Ama bize saldırmadı," diye hemen ekledi. "Sadece sanki kadından uzak durmamızı istiyormuş gibi hırladı. Dennis de belki kadını köpek öldürüp, bir kemik gibi gömmüştür dedi. Ama bu çok aptalca, değil mi?"

Annesi hemen söze karıştı. "Bana hiçbirinizin köpeğe dokunmadığını..."

"Dokunmadık!" diye çıkıştı Wendy annesinin bu konuyu yeniden açmasına sinirlenerek. O aptal köpeğe dokunup dokunmadıkları kimin umurundaydı ki?

"Yani cesedi yalnızca üçünüz buldunuz."

"Dört. Ben, Tommy, Dennis ve Cody."

"Cody de orada mıydı?" diye sordu Bayan Navarre.

"Cody kim?" diye sordu dedektif.

"Cody Roache," dedi Bayan Navarre. "Gece bir ara aklıma gelmişti doğrusu. Çünkü Dennis Farman neredeyse o da oradadır. Ama ben oraya geldiğimde parkta değildi."

"Çünkü bir bebek gibi çığlıklar atarak kaçmıştı," dedi Wendy nefretini net biçimde göstererek. "Polisler onun yüzünden geldiler."

Dedektif, Bayan Navarre'ye döndü. "Onunla da konuşmam gerek."

"Kadının kim olduğunu tespit ettiniz mi?" diye sordu Wendy'nin annesi.

"Henüz değil"

"Bu çok korkunç. Burada böyle şeyler hiç olmazdı."

"Köpek onun kim olduğunu biliyordu," dedi Wendy.

"Wendy," dedi annesi sabırsızlanarak. "Köpekten bahsetme artık."

Mendez elini kaldırıp susmasını işaret ettikten sonra

"Köpeğin tasması var mıydı?"

Wendy omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Büyük dişleri vardı. Onu hatırlıyorum."

"Ne renkti?"

"Beyaz. Büyük siyah benekleri vardı." Dönüp annesine en başarılı 'gördün mü' bakışını fırlattıktan soma yeniden dedektife döndü. "Bir gözünün çevresiyle kulağı siyahtı."

Dedektif Mendez tüm bunları defterine yazdı. Kızın söyledikleri kesinlikle çok önemli ipuçlarıydı.

"Bu gerçekten önemli olabilir mi?" diye sordu Wendy'nin annesi.

"Eğer köpeği bulabilirsek ve köpeğin tasması varsa oradan köpeğin sahibini öğrenebiliriz. Belki köpek kurbana aittir ve biz de nüfus müdürlüğünden onun kimliğini tespit edebiliriz," diye açıkladı dedektif Mendez. "Belki çok zor bir ihtimal ama nereden nereye ulaşılacağını kim bilebilir ki?"

"Çok yardımcı oldun," dedi Bayan Navarre. "Bu kadar iyi bir gözlemci olman müthiş bir şey."

"Teşekkürler Bayan Navarre," dedi Wendy gözleri ışık saçarak.

Dedektif Mendez yeniden elini uzattı. "Teşekkürler Wendy. Eğer aklına bir şey gelirse annene veya Bayan Navarre'ye söyle de bizimle temas kursunlar."

Wendy hayatında kendini hiç bu derece önemli hissetmemişti. Bu tıpkı Nancy Drew öykülerinden biri gibiydi. Belki de kendi de benzer bir öykü yazıp ünlü olabilirdi. Belki Tommy de bu işte onunla birlikte olmak isterdi. Bu şimdi aklına gelmişti ve ona sormak için sabırsızlanıyordu.

Bayan Navarre kalkıp, onlarla birlikte, karanlık, insanı fısıltıyla konuşmaya zorlayacak derecede sessiz koridora yöneldi.

"Hâlâ danışman konusunda ne yapacağımıza karar veremedim," diye fısıldadı annesi Bayan Navarre'ye dönerek.

Wendy hemen söze karıştı." Anne ben iyiyim. Bir ceset gördüm diye hayatım altüst mü oldu yani?"

"Hayır, benim oldu," dedi annesi. "Belki de danışmana ihtiyacı olan benim."

"Herkes sarsıldı," dedi Bayan Navarre. "Ama Wendy kendini iyi hissediyorsa o zaman büyük bir ihtimalle derse girmesinde sakınca yok demektir."

"Evet, anne. O kadar da önemli bir şey değil."

Bayan Navarre yeniden kıza döndü. "Hayır, çok önemli bir şey, Wendy. Eğer sınıfta aniden korkar ya da üzülürsen bana hemen söyleyeceğine söz ver."

"Tamam, söz," dedi Wendy hevesle, pek de ikna olmuşa benzemeyen annesine bakarken.

"Gözüm hep üzerinde olacak," diye söz verdi Bayan Navarre.

"Pekala," dedi Wendy'nin annesi isteksizce. Sonra başını eğip, endişeli bir ifadeyle Wendy'ye baktı. "Kesinlikle Bayan Navarre'nin sözünden çıkma ve ne olursa olsun eve yürüyerek dönmeye kalkma. Gelip seni alacağım."

Olay mahallini yeterince gözümün önüne getirdiğime göre artık öykümle ilgili notlar çıkarmaya başlamanın zamanı geldi diye düşündü Wendy. Ah evet. Bu şekilde olup bitenleri unutması mümkün olmayacaktı elbette.

Buna şüphe yoktu.

Tommy'yle konuşmaya can atıyordu.

10

Jane Thomas güne her zaman bahçesinde çalışarak başlardı. Bahçede, huzur dolu sessizlikte düşüncelere dalarak çalışırdı. Bu onun için bir tür meditasyondu ve her zaman an kovanı gibi dolu olan zihnini boşaltmak için bulduğu yegane yöntemdi.

Her ne kadar Los Angeles'tan toplantılarla geçen yoğun bir günün ardından geç saatte varmış olsa da çoğu Oak Knoll sakininden daha erken saatte kalkmayı başarmıştı. Gökyüzü sonbaharın güzel günlerinden birinde olduklarını müjdelercesine masmaviydi. Sıcaklık da tam arzu edildiği gibi yirmi derece civarındaydı. Güllerin arasında dolaşıp, ölü çiçekleri ayıklarken siyah buldoğu rengarenk çiçeklerin arasında fare arayarak koşturuyordu.

Jane, Oak Knoll'daki evini çok severdi. 1928 İspanyol Hecienda tarzında inşa edilmiş evi beş yıl önce kocasından boşanıp Los Angeles'ı terk ettikten sonra satın almıştı. Oak Knoll kozmopolit yapısı ve verdiği küçük kasaba hissi nedeniyle onu kendine bağlardı. Üniversite buraya hem sofistike bir hava katmış hem de genç nüfusu artırarak renkliliği çeşitlendirmişti. Civarda yani Santa Barbara'dan Los Angeles'ın kuzeyine dek uzanan bölgede yaşayan genç profesyoneller, aileleriyle birlikte gelecek vaat eden bu kasabaya yerleşmişlerdi. Tabii Oak Knoll'un özellikleri aynı zamanda zengin emeklileri de çekmiş, kasaba onlarla bir yandan zenginleşirken bir yandan da sanat destekçilerine kavuşmuştu.

Üniversitenin başlattığı müzik programı kabiliyetli müzisyenlerle sanatçıları, öğretim üyelerini ve öğrencileri cezp etmişti. Oak Knoll her yaz giderek ünlenen bir klasik müzik festivaline ev sahipliği yapmaya başlamıştı.

Her ne kadar Jane, Los Angeles'taki dairesini satmamışsa da Oak Knoll asıl evi, Thomas Kadın Sığınağı'nı da en değer verdiği yer olarak nitelerdi.

Oak Knoll Sığınağı Los Angeles'taki asıl Thomas Sığınağı'nın küçük bir kopyasıydı. Burası Jane ve iki kız kardeşinin birlikte kurdukları, sonra da ailelerinin katkılarıyla güçlenmiş, kadınların kendilerini yeniden bulmalarına olanak veren bir yerdi.

Buraya ikinci bir şansı hak eden her yaştan kadınlar gelirdi. Evsiz kadınlar, dayak yiyenler, uyuşturucu kullananlar ya da sabıkalılar buraya zerre kadar yargılanmadan kabul edilir, son derece de iyi karşılanırlardı. Sığınak yardıma ihtiyacı olanlara başlarını sokacakları bir yer sağlar, tıbbi yardım almalarına yardımcı olur, psikolojik ve meslek edindirme danışmanlıkları sunar, yeni giysiler tedarik ederdi. Böylece bu kadınlar giysileri ve kendilerine olan güvenleri yenilenmiş halde istedikleri işi aramaya daha bir hevesle koyulurlardı.

Bu sığınaktan yardım alanlar kendilerini kurtardıktan sonra geri dönüp, geride kalanlara yardım etmeye teşvik edilirlerdi. Kırk bir yaşındaki Jane iş dünyasında son derece başarılı biriydi ve çok sayıda sanat etkinliğinin destekçisi olarak tanınmıştı. Ama Thomas Kadın Sığınağı onun çalışmaktan gurur duyduğu ve bir o kadar da kendini mutlu hissettiği yerdi.

Açık kapıdan içerideki telefonun son bir saatte üçüncü kez çaldığını duydu. Bahçe saatlerinde telefonlara yanıt vermezdi. Tüm tanıdıkları da bunu gayet iyi bilirlerdi. Ama bir saat içinde bu üçüncü aramaydı. Anlaşılan biri ısrarla ona ulaşmaya çalışıyordu. Bu yüzden içi tuhaf bir huzursuzlukla doldu.

Anne ve babası gayet sağlıklıydılar. Ama bu onların başlarına bir şey gelmeyeceği anlamını taşımıyordu. Kız kardeşi Amy Idaho'daki bir çiftlikte tatildeydi. O da attan düşmüş ya da çevrede dolaşırken bir ayının saldırısına uğramış olabilirdi.

"Saçmalıyorsun," diye mırıldandı Jane kendi kendine. Ama bunu yaparken eldivenlerini çıkartmış, eve yönelmişti bile.

Mutfak kapısından girip, ön kapının yanındaki antika masaya doğru yönelinceye kadar telesekreter devreye girmişti. Yanıp sönen kırmızı ışık dinlenmemiş yedi mesaj olduğunu gösteriyordu. Bunlardan dördünü zaman bulamadığı için dün gece dinlememişti. Çok yorgundu, bu yüzden duş alıp, yatağına girmiş, *Sağduyu ve Duyarlık* kitabından bir bölüm okumuştu.

İlk mesaj sığınaktaki sekreterine aitti ve salı saat 10.34'te bırakılmıştı.

"Selam Jane. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Morgan ve Ortakları'ndan Quinn, Karly Vickers'ın bu sabah ortalıkta görünmediğini bildirmek için aradı. Oysa kızın bugün işe başlaması gerekiyordu. Bilmek istersin diye düşündüm."

İkinci mesaj salı saat 15.23'te bırakılmıştı.

"Bayan Thomas, ben Çevre Koruma Komisyonu'ndan Boyd Ellery. Fırsat bulunca beni arayabilir misiniz? Önemli bir konuda sizinle görüşmem gerek."

Üçüncü mesaj: Salı saat 17.14.

"Jane, yine ben. Karly'e ulaşmaya çalışıyorum ama telefonu yanıt vermiyor. Eve giderken uğrayıp, iyi mi diye bakacağım."

Dördüncü mesaj: Salı 19.11. "Yine ben. Karly'nin evindeyim. Burada değil. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Beşinci mesaj: Çarşamba 07.27. Yine sekreteriydi. Sesi yorgun ve endişeliydi.

"Jane, dün geceki mesajlarımı kaçta aldığını bilmiyorum ama haberleri izledin mi? Ara beni."

Altıncı mesaj: Çarşamba 07.39.

"Jane, benim annen. Birkaç gündür haberleşmedik. Haberleri izleyince de çok meraklandık. Lütfen bizi arayıp, her şeyin yolunda olduğunu bildir."

Haberler. Hangi haberler? Neden her şey yolunda olmasın ki?

Yedinci mesaj: Çarşamba 07.52. Yine sekreteri.

"Jane, bir cinayet işlenmiş. Aç artık şu lanet telefonunu. Karly'nin öldürülmüş olduğuna dair içimde korkunç bir his var."

11

Tommy neredeyse hiç uyunıamıştı. İçinin geçtiği her an görebileceği rüyalardan korktuğundan, titreyerek uyanmıştı. Ama babasının ya da annesinin her kontrole gelişlerinde de - birkaç sefer gelmişlerdi - horluyormuş gibi yapmıştı.

Güneş ışımaya başlayınca da kalkmış, bir gece önce yapmadığı ev ödevini tamamlamaya koyulmuştu. Yeni günün neler getireceğini bilmiyordu. Belki de onu doktora veya psikiyatra götüreceklerdi. Ya da polis tarafından sorguya çekilecekti. Oysa en çok istediği şey okula gitmek ve dün sanki hiç yaşanmamış gibi davranarak normal yaşam temposuna kavuşmaktı. Keşke.

Şimdi okuldaki büroda bir yanında annesi diğer yanında babasıyla oturmuş bekliyordu. Sekreterler arada ona bakıp, ardından birbirleriyle bakışıyorlardı. Bunu görünce kendini sirk ucubeleri gibi hissetti. Katil Çocuk.

İç çekip, oturuşunu değiştirdi. Babası elini omzuna atıp, hafifçe sıktı. Annesiyse ayağa kalkıp, bu işin ne kadar süreceğini öğrenmek üzere sekreterlerden birinin masasına yöneldi.

"Gergin misin?" diye sordu babası.

Tommy omuz silkti.

"Tek yapman gereken dedektiflere gördüklerini anlatmak."

Tommy hiçbir şey söylemedi. Müdürün odasıyla konferans salonuna uzanan koridora bakıyor, o an yalnızca içeriden birazdan çıkacak Wendy'nin kendisine olacaklarla ilgili bir işaret verebilme fırsatı bulmasını diliyordu.

Kapının açıldığını işitti ama koridorda beliren kişi Wendy değildi. Dışarı çıkan siyah saçlı, takım elbiseli bir adam önce Tommy'ye sonra da babasına baktı.

"Doktor Crane?"

"Evet," dedi babası ayağa kalkarken.

Sekreterin yanındaki annesi hemen dönüp, elini uzatırken, yüzüne de genişçe bir tebessüm ekledi. "Janet Crane."

"Ben Dedektif Mendez." Dedektif anne ve babasıyla çabucak tokalaştıktan sonra eğilip, elini uzattı. "Hey Tommy. Nasılsın?"

Tommy omuz silkip, elleri cebinde ayağa kalktı. Yetişkinler nedense çocuklara sanki çocuk değillermiş gibi davrandıklarında etkileyici olacaklarını düşünürlerdi.

"Tommy," dedi annesi. "Görgü kurallarını unutma."

"İyiyim," dedi Tommy. Ölü bir kadının üzerine düşen birine göre tabii.

Birlikte endişeli gözükmemeye çalışan Bayan Navarre'nin beklediği konferans salonuna girdiler. Solgun, göz torbaları şişmiş öğretmeni ondan cesur olmasını istercesine gülümsedi.

"Dün gece uyuyabildin mi, Tommy?" diye sordu Bayan Navarre, büyük masanın çevresine otururlarken.

"Bütün gece uyudu," dedi annesi. "Ona antihistamin verdim. Uyumasına yardımcı olsun diye."

Dedektif Mendez bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Teybi ayarlamak ve kağıtları düzenlemekle meşguldü.

"Tommy'nin alerjisi var," diye devam etti annesi. "Sürekli ilaç kullanıyor. Yani ilaca alışık."

Dedektif salonda bulunan çocuğun adını söyleyerek kayda başladı.

"Doktor Crane. Siz ne doktorusunuz?"

"Dişçiyim. Tommy elbette bir çocuk doktorunun kontrolünde."

Mendez dudaklarını birleştirip, "Hmmm," dedi.

Tommy'nin annesi hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. Dedektifin kendisini onaylamadığını düşünüyordu. Tommy bunu annesinin kıstığı gözlerinden, dudaklarını kenetleyişinden anlayabiliyordu.

"Dün doktoruyla konuştum," dedi annesi. "Tommy'nin kabus görebileceğinden korkmuştum çünkü."

"Tommy, kabus gördün mü?" diye sordu dedektif. "Dün oldukça korkutucu bir gün geçirdin."

Tommy başını iki yana salladı. Bir yandan da kolundaki iyileşmeye yüz tutan kesikleri kaşıyordu.

"Gerçekten mi? Çok etkileyici. Ben gördüm. Bayan Navarre de görmüş."

"Ben yalnızca uyudum," dedi Tommy masa örtüsüne bakmayı sürdürerek.

"Bana dün neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Koşuyorduk, bir tepeden aşağı inerken dengemizi kaybettik. Ben de ölü bayanın üzerine düştüm," Kısaca ve çok sevimli bir açıklama.

"Etrafta başka birini gördün mü? Bir yetişkin?"

"Hayır."

"Katil oralarda mıydı sizce?" diye sordu Tommy'nin annesi telaşla.

"Bilmiyorum," dedi Mendez. "Sadece soruyorum."

"Çocukları görmüş olabilir," diye devam etti annesi iyice açtığı gözleriyle. "Çocukların isimleri gazetelerde çıktı."

Mendez kadına şöyle bir baktı. "Sadece baş harfler. Yasal olarak izin almadan çocukların tam adlarını yazamazlar."

"Kesinlikle buna izin vermiyoruz."

"Katilin orada olması pek mümkün gözükmüyor," dedi Tommy'nin babası. "Değil mi? Yani günün ortasında bir ceset gömecek kadar deli olamaz ya!"

"Bir deliden başka kim böyle bir şey yapabilir?" diye sordu annesi.

"İnanamazsınız, Bayan Crane," dedi dedektif Mendez. "Bu konuda çok araştırma yaptım. Katil buradaki herkesten çok daha normal gözüken biri olabilir. Görünce kimse ona deli filan demez yani. Hatta ortalama zekanın üzerinde bile olabilir."

"Bu çok sinir bozucu," dedi Tommy'nin babası.

"Ted Bundy hukuk fakültesindeydi. Ayrıca Genç Cumhuriyetçilere üyeydi ve insanlar onu muhteşem bir geleceğin beklediğini düşünüyorlardı. Oysa öldürdüğü..."

Bayan Navarre insanların karşısındakileri susturmak isterken kullandıkları türden bir boğaz temizleme operasyonu gerçekleştirdi. Mendez de hemen başını kaldırıp kadına bakınca Bayan Navarre gözleriyle Tommy'yi işaret etti.

Tommy de 'bu sırada unutmayayım da şu Bundy denilen adama ansiklopediden bir bakayım' diye düşünüyordu.

"Burada da benzer bir şeyler olduğu kanaatinde misiniz, Dedektif?" diye sordu Tommy'nin babası. "Bir seri katil mi? Neden böyle düşündünüz ki?"

Dedektif sanki söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmış gibi gözüküyordu. "Bunu söylemek için henüz çok erken."

"Kamuoyunun bilmediği başka olaylar da mı var?"

"Sarı katil ne?" diye sordu Tommy.'

Bayan Navarre dedektife bakınca artık bir hayli öfkeleniyordu. Dedektif Mendez dikkatini yeniden Tommy'ye yöneltti.

"Tommy bana gördüklerini anlatabilir misin? Olay yerinde herhangi tuhaf bir şey gördün mü?"

"Şey, ölü bir kadın," dedi Tommy. Sustu.

"Başka."

Tommy bir kez daha omzunu silkti. Sonra çizgili rugby gömleğinin kolunu kıvırıp, dirseğini kaşıdı. "Ölü kadın. Ve bir de köpek. Köpek kadını koruyordu. Siyah beyaz renkli bir köpek."

"Tasması var mıydı?"

Tommy hatırlamaya çalışırken başını kaldırıp tavana baktı. "Hrnmmm... Belki... Emin değilim."

"Ölüye dokundun mu?"

Başını hızla iki yana salladı. "Asla."

"Herhangi biriniz dokundu mu?"

Tommy gözlerini yeniden masa örtüsüne dikip, Dennis Farman'ı ihbar etmenin ne derece akıllıca bir şey olacağını düşünmeye koyuldu. Eğer tek

parça olarak kalmayı sürdürmek istiyorsa böyle bir şeyi aklından bile geçirmemeliydi.

"Tommy?"

Bayan Navarre. Başını kaldırıp, gözlerinin içine baktığı anda onun cevap vermekten kaçındığını sezdiğini fark etti. Öğretmeni gözleriyle çok şey söylüyordu. Ona karşı aşk benzeri duyguların etkisindeydi ve bu yüzden de onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Şey... Ben hiçbir şeye dokunmadım. Wendy'nin de dokunmadığını biliyorum."

Bayan Navarre o sırada anne babasına döndü. "Tommy bugün okulda kalacak mı?"

Tommy 'evet' yanıtını vermesini delicesine isteyerek babasına baktı. Annesi psikiyatrdan bahsediyordu. Psikiyatrları televizyonda görmüş, ayrıca annesi meme kanserinden ölen Lori Baylor'un da bir psikiyatrdan yardım aldığını işitmişti. Tommy'nin bildiği kadarıyla onların tek yaptıkları insanları bir kanepeye yatırıp, duygularını anlatmalarını istemekten ibaretti. Oysa Tommy'nin bu konuda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Duyguları kimseyi ilgilendirmezdi ki.

"Müdür Garnett sizin çocuk psikolojisi eğitimi aldığınızı söyledi," dedi Tommy'nin babası.

"Evet. Biraz," dedi Bayan Navarre. "Karar vermenizi kolaylaştıracaksa söyleyeyim, Wendy Morgan kalıyor."

Tommy gözlerini babasına dikmişti. *Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.* Okulu seviyordu. Okul onun beysbol oynadığı veya seyrettiği zamanlar dışında en mutlu olduğu yerdi. Okulda yaşam normaldi. Orada yetişkinleri ne düşündüklerini ve bunun onu nasıl

etkileyeceğini anlayabilmek için izlemek zorunda kalmıyordu.

"Ama doktoranızı yapmamışsınız," dedi Tommy'nin annesi.

"Evet, yapmadım."

"Ve okul bu konuda uzman birini bulamıyor."

"Sanınm şu an için öyle."

"Peki, siz bu işin altından nasıl kalmayı planlıyorsunuz, Bayan Navarre?" diye sordu annesi. Daha sorarken kendini tatmin edici bir yanıt alamayacağına hazırlamıştı.

"Sınıfta olanları konuşacağız," dedi Bayan Navarre. "Sanırım yapabileceğimiz en iyi şey çocuklara karşı açık ve dürüst olmak."

"Seri katillerden mi bahsedeceksiniz?" dedi Tommy'nin annesi Bayan Navarre'ye Tommy'nin, İnsanın İçini Donduran Bakış diye tanımladığı yüz ifadesiyle bakarken. "Bu uygun mu sizce, Bayan Navarre?"

"Hayır," dedi Bayan Navarre çenesini hafifçe kaldırarak. "Ama sınıf arkadaşlarıyla olup bitenleri, bundan sonra neler olabileceğini, polis soruşturmalarının nasıl işlediğini konuşmak yaşadıkları deneyimi bir şeyler öğrenme fırsatına çevirebilir. Bu da bana gayet uygun görünüyor. Siz de aynı fikirde değil misiniz, Bayan Crane?"

Tommy'nin annesi sabırsız bir ifadeyle iç çekti. "Sanırım okul aile birliğindeki herkes Bay Garnett'i okula bir uzman çağırmadığı için suçlayacak."

"Onu siz bilirsiniz," dedi Bayan Navarre. "Ama bu arada ben de elimden geleni yapmaya çalışacağım."

"Bu içimi hiç de rahatlatmadı doğrusu."

"Ben kalmak istiyorum," diye söze karıştı Tommy. Şimdi İnsanın içini Donduran Bakış kendi üzerine yönelmişti. Şu an 'keşke Dennis Farman'ı gammazlayıp, bu konuda çenemi tutabilmiş olsaydım' diye düşünüyordu. Ah. Ama bunun için artık çok geçti. "Lütfen anne."

O anda babası söze karıştı. "Bir deneyelim. Fikirleriniz hoşuma gitti, Bayan Navarre. Çocukları yürekten sevdiğinizi de biliyorum."

"Seviyorum."

Tommy'nin annesi ayağa kalkıp, saatine baktı. "İşimiz biti mi, Dedektif?" diye sordu. "Bir randevum var. Gitmem gerek."

Dedektif Mendez'le Bayan Navarre yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle Tommy'nin annesine bakakaldılar. Oysa Tommy zerre kadar şaşırmamıştı. Olanlar annesini çılgına çevirmişti. Şimdi bu ortamdan uzaklaşarak her şeyi

unutmaya çalışıyordu. Ayrıca buradaki işi bitmişti. Şimdi yapacağı çok daha önemli şeyler vardı. Programının aksamasından hiç hoşlanmazdı.

Dedektif Mendez, "Gitmekte serbestsiniz," dedi.

Tommy'nin annesi dönüp, dışarı yöneldi. Babası elini oğlunun omzuna atıp, "Kalmak istediğine emin misin, ahbap?" diye sordu.

Tommy başıyla onayladı. Emindi. Özellikle de şimdi. Annesinin içinde bulunduğu ruh halinin etkisiyle bir sağa bir sola savrulmak en son istediği şeydi.

Babası omzuna hafifçe vurup, ayağa kalktı.

"Bayan Navarre, çabalarınız için teşekkür ederim. Eğer yardım edebileceğim bir şey olursa hemen arayın lütfen." Dedektif Mendez'e döndü. "Soruşturmanızda size iyi şanslar diliyorum, Dedektif. Eğer bu adam düşündüğünüz gibi biriyse çok yoğun bir çalışma temposu sizi bekliyor demektir."

"Hiçbir zaman yakalanamayacak kadar zeki değillerdir bu tipler," dedi Mendez.

"Ama bu adam o kadar zekiyse," dedi Tommy'nin babası, "Hiçbir zaman kim olduğunu öğrenenleyiz."

Kartını Mendez'e ve Bayan Navarre'ye verip, Tommy'nin omzunu son bir kez daha sıkıp, çıkışa yöneldi.

Tommy derin bir nefes alıp, bilinçsizce kolunu kaşıdı. "Artık sınıfa dönebilir miyiz, Bayan Navarre? Bir an evvel normal yaşamıma dönmek istiyorum."

"Elbette, Tommy," dedi öğretmeni. "Hadi normalleşelim."

Elbette Tommy bir daha eskisi gibi olamayacağının farkındaydı ama en azından normale dönmüş gibi davranabilirdi.

12

Karly Vickers Thomas Sığınağı'na ait küçük, müstakil bir evde yaşıyordu. Sığınak ona Morgan ve Ortakları adlı bir hukuk bürosunda iş bulmuştu. Orada tam maaş alacağı altmış günlük bir deneme süresi geçirecekti. Eğer işte başarılı olursa da yeteneklerine uygun bir alana aktarılarak çalışma hayatına kalıcı bir dönüş yapmış olacaktı. Bir sonraki adımdaysa kaldığı ev için Sığınağa küçük bir miktar kira ödemeye başlayacak, böylece kendine olan güveni biraz daha artmış olacaktı. Sonra, kendi ayakları üzerinde durabilecek hale gelince de Sığınak ona istediği gibi bir yaşam kurmasında yardımcı olacak, istediği bir yere taşınmasına olanak sağlayacaktı. Böylece de yepyeni bir kadın olarak yeni bir hayata adım atacaktı.

Jane eve gitmek üzere dosdoğru yola çıkmış, sekreterini aramakla vakit kaybetmemişti. Hatta bahçede çalışırken giydikleri de üzerindeydi.

Cinayet işlendi...

Bu sözleri, midesinin yanmasına neden oluyordu.

Karly'nin sahibi olduğu eski Chevy Nova evin önündeki otoparkta değildi.

Belki de işi sevmemiştir diye düşündü Jane. Yirmi bir yaşındaki Karly, Simi Valley'den sığınağa tam manasıyla dibe vurmuş halde gelmişti. Erkek arkadaşı onu öz annesinin bile tanıyamayacağı hale sokuncaya dek dövmüştü. Sonra da adaletten kaçan erkek arkadaşı ardında mahvolmuş haldeki Karly'yi bırakıp ortadan kaybolmuş, bir daha da kimseye gözükmemişti.

Jane bu adamın fotoğrafını adeta beynine kazımıştı. Bildiği kadarıyla adam bir daha ortaya çıkmamıştı. Acaba bir şekilde Karly'nin nerede oturduğunu öğrenmiş olabilir miydi? Sığınaktaki koruma programına dahil olurken Karly imzaladığı mukaveleyle nerede yaşadığını aile üyelerine bile bildirmeyeceğine dair söz vermişti. Annesiyle yapacağı görüşmeler de dikkatle izlenecekti. Evindeki telefon da yalnızca şehir içi görüşmelere açıktı.

Ama Jane kadınların kendi kendilerine sabotaj yaptığını çok görmüştü. Kadınlar nedense bir şekilde saldırganlarına defalarca geri dönüyorlardı. Ve

bu kısır döngü sonunda kimsenin bir şey yapamayacağı hale geliyordu.

Evin kapısı kilitliydi. Bu da Karly'nin evden kendi isteğiyle ayrıldığını ortaya koyuyordu. Jane'de Sığınağın tüm mülklerinin anahtarları vardı. Ani ziyaretler onun görevinin bir parçasıydı. O da hiçbir şeye dokunmamaya çalışarak içeri girdi.

"Karly? Evde misin? Benim, Jane."

İçerisi son derece derli topluydu. İnsan burada birinin yaşadığını ancak ufak tefek şeylere bakarak anlayabiliyordu. Ön kapının arkasına asılmış ceket, kanepenin yanındaki sehpanın üzerindeki kitap, mutfakta yerde bırakılmış iki köpek çanağı vardı. Ama ne Karly ne de köpeği görünürdeydi.

Yatak yapılmıştı. Banyo da mutfak da tertemizdi.

Jane arka kapıdan küçük, parmaklıklarla bölümlenmiş bahçeye çıktı. Otların kesilmesi gerekiyordu. Küçük bir açıklıkta bir masayla iki sandalye göze çarpıyordu. Masanın üzerinde de Jane'in kendi bahçesinden hoş geldin hediyesi olarak getirdiği bir saksı sardunya vardı.

Bahçeyle uğraşmak Jane için bir çeşit terapiydi. Bu hem eğlendirici hem de somut sonuçlar alabildiği bir hobiydi. Bitkilerle haşır neşir olmak aslında bir bakıma kadınların kendilerini kurtarma çabasına yaptığı katkıların bir başka tezahürü gibiydi. Kadınlar da kendilerine özen gösterip, algılarını kendi ihtiyaçlarına ve hedeflerine yöneltirlerse kişisel potansiyellerinin zirvesine ulaşıp, yeniden tomurcuklar açabilirlerdi.

Yeni açmış sardunyalar oldukça canlı gözüküyordu ama çimlerin kesilmesi, aynkotların da temizlenmesi gerekiyordu. Toprak kurumuş, kaskatı bir hal almıştı. Anlaşılan bitkiler günlerdir sulanmıyordu.

Alışkanlıkla masanın üzerinden maşrapayı alıp, evin yanındaki küçük barakaya yöneldi.

Bu sırada başı sürekli dönüyor, sekreterinin sözleri aklından çıkmıyordu. *Cinayet işlenmiş...*

Tam barakaya yaklaşmıştı ki bir ses işitti. Bir hırlama. Jane durdu. Barakanın kapısı aralıktı.

"Petal?" diye seslendi. "Sen misin?"

Aldığı karşılık düşük sesli yeni bir hırıltı oldu.

"Petal?"

Barakaya doğru ağır ağır yürümeye koyuldu. Kapıyı hafifçe açtı. Dışarıdan sızan gün ışığıyla köşeye sinmiş, beyaz bir ayak ve simsiyah bir burun görmüştü.

"Petal? Benim, Jane Teyzen. İyi misin? Gel dışarı da bir kurabiye al, tatlım. Hadi."

Köpek saklandığı yerden santim santim yaklaşıp, nihayet bütünüyle görünecek şekilde dışarı çıktı. Jane de köpeği iyice görebilmek için yere çömeldi. Köpeğin görünüşünü tarif edebilmek için kullanılacak en uygun kelime büyük bir ihtimalle 'perişan' sözcüğüydü.

Cinayet işlenmiş...

Jane bahçede çalışırken giydiği kot gömleğinin cebinden bir kurabiye çıkarttı.

"Gel, tatlım," diye fısıldadı gözleri yaşlarla dolarken.

Karly asla Petal'ı terk etmezdi. Eğer acil bir durum olsaydı da köpeğe göz kulak olması için mutlaka Jane'i arardı. Hatta gitmemesi gereken bir yere gitmiş bile olsa mutlaka Petal'a bakacak birilerini ayarlardı.

Kasabanın hayvan barınağından 'biz birbirimizi anlarız' diyerek Karly dövülmüş bu dişi pitbulu seçmişti. Köpek kıza müthiş bir can yoldaşı olmuştu.

Jane kurabiyeyi titreyen eliyle uzattı. Eli köpekten değil ama sahibinin başına gelmiş olabilecek şeylerden korktuğu için tir tir titriyordu. Pitbul sızlanarak biraz daha sokuldu.

Köpek Jane'in son gördüğüne kıyasla biraz zayıflamıştı. Her tarafında da birileriyle dövüşmüş ya da çok zor koşullarda kalmış gibi yara bere izleri vardı. Eve giremeyince hayvan ne yumuşacık köpek yatağında yatabilmiş ne içi yiyecekle dolu pembe kasesine yaklaşabilmiş ne de kendisiyle ilgilenebilecek birini bulabilmişti.

Sonunda köpek usulca uzanıp, kurabiyeyi dilinin ucuyla aldı. Bu sırada Jane'in yeşil gözlerinden iki damla gözyaşı daha döküldü.

Cinayet işlenmiş...

13

"Ciğeri beş para etmez bir kadın," dedi Mendez, öğretmen konferans salonuna döndüğünde. "Fazlasıyla garip davrandı, değil mi?"

Kaşlarını çatıp, etrafta kimse var mı diye baktıktan sonra, "Biraz," karşılığını verdi. "Dün Tommy'yi eve götürdüğümde oğlu piyano dersini kaçırdığı için öfkeden deliye dönmüştü."

"Şimdi de komşular ne diyecek diye düşünüyor," dedi Mendez sandalyesine dönerken. "Oğlu bir cesedin üstüne düştü diye ayıplayacaklar sanıyor."

"Peki, uyuması için oğluna ilaç verdiğini duysalar ne düşünürler acaba bu komşular?"

"Bu bir şey değil," dedi Mendez. "Bakersfield'da polis memuru olarak görev yaparken, çocuklarına alkol, esrar veren anneler gördüm ben."

"Bu çok korkunç..."

"Onların yanında Bayan Crane Yılın Annesi gibi kalır."

Anne gözlerini devirip, adamdan uzaklaşarak, pencerelere yöneldi. "Duvarında aynı zamanda Yılın Emlak Komisyoncusu, Yılın Gönüllüsü ve Yılın En İyi Ticaret Odası Mükellefi plaketleri asılıdır herhalde."

"İmaj her şeydir," dedi Mendez.

Dedektif öğretmenin çocukların tarafını tuttuğunu ve çocukların da onu sevdiğini görmekten memnun olmuştu. Böylece çocuklar ona anne babalarına söylemedikleri şeyleri de söyleyebilirlerdi. Tabi söyleyecek bir şeyleri varsa.

Peter Crane çocuklar geldiğinde katilin çoktan olay mahallinden ayrıldığını söylerken çok büyük bir ihtimalle haklıydı. Diğer yandan Ulusal Akademi'deki öğretmenlerinden Vince Leone ve Büro'dan bir başka uzman katillerin genellikle deneyimlerini tazelemek ya da polis soruşturmasını izlemek üzere olay yerine geri döndüklerinden bahsetmişti.

Bazıları asla yakalanmayacaklarına olan inançları ve zekalarına duydukları hayranlıkla egolarını tatmin etmek için geri dönerlerdi. Bazıları da olay mahallini izleyerek cinsel zevk alırlardı. Hasta piçler.

"Bana Tommy'den bahsetsenize."

"Tommy?" Anne Navarre pencereden uzaklaşıp, sırtını yan taraftaki büfeye yasladı. Ellerini de yeniden göğsünde kavuşturmuştu ama duruşu ilk seferki gibi gergin olmadığını ortaya koyuyordu. "Zeki, çalışkan, sessiz, sevimli."

"Size vurgun."

Kaşlarını çatıp, başını iki yana salladı.

"Evet, kesinlikle," diye ısrar etti Mendez. "Burada olduğu süre boyunca hep size baktı."

"O herkesi izler. Tommy'nin tarzı böyle. Ne yapacağına karar vermeden önce dikkatli gözlemler yapar. Yanımda kendini güvende hissettiği için beni izlemiştir büyük bir ihtimalle."

Mendez güldü. "Bana inanın. Siz bu çocukları çok iyi tanıyor olabilirsiniz ama ben de bir zamanlar on yaşındaydım."

"Sanırım buna karşı çıkamayacağım."

"Sizce neden çocuk Farman adlı o ufaklığın cesede dokunduğundan bahsetmedi?"

"İntikam korkusundan. Dennis Farman tam bir kabadayıdır."

Salonun kapısı hafifçe çalındı ve ardından üniformalı bir polis memuru içeri daldı.

"Farman gelmiyor."

"Nasıl yani?" diye sordu Mendez.

"Gelmiyor. Çocuğunun ifadesini kendinin alacağını söyledi. Buraya gelip seninle görüşmenin vakit kaybı olduğunu söyledi."

"Şerefsiz!" Birden kendini topladı ama çok geç kalmıştı. Anne Navarre'ye dönüp, "Affedersiniz," dedi.

"Bayan Farman'ı arayabilirim," dedi öğretmen. "Belki Dennis'le gelir."

"Zaten sizin de gitmeniz gerek," dedi polis memuru. "Bir kadın kayıp ihbarında bulunmak üzere ofise gelmiş. Bu bizim kurban olabilir."

Şerif Dixon'un ofisinde bekleyen kırk yaşlarında, uzun boylu, zayıf kadının üzerinde dizleri kirli kot pantolon, açık yeşil tişört ve önünü açık bıraktığı oldukça bol bir kot mont vardı. Uzun sarı saçlarını atkuyruğu biçiminde toplamıştı ama iyi sıkmadığından olsa gerek tokadan kurtulan saçlarıyla oldukça dağınık bir görünüm veriyordu. Ziyaretçi sandalyesinde ellerini kavuşturmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle çevreyi inceliyordu.

Mendez içeri girdiğinde Cal Dixon masasının köşesine ilişmiş sakin bir ifadeyle kadınla konuşuyordu.

Dixon dönüp, "Tony, gelebildiğine sevindim," dedi. "Seni Thomas Kadın Sığınağı'ndan Jane Thomas'la tanıştırayım. Bayan Thomas, Dedektif Mendez. Bu olayda soruşturma şefimizdir kendisi."

Mendez kadının elini sıktı.

"Jane cinayet kurbanının bir tanıdığı olabileceğinden endişe ediyor."

"Konuklarımızdan biri," dedi kadın. "Karly Vickers. Geçen perşembe gününden beri ondan kimse haber alamadı."

"Ve kayıp olduğunun farkına daha yeni mi vardınız?" diye sordu Mendez. "Sayım filan yapmıyor musunuz?"

Thomas Sığınağı'nm konukları saldırıya uğramış ve benzer olayla yeniden karşılaşmaları muhtemel kadınlardı. Mendez'in bildiği kadarıyla güvenlik nedeniyle bu kadınlar sıkı biçimde kontrol edilirlerdi.

"Karly'yi kısa süre önce evlerimizden birine aktarmıştık. Yeniden kendi ayakları üzerinde duracak hale gelmeye çalışıyordu."

"Peki, neden çabalamaktan vazgeçip kaçmış olabileceğini düşünmüyorsunuz?"

Jane Thomas başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Yepyeni bir hayata başlayacağı için heyecan içindeydi. Biraz gergindi ama yeni bir işe gireceği için yerinde duramıyordu. Dün onun işteki ilk günü olacaktı."

"Ama işe gitmedi," dedi Mendez.

"Evet; gitmemiş."

"Patronu..."

"Morgan ve Ortakları'ndan, Quinn. Bize aile mahkemelerinde yardımcı olan bir hukuk bürosu."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Geçen hafta, perşembe sabahı sığınakta. Gardırobunu yenilemesine yardım ediyorduk. Yalnızca konuklarımızın yararlanabildiği, Santa Barbara ve Los Angeles'taki bağışlarla kurduğumuz bir mağazamız var.

"Perşembe Karly'nin hazırlanma günüydü. Saçını, tırnaklarını, makyajını yaptırttı. Bana kendini Sinderella gibi hissettiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Acaba balodaki prensi aramaya gitmiş olamaz mı?" diye sordu Mendez. "Yeni elbiseleri, yeni görünümüyle kendini çok güzel hissedip..."

"Utangaç biridir. Erkek arkadaşından yediği dayağın etkisinden daha yeni yeni sıyrılıyordu."

Mendez elini tüvit spor montunun cebine atıp, çıkardığı deftere not almaya koyuldu. "Adamın adını biliyor musunuz?"

"Greg Usher. Ofisimde, Karly'nin dosyasında onunla ilgili bütün bilgiler var. Adamın sabıkası da var."

"Ama şimdi serbest?"

"En son öyle duydum."

"Karly'nin fotoğrafı var mı sizde?" diye sordu Dixon.

"Yanımda yok."

"Adamın onunla temas kurmaya çalıştığına dair bir bilginiz var mı?" diye sordu bu kez Mendez.

"Olsa bize mutlaka söylerdi."

"Belki söylemeye korkmuştur."

Buna yanıt vermedi. Emin değildi.

"Otomobili var mı?"

"Evet, bir Chevy Nova. 1974 veya 1975 model. Dosyasında aracın plakası da kayıtlı."

"Nerede şu an araç?" diye sordu Mendez.

"Bilmiyorum. Evin otoparkı boştu."

"Kendi başına bir yerlere gitmiş olabilir."

"Hayır. Habersiz gitmez."

"Bakın siz de benim kadar bilirsiniz," dedi Dixon sakin bir tavırla. "Bu kadınlardan kaç tanesi saldırganlarına geri döndü?"

"Bizimkiler dönmez."

Dixon beyaz kaşlarını kaldırdı. "Hiç biri mi?"

Jane Thomas suratını astı. Evet, bazıları dönmüştü. "Bu olay için söylediğiniz geçerli değil. Karly asla böyle bir şey yapmaz. PetaPı tek başına bırakmaz."

Mendez yazdığı cümlenin ortasında kalakaldı. "Petal mı? O da kim?"

"Karly'nin köpeği."

Dedektifin kalbi yerinden çıkacak gibi hızlanmıştı. "Ne cins bir köpek?"

"Pitbul. Neden sordunuz?"

Dixon'a döndü. "Çocuklar olay yerinde siyah beyaz bir köpek olduğundan bahsettiler. Pitbul olma ihtimali yüksek."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jane Thomas yıkılmış bir halde sandalyesine yaslanırken. Yeşil gözleri yaşlarla dolarken kendine hakim olabilmek için ağzını eliyle kapatmıştı.

"Nerede şimdi?" diye sordu sonunda. Ne Mendez'e ne de Dixon'a bakabiliyordu. Gözlerini yere sabitlemişti. "Onu görebilir miyim?"

Dixon içini çekti. "Cesedi otopsriçin Los Angeles Bölge savcısına göndereceğiz. Ancak halen burada, yine de ceset yerine olay mahallinde çekilmiş Polaroid fotoğraflara baksanız daha iyi olur."

"Hayır."

"Jane..."

"Onu görmek istiyorum." Kadın Dixon'a Mendez'in bunlar birbirlerini ne kadar iyi tanıyorlar acaba diye sormasına sebep olacak bir bakış

yöneltmişti. "Onu görmem gerek."

Dixon tam bir şey söyleyecekti ki vazgeçip, pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu. Sessizlik odaya adeta sis gibi çökmüştü. Cesedin yüzü Mendez'in gözünün önünde belirmişti. Keşke bakmama şansım olsaydı dedi ama bu işinin bir parçasıydı.

Sonunda Dixon başını salladı. "Tamam. Ama seni uyarıyorum, Jane. Bu hiç de kolay olmayacak."

"O zaman yapalım da bitsin."

Mendez'in kullandığı araçla Orrison cenaze evine gitmek üzere yola çıktılar. Hiçbiri konuşmuyordu. Dixon arkaya Jane Thomas'in yanına oturmuştu ama birbirlerinin yüzüne bile bakmadıkları dikiz aynasından arada bir arkaya bakan Mendez'in dikkatinden kaçmamıştı.

Cenaze evinin müdürü onları sarı yer karolu, hoş kokulu genişçe bir odaya aldı. Kurban burada ceset torbasının içinde, cenaze aracına nakliye edilmeye hazır halde bekliyordu.

Dixon adama gidebileceğini söyleyip, kapıyı arkasından kapattı.

"Onu bulduğumuzda ölümünün üzerinden fazla zaman geçmediğini düşünüyoruz," dedi Dixon. "Az.bir çürüme meydana gelmiş. Ama yok denemez."

Jane Thomas ceset torbasına bakıp, "Tamam, gösterin," dedi.

"Ben yalnızca hazırlıklı olmanızı.

"Lanet olsun, Cal aç şunu," diye çıkıştı. "Durum zaten yeterince zor!"

Dixon teslim oldum der gibi ellerini kaldırdı. Mendez de ceset torbasının fermuarını açıp, iyice gerdi.

Jane Thomas eliyle ağzını kapattı. Yüzü ne hale gelmişti böyle!

"Bu o mu?" diye sordu Dixon.

Hemen yanıt vermedi. Uzunca bir süre ceset torbasındaki kadına baktı.

"Jane? Bu o mu? Karly Vickers mı?"

"Hayır," dedi sonunda belli belirsiz bir sesle. "Hayır. Bu Lisa."

"Lisa?"

"Lisa Warwick," dedi titremeye başlayarak. Yanımda çalışmıştı."

"Bu kadın sizin yanınızda mı çalıştı?" diye sordu Mendez.

"Evet."

"Ve konuklarınızdan biri de kayıp."

Yanıt veremedi. Artık şoka girmek üzereydi. Önce ağlamaya başladı. Sonra dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Cal Dixon gelip ona destek olmak için koluna girdi.

Mendez amirine gözünün ucuyla bakarken, "Üç ölü bir de kayıp," dedi. "Hâlâ karşımızdakinin bir seri katil olmadığını mı düşünüyorsun?"

Biraz düşünen Dixon ancak, "Quantico'yu ara," diyebildi.

Çok doğru bir karar, diye düşündü Mendez ama o çoktan aramıştı bile.

14

Vince Leone otomobilinin kapısını kapattığı anda çevresindeki sesler sanki bir anda katlanarak artmıştı. Başını kaldırıp baktığında gökyüzünün keskin maviliği gözünü aldı. Ray Ban gözlüklerini takıp, serin sonbahar havasını ciğerlerine çekti. Başı Virginia'nın kokularıyla, yani nemli toprak, orman ve yeni kesilmiş çim karışımı aromasıyla dönmüştü.

Akademinin bahçesi tam bir canlı organizma gibiydi. Bahçe oraya buraya koşturan genç ajanlarla, binalar arasında toplantıdan toplantıya gezen kendi gibi kıdemlilerle doluydu.

Binanın girişindeki zeminde yankılanan ayak sesleri, konuşmalar, çim biçme makinesinin gürültüsü, uzaklardan gelen bir silah sesi: Hepsi birden kulağına saldırmıştı sanki. Görüşü, işitme kabiliyeti, koku alma hassasiyeti sanki katlanmış, olağanüstü derecede duyarlı hale gelmişti. Bunun bir sebebi içinde beliren çevresindeki yaşamla bütünleşme isteği olabileceği gibi başındaki kurşunun neden olduğu bir semptom da olabilirdi.

İlerleyip, asansöre yöneldi ve aşağıyı gösteren düğmeye dokundu. Aşağı. İyice aşağı. Asansöre onunla birlikte başkaları da bindi. Birkaçı ona bakıp, sonra hemen gözlerini kaçırdılar. Yüzleri tanır gibi oluyordu ama hiçbirinin ismini hatırlayamıyordu. Her ne kadar kısa süreli hafızasında hâlâ bazı boşluklar olsa da ne ben onları ne de onlar beni iyi tanımıyorlar herhalde diye düşündü.

Ama benim hakkımda bir şeyler duymuş olmalılar diye fikir yürüttü. Chicago Emniyeti Cinayet Masası 'ndaki muhteşem kariyerinin ardından 1971 yılında Büro'ya geçmişti. Quantico ve BSU'ya yani Davranış Bilimleri Birimi'ne 1975 sonbaharında gelmişti. Bu tam da Bölümün oldukça başarılı işler yaptığı sürecin başıydı. Bu ekibin bir üyesi olarak o ve arkadaşları kısa sürede efsane halini almışlardı. Kırk sekiz yaşındaydı ve efsane olmuştu. Hiç de fena sayılmazdı doğrusu.

Ya da onu başından vurulup, hayatta kalan adam diye tanıyorlardı. Akademi küçük, birbirine oldukça yakın insanların bir araya geldiği bir kurumdu. Ve tüm bu tür kurumlarda olduğu gibi dedikodular çok hızlı yayılırdı.

Asansör durdu ve içeridekilerin çoğu kafeteryaya ya da etkinlik odalarına gitmek üzere indiler. Kahve, yumurta ve pastırma kokusu adeta başına tuğlayla vurulmuş gibi sarsılmasına yol açtı. Sonra kapılar kapandı ve asansör Şiddet İçeren Suçlar Analiz Bürosu ajanlarının büyük bir keyifle Ulusal mahzen olarak adlandırdıkları yere ulaşmak için yaklaşık yirmi metre kadar daha indi.

Çok sayıda ofisle konferans odasının oluşturduğu bölüm Soğuk Savaş döneminde sığınak olarak kullanılmış, J. Edgar'la samimi dostlarının bir nükleer saldırıda ilk gelecekleri yer olarak tasarlanmıştı. Büro; Davranış Bilimleri ve Soruşturmaları Destek Birliğini yaklaşık bir yıl kadar önce bu penceresiz, bazen çamur kokan, bir nevi bodrum olarak nitelendirilebilecek yere göndermeyi uygun bulmuştu.

Dev mezarlarına sıkışmış halde, akla hayale gelmeyecek derecedeki korkunç cinayetlerle ve cinsel saldırılarla uğraşan ajanlar birbirlerine sık sık espriler yapar (korkunç olaylarla uğraşanların akıl sağlıklarını muhafaza etmelerinin belki de yegane yolu buydu) yerin ölülerden bile on kat daha altında yaşayıp, çalıştıklarını söylerlerdi.

Leone asansörden indi.

"Vince!"

Başını kaldırıp müthiş bir şaşkınlıkla yüzüne bakan meslektaşına döndü. "Bob. Hayalet değilim ben."

"Tanrım, değilsin elbette. Hem de hiç. Sadece seni gördüğüme çok şaşırdım hepsi bu. Burada ne işin var?"

"Bildiğim kadarıyla burada çalışıyorum ben," dedi Vince diğer tarafa doğru yönelirken.

Erkekler tuvaletine girdi. Kapalı kabinlerden birine girip, kustu. Bir anda ter içinde kalmıştı. İlaçlardan ya da gerginlik yüzünden diye düşündü. Altı aydır buralarda değildi ne de olsa.

Birkaç kabin ileride başka biri daha kustu.

Sonra neredeyse aynı anda dışarı çıkıp, lavaboya yöneldiler.

"Vince!"

"Çok mu kötü bir olay, Ken?" diye sordu Leone. Muslukta elini yıkayıp, ağzını çalkalarken.

Ken'in yüzü bembeyaz olmuş, gözleri çökmüştü. "Üç küçük çocuk. Tecavüze uğramışlar. Sonra da başlarından vurulmuşlar.

"Kim olduklarını da nereli olduklarını da bilmiyoruz. Diş kayıtlarından da yararlanma şansımız yok çünkü geride diş namına hiçbir şey kalmamış. DNA profili çıkarmakla ilgili birtakım çalışmalar yapıldığını duyduk ama sanırım bu çocuklara yetişmeyecek."

"Yıllar alır," dedi Vince. Böyle bir imkan Emniyet Teşkilatı için mucize sayılırdı ama Ken'in de dediği gibi teknoloji gerektiği kadar hızlı gelişmiyordu.

Ken sanki zihnindeki görüntülerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Ken son derece kabiliyetli bir uzmandı ama hiçbir zaman olaylara duygusal yaklaşmama başarısını gösteremezdi. Bunun sonucu olarak da ülser olmuştu.

"İşin içinde çocuk varsa hep kötüdür zaten," dedi Vince.

"Bu sefer nasıl dayanacağım bilemiyorum," diye itiraf etti Ken. "Kurbanlar neredeyse oğullarımla yaşıt. Akşam olup eve gittiğimde... neler hissettiğimi anlarsın sen."

"Evet."

Vince akşamları eve gidip büyük ekran televizyonun karşısına geçerdi. Yedi yıl önce boşanmıştı. Artık buradaki en yaşlı uzmandı. Ama hâlâ gün içerisinde karşılaştığı olayları ofiste bırakıp, eve normal bir ruh halindeymiş gibi gitmenin ne kadar zor olduğunu hatırlıyordu.

"Hafta sonu Howard'la golf oynadım," dedi Ken. "IRDU bana çok iyi bir şey gibi geldi."

"Araştırma ve geliştirme. Hmmm..." Vince evde kalıp, bir çekiçle başparmağıma defalarca vurup dursaydım daha iyiydi, diye düşündü. Ama gelmişti artık.

"Hey," dedi Ken sanki o an fark etmiş gibi. "Burada ne yapıyorsun?"

Vince omuz silkti. "Bugün çarşamba."

Bütün uzmanlar emniyet mensuplarına hem FBI Akademisi'nde hem de Ulusal Akademi'de haftada on beş saat seminer verirlerdi. Ama çarşamba sabahları çalışmazlardı. Eğer saha görevleri de yoksa çarşamba sabahlarını konferans salonunda dava dosyalarının üzerinden geçmeye ve meslektaşlarıyla fikir alışverişinde bulunmaya ayırırlardı.

BSU on yıllık bir süre zarfında oldukça büyümüş, altı tam zamanlı çalışan uzmanıyla yerel emniyet teşkilatına zor olayları çözmelerinde yardımcı olmaya başlamıştı. John Douglas, BSU'nun şefliğine getirilince uzmanlar kendilerine BSU'nun dışında başka bir kısaltma daha vermeyi uygun bulmuşlardı. ISU, yani Soruşturma Destek Birimi. Douglas BS kısaltmasını kullanmak istememişti. Ama birimdeki ajanlar kendilerini BSU personeli olarak tanımlamaya devam ettiler.

BSU. ISU. Büronun alt gruplarının oluşturduğu alfabe çorbasında iki yeni isim. Birimlerin isimleri neredeyse her yeni şefin gelmesiyle değişir, her şef adeta yeni bir alt grup kurardı. IRDU; Kurumsal Araştırma ve Geliştirme Birimi. SOARU, Özel Operasyonlar ve Araştırma Birimi. NCAVC, Şiddet İçeren Suç Analizleri Ulusal Merkezi. NCIC, Ulusal Suçlar Bilgi Merkezi. VICAP, Şiddet İçeren Suçları Tespit Programı.

John'un isteğinin aksine Büro en çok B.S. ismini yeğlerdi.

Vince konferans salonuna gidip, ağzındaki kusmuk tadından kurtulmak için kahvesini doldurduktan sonra, uzun masasına yöneldi.

Ken'in olayıyla ilgili karar verilmek üzereydi. Olay yeri fotoğrafları herkese dağıtılmış, yorumlar derlenip bir araya getirilmişti. Bu ne demek? Şu ne demek? Eğer çocuklar birbirleriyle akrabaysa başka, çocuklar rastlantısal olarak bir araya getirilmişse bambaşka anlamlar arayacaklardı. Kaç yetkili bu cesetlerin kimliklerinin tespitinde görev alacaktı? Son bir yılda iki yüz kilometrelik bir alanda kaç tane kayıp çocuk vakası bildirilmişti?

Vince bu konuyla ilgili nasıl bir yorum yapabileceğini düşünerek sandalyesine ilişti. Kendine gelmek, enerjisini yeniden toplayabilmek için birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı. Kahvenin acı ve yakıcı tadı midesini ekşitti.

"Kurbanların yaş gruplarında bildirilen kayıp çocuk vakalarıyla ilgili yapılan NCIC araştırması hazırlanmak üzere," dedi Ken.

"VICAP etkin olarak işleyince veri bankasından saldırganın kimlik bilgilerine ulaşmak çok kolaylaşacak," dedi başka bir ajan.

"Teknoloji sonunda kol saatimden Dünya Kupası'nı izlememe olanak verecek kadar gelişecek," dedi başkası. "Ama bunun bize şu an için bir faydası yok ki."

Saldırganla benzer özellikler gösteren başka bir çocuk katili tespit edilmiş miydi? Neden silah kullanmıştı? Neden çocukların yüzlerini paramparça etmişti? Katil çocukların akrabası ya da bir şekilde onları tanıyan biri miydi? Ya da silahlı saldırgan yalnızca UNSUB, unknown subject* olarak mı tanımlanacaktı?

*** İng. Bilinmeyen kişi. (Ç.N.)**

Ken karşısındaki dev tahtaya bakıp, hiçbiri diğerinden mantıklı gelmeyen önerilerin alt alta yazıldığı listeyi gözden geçirdi.

Vince bir taraftan bu olayı düşünürken bir taraftan da meslektaşlarını izliyordu. Hepsi ceketlerini çıkarmıştı ama henüz gün yeni başladığında kravatlarını gevşetmemişlerdi.

Bu adamların çoğunu uzun zamandır tanırdı. Çok sayıda olayda birlikte görev yapmışlardı. Ayrıca hepsi gerek Büroda gerekse de Emniyet Teşkilatı'nda benzer görevlerde çalışmışlardı. Şu an içeride bulunan beş kişiden aralarında Vince'in de bulunduğu üçü Donanma'da da çalışmışlardı. John Hava Kuvvetleri'nde görev yapmıştı. Hepsi evlenip yuva kurmakla işi bir arada yürütmenin zorluklarını yaşamışlar, birkaçı da bu konuda başarısız olup, mesleklerini yeğlemişlerdi.

"Sessizsin, Vince." Ses masanın başından gelmişti.

Vince onu burada gördüğüne en az şaşırmış gibi bir izlenim veren eski arkadaşına baktı. Sonra da ellerini iki yana açıp, omuz silkti.

"Özür dilerim, Ken," dedi karşıdaki masada çalışan ajanlardan biri. "Ama şu an tüm gücümüzle bu çocukların kim olduğunu tespit etmeye çalışıyoruz. Hemen üstünkörü bir nitelemeyle olayı ikiye ayırıp ya bilinmeyen kişi ya da çocukları tanıyan biri olabilir, yorumunu yapıp işin içinden sıyrılmak istemiyorsan tabii. Ama diğer olaylarla da uğraşmak zorunda olduğumuzdan bu çok zor oluyor. Başka kaç olay daha var biliyor musunuz? On? On iki?"

Ken önündeki fotoğraflara döndü.

"Durun bir saniye," dedi Vince. "Bakın ne yapabilirim? Chicago'm eski bir polis değil miyim ben? Kayıp ve İstismar Edilmiş Çocuklar Ulusal Merkezi'nde bir tanıdığım var. Henüz bir yıllık bir merkez ama ellerinde bizim sahip olamadığımız kadar çok doküman var. İsterseniz hemen arayabilirim."

Ken başını sallayarak onayladı. "Teşekkürler Vince. İşe yarayabilir."

Vince kalkıp, içtiği kahveyi kusmak üzere erkekler tuvaletine yöneldi. Sonra ağzını çalkalayıp, meslektaşlarının yüzüne bakınca ne gördüklerini anlamak için aynadaki yüzünü inceledi.

Her zaman yapılı, yakışıklı biri olmuştu. Bir doksanlık boyu, doksan kilosu ve futbol oynadığı için son derece formda görünüşüyle hep etkileyiciydi. Şimdi de uzun boyluydu ama kaybettiği on kiloyla nispeten çelimsiz görünüyordu. Keskin yüz hatları da, iri, siyah gözleri de geniş gülümsemesi de Tanrıya şükür yerli yerindeydi. En azından eski imajının bir kısmını koruyabilmişti. Şu an için yüzüne renk de gelir gibi olmuştu ama kan basıncı kusma öncesi normal seviyesine döndüğünde yüzü iyice solgunlaşacak, bu da siyah saçları arasında belirmeye başlayan aklarla görünüşünü daha bir bezginleştirecekti.

Ama saçları Tanrıya şükür hâlâ çok sıktı. Bir de kel olsaydı görünüşü daha da feci olurdu.

Bir an için mart akşamına, elinde alışveriş poşetleriyle otomobiline doğru yürüdüğü ana geri döndü. Bu sırada bir yandan da araştırdığı olayı zihninde evirip çeviriyordu. Ancak o geceden sadece bu kadarını hatırlıyordu. Hatta bu bütünüyle beyninin uydurduğu bir anı dahi olabilirdi. Görgü tanıkları eşofmanının kapüşonunu başına çekmiş saldırganın elinde silahla yanına sokulup, para istediğini söylemişlerdi. O da yeterince hızlı olamamış, saldırgan tetiği çekmişti.

Üç hafta sonra kendine geldiğinde doktorlar kurtulmasının mucize olduğunu söylemişlerdi. 22 kalibrelik kurşun kafatasına saplanmış ve orada kalmıştı. Beyninde meydana gelen hasarın nelere yol açacağınıysa ancak zaman gösterecekti.

Aslında olay çok tuhaftı. Emniyet Teşkilatı'nda bunca zaman yaralanmadan çalışmıştı. Ama sonra o, yani Bay FBI bir süpermarketin

otoparkında bir sokak serserisi tarafından başından vurulmuştu.

Erkekler tuvaletinden çıkıp, masasına yöneldi. Deniz Polisi olduğu yıllardan kalan alışkanlığıyla masası hep derli topluydu. Masasını istediği şeyi istediği an bulabileceği şekilde bırakırdı. Çünkü derli toplu bir çevrede bulunmak doğru düzgün düşünmenin anahtarıydı. Tabii beyninin ortasındaki kurşunu saymazsa.

Bir avuç dolusu asit gidericiyi içip, Ken'den toplantı sırasında aldığı kağıtta yazılı telefonları teker teker aramaya başladı.

Toplantıda tartışma Meksika sının yakınlarındaki New Mexico eyaletinde işlenen biri dizi seks cinayeti üzerinde odaklanmıştı. Soruşturma Quantico'dan suçlu profili çıkarmak üzere iki dedektif talebinde bulunan Meksikalı yetkililerle birlikte yürütülecekti.

Toplantı uzadıkça uzamıştı. Vince ajanların görev dağılımları bitinceye dek beklemiş, sonra da artık son anlara gelindiğine karar verip içeri dalmıştı. Masanın başındaki arkadaşı gözlerinin içine bakıp, "İçeri şu çirkin kahve fincanlarına bakmayı özlediğin için girmedin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Vince belli belirsiz gülümsedi. "Russo nerede? Ona bakmaya geldim."

Rosanne Russo birimdeki tek kadındı fakat bundan zerre kadar da rahatsız olmazdı.

"Seattle'daki bir konferansa gitti."

"Lanet olsun! Şansa bak!"

"Ne oldu ki, Vince?"

Yükseklik korkusu olan birinin çatıda yapacağı harekete benzer bir yavaşlıkla ağır ağır arkasına döndü. "Güney Kaliforniya'da büyük bir ihtimalle bir seri katil vakası var. Katil kadınları kaçırıp, onlara işkence yapıp, gözlerini, ağızlarını yapıştırıyor."

"Öldürdükten sonra mı önce mi?"

"Henüz bilmiyorum."

"Kurban profili nedir?"

"Kurbanlardan birinin fahişelikten sabıkası var. Sonuncusununsa henüz kimliği tespit edilememiş."

"Kaç kurban var?"

"İki yılda üç."

Arkadaşı kaşlarını çattı. "Bu kriterlere pek uymuyor."

"Bunu istersen dün bulunan ölü kadına anlat. Halka açık bir parka başı dışarıda bırakılacak şekilde gömülmüş."

Kaşlar kalktı. İşte bu ilginçti. Genelde oldukça hevessiz davranırlardı. Neticede insan günahkarlığının bütün türlerini fazlasıyla görmüşlerdi. Ama yine de anlatılanlar ilgilerini çekmişti işte.

"Fotoğraf?"

"Onu daha dün buldular. Henüz fotoğraf yok."

"Peki ya diğer iki olayın fotoğrafları?"

"Diğer cesetler de aynı şekilde mi gömülmüş," diye sordu başka bir ajan.

"Hayır ve hayır."

"Bu olayla ilgili bir yazışma olmadı, değil mi?" dedi arkadaşı.

"Böyle bir bilgiye rastlamadım çünkü."

"Hayır. Yapıştırıcıyla üç maymun türü sapıklığa aranızda daha önce rastlayan var mı diye merak ettim. Roy?"

Her ne kadar hepsi olaylarla ilgili kanaatlerini birbirleriyle paylaşsalar da Roy cinsel saldırı ve cinayetler konusunda daimi uzmandı. Başını iki yana salladı.

"Gözlerin oyulduğunu, göz deliklerine asit döküldüğünü gördüm. Dudakların kesildiğini, ağzın parçalandığını, dudakların bantlandığını da. Ama yapıştırıcı kullanıldığını hiç görmedim."

"Tamam," dedi Vince yeniden sandalyesine otururken. "Yalnızca öylesine öğrenmek istemiştim zaten."

Masadaki arkadaşlarının hepsinin yüzünde 'hadi canım sen de' ifadesi belirmişti. Sonra herkes gülümseyip, bir süre daha hoş beş ettikten sonra

öğle yemeğine çıktılar. Şimdi masada yalnızca Vince'le patron kalmış, hiç kimse ona yemeğe gelip gelmeyeceğini sormamıştı.

Kapı kapanıp, yalnız kaldıklarında arkadaşı hissettiği kaygıyı yüzüne yansıtarak, kalkıp, Vince'in yanına geldi.

"Bıyık bırakmışssın."

Vince henüz tam anlamıyla şekil kazanmamış, beyaz kıllarla dolu bıyığım elinin tersiyle düzeltip, "Çok iyi bir gözlemcisin," dedi. "Dedektif olabilirsin."

"Nedense bıyığın bana işe tam olarak dönmediğini düşündürttü. Nasılsın? Sahiden."

"İlaçlar yüzünden yediğim her şeyi kusuyorum," diye itiraf etti. "Ama bugünlerde güzeller arasında da böyle bir şeyin moda olduğunu duyduğum için..."

"Gelmen şart mıydı?"

"Nereye gidecektim? Yatakta uzanıp, kalan saatlerimi mi saysaydım? Sen de beni kafamdan vurabilirdin. Ah, dur bir dakika, biri bunu yaptı zaten."

"Bu olay nedir?"

"Ulusal Akademi'de bir iki sene kadar önce dersine girdiğim bir çocuk var. Adı Tony Mendez. Arayıp bu olayı anlattı. Herhalde gece yansı ne yapacağını bilmez halde dolanıp dururken aklına gelmiş olmalıyım. Çok telaşlıydı. Bu onun ilk seri katil soruşturması olacak."

"Tabii bu bir seri katil vakasıysa."

"Eğer seri katil vakasıysa," diye katıldı Vince.

"Şu senin öğrencinin rütbesi ne?"

"Şef dedektif. Bölge şerifinin yanında görev yapıyor."

"Şerif ona olayı bize bildirme yetkisi vermiş mi?"

Vince yüzünü ekşitti. "Tam olarak değil. Ama çocuk onu ikna edecek."

"Ve ben de İtalyanca öğreneceğim."

"Bella!" dedi Vince kahkahayı basarak.

Arkadaşı başını iki yana salladı. "Nasıl oluyor da mizah gücünden hiçbir şey kaybetmiyorsun?"

"Ben yaşayan espriyim. Başımdan vuruldum ve bunu herkese anlatabilmek için hayatta kaldım. Bu üçümüzün, saldırganın, Tanrının ve benim paylaştığımız müthiş bir espri."

"Bu olayla ilgili ne yapmak niyetindesin, Vince? Bu olay standartların yanından bile geçmiyor. Bu arada haftanın her günü yeni dosyalar geliyor. Elimde on iki uzman bile olsa yine de işimiz başımızdan aşkın olacak, düşün."

"Bu kimliği belirsiz şahıs, zamkını iki kez kullanmış. Şimdi de büyük bir ihtimalle üçüncü kurbanının peşinde," dedi Vince. "Son seferinde cesedi halka açık bir yere gömdü. Bu da a) bunu törenleştirdi b) çok daha fazla ilgi görmek istiyor. Her iki durumda da durmayacaktır.

"Ayrıca Mendez'i severim," diye itiraf etti. "Çok zekidir. İyi bir ajan olacak. İleride onu Büroda görmek isterim."

"Ve dur da tahmin edeyim. Adam eski bir denizci, değil mi?"

Vince sınttı. "Biz her zaman görevimize bağlıyızdır dostum. Unutma eski denizci diye bir şey yoktur."

"Onun akıl hocası mı olmak istiyorsun?"

"Benimle açık denizde balık tutmaya çıkacağına söz verdi."

"Bunu birim şefinin onayından geçirmem imkansız. Sana ona yol göstermek istiyorsan bunu sınıf ortamında yapmalısın, diyecektir."

"Tamam, ben de boş zamanlarımda yapacağım zaten. Neticede hâlâ izinliyim. Sonra bu bıyık da..."

"Boş zamanın için para almazsın ama. Maaş yok, kalacak yer yok. Hiçbir şey yok."

"Nancy nafakadan vazgeçecek. Kendini suçlu hissediyor."

"Ne yani senden boşanmamış olsaydı kafana kurşun yemeyecek miydin?"

"O çok güçlüdür."

Bir süre sessiz kaldılar. Sonra arkadaşı iç çekti. Vince de.

"Bak, John. Bu tür olaylarda olay mahallinin içinde olma hususunda neler düşündüğümü biliyorsun zaten. Bu ortamdan, bu lanet olası mezardan çıkmak elbette bana fazladan bir bakış açısı kazandırmayacağı gibi, daha objektif hale de getirmeyecek. Ama neler yapılabileceğini doğrudan sahada göstermek istiyorum. Bu bazılarında çok daha işe yarar. Eğer California'ya gidip, şu aşağılığın yakalanmasına yardım edip, onu yeni Bundy olmadan adalete teslim etmeyi başanrsam yeni ajanımı da istediğim gibi yetiştirmiş olacağım. Neden olmasın ki?"

Neden olmasın ki? Çünkü Büro kurallara ve yönetmeliklere göre işleyen bir kurum. Ve neden olmasın ki şeklindeki bir sebep genellikle kabul görmez. Neden olmasın ki Büronun merkez komitesine ulaşıncaya kadar onlarca alt idari bölümden geçmeyi başarması gereken bir bahaneydi. Ve kesinlikle böyle bir şey kabul görmezdi.

Kapı tıklandı ve bir memur başını içeri uzattı.

"Böldüğüm için özür dilerim ama iki numaralı hatta Özel Ajan Leone için acil bir arama var."

Vince büfenin üzerindeki telefonu açıp, bir süre dinledi. Ardından arkadaşına döndü. "Dünkü kurbanın kimliğini az önce tespit etmişler. Ve şu an aynı kadın sığmağından başka bir kadın daha kayıpmış."

Eski arkadaşı omzunu silkip, gülümsedi. "Tanrı yardımcın olsun, dostum."

15

"Bayan Thomas, Julie Paulson ismi size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Mendez.

Cenaze evindeki özel aile odasındaydılar. Perdeler çekilmiş, Stargazer zambaklarıyla glayöllerin keskin kokusu içeriye sinmişti. Jane Thomas arka tarafta iyi cins şarapların rengini anımsatan kırmızı bir kanepenin ucuna ilişmişti. Ölü gibi bembeyaz yüzü, Lisa Warwick'in cesedinin bulunuşuyla girdiği şokun etkisinden hâlâ kurtulamadığını açıkça orta koyuyordu.

Mendez öldürülen kadınla kayıp olarak bildirilenin Thomas Kadın Sığınağı'ndan olduğunu tespit edince soruşturmanın dozunu arttırmıştı. Sormak istediği milyonlarca soru vardı ve bunları bir makineli tüfeğin tetiğine basıyormuşçasına arka arkaya sormak istiyordu. Ama Jane Thomas çok bitkindi. Bu yüzden sabırlı olmak, kadını fazla sıkıştırmamak zorundaydı.

Thomas ona şaşkın bir halde baktı. "Hayır. Kim o? Onu tanımam mı gerekiyor?"

"Sizin kurumunuza hiç başvurmadı mı? Sizde çalışmadığına emin misiniz?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Bunun... ne ilgisi var?" Durup, cesedin tören için hazırlandığı odayı başıyla işaret ederek. Kurbanın adını telaffuz bile edememişti.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı titreyerek. "Karly. Onun da Lisa'ya bunu yapan hayvanın yanında olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?"

Cal Dixon uzanıp, kadının dizine dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Mendez'in içinde bir soru işareti daha belirmişti.

"Jane," dedi Dixon azgın bir atı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi bir ses tonuyla. "Belki de Karly bir tanıdığının yanındadır. Belki de yalnızca..."

Jane Thomas birden gerginleşip, arkasına yaslandı. "Beni sakinleştirmeye çalışma. Bu konuyu konuştuk zaten. Karly'nin başka bir yere gitmiş olması mümkün değil."

"Bayan Thomas?" dedi Mendez kadının dikkatini yeniden çekmeye çalışarak. Patronunun kişisel olduğu artık ayan beyan ortadaki tavırlarıyla soruşturmanın işleyişine menfi etki yapmasına biraz sinirlenmişti. "Julie Paulson geçen sene Nisan ayında kasabanın dışında ölü olarak bulunan kadının adı. Bu yüzden sizin sığınakla bir ilgisi var mı diye öğrenmek istedim."

"Nisan 84? Birkaç aylığına Avrupa'daydım. Anne babamın atları var. En iyi atları da Almanya ve Hollanda da yarışlara katılacaktı. Ben de onlarla gidip..."

Mendez bu tür durumlardaki insanların neden ana konudan aynlıp, bambaşka şeylerden bahsettiklerini çok iyi biliyordu. Eğer Jane Thomas anne babasının atlarını düşünürse koridorun sonundaki odadaki korkunç haldeki cesedi düşünmekten kurtulmuş olacaktı. "

"Sığınağa sön zamanlarda yöneltilen bir tehdit oldu mu?" diye sordu Dixon.

"Her zamanki ilginç tiplerle dini fanatikler."

"Her zamanki ne demek?" diye sordu Mendez.

"Kadının sırtından sopayı karnından sıpayı eksik etmeyeceksin diyenlerle kaltaklar ya İsa'ya dönmeli ya da cehennemde yanmalı diyenler. Bir de yaşam hakkı savunucuları var ama onların tam olarak ne iddia ettiklerini bir türlü anlamadım. Biz koruma altına aldığımız kadınlara tıbbi yardım sağlıyoruz. Kürtajı savunmuyoruz."

"Hakaretlerle dolu mektuplar aldığınızda saklar mısınız?"

"Evet. Ofisimdeki dosyamda."

"Görmek isterim."

"Elbette."

"Kurbanın, yani Lisa Warwick'in sizinle çalıştığını söylemiştiniz. Ne zamandı bu?"

"Birkaç yıl önce. İdari sekreterdi. Ayrıca boş zamanlarında kurbanların gönüllü olarak avukatlığını yapar, adalet sisteminin nasıl işlediğini bilmeyenlere yol gösterirdi. Hâlâ da zaman zaman bunu yapar. Yapardı."

"En son hangi olayla ilgili görev yaptı?"

"Birkaç ay önce. Sığınakta uyuşturucu sabıkası olan konuklarımızdan biri çocuklarını görebilmek için mahkemeden izin almaya çalışıyordu."

"Kızgın bir baba da var mıydı işin içinde?"

"Hayır. Aslında baba karısının gösterdiği ilerlemeden o derece etkilenmişti ki sonunda itirazını geri çekmeye karar verdi."

"Neden Bayan Warwick sizin yanınızdan ayrıldı?" diye sordu Mendez.

"Hemşirelik diploması almak istiyordu. Yarım bıraktığı okuluna döndü."

"Herkesle iyi mi ayrıldı?"

"Elbette. Kesinlikle. Sığınaktaki birinin böyle bir şey yapmış olacağım düşünmeyin bile."

"Her ayrıntıyı düşünmek zorundayız," dedi Mendez.

"Bu standart bir soruşturma prosedürü, Jane," dedi Dixon. "Hangi ipucunun bizi nereye sürükleyeceğini bilemeyiz."

"Bu yüzden personelle de görüşmemiz gerek," dedi Mendez. "Ayrıca da kadınlarla... Konuklarınızla yani."

Bunun Jane Thomas'in en son istediği şey olduğunu yüzünden okuyabiliyordu.

"Bu kadınlar çok hassas durumdalar," dedi. "Ölmekten korkacaklar."

"Bunda da haklılar," dedi Mendez açıkça.

"Bu biraz erken olur, dedektif," dedi Dixon, Mendez'e dik dik bakarak. "Yanlış bir şey yapmamak için adımlarımızı dikkatli atmalıyız."

"Lisa Warwick'in geçmişiyle ilgili neler biliyorsunuz?"

"Kansas kökenli olduğunu. Büyük bir ihtimalle personel kayıtlarında tanıdıklarından birinin telefonu da vardır."

"Eski kocası? Kötü sevgilileri?" diye sordu Mendez.

"Hatırladığım kadarıyla yok. Lisa çok ketum biriydi."

"Tehlikeli şeyler yapar mıydı? Mesela gece barlara gider miydi? İçki, uyuşturucu filan kullanır mıydı?"

"Onun bu tür şeyler yapacağını hayal bile edemiyorum. Evde oturup, örgü örmeyi severdi."

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Zaman zaman telefonla konuşurduk. Birkaç hafta önce Sığınağa merhaba demek için uğramıştı."

"Nerede çalıştığını biliyor muydunuz?"

"Mercy General Hastanesi acilinde. Burada, kasabada."

Elini gözlerine götürüp, ağlamaya başladı. Dixon ayağa kalkıp, başıyla kapıyı işaret etti. Mendez de onu takip etti.

"Hastaneye gidip, Warwick'le ilgili neler bulabileceğime bakacağım," dedi Mendez elindeki deftere not almayı sürdürerek. "Bu arada Hamilton'la Hicks'i de Thomas Sığınağı'na yollayabiliriz, sanırım."

"Quantico'daki bağlantın ne diyor?"

"Geliyor."

"Buraya mı geliyor?"

"Evet."

"Bu standart dışı bir tavır."

Mendez omuz silkti.

Dixon hiç de memnun gözükmüyordu. "Bak, burada sirk istemiyorum, Tony. O adam medyaya konuşmayacak. Hiç kimse medyaya konuşmayacak."

"Bu talimata gerek bile yok."

"Buna sen de dahilsin," dedi Dixon parmağını sallayarak. "Çeneni tut. Bunun senin için çok büyük bir olay olduğunun bu yüzden de çok heyecanlandığının farkındayım. Adeta için içine sığmıyor. Tamam. Ama sakın yoldan çıkma. Anladın mı?"

"Başüstüne, efendim," dedi Mendez üst rütbedekilere saygı gösterirken takınılan yüz ifadesini sergilemekte başarısız olsa da.

"Bu kurbanların aralarında ortak özellikler bulunabileceğine dair şüpheler olduğuna ilişkin bir şey duymayacağım."

"Emredersiniz, efendim."

"Eğer o BSU heriflerinden birini sahnede görürsem beyinlerini patlatırım. Tamam mı?"

"Evet efendim. Kesinlikle böyle bir şey olmayacak."

Dixon geri çekilip, derin bir nefes aldı. "Telsizle bir devriyeyi çağır da seni alsınlar. Ben Jane'i evine bırakacağım."

"Emredersiniz efendim."

Dixon biraz şaşkın gibiydi. "Biz arkadaşız."

"İşte değil, efendim," dedi Mendez.

"Doğru, işte değil."

16

Roache'ler kasabanın nispeten yoksul bir semtinde, mütevazı tek katlı bir evde oturuyorlardı. Evin boyaları dökülmüştü ama bunun dışında pek o kadar da kötü görünmüyordu. Biri ön basamaklara herhalde görüntüye biraz renk katmak için saksı içinde birkaç mum koymuştu.

Anne kapı zilini çalıp, bekledi. Cody'nin annesi o sabah arayıp, oğlunun hasta olduğunu ve okula gelemeyeceğini bildirmişti. Anne bütün gün kendini Cody'yi düşünmekten alıkoyamamıştı. Cody cesedi bulan çocuklardan onun bizzat görüp, konuşmadığı tek çocuktu. Ders bitince arabasına atlayıp, soluğu RoacheTerin evinde almıştı.

İçeriden bir köpek havlaması işitildi. Sonra da Renee Roache kapıyı açtı. Cody'nin annesi minyon tipli, seyrek kahverengi saçlı, soluk yüzlü bir kadındı. Üniversite yakınlarındaki işlerin çok yoğun, bahşişlerinse acınacak derecede düşük olduğu, küçük bir lokantada garson olarak çalışıyordu. Kocasıysa Mercy General Hastanesi'nde geceleri tamirci olarak görev yapıyordu.

"Bayan Roache, umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi Anne. "Yalnızca Cody'nin nasıl olduğunu merak ettim."

Renee Roache bacaklarının çevresinde bir o yana bir bu yana koşuşturan beyaz teriyere aldırmadan yüzünde şaşkın bir ifadeyle Anne'e bakıyordu. "Niye bu kadar merak ettiniz ki? Yalnızca biraz midesi bulanıyor, hepsi bu."

Şaşırma sırası şimdi Anne'deydi. "Şey, dün olanlardan sonra gelip..."

"Dün ne oldu ki? Okulda bir şey mi oldu?"

"Müdür Garnett sizi okula çağırmadı mı?"

"Benim haberim yok. Cody'nin mide bulantısını geçirecek bir şeyler almak için dışarı çıkmıştım, belki o arada aramışlardır. Telesekreterimiz yok."

"Ah," dedi Anne afallamış bir halde. Cody'nin annesine parkta buldukları cesetle ilgili bir şeyler anlatmadığı açıktı. Bir çocuğun böylesi bir şeyi kendine saklamayı tercih edişini düşünmek bile zordu.

"Ne oldu?" diye sordu Renee giderek sinirlenerek.

Anne derin bir nefes aldı. "Sanırım otursanız iyi olur."

Birlikte Roache Terin küçük oturma odalarına yöneldiler. Televizyonda *Star Trek'in* eski bölümlerinden biri yayınlanıyordu. Anne, Cody'nin kanepede uzanmış, büyük bir hevesle diziyi izliyor olacağını ummuştu. Çünkü uzay gemileri çocuğun takıntısıydı. Ama kanepe boştu ve Renee de öğretmene oturması için orayı işaret etti.

Akşam yemeği pişiyor. Mutfaktan gelen kızarmış tavuk kokusunu alabiliyordu. Küçük köpek Anne'i daha yakından görebilmek için kanepeye Sıçradı.

Anne kendisine son yirmi dört saat içinde onuncu kez anlatıyormuş gibi gelen öyküyü başından sonuna dek anlattı. Cody'nin annesi şaşkınlıktan donakalmış bir haldeydi.

"Neden bana anlatmadı?" diye sordu kendi kadar zayıf bir ses tonuyla. "Dün eve karın ağrısıyla geldi. Altına kaçırmıştı. Ben de belki okulda yediği bir şey midesini bozmuştur diye düşündüm. Çok fazla abur cubur yediyse... Bana tek kelime bile etmedi."

"Üzgün gibi miydi?"

"Şey, evet ama... O on yaşında bir çocuk. Altına kaçırdığı için üzüldüğünü düşündüm. Biliyorsunuz dalga geçilmesinden çok korkar."

Bu doğruydu. Cody'nin altına yaptığı duyulursa alay konusu olurdu. Çocuklar çok acımasız olabilir, kaçamak sözler, hilekarlık, nezaket kuralları gibi yetişkinlerin öğrenmelerinin yıllar aldığı şeylerden bihaber olduklarından ağızlarına geleni rahatlıkla söyleyebilirlerdi. Ve diğerlerinden biraz farklı olan, biraz daha ağır kanlı, biraz daha yavaş öğrenenler bu tür durumlarda en ağır eleştirilere maruz kalırdı.

Cody küçük, tuhaf biraz da çirkin bir çocuktu. Anne çocuğun hiç dostu olmadığını fark etmişti. Dennis Farman vardı elbette ama onunla ilişkisi de daha ziyade mecburiyetten kaynaklanıyordu. Çocukların hiçbiri önüne gelene saldıran Dennis'i sevmezdi. Cody'yi yanına yancı olarak almıştı. Çünkü çocuk onun sertliğine hayrandı. Cody de bunu seve seve kabullenmişti. Çünkü Dennis'in yanında olmak karşısında olmaktan çok daha güvenliydi.

"Bütün gece hastaydı," dedi annesi. "Ve bu sabah da öyle. Bütün gün yattı. Hiçbir şey yediremedim."

"Cody'yle birlikte konuşsak bir yaran olur mu acaba?" diye sordu. "Ben bu konuda eğitim..."

Cümlesini tamamlamaya korktu. Çocuk psikolojisi konusunda aydaki adamdan fazla bir şey bilmiyordu ki. Ama şu an için bu çocuklara en yakın kişinin kendisi olduğunu hissediyordu.

Renee Roache ayağa kalkıp, peşindeki öğretmenle koridordan geçerek, kapısı Yıldız Savaşları çıkartmalarıyla kaplı yatak odasının önünde durdu. Kapıyı bir kez tıklattı. Sonra da açıp, başını içeri uzattı.

"Cody? Misafirin var. Bayan Navarre geldi."

Odadan ses gelmedi.

Renee kapıyı açıp içeri girdi. Anne de onu izledi. Odaya on yaşındaki çocuğun terli spor ayakkabılarının kokusu sinmişti. Ter ve toz toprak kokusu buranın pek de havalandırılmadığını ortaya koyuyordu. Karanlık odanın zaten küçük bir penceresi vardı. Gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman almıştı. Yavaşça uzanıp, başucundaki lambayı yakarak küçük odanın biraz olsun aydınlanmasını sağladı.

Cody'nin annesi de oğlunun yatağının ayakucuna oturup, ışığı yaktı. Sonra Cody'nin başına kadar çektiği battaniyeyi kaldırdı. Cody ölü taklidi yaparak kılını bile kıpırdatmadan yatıyor, gözlerini de gereğinden fazla sıkıyordu.

"Cody, neden bana dün olanları anlatmadın?" diye sordu annesi.

"Hiçbir şey olmadı," dedi çocuk.

Bir gözünü aralamıştı. Annesi ona seloteyple yapıştırılmış gözlüğünü uzattı. Cody de doğrulup, gözlüklerini takarak, ışığa alışmak için gözlerini birkaç kez kırpıştırdı.

"Merhaba, Cody," dedi Anne yumuşak bir ses tonuyla. "Bugün seni çok merak ettim. Nasılsın?"

Çocuk burnunu kaşıyıp, omuzlarını kaldırdı. Sonra da çenesine kadar çektiği dizlerine sıkıca sarıldı.

"Annen bana hasta olduğunu söyledi."

Çocuğun zihninden geçenleri tahmin edebiliyordu. Cody şu an acaba olup bitenlerin ne kadarını biliyor, ne kadarını anneme anlatacak, ne kadarını ben itiraf etmek zorunda kalacağım diye için için kıvranıyordu.

"Dün parkta olanları biliyorum,". dedi Anne. "Wendy ve Tommy'yle konuştum."

"Neden bana söylemedin, Cody?" diye sordu annesi. Ses tonunda çok incindiği apaçık belli oluyordu.

Cody annesine baktı. Sonra da Anne'e. Ardından başını indirip, kırmızı pijamasının üzerinden bacağını kaşıdı.

"Bayan Roache," dedi Anne. "Cody'yle birkaç dakika yalnız konuşmamın bir sakıncası var mı acaba?"

Renee Roache kararsız kalmış gibi gözükse de hemen ayağa kalkıp, odadan çıktı. Anne yatağın kenarına, ayakucuna oturdu. Çocuğu ürkütmek istemiyordu.

"Bu şekilde bir ceset bulmak çok korkutucu olmalı. Berbat. Eğer benim başıma gelseydi aynı senin yaptığın gibi hemen oradan kaçardım. Ve dosdoğru eve giderdim."

Çocuğun biraz olsun gevşediğini görebiliyordu. Eğer öğretmen bile kaçacağını söylüyorsa bu durumda onun kaçmış olması o kadar da kötü ve utanç verici sayılmayabilirdi.

"Kaçtım," diye itiraf etti zorlukla duyulabilecek bir ses tonuyla.

"Seni suçlamıyorum. Senin yerinde ben de olsam hastalanırdım. Çoğu insan da hastalanırdı."

"Tommy hastalandı mı?"

"Çok üzgün durumda."

Çocuk bir süre bunu düşündü. "Ama Dennis'in hastalanmadığına bahse girerim."

"Bilmiyorum," dedi Anne aklından Wendy'nin, Dennis'in cesede dokunuşuyla ilgili söylediklerini geçirerek. Çocuğun olay yerinde görmüş olabileceklerini düşündü. Frank Farman oğlunun olay mahallinde sanki

orası bir oyun yeriymiş gibi dolaşmasına izin vermiş, çocuk da olup bitenleri büyük bir merakla izlemişti. "Sence?"

Cody başını iki yana sallarken bakışlarını kaçırmış, dudaklarını da hafifçe bükmüştü. Bu; Anne'in Cody'nin yüzünde görse şaşırmayacağı kahramana duyulan hayranlık ifadesine hiç benzemiyordu. Bu ifadeden Dennis sert çocuktur, Dennis korkmaz gibisinden bir anlam çıkmıyordu. Çocuk yalnızca keşke Dennis gibi olsam diye düşünüyordu.

"Neden böyle düşünüyorsun, Cody?"

Çocuk hafifçe omuz silkti.

Anne bir süre bekledi. Sonra, "Bana dün olanlarla ilgili söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Çocuk bunu düşünüyormuş gibi gözleri çıplak ayaklarında bir süre öylece durdu. Sonra burnunun üzerine düşen gözlüklerini düzeltti.

"Bu sabah olayı sınıfta konuştuk," dedi Anne. "Hep birlikte bazen bu tür korkunç şeylerin olabileceğinden, bir insanın başka birine nasıl böyle şeyler yapabileceğini anlamanın mümkün olmadığından bahsettik.

"Çünkü onlar deli," dedi Cody.

"Bazen. Ve bu tür korkunç şeyleri duyunca hepimiz dünyanın güvenilir bir yer olmadığını düşünmeye başlıyoruz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Cody yavaşça başım salladı. Şişman teriyer odaya dalıp, yatağın üzerine atlayarak çocuğu kokladı. Ardından yatağın ayakucuna gidip, top biçiminde kıvrılıncaya kadar beş kez çevresinde döndü.

"Sen de böyle mi hissediyorsun?" diye sordu Anne. "Dışarı çıkarsan senin de başına benzer şeyler gelebileceğinden mi korkuyorsun?"

Çocuk bir süre bunu düşündükten sonra kadına yanıt vermemeyi seçti ama aslında bu hareketi başlı başına yanıt sayılırdı. Anne onu suçlayamazdı. Çocuk küçücük yaşında insanın insana yapabileceği en kötü şeylerden birine şahit olmuştu. Suda yayılan dalgalar misali parktaki şiddet dolu sahne olayı işiten herkesi derinden etkilemişti. Oak Knoll'daki her kadın geceleri pencerelerini, kapılarını kilitlemeye başlamışken Anne nasıl

olur da on yaşındaki bir çocuğu bu tür bir vahşetin ona dokunamayacağına ikna edebilirdi ki?

Ayrıca çocuk ona neden inansındı ki? Anne, Cody'yi çok az tanıyordu. Hatta onu Tommy'yle Wendy'den bile az tanıyordu. Cody iyi ve hevesli bir öğrenci değildi. Kendine ancak Dennis Farman'ın kabadayılık girdabının etkisinde kaldığında bir yer edinebiliyordu. Onu daha iyi tanımadığı için suçluluk hissederken acaba daha kaç tane çocuğa yalnızca şöyle bir bakıp geçiyorum diye de düşünmekten kendini alamadı.

"Tavuk çok güzel kokuyor," dedi ayağa kalkarken. "Akşam yemeği yiyecek misin?"

Çocuk bir kez daha yanıt vermedi. Anne, Cody'nin aklının hâlâ bir önceki soruda takılı kaldığını hissetmişti. Çocuk sanki bir şeylerle mücadele ediyor gibiydi ama Anne bunu çocuğun içinden söküp alamazdı. Cody bunu isteyerek yapmalıydı.

"Eğer bu konuyla ilgili konuşmaya karar verirsen," dedi. "Yanıma gelmekten çekinme sakın. Ya da annenle konuş. Sıkıntılarını içine atmak zorunda değilsin." Anne ayağa kalkıp, kapıya doğru bir adım attı. Sonra bir tane daha. Sonra Cody Roache tepeden tırnağa ürpermesine neden olacak bir şey söyledi.

"Dennis ormanda gömülü cesetler olduğunu söyledi."

Anne yavaşça arkasına döndü.

"Anlamadım? Bunu dün mü söyledi? Cesedi bulmanızdan sonra?"

Cody Roache'nin yüzü kağıt gibi bembeyazdı. Siyah gözleriyse yüzüne aşırı büyük gelen seloteypli gözlüklerinin arkasında çok komik gözüküyorlardı.

"Hayır, daha önce," dedi titreyen sesiyle.

Anne geri dönüp, yatağın kenarına ilişti. "Anlamadım. Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Bir süre önce. Ormanda komandoculuk oynuyorduk. O sırada bana ormanda cesetlerin gömülü olduğunu söyledi."

Eğer bunu iki gün önce söyleseydi, Anne gülüp geçer, bunun Dennis'in çevresindekileri korkutmak için uydurduğu masallardan biri olduğunu

düşünürdü. Ama şimdi... Ormanda gerçekten bir ceset bulunmuştu.

Belki de Dennis başka bir seferinde orada dolaşırken bir şeyler görmüştü. Cody'nin bir şeyler söylemesini beklerken çocuğun gözünün ucuyla kendisini izlediğini fark edebiliyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sizce o kadını Dennis mi öldürdü?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Anne. "Elbette hayır. Sana tam olarak ne dedi? Ceset gördüğünü söyledi mi?"

"Bana orada cesetlerin gömülü olduğunu ve biz orada koşturup dururken onların altımızda çürüdüklerinden bahsetti. Sonra da o kadın!"

Dedektif Mendez'i araması gerekiyordu. Eğer Dennis gerçekten bir şey görmüşse... Acaba Dennis bundan babasına bahsetti mi diye merak ediyordu... Peki Frank Farman bu bilgiyi Mendez'le paylaşmış mıydı?

"Korkuyorum," dedi Cody.

Anne kırmızı pijamaları, karmakarışık saçlarıyla yatağın içinde iyice büzülen çocuğa baktı.

"Neden korkuyorsun Cody?"

Çocuk güçlükle yutkundu. "Dennis'ten."

"O kadını Dennis öldürmedi."

"Nereden biliyorsunuz?"

Çünkü Dennis on bir yaşında bir çocuk. Böylesi bir şeyi yapabilmesi fiziksel olarak mümkün değil. Ama Anne bunlardan hiçbirini söylemedi. Bunun yerine yetişkinlerin yanıtı bilmediklerinde ya da nasıl izah edeceklerine karar veremediklerinde tercih ettiği basmakalıp cevaplardan birine sığındı.

"Çünkü. Biliyorum işte," dedi. Derin bir soluk alıp, bundan sonra ne yapması gerektiğini düşündü.

Sonunda, "Teşekkürler, Cody," dedi doğrulurken. "Bunu bana söyleyerek doğru bir şey yaptın."

Cody bundan hiç de emin değilmiş gibi gözüküyordu. "Benim söylediğimi Dennis'e söylemeyin."

"Dennis'i kafana takma," dedi Anne. "Rahat ol. Yarın okulda görüşürüz."

Sonra Bayan Renee Roache'yle olanlarla ilgili birkaç dakika daha görüşüp, kadına belki Dedektif Mendez'in Cody'yle görüşmek isteyebileceğini söyledi. Ardından Roache Terin evini ve tavuk kokularını terk edip, Dennis Farman'ı bulmak üzere yola koyuldu.

17

Farman'ların iki katlı, savaş gemilerini hatırlatan gri boyalı evi Roache Terden fazla uzakta değildi. Dıştan her şey son derece düzenli, bakımlı ve simetrik'gözüküyordu. Bir tek çiçek, şirinlik yaratacak en ufak bir süs bile yoktu. Askeri bir tesis gibi, diye düşündü.

Kapıyı Farman'm kızlarından biri açtı. İki kızı da lisede okuyordu. Yani Dennis'ten kurtulmak için ellerinden geleni yapmaya çalışacak kadar büyüktüler. Anne genç kızları küçük erkek kardeşleri kadar sinirlendiren başka bir şey düşünemiyordu.

Dennis'in sesi soluğu duyulmadığından holde Sharon Farman'in gelmesini beklemeye koyuldu. Bu sırada duvardaki aile fotoğraflarında Dennis'in daha küçükken bile tam bir baş belası gibi gözüktüğünü fark etti.

Dennis ormanda gömülü cesetler olduğunu söyledi.

Elinde bulaşık süngeriyle Sharon Farman geldi. Kadın işte giydiği eteği, fularını ve omuzları vatkalı bluzunu çıkarmamıştı. Kadın büyük bir ihtimalle lise yıllarında güzel bir görünüme sahipti ama uzun yıllar içtiği sigaranın, çocuk büyütmenin zorluklarının ve aşağılık biriyle evli olmanın neden olduğu hayal kırıklığının etkisiyle çok çökmüştü.

"Bayan Farman," dedi Anne. "Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim..."

"Henüz yemedik," dedi Sharon Farman kısaca. "Kocamı bekliyorum. Siz neden geldiniz?"

"Dennis'i bir kontrol etmek istedim."

"Kontrol etmek mi?" dedi kadın, sanki Anne yaşamında duyduğu en saçma şeyi söylemiş gibi bir ifadeyle. "Neden Dennis'i kontrol edeceksiniz ki? Zaten tüm günü onunla birlikte geçilmediniz mi? Bence bu ona yeter de artar bile."

"Dennis bugün okulda yoktu," dedi Anne. "Ben de onu siz göndermediniz diye düşünmüştüm."

Sharon Farman bir yandan duyduklarına pek inanmak istemiyor gibiydi ama diğer taraftan da bir hayli öfkelenmişti. "Aşağılık pislik! Onu bu sabah

babası götürdü okula."

Anne ancak, "Hmmm," diye mırıldanarak karşılık verebilmişti. Bir ebeveynin çocuğundan aşağılık pislik diye bahsetmesi her ne kadar çocuk bunu hak ediyor olsa da hiç tasvip edebileceği bir şey değildi. "Şimdi burada mı?"

Kadın merdivenlere doğru dönüp, avazı çıktığı kadar bağırdı. "DENNIS!" Çabuk in aşağı!"

Tam o anda Frank Farman kapıyı açıp içeri girdi. Karısı hemen ona yöneldi.

"Dennis bugün okula gitmemiş," dedi. "Onu bırakmadın mı sen?"

"Merkezden bir çağrı almıştım," dedi Farman tabancasıyla kelepçesinin takılı olduğu kemerini çıkartıp, kapının arkasındaki portmantoya asarken. "Yürüyerek git dedim ona."

Sharon Farman gözlerini devirip, topukları üzerinde döndü ve kızının içeriden, "Anne, yanıyor," diye seslendiği mutfağa yöneldi.

Anne, Frank Farman'a döndü.

"Ben Anne Navarre. Oğlunuzun öğretmeniyim," dedi sinirli bir tonla. Birkaç kez tanışmış olmalarına karşın adam onu tanımamıştı. Kim olursa olsun adam için zerre kadar önemi yoktu. Büyük bir ihtimalle onun için hiçbir kadının önemi yok diye düşündü.

"Buraya Dennis'in bugün okula gitmediğini söylemeye mi geldiniz?" diye sordu. "Telefon etmeyi beceremediniz mi?"

"Aslında, dün olanlardan sonra Dennis'in nasıl olduğunu..."

"Gayet iyi."

"Belki biraz sarsılmıştır diye..."

"Sarsılmadı."

"Dennis size olanları anlattı mı?"

"Çocuklar oynarken bir ceset bulmuşlar. Başka anlatacak ne var ki? O bir çocuk Tanrı aşkına."

"Ancak bu olaydan önce Dennis diğer çocuklardan birine ormanda gömülü cesetlerden bahsetmiş," dedi Anne. "Acaba olaydan önce bir şeyler görmüş müdür diye.

"Bakın Bayan Navarre. Polis olan benim. Siz de öğretmensiniz. Ben işimi yapıyorum. Siz neden sizinkini yapmıyorsunuz?"

Anne dilinin ucuna gelen şeyleri söylememek için dudaklarını sımsıkı kapattı.

"Dennis'le ben ilgilenirim," dedi masanın üzerindeki zarfları incelemeye koyulurken.

Anne kapıya doğru bir adım atmıştı ki durup geri döndü. "Eğer Dennis yarın da sebepsiz yere okula gelmezse uyarı cezası alır. Üç kez üst üste devamsızlık yaparsa da bir hafta okuldan uzaklaştırılır."

"Tamam, yarın okula gelecek," diye söz verdi Farman.

Sonra da dönüp, üzerinde 'belki de bir milyon dolar kazanmış olabilirsiniz' yazan reklam zarfını açmaya koyuldu.

Anne iyice öfkelenmişti. "Bay Farman acaba iki dakikalığına başka şeyle ilgilenmeden dikkatinizi bana vermeniz mümkün mü?"

Adam tahammülünün kalmadığını gösterir bir tavırla zarfı masanın üzerine fırlatıp, döndü.

"Oğlunuzun parkta cesedin bulunmasından günler önce o bölgenin cesetle dolu olduğundan bahsetmiş olması sizi zerre kadar ilgilendirmiyor mu?"

"Bayan Navarre," dedi adam. "Dennis küçük bir çocuk. Çocuklar hikaye uydurmaya bayılırlar. Dennis'in parkta daha önce ceset gördüğünü söylemesi beni endişelendirmedi çünkü orada başka ceset filan yok. İnanın bana eğer Dennis dünden önce oralarda bir şey görseydi bunu bana kesinlikle anlatırdı. Çünkü bu onun için çok ama çok büyük bir olay olurdu.

"Eğer çocukların söylediği her şeye inanıyorsanız ya delisiniz ya da inanılmayacak derecede safsınız."

Anne adamı tekmelemek istiyordu. Yalnızca birkaç cümleyle kendini tam bir aptal gibi hissetmesine neden olmuş hem de bir hayli

öfkelendirmişti. İğneleyici hatta kırıcı bir şeyler söylemek istedi ama o an aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Evinize gidin Bayan Navarre," dedi Frank Farman. "Ve çok fazla polisiye roman okumayın."

Anne, Farman'ların evinden çıkıp, hızlı adımlarla Frank Farman'ın önüne park ettiği otomobiline yöneldi.

Onu çok küçümsemişti. "İşte küçük bayan sen salağın tekisin."

Manevra yapmakla filan uğraşmadan Volkswagen'ine bindiği gibi direksiyonu Farman'ın özenle biçilmiş çimlerinin üzerine kırıp, kaldırıma çıkarak önündeki Farman'ın aracını geçtikten sonra yeniden yola döndü.

Dedektif Mendez'le konuşması gerekiyordu.

18

"Hamilton'la Hicks, Thomas Sığınağı'ndaki personel kayıtlarını kopyalıyorlar," dedi Mendez yolcu koltuğundaki Dixon'a bakarak. "Aynca Simi Valley'deki bir tanıdığım da şu kayıp kızın eski erkek arkadaşına ulaşabilmek için neler yapabileceğini araştıracak."

"Güzel."

"Eğer herkesin bilgisayarı olsaydı işimiz çok kolaylaşırdı."

"Hayal görme dedektif. Kalemlerimiz için yazacak mürekkep bulduğumuza şükret. Oyuncağa ayıracak bütçemiz yok."

Mendez karşılık vermedi. Teknolojinin önünde sonunda Oak Knoll'a bile ulaşacağına emindi ama bunun üzerinde çalıştıkları olayın çözümüne bir fayda sağlamayacağı apaçıktı.

"Lisa Warwick'in Mercy'deki şefiyle görüştüm," dedi. "Kadın Lisa'nın sakin mizaçlı, işini iyi yapan biri olduğunu söyledi. Ama dikkatleri üzerine çeken tiplerden de değilmiş."

"Biriyle görüşüyor muymuş?"

"Şef bilmiyordu. Ama konuştuğum iş arkadaşlarından biri kızın hayatında biri olabileceğinden bahsetti. Ama Lisa çok ketum olduğundan o da bundan pek emin değildi. Ayrıca görüştüğü adamın evli olabileceğine dair şüpheleri olduğunu da söyledi. Ama tüm bildiği bunlarla sınırlıydı."

"Hastanedekiler onu en son ne zaman görmüşler?"

"Yaklaşık on gün önce."

"Ve kimse kayıp olduğunu fark etmemiş?"

"İzin almış. Üzüm bağlarını gezeceğinden filan bahsediyormuş."

"Kontrol edelim. Nereye rezervasyon yaptığını bulalım. Bakalım yalnız mı gidecekmiş yoksa bu bir romantik kaçamak filan mıymış?"

Mendez dikiz aynasını kontrol edip, sinyal verdi ve delicesine akan Los Angeles trafiğinde yavaşça şerit değiştirerek Howard Hughes Otobanı'na sapmak üzere 405. Yoldan ayrıldı.

Bakersfield'ta dedektif olduktan sonra Los Angeles'a taşınmayı çok düşünmüştü. LAPD'ye girebilir, günün birinde Parker Center'daki LAPD merkezindeki prestijli Hırsızlık/Cinayet masalarından birine yükselebileceği umuduyla çalışabilirdi. Ama küçük denizde büyük balık olmak ona çok daha iyi bir plan gibi gelmişti. Burada birkaç sakin yıl geçir sonra Los Angeles denizine şöhretli bir dedektif olarak dal.

Oak Knoll'a gelip, Cal Dixon'm altında çalışma fırsatı çıkınca da işe balıklama atlamıştı. Dixon'in Los Angeles Eyalet şerif ofisindeki itibarı bir hayli yüksekti. Ayrıca çok tanıdığı vardı. Mendez de işe bu noktadan başlayabilirdi. Eğer Dixon onu severse daha büyük planlarına bu şekilde kestirme yoldan ulaşması mümkün olabilirdi.

Şimdiye kadar planı işlemişti.

Yüksek, parlak ışıklarla aydınlatılmış tabela Los Angeles Havaalanı 'na gelenlere hoş geldiniz derken, gün yerini akşama bırakıyor, güneş giderek morumsu bir tona bürünüyordu. Mendez işaretleri takip ederek aracı American Airlines'ın terminalinin otoparkına çekti.

İlk başta bagajlarını teslim alan Dulles/LAX uçuşunun yolcuları arasında Leone'yi göremedi. Çünkü oldukça uzun boylu, parlak takım elbiseli, geniş kravatlı, bembeyaz dişlerini göstere göstere sırıtan birini görmeyi bekliyordu. Sonra kalabalığı daha yavaş ve dikkatle gözden geçirince arkasındaki tekerlekli valizi çeke çeke bulundukları yöne doğru yaklaşan uzun boylu, zayıf adamı fark etti. Ve bu yüz kesinlikle tanıdık birine aitti.

"Tony! Seni gördüğüme çok sevindim."

Mendez uzanan eli sıktı. "Tanrım, Vince, seni neredeyse tanıyamayacaktım. Yirmi kilo vermişsin en az."

Leone bu sözleri, "Uzun hikaye," diyerek geçiştirdi. Sonra elini Dixon'a uzatarak, "Siz Cal Dixon olmalısınız," dedi. "Ben Vince Leone. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Los Angeles Şerif Bürosu'ndaki Bruce Washington eski bir arkadaşımdır. Bana sizden çok bahsetti."

Leone karşısındakileri yumuşatma konusunda tam bir uzmandı. Yeni tanıştığı herkese sanki uzun zamandır görüşmediği eski bir dostuyla karşılaşmış gibi davranır, bu tavrını yüzündeki geniş gülümsemesi ve nazik sırt okşamalarıyla desteklerdi.

"Bruce'la çok uzun zamandır görüşmedik," dedi Dixon.

"Özel sektöre geçti. Yönetici sekreter oldu. Nasıl olduysa sonunda devlet memurluğunu bırakıp mangırları cebe atmaya karar verdi. Vurdu voliyi."

Çıkış kapısını başıyla işaret edip, "Gidelim mi baylar?" dedi. "Şovu geciktirmek istemem."

Vince'in terminalden çıkar çıkmaz yapmak istediği tek şey yatıp uyumaktı. Bagajını teslim almaya da MendezTe Dixon gelmeden gidip, böylece kendini toplayabilmek için birkaç dakika kazanabilmeyi planlamıştı. Sonra da kimseye görünmeden onları fark ederek hazırlıklı davranacağım diye düşünmüştü. Çünkü bu beş buçuk saatlik uçuş onu mahvetmişti. Enerjisini toplayabilmek, buraya geldiği için kendi akıl sağlığından şüphe ettiği anlarda dahi yüzüne meşhur gülüşünü yerleştirmek için zamana ihtiyacı vardı. Ama işler planladığı gibi yürümüyordu.

Asla güçsüzlüğünü gösterme, diye hatırlatıp duruyordu kendi kendine. Bu yerel görevlilerle çalışırken unutulmaması gereken bir numaralı kuraldı.

Aslında bir şeyler yaparak yorulmak uzanıp beynindeki şarapnel parçasını düşünmeye kıyasla çok daha fazla tercih edilebilir bir şeydi. Böylece başının giderek daha fazla döndüğünü de daha sinirli ve sakar biri olduğunu da düşünmeye zaman bulamazdı. Şimdi biraz daha dayanmaya çalışmak zorundaydı. Otopsiyi izleyip, Oak Knoll'a ulaşıncaya ve ardından da otelini buluncaya kadar.

Mendez North Mission yolundan geçerek Los Angeles Eyalet morguna doğru yola çıktıkları sırada her şeyi kısaca anlattı. Vince de konuşmayı cep büyüklüğündeki bir kayıt cihazına kaydetti. Daha sonra yeniden dinleyip not alacaktı. Ama daha şimdiden durumu ana hatlarıyla kavramış sayılırdı.

Dixon çok resmi davranıyordu. Ortak bir tanıdıkları var diye hemen yelkenleri suya indirecek hali yoktu. Bu olay onun bebeğiydi. Şovu o yönetiyordu ve üst düzey bir devlet memurunun gelip güç dengesini altüst etmesine müsamaha göstermeyecekti.

Bu noktada yeni bir şey yoktu. Polisler bölgelerini koruyan hayvanlara benzerler. Çevrelerindeki çitlere işeyip dururlar. Bazıları bunu diğerlerinden de çok önemser. Ayrıca Dixon'un onu kontrol ettirdiğine de kuşku yoktu. Vince'le ilgili dolaşan yüzlerce hikayeyi, onun gittiği her yerde bir şekilde

ilgiyi üzerine topladığını, medyanın da onu pislik görmüş sinekler misali sürekli kovaladığını duymuş olmalıydı.

Onun aşırı gösterişli, mübalağalı, gürültücü tarzı bir hayli ünlüydü. Tabii bir de arsız Chicago aksanı ve küstahlığı da. Ama Dixon'in büyük bir ihtimalle duymamış olduğu şey onun araştırdığı olayı çözmek için ne gerekirse yaptığıydı. Bunu yapmak için katile meydan okuması veya onunla alay etmesi ya da benzeri bir şey gerekiyorsa bir an bile düşünmeden uygulamaya başlardı.

Otoparka yönelip arabadan indiler. Vince birkaç kez derin derin soluk alıp vererek ciğerlerini akşam havasıyla doldurdu. Bu otopsi sona erinceye kadar alabileceği son temiz havaydı.

"Pekala, dostlar," dedi Dixon'la Mendez'e. "içeri girmeden önce size buradaki pozisyonumla ilgili bir açıklama yapmam gerek. ISU henüz sizin olayınızı devralmış değil. Şu an için çok daha büyük olaylarla uğraşan ajanların bu cinayetlerle ilgilenmesi için gereken yeterli şartlar oluşmuş değil."

Dixon ona en sert bakışlarını yöneltip, "O zaman burada ne işiniz var?" diye sordu.

"Bence yeni bir ceset bulmanız an meselesi. Son cinayet bu kimliği belirsiz katilinizin fantezilerinin çok gelişmiş olduğunu gösteriyor. Bu fanteziler bir gecede meydana çıkmaz. Daha önce cinayet işledi. Bundan sonra da işleyecektir. Bu caniyi elinizdeki ceset sayısı artmadan enselemenize yardım etmek istiyorum, hepsi bu."

"Soruşturma Destek Birimi bu olayla ilgilenmiyor ama siz ilgileniyorsanız bu sizi yeni bir Soruşturma Destek Biriminin kurucusu yapar," dedi Dixon. "Peki, buradaki göreviniz..."

"Yalnızca izlemek," diye itiraf etti. "Bir de elimden gelen yardımı esirgememek."

"Sırf iyi yürekli olduğunuz için mi?" diye sordu Dixon.

"Pek sayılmaz," dedi Vince. "Emniyet personelinin eğitiminin sahada da sürdürülmesi olasılıkları üzerinde çalışıyorum. Yani Ulusal Akademi'de yaptıklarımızın devamı olarak."

Bu kulağa hoş geliyordu. Tabii Dixon böyle bir araştırma olup olmadığını öğrenmek için Bürodaki üst düzey tanıdıklarını aramaya kalkmazsa.

"Eğer yanılıyorsam beni düzeltin," dedi Vince. "Ama her ikinizin de böylesi bir katille daha önce direk temasınız olmadı. Oysa ben üç yaşam süresine sığacak kadar çok sayıda seri katil gördüm. ISU'nun sahip olduğu her kaynağa ulaşma imkanım var. Yalnızca resmi bir görevim yok.

"Bu arada eğer ilgiyi üzerime çekeceğimden," diye başladı özellikle Dixon'a hitaben. "... olayı sizden almaya çalışacağımdan filan endişeleniyorsanız bunun gereksiz bir endişe olduğunu derhal göreceksiniz."

"Bunu duymak güzeldi," dedi Dixon sorularını ve şüphe dolu yorumlarını bir süreliğine erteleyerek. Ama Vince bunu hissedebiliyor, Dixon'un vücut dilinden net bir biçimde anlayabiliyordu. Ama şerif neticede işi şimdilik oluruna bırakmıştı. Çünkü elinde yapılması gereken bir otopsi vardı. Dönüp, binaya yöneldi.

Vince'le Mendez de beş adım arkasmdaydılar.

"Eee, neymiş şu uzun hikaye?" diye sordu Mendez. "Eskisi kadar güçlü gözükmüyorsun, Vince."

Vince kahkahayı bastı. Oysa o da kendini erkekler tuvaletinin aynasında incelemişti. "Berbat gözüküyorum, evlat. Ülserim azdı." Bu doğruydu. Yemek yerine ağrı kesici aldığı için ülser olmuştu.

"Uçak yemekleri," dedi gözlerini devirerek. "Endişelenecek bir şey yok. Zaten şimdiye kadar nasıl oldu da ülser olmadığıma şaşıyordum."

Mendez pek ikna olmamış gibiydi. "İyi misin?"

"Mükemmel."

"Bıyık bırakmışsın," dedi Mendez manalı bir tonla.

"Sadece siz kasabalılara uyum sağlamak için," dedi Vince. "Hadi gidip şu cesedinize bir bakalım."

19

Los Angeles Eyalet morgunun verdiği ilk izlenim, kokusuydu. Havalandırma sistemi muhteşem değildi ama diğer yandan morgdaki ceset sayısının çok fazla oluşu da havalandırmayı güçleştiriyordu. Fakat bu içeride çalışanlardan hiçbirin umurunda değilmiş gibi gözüküyordu.

Dixon kendini bir sonraki teslimatı bekleyen bir grup adli tıp uzmanının yanında buldu. Uzmanlar gelen cesedin ölçülerini tespit eder, parmak izlerini alır, fotoğraflarını çekip, plastik ceset torbasına koyarak, eğer gerek görülürse yapılacak otopsinin sırasını beklemek üzere soğuk depoya kaldırırlardı. Bu sırada da oturup, dinlenirler, kahve içip, devasa soğutucunun sesini dinleyerek havadan sudan muhabbet ederlerdi.

"Yoğun bir gün galiba," dedi Dixon masanın üzerindeki kutudan bir çikolata alıp ağzına atarken.

"Hayır, sıradan bir gün," dedi kocaman vücuduyla insana ilk anda ayıları hatırlatan kel asistan. Adamın kalın ağaç dallarını anımsatan kolları boydan boya mavi dövmelerle kaplıydı. Adamın tavırlarından burada çok uzun zamandan beri çalıştığı anlaşılıyordu. Bu her yanı çürümüş, kurtlarla kaplı bir cesedin üzerinde saatlerce çalıştıktan sonra oturup, büyük bir iştahla yumurtalı sandviçini yiyebilecek tipte bir adamdı.

İçeride çalışan tek kadın görevli yirmili yaşlarda, şirin bir sarışındı. "14 normal ölüm, 3 cinayet, 4 intihar ve 6 kaza sonucu ölüm," dedi kız.

"Ve bir de armut ağacında,bir keklik?" diye sordu Vince.

Kız kahkahayı bastı.

"O zaman dinle bunu," dedi iri yarı adam. "Kaza sonucu ölümlerin ikisi ağaçtan düşme sonucu meydana gelmiş. Adamlar ağaçta kalmış bir kediyi indirmeye çalışıyorlarmış. Salaklar. Hayatınızda bir ağacın tepesinde kedi iskeleti gördünüz mü? Lanet şeyler islediklerinde inmenin bir yolunu bulurlar zaten."

"Büyük bir ihtimalle kız arkadaşlarını etkilemek istemişlerdir," dedi Vince.

Kız gözlerini devirerek, "Böyle aptal bir erkeği isteyen kadınlar derhal gen havuzunun dışına atılmalı," dedi.

Vince gülerek, "Ama romantizm duygunuz nerede?" diye sordu.

Kız bir kez daha güldü. "Buraya getirmiyorum."

"Mikado'yu gören var mı?" diye sordu Dixon.

"Birinci salonda," dedi iri yarı adam. "İlerde."

"Teşekkürler."

"Seni gördüğüme sevindim, Cal."

"Ben de, Buck."

Vince kıza göz kırptı. Onun da aynını yaptığını görünce biraz olsun sevinmişti. Belki de artık o kadar da berbat görünmüyordu.

Dixon'un yanına yöneldi.

"Kurbanınızın buraya bu kadar kısa sürede nakledilmesini sağlamak için önemli kişileri devreye soktunuz sanırım."

Los Angeles morgu efsanevi bir yerdi. Yılın üç yüz altmış beş günü, yirmi dört saat açık olur ve senede yaklaşık yirmi bin otopsi yapılırdı. İçerideki çelik raflarda aynı anda yaklaşık iki yüz elli kadar cesede yer vardı.

"Onlarla aram hep iyi olmuştur," dedi Dixon. "Ayrıca bana bugün yardım etmeyeceklerse başka ne zaman yardım edecekler ki?"

Birlikte üç otopsi salonundan birine yönelerek, san önlüklerle galoşları giyip, yüzlerine de kendileri açısından olumsuz bir durumla karşılaşmamak, görevliler açısından da otopsi testlerini negatif etkilememek için beyaz ameliyat maskelerini taktılar. Patologla ekibiyse mavi önlüklüydü. Ekibin bazılarının yüzlerinde kaim koruyucu gözlükler bazılarındaysa siperlikler vardı. İçlerinden biri de küçük bir gaz maskesi takıyordu. Tanıştırma işini Dixon üstlendi.

"Mik, bu dedektifim Tony Mendez. Bu da FBI'dan Özel Ajan Vince Leone. Tony, Vince, bu da Adli Tıp Uzmanı, başhekim Yardımcısı Doktor Mik Mikado."

Gaz maskeli olan Mikado'ydu. Kaşlarını kaldırarak, "Vay canına," dedi. "Başrol oyuncularını devreye sokmuşsun, Cal." Başıyla Vince'i işaret etti. "Tanıştığıma çok memnun oldum. Büyük hayranınızım."

Vince gözlerini devirerek, "Lütfen imzalı fotoğraf istemeyin. Buraya yalnızca yardım etmeye geldim. Bu gösterinin yıldızı orada," dedi çelik masanın üzerinde çırılçıplak yatan cesede doğru yönelerek. "Bakalım bize neler söylüyor?"

Sonra büyük bir ciddiyetle işe giriştiler. Salonun diğer ucunda başka bir otopsi yürütülmekteydi. Adli tıp uzmanıyla yardımcıları aynı koreografiyi yüzlerce kez yinelemiş dansçılar gibi cesedin çevresinde müthiş bir uyumla dört dönüyorlardı. Bir kemik testeresinin sesi işitildi. Çelik tepsiye konulup alınan çelik araç gereçlerin tıkırtıları eşliğinde önlüklülerden biri elinde kaburga kemiklerini kesmek için kırmızı saplı büyükçe bir ağaç budama makinesiyle geldi.

Mikado işe önce dokunmadan cesedi inceleyerek başladı.

Lisa Warwick'in yaşarken güzel bir kız oİduğu belliydi. Siyah saçları, kalp şeklindeki yüzü, biçimli vücudu. Ama yaşamının son bölümü hiç de güzel değildi. Kim bilir ne kadar uzun bir süre işkence görmüştü. On günden beri kayıptı. Vince kurbanlarını öldürmeden önce onlara iyi davranan bir seri katil görmemişti. Ve bu katil de bir istisna olmayacaktı.

Kadının gövdesi bir ressamın paleti gibi mor, mavi, yeşil ve sarı renklerdeydi. Morluklar özellikle göğüslerde ve karnın alt kısmında göze çarpıyordu. Gördüğü işkencenin neden olduğu izlerdeki renk değişikliklerinden hangi yaranın ne zaman oluştuğu tespit edilebilecekti.

İşkencecisi kadının vücudunda yara açabilmek için keskin bir bıçak kullanmış, bu bıçakla ayak tabanlarından el parmaklarına ve göğüslerine kadar her yerini kesmişti. Sol elinin işaret parmağı yoktu. Göğüs uçları da kopartılmıştı.

Katil büyük bir ihtimalle olayı tekrar tekrar yaşayabilmek için saklıyordu bu vücut parçalarını. Hatta belki de onları bir şekilde günlük yaşammın bir parçası haline getirmişti. İğrenç katil Ed Gein, yani Plainfield Kasabı, cinayetlerini Wisconsin kırsalında işlemiş, kurbanlarının derilerini de abajur gibi şeyler yapmak için kullanmıştı. Hatta katil onlarla bütünleşmek için ayinsel birtakım eylemlerin sonunda kurbanlarının vücudundan kestiklerini yemişti.

Kısa sürede katilin niyeti ne olursa olsun yaptığı işkencelerin son derece sistematik olduğu ortaya çıktı. Bıçak zerre kadar tereddüt edilmeden

kullanılmış, kesikler kesinlikle hedefe ulaşacak biçimde meydana getirilmişti. Ancak kesiklerin bir bütün halinde bir şey ifade etmediği de açıktı.

Çapraz kesikler ruh hastası katillerin çok tercih ettiği bir yöntemdi ve dini birtakım yan anlamlar da taşıdığı mutlaktı. Harf biçimindeki kesiklereyse pek rastlanmazdı. Ancak bir keresinde Philadelphia'da kilisede korkunç bir şekilde tecavüze uğradıktan sonra öldürülmüş bir rahibenin katilinin araştırıldığı olayda görev almıştı. Bu olayda GÜNAH kelimesi rahibenin alnına çakıyla kazınmıştı.

Bu kurbanda kesiklerden bir yere ulaşılamayacak gibiydi. Ancak yine de bazı yaraların dikey bazılarınınsa düşey olduğu fark ediliyordu. Vince de tüm bunların katil için bir anlam taşıyor olabileceği gibi bir hisse kapıldı.

Adli tıp uzmanı kurbanın gözkapaklarından birini kaldırmaya çalıştı.

"Yapıştırılarak kapatılmış," dedi Mendez. "Ağzı da."

"Ağzı defalarca zamklanmış gibi gözüküyor," dedi Vince daha iyi görebilmek için yaklaşırken. "Dudakların kenarlarına bakın. Sanki şuradan bir de buradan et parçaları kopmuş gibi. Bana katil dudakları yapıştırmış ama işkence sırasında kadın bir şekilde çığlık atabilmek için dudaklarını aralamayı başarmış gibi geliyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Mendez.

Vince önlüğünün altındaki paltosunun cebinden çıkardığı portatif Polaroid fotoğraf makinesiyle dudakların ve vücuttaki kesiklerin fotoğraflarını çekti.

"FBI laboratuarlarına göndermek üzere gözlerden ve dudaklardan zamk örneği alabilir miyiz?" diye sordu Mikado'ya ardından da Dixon'a döndük "Eğer bunun ne tür bir yapıştırıcı olduğunu tespit edebilirler ve bu pek kullanılmayan türden bir şey çıkarsa çok işimize yarayabilir."

Mikado ayrıca Los Angeles Eyalet Laboratuarı'na gönderilmek üzere kesilen tırnakları da küçük bir kağıt zarfta topladı. Bunu kurbanın bir şekilde saldırganı tırmalamış olabileceğini düşünerek yapıyorlardı. Bu şekilde bir deri parçası filan bulunabilirse belki kan grubu filan tespit edilebilirdi.

"Herhangi bir iz var mı?" diye sordu Vince.

Mikado ona anlam dolu bir ifadeyle bakıp," Ceset buraya getirildiğinde temizdi," karşılığını verdi.

Vince hemen Dixon'a döndü.

"Cenaze evi cesedi temizleyerek iyilik etiklerini düşünmüşler," dedi Dixon kesinlikle çok önemli bir kanıtın bu şekilde kaybolmuş olabileceğini bilerek. İşlerine çok yarayabilecek bir iplik parçası, saç ya da beden sıvısı çoktan giderden akıp yok olmuştu.

"Olmuşla ölmüşe çare yok," dedi Vince. "Zaten Atlanta çocuk cinayeti davasında katil Wayne William'in nasıl yakalandığı kamuoyuyla paylaşılınca tüm zeki katiller olayın ardından izlerini temizlemek için daha bir gayret sarf eder oldular."

"Belki vajinadan da örnek almalıyız," diye önerdi Mikado.

Aslında otopsiden aman aman bir yarar sağlanamamıştı. Bir şüpheli tespitine yarayabilecek bir ısırık ya da özel herhangi bir silahla meydana gelmiş bir yara da yoktu. Lisa Warwick ip gibi bir şeyle bağlanmıştı ama kollarda bıraktığı morluklar dışında en ufak bir iplik parçasına bile rastlayamamışlardı. Vince bu yumuşak bir kumaş olmalı diye düşündü. Atkı, kravat ya da külotlu çorap gibi bir şey. Geride iz bırakmayacak bir şey.

Boynun arkasındaki kaslar nedeni tahmin edilebileceği gibi mosmordu. Ama dil kemiğinde (dilin başlangıç noktasıyla gırtlak arasında bulunan U şeklindeki küçük kemik) en ufak bir hasar yoktu. Vince'e göre bu ve parmakların yol açtığı morluğun azlığı boğularak öldürülme ihtimalini ortadan kaldırıyordu.

Mikado ölüme oksijensiz kalmanın neden olup olmadığını anlamak için göz kapaklarını aralayıp, incelemek istemişti ama bunu bir türlü başaramadı. Göz kapağını açmak için harcanan tüm çabalar yalnızca gözün zorlanan bölümlerinde yırtıklara neden oluyordu.

"Tamamını Washington'a yolla," dedi Vince, kutuyu açınca içinden bir çift yerinden çıkartılmış göz bulacak birinin şaşkınlığını hayal ederek. "Zamkı çözmenin bir yolunu bulurlar."

Dudakları ayırmaksa kolaydı. Lisa Warwick'in ağzını açınca kadının dilini ısırarak lime lime yaptığını gördüler.

Mikado kurbanın kulaklarına bakınca, küfrü bastı. "Kulak zarları bir şeyle delinmiş. Paramparça olmuş."

"Böylece üçlemeyi tamamlamış olduk, beyler," dedi Vince sessizce. "Kötülüğü gözün görmesin. Ağzın söylemesin. Kulakların duymasın."

Mendez'in yüzü bembeyaz olmuş, çevresindeki her şey dönmeye başlamıştı. Köşede üzerinde 'çöp değil yalnızca tıbbi atık için' yazılı kovaya kustu.

Yaşamı boyunca çok sayıda korkunç olayla karşılaşmış Dixon bile sarsılmıştı. Başını iki yana sallayarak birkaç adım geriledi. Lisa Warwick'in dayanılmayacak derecedeki işkencelere maruz kalırken kendi zihninin içine hapsolmuş olduğu fikri dayanılır gibi değildi.

Bir Katolik olarak doğup, yetiştirilen Vince kız için dua edebilirdi. Ama uzun zamandan beri Tanrıyla bu tür bir ilişki içinde değildi. Mikado'nun asistanının Lisa Warwick'in beynini çıkarmak için kafatasını kesmek amacıyla kullanacağı testereye uzandığını görünce, hemen uzaklaşıp, köşedeki tabureye ilişti.

Yıllar boyu bu ve bunun gibi vahşet olaylarıyla karşılaşmıştı. Ve her bir olayın hayatının en az on yılını alıp götürdüğünü hissediyordu. Kendini Methuselah* kadar yaşlı ancak bir odun kadar duygusal hissediyordu. Kendini şimdi birdenbire dağılıp toza dönüşerek, temizlik zamanı gelince toplanacak tıbbi atıkların arasına katılacakmış gibi hissediyordu.

*** İncil'de adı geçen en yaşlı insan. Aynı adı taşıyan ve 5000 yaşını gören bir ağaç türü de vardır. (Ç.N.)**

"Buna nasıl alıştın?" diye sordu Mendez fısıldayarak.

"Evlat," dedi Vince. "Buna alıştığın gün rozetini ve silahını teslim et. Çünkü böyle bir şeye alışmak artık insan ırkına dahil olmadığın anlamına gelir."

20

"Peki, sen ne düşünüyorsun, tatlım?" diye sordu Franny. Anne'e bir kadeh beyaz Zinfandel şarabı uzatıp, yanına, sundurma basamaklarına oturdu. "Beşinci sınıf öğrencileri arasında bir katil dolaştığına mı?"

Anne üçüncü kadehinden iri bir yudum aldı. Akşam olunca hava iyice serinlemişti. Her ikisi de kalın kazaklarını giymişler, Franny'nin av köpeğiyle spanyelinin arka bahçede koşuşturmalarını, tabii aydınlık yerlere çıktıklarında, izlerken vücut sıcaklıklarını paylaşmak için yan yana oturmuşlardı.

"Elbette hayır. Ama Dennis'in dünden önce orada olup biten garip şeyler görmüş olabilme ihtimali sinirlerimi bozdu. Orada başka cesetler olabilir mi? Neler oluyor? Şimdi başka bir kadın daha kayıp ve..."

"Bir Disney fîlmindeymişiz gibi yaşadığımız günler dün gibi. Sonra bir gecede hayatımız *Wes Craven* filmine dönüştü," dedi Franny. "Belki filmimizde seni Jamie Lee oynar."

Anne ona göz ucuyla bakıp, "Sen de benim yardımcım mı olacaksın?"

"Tatlım, ben senin yardımcımın zaten."

"Peki, seni kim oynayacak filmde?"

"Richard Gere elbette," diye karşılık verdi bir an için bile tereddüt etmeden. "Onun gizli bir gay olduğunu biliyorsundur."

"Sana göre dünyadaki her yakışıklı gay zaten."

"Hayır, hiç de değil. Mesela bu sabahki yakışıklı dedektif? O kesinlikle gay değil."

"Onu görmedin ki. Yakışıklı olduğunu nereden biliyorsun?"

Alice Harikalar Diyarı'ndaki kedi gibi sırıtarak, "Şimdi sen söyledin ya," dedi.

Anne'in yüzü ateş basmıştı. O da bunun için şarabı suçladı.

"Kesinlikle ona aşılmalısın."

"Bu aralar biraz meşgul ama," dedi Anne. "Ben de öyle. Dennis'e ulaşmanın bir yolunu bulmam gerek. Frank Farman bana Dennis'in iyi

olduğunu söylüyor. Alt tarafı bir ceset buldu, neden üzgün olsun ki, değil mi? Bana kalırsa bu çocuğun ormanda gömülü gördüğü ilk ceset değil. İyice alışmış."

"Onu büyük bir ihtimalle uydurmuştur, tatlım," dedi Franny. "Dennis Farman tam bir küçük pislik. Daha üçüncü sınıftayken öğretmenlerin eteklerinin altına bakardı. Şimdi de büyük bir ihtimalle yatağının altı porno dergilerle doludur. Diğer çocukları korkutmak için ormanın cesetlerle dolu olduğuna ilişkin bir hikaye uydurmak onun için hiç de zor olmasa gerek."

Anne yanlarına sokulan av köpeğinin burnuna dokunup, derin bir iç çekti. "Büyük bir ihtimalle. Bir keresinde arkadaşlarına göstermek için okula bir kedi ölüsü getirmişti."

"Olamaz!"

"Oldu bile. Hem de okulun açıldığı ilk hafta. Okula gelirken yolda bulmuş. Ezilmiş bir halde."

Anne bu olayı ve Dennis Farman'in gözlerindeki ifadeyi hatırlayınca ürpermişti. O gün bu bakışlara pek o kadar dikkat etmemişti. Çünkü o sırada leşi bir an evvel ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Ama şimdi düşününce çocuğun yüz ifadesini, gözlerindeki o bakışı, olağan çocuk merakının ötesindeki tavırlarını hatırlıyordu.

"Belki de kediyi o ısırıp, kuduz yapmıştır," dedi Franny. "Bana bundan neden bahsetmedin?"

"O gün izinliydin sen," dedi Anne. "Kanal tedavisi için."

"Ah, Tanrım," diye bağırdı dramatik bir şekilde başını sallayıp, elleriyle boğazına sarılırken. "O gün ölüyorum sanmıştım! Korkunçtu. Beni Doktor Crane'in muayenehanesinden morga götürecekler sanmıştım."

"Peter Grane mi?" diye sordu Anne. "Tommy'nin babası?"

"Evet. Rüyaların dişçisi. Çok yakışıklıdır bak o da."

"Ama gay değil."

"Değil. Ve karısı da beni çok korkutur. Vatkalarım gördün mü hiç? İğrenç! John Crawford onun yanında melek kalır."

"Ben de yeni yeni öğreniyorum," dedi Anne.

Saatine bakıp, iç çekti. Mendez'le yüz yüze konuşmak için şerifin ofisine gitmişti ama ona Dedektifin bütün gün dışarıda olacağı söylenmişti. O da verdiği karttaki çağrı cihazı numarasına mesaj bırakıp en kısa zamanda kendisine dönmesini rica etmişti. Ama Dedektiften hâlâ bir haber yoktu.

Artık iyice geç olmuş, günün yorgunluğu iyice çökmüşken acaba çok mu fevri davranıyorum diye düşündü. Belki de Mendez mesajını dinlemiş, içini çekip onun histerik bir tavır sergilediğini düşünmüştü. Hatta belki de Farman'la bir araya gelip, onunla alay etmişti.

"Bak," dedi. "Biliyorsun her zaman çocuklarımı gayet iyi anladığımı söylerdim. Hemen insanlar hakkında hüküm verirdim. Mesela veli toplantısında tanıştığım velileri görünce çocukların ev yaşamlarını dahi etkileyebileceğimi sanmıştım. Amma saf ya da ukala şeymişim ya."

Franny elini omzuna atıp, kendine çekti. "Bu gecelik unut her şeyi. Yarın yeni bir gün olacak, Scarlett."

"Ben de bundan korkuyorum ya. Yarın neler olacak? Mahşerin dört atlısı mı gelecek kasabamıza? Tüm yaşamımı burada geçirdim ben. Oak Knoll'da insanlar öldürülmez. Kadınlar kaçırılmaz. Beşinci sınıf öğrencileri parkta ceset bulmaz," dedi. "Üzgünüm. Korkuyorum. Çocuklarım bunlarla nasıl başa çıkacak? Ve ben onlara nasıl doğru dürüst yardım edebileceğim?"

"Sen yapabileceğinin en iyisini yapıyorsun," dedi Franny. "Benim işim kolay. Beş yaşındakiler yalnızca kendilerine, o küçük, anlık dünyalarına odaklanırlar. Bu anlık küçük dünyaları da güvenlidir ve genellikle de orada çok mutludurlar. Ölümün ne olduğunu tam olarak anlayamazlar. Kötülüğü bilmezler.

"Seninkilerse dünyanın her zaman iyi bir yer olmayabileceğini anlıyorlar. Bence olup bitenlerin seni de korkuttuğunu anlamalarına izin vermekte hiçbir yanlışlık yok," dedi.

"Korku insana has bir duygu," dedi Anne. "Hey çocuklar, büyüyünce yaşayacağınız dünya işte böyle bir yer. Delilerle dolu."

Franny kadehinde kalan son birkaç yudumu da dikip, kadehi yanına koydu. "Bu karamsarlıktan bıktım artık, Olumsuz Nancy. Şimdi kadehleri yeniden dolduracağım sonra da en sevdiğim konudan bahsedeceğiz. Yani benden! Önümüzdeki yıl kırkıncı doğum günüm için muhteşem bir parti

veriyorum. Tam bir karnaval havasında olacak. Adına da *Franival* diyeceğim."

Her ne kadar yorgunluktan bitmiş bir halde olsa da Anne gülmeyi başardı. "Seni seviyorum, Francis."

Franny adeta bir aziz gibi gülümseyerek, "Beni kim sevmez ki?" dedi.

21

1985 Ulusal Lig Şampiyonası maçlarından biriydi. St. Louis Cardinals yılın en iyi takımına yani Los Angeles Dodgers'a karşı oynuyordu.

Bir gün önce Tommy ne kadar eğleneceklerini düşünmüştü. Salonda babasıyla kanepeye kurularak televizyondaki maçı sosisli sandviç ve patlamış mısır yiyip, soda içerek (gerçi bu annesi tarafından kesinlikle yasaklanmıştı) izleyecekti. Çarşamba geceleri annesinin çalıştığı kurumlardan birinde toplantıları olur ve eve geç saate kadar gelmezdi.

Şimdi maçı izlerken Tommy yaşadıklarını unutmak ve takımını desteklemekten başka bir şey düşünmemek istiyordu ama bir türlü maça yoğunlaşamıyordu. Kanepeye oturmuş, içinde kaybolduğu bir Dodgers tişörtü giymiş, yanındaki sehpanın üzerine de basketbol kartlarıyla Dodgers lisanslı kalemini koymuştu. Fernando Valenzuela ilerliyordu. Dodgers takımı rakibi altıya bir yakalamıştı.

Kanepenin diğer ucunda oturan babasıysa reklam aralarında gazete okuyordu. *The Los Angeles Times*, *The Santa Barbara News Press*, *The Oak Knoll Independent.* Sık sık da yanındaki oğluna bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun ahbap?"

Tommy omuz silkti.

"Acıktın mı? İstersen mısır patlatabilirim."

Tommy başını iki yana salladı. Yan gözle babasının sehpanın üzerine bıraktığı gazetelerden birine baktı. Sayfanın tam ortasında iki ağacın arasına gerilmiş san olay yeri şeritlerinin ve etrafı araştıran polis memurlarının göze çarptığı büyükçe bir fotoğraf basılmıştı. Manşette de, Parkta Cinayet, yazıyordu. Manşetin altındaki daha küçük yazıda da, Çocukların Korkunç keşfi, şeklinde bir ifade yer alıyordu.

"Bu haberlerde isimlerinizin geçmediğine emin olmaya çalışıyorum," dedi babası.

Tommy hiçbir şey söylemedi. İsminin gazetede geçmesini istemiyordu. Wendy'nin aksine her şeyin mümkün olan en kısa sürede unutulup gitmesini arzu ediyordu yalnızca.

"Baba? Sarı katil ne demek?" diye sordu. "Sarıyı sevenleri mi öldürüyor?"

"San değil," dedi babası. "Seri katil. Çok sayıda insanı öldüren katillere denir."

"Neden böyle bir şey yaparlar ki? Öldürdükleri kişilere çok kızdıklarından mı? Yoksa deli oldukları için mi?"

Babası yanıt vermeden önce bir süre ne diyeceğini düşündü. "Kişinin nasıl olup da bir seri katile dönüştüğünü kimsenin bildiğini sanmıyorum. Bence bu gerçekten çok kanşık şey. Ama senin endişe etmeni gerektiren bir durum yok ortada, Tommy."

"Nereden biliyorsun? Eğer katil gördüyse, bizi de öldürmek istemez mi?"

"Böyle bir şey olmayacak," diye temin etti babası. "Buna izin vermeyeceğim. Bayan Navarre de öyle. Dedektif Mendez de. Endişelenmene gerek yok oğlum. Güvendesin. Hepimiz senin yanındayız, tamam mı?"

Tommy yalan söylemek istemediği için yanıt vermedi. Bunun yerine babasına biraz daha sokulup, atışa hazırlanan Dodgers takımını kendini güvende hissediyormuş gibi yaparak izlemeye koyuldu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde birkaç blok ilerideki evinde Wendy kendi yaptığı uyduruk çadırının içinde, el feneri ışığında spiralli defterini doldurmakla meşguldü.

Tommy'ye öyküsünü yazıp, film yapılmak üzere Hollywood'a satacağını söylemişti. Belki de filmde oynaması bile mümkün olabilirdi. Aktris olma fikri tabii gazeteci olmasını engellemediği müddetçe çok hoşuna gitmişti. Tommy ise yalnızca bunun çok kısa bir öykü olacağını söylemişti.

"Hayır, hiç de kısa olmayacak," dedi Wendy. Öğle yemeği saatinde bahçede güneşin tadını çıkartarak otururlarken dahi Wendy başını notlarından kaldırmıyordu. "Cesedin bulunuşu yalnızca birinci sahne. Şimdi kadmın kim olduğunu, onu kimin, neden öldürdüğünü bulmak zorundayız."

"Bu dedektiflerin işi," karşılığını verdi Tommy. "Benim artık dışarıda oyun oynama iznim bile yok."

Wendy yüzünü buruşturarak, "Annen seni her an takip edemez ya," dedi. "Onun da bir işi var neticede. Ormana gidip inceleme yapmalıyız."

"Hayır, gitmeyeceğiz."

"Maceracı ruhuna ne oldu?"

"İkinci bir emre kadar yasaklandı."

"Bu kadar korkak olma," dedi Wendy sinirlenerek. "Birkaç gün içinde anne babalarımız da olayı unutmuş olacak. Benimle ormana geleceğine söz ver."

Tommy onun karşısında her zaman olduğu gibi bu kez de boş yere konuşuyormuş hissine kapıldı. Ama her zaman yaptığı gibi bu duygusunu saklamayı başardı.

Wendy tıpkı babasından bir şey istediğinde annesinin yaptığı gibi gözlerini sürekli kırpıştırıyordu. "Hadi, Tommy. Beni koruyacağını söylemiştin. Köpeğin etrafta olup olmadığını birinin kontrol etmesi gerek."

"Ya da katilin," dedi Tommy.

"Bu film için harika bir sahne olurdu!"

Şimdi bu sahneyle ilgili notlar almak üzere saklandığı çadırında çalışıyordu. Tommy'yle cesedi buldukları yerdeydiler. Hava neredeyse tamamen kararmıştı. Belki gök gürültüsü ve şimşek de olsa iyi olurdu. Böylece sahnedeki gerilimin dozu artabilirdi. Katil de onları izleyerek ağaçların arasında dolaşmalıydı. Sonra tam Tommy'yle birlikte büyükçe bir ağacın yanında geçerlerken çakan şimşekle aydınlanan ormanda katille burun buruna gelirlerdi. Katil çirkin yüzüyle, delice açılmış gözleriyle, üzerlerine atılıp, onları kovalamaya başlardı. Onlar da dehşetle kaçarlarken bir yandan da çığlık çığlığa bağırırlardı.

Gözleri yaşlarla dolan Wendy üzerindeki battaniyeleri fırlatıp, kalemiyle defterini de bir yana attığı gibi ayağa fırladı. AH TANRIM! AH TANRIM! AH TANRIM! YA GERÇEKTEN BÖYLE OLSAYDI?

Wendy çığlık çığlığa bağırarak odasından fırlayıp, merdivenlere doğru koşmaya başladı. "ANNE!"

Kasabanın başka bir bölümünde, başka bir evde yatağındaki Cody Roache de uyanıktı. Babası işte, annesi de uykudayken, gecenin bir yansı

uyanık kalmaktan nefret ederdi. Çünkü böyle zamanlarda evde hep sesler işitirdi. Gıcırdayan parkeler. Holde ayak sesleri. Böyle durumlarda yorganın altına saklanır, duyduğu tek sesin yerinden çıkacak gibi atan kalbinin sesi oluncaya dek öylece beklerdi.

Şimdi yatağında yorganını çenesine kadar çekmiş, adeta aklını yitirmiş gibi tir tir titriyordu. Dennis onu korkaklıkla suçlayacaktı.

Ormanda cesetler gördüğünü söylemişti. Cody komandoculuk oynarken bu cesetlerin üzerlerinde dolaştıklarını düşündü. Belki de artık hiç uyuyamayacaktı. Çünkü kabuslarında ormanda koşarken yerden uzanan bir elin bileğini yakaladığını görüyordu. Dengesini kaybedip düşüyor, çevresi yerden biten zombilerle doluyor, çürümüş etleri, patlamış gözleriyle etrafını sarmaya başlıyorlardı. Yardım etmesi için Dennis'e koşuyordu. Ama Dennis de zombiye dönüşmüş ve peşine takılmıştı bile.

Dennis'i kafana takma, demişti Bayan Navarre.

Bayan Navane hoş bir insandı. Cody kadının ziyaretine gelmesine çok sevinmişti. Çünkü tüm yaşamı boyunca benzer bir şey yaşamamış, hiçbir büyük sırf o üzgün ya da mutsuz diye ziyaretine gelmemişti.

Ama Bayan Navarre, Dennis hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Dennis'in kızlara kötülük yapmak dışında konuşmayı da çok sevdiğinden habersizdi. Ayrıca Dennis'in bazen tam bir deli gibi davrandığını ve ona sebepsiz yere vurduğunu bilmiyordu. Eğer Bayan Navarre de Dennis hakkındaki bu gerçekleri bilse diye düşündü Cody, büyük bir ihtimalle o da korkardı. Ve o da büyük bir ihtimalle geceleri uyuyamazdı.

Dennis uyumak istemiyordu. Zıvanadan çıkmak, vurmak, kırmak, tekmelemek istiyordu. Aklına Bayan Navarre geldi. Aptal kaltak. Babasından kemerle dayak yemesi onun suçuydu. Eğer kendi işine baksaydı böyle bir şey olmayacaktı. Ama hayır, buraya, EVİNE GELMİŞTİ. Hem de anne babasına okula gitmediğini bizzat söylemek için.

Yalan söylediği ve okuldan kaçtığı için babasının kemeriyle vurduğu yerler hâlâ zonkluyordu. Şimdi başka türlü yaramadığı için karnının üzerine uzanmıştı. Dizleri üzerinde doğrulmaya çalışırken içindeki öfkenin adeta kafese kapatılmış bir vahşi hayvan misali her geçen saniye kontrolden çıktığını duyumsuyordu. Öfkesini nasıl yatıştıracağını bilemediğinden de yastıkları yumruklamaya başladı. Defalarca, defalarca, defalarca.

Yastıkları Bayan Navarre'nin yüzü olarak hayal edip vuruyordu ama karşısında kanlar içinde bir yüz göremediği, için de bir türlü sakinleşemiyordu.

Aptal kaltak. Aşağılık orospu.

Yeniden öfke krizine girip, yastığı bu kez de dirsekleriyle dövdü. Artık yorulmuştu. Durdu ve gözyaşlarına boğuldu.

Zamanı gelince herkese gününü gösterecekti. Hiç kimse onu itip kakamaz, utandıramaz ona değersiz olduğunu söyleyemezdi. Günün birinde o başkalarını itip kakacaktı. Herkes karşısında mum gibi duracak, herkesin ondan ödü patlayacaktı.

Yataktan çıkıp, yere uzandı ve kolunu yatağının altına mümkün olduğunca uzatıp, aradığı şeyi bulmaya çabaladı. Kırtasiyeden çaldığı bir el feneri. El fenerinin sarı ışığından istifade ederek dolabına yönelip, kirli çamaşırlarının altında sakladığı eski puro kutusunu buldu.

Bunu alabildiği için kendiyle gurur duyuyordu. Alırken hiç kimse onu görmemiş, cebine atarken de kimsenin şüphesini çekmemişti. Her taraf polisle kaynıyordu ama hiçbiri onu yakalayamamıştı.

Kutuyu pencerenin kenarına götürüp, sandalyeye oturdu. Elindeki feneri bırakmadan kutunun kapağını yavaşça açıp, içine baktı.

Bu puro kutusu değerli hazineleriyle doluydu: Bir çakı, annesinden çaldığı sigaralar, bir kutu kibrit, bahçıvan tarafından öldürülüşünü de izlediği, kurutulmuş bir çıngıraklı yılan kafası ve koleksiyonunun son ve en değerli parçası.

İyice çürümüştü ve kokmaya da başlamıştı ama tüm bunlar bu nadide parçanın değerini arttınyordu. Bu eğer toprakta bıraksalar cesetten yayılacak kokuyla aynıydı. Bunu düşününce bile heyecanlanıyordu.

Gülümseyerek hazinesini büyük bir dikkatle kutudan alıp, ışığa tuttu.

Yani ölü kadının kesilmiş parmağını.

22

Perşembe, 10 Ekim, 1985

01:37

Karly Vickers sonsuz bir karanlıkta, sonsuz bir sessizlikte, sonsuz acılar içinde, sonsuz bir korkuyla yatıyordu.

İnsanların çoğu yaşamları boyunca böylesine dehşet verici bir korkuyla karşılaşmazlardı. Şu an hissettiklerini tanımlayabilecek uygun bir sıfat yoktu. En dayanılmaz acıları aynı anda beyninin tüm hücrelerinde hissediyordu. Ve bu acıların kesinlikle tarifi yoktu.

Kaçırılma anını çok az hatırlıyordu. Ne olup bittiğini anlayamamıştı. Saldırganın yüzünü de hatırlamıyordu. Yalnızca zihninin içinde bir bomba patlamış gibiydi. Sonra da her şey karanlığa gömülmüştü. Ardından meydana gelenlerse hem gerçeküstü gibiydi hem de haddinden fazla gerçekti. Artık acı dışında hiçbir şeyi hissedemiyordu.

Acının ne zaman başladığını da buna neyin sebep olduğunu da bilmiyordu. Zaman kavramını yitirdiğinden gece mi gündüz mü olduğunu algılayamıyordu. Yatış pozisyonunun bile nasıl olduğunun bilincinde değildi. Bazen düşüyormuş gibi hissediyor bazense sert bir yüzeyde yatıyor olduğunu fark ediyordu. Ama hiçbir şey göremiyor, duyamıyor, konuşmak için ağzını açamıyordu.

Ne zamandan beri burada olduğu, nerede bulunduğu ve burasının nasıl bir yer olduğu hususunda zerre kadar bir fikri yoktu. Soğuktu. Yattığı yer sertti. Artık açlıktan canı acıyordu. Bazen dudaklarının arasındaki küçücük bir açıklıktan içeri bir pipetle su damlatılıyordu. Sırf ölmesin diye.

Korku dalgalar halinde geliyor, her bir devasa dalgayla kurtulmak için boş yere ve umutsuzca çırpmıyordu. Saldırganın ne zaman geleceğini de kendisine ne yapacağını da ne zaman serbest bırakacağını da bilmiyordu. Çünkü onu duyamıyor göremiyordu. Yanında olduğunu yalnızca hissettiği acıların katlanmasıyla fark edebiliyordu.

Bazen panikten iyice bitkin düşünce başlamayı düşündüğü iş aklına geliyordu. Acaba işe başlamadığını birileri fark etmiş miydi? Kontrol etmek

için evine bakmaya gitmişler miydi? Annesi pazar akşamı aramadığı için merak etmeye başlamış mıydı? Petal'la kimse ilgileniyor muydu?

Ağlayabilirdi ama gözleri artık gözyaşı üretmiyordu. Zaten ağlayabilse bile gözkapaklarını açıp onların dışarı dökülmesini sağlaması imkansızdı. Hıçkırıklarının göğsünde yankılandığını hissedebiliyordu ama dışarı en ufak bir ses bile çıkmıyordu. Zaten duyması da olanaksızdı.

Neden biri ona böyle bir şey yapıyordu ki?

İlk anlarda, kulaklarına zarar verilmeden önce, başka bir kadının çığlıklarını işitmişti. Sanki bir yerleri kesiliyormuşçasma bağıran bir kadının kan dondurucu çığlıkları. Ama bunun üzerinden çok ama çok uzun zaman geçmiş gibiydi. O kadının hâlâ orada olup olmadığını anlaması mümkün değildi. Ama sanmıyordu. Çünkü yalnız olduğunu hissediyordu.

En kötü şey de buydu. İzole edilmek. Kendi bedeninin, kendi zihninin içine hapsolmak.

Saldırganın bir sonraki gelişinde kendisini öldürmesi için dua etmeye koyuldu.

Metal masaya geçip, kurbanını izlerken acaba şu an zihninden neler geçiyor diye düşünüyordu. Aklı hâlâ yerinde miydi? Kendisinin kim olduğunu hayal etmeye çalışmış mıydı?

Bu onun diğer hayatıydı. Sözde normal dünya denilen, yaşamın omuzlarına yüklediği baskıyla, gündelik taleplerle, başka insanların isteklerine, beklentilerine yanıt vermek zorunda olduğu, kendisinden beklenilen tavırları sergilemeye mecbur bırakıldığı bir yaşamı daha vardı ama. O yaşamında eş, baba, mesleği olan ve sorumluluk sahibi bir vatandaş izlenimi veriyordu.

Artık bütünüyle kontrolü altındaki kurbanı sayesindeyse benliğinin derinliklerine gizlediği gerçek kimliği buluyordu.

Kurbanının onu tanımadığını ve asla da kim olabileceğinden şüphelenmediğini bilmek heyecanını katlıyordu. Kadın onu güvenilir ve saygı duyulacak biri gibi görmüştü. Ve saygı şimdi kadın üzerinde sağladığı bu kontrolle yepyeni bir mana kazanmıştı.

Mutlak bir kontrol. Mutlak bir güç.

Mutlak bir dehşet.

23

Perşembe, 10 Ekim, 1985

06:15

Mendez'le Hicks, Karly Vickers'ın evine, herkesten önce girip, etrafı kadının bıraktığı halde incelemek istediler. Burası küçük, kutu gibi bir evdi. Dikkatle rafları, çekmeceleri araştırıp Vickers'ın yeni bir erkek arkadaşı olup olmadığını tespit etmeye çalıştılar. Eski erkek arkadaşı, şu Simi Valley serserisi herifle de yeniden ilişki kurup kurmadığını da anlayabilirlerdi bu yolla.

Vickers, Greg Usher'in telefon defterindeki adını silmişti. Eğer onunla hâlâ temas kuruyorsa bile bunun Vickers'ın isteğiyle gerçekleşmediği kesindi. Mendez telefon defterini Jane Thomas'ın görebileceği şekilde tuttu.

"Size onunla görüşmediğini söyledim," dedi Jane.

"İnsanlar her zaman onlardan olmalarını istediğimiz kadar güçlü olamayabiliyorlar, efendim," dedi Dedektif. "Bu benim işimin bir parçası."

"Hayal kırıklığı?"

"Bazen. Bazen de kuşku."

Jane Thomas'ın burada olmamasını tercih ederdi. Kadının gergin olduğunu fark ediyordu. Karly'nin evine girilip, özel eşyalarının böyle didik didik edilmesi onu bir hayli rahatsız etmiş olmalıydı. Özel yaşamına tecavüz ediliyormuş gibi.

Küçük bir çocukken polisler evlerini aramaya geldiklerinde o da aynı şekilde özel yaşamına tecavüz edilmiş gibi hissetmişti. Uyuşturucu sattığından şüphelendikleri ağabeyi aleyhine kullanabilecekleri bir kanıt bulmak üzere eve girmişler, özel eşyalara ve ev sakinlerinin duygularına zerre kadar saygı göstermeden her yanı alt üst etmişlerdi. Annesinin çekmeceleri açılıp saçılırken, iç çamaşırları yerlere atılıp, hatıra eşyaları sağa sola fırlatılırken bir köşede oturup sessizce ağladığını hatırlıyordu.

O gün yaşadığını kurbanların ya da sanıkların evinde arama yaparken hep aklının bir köşesinde tutmuştu. Gösterilebilecek biraz saygı bile karşıdaki için büyük anlam taşıyabiliyordu.

Hick yatağın üzerindeki örtüyü ve yorganı çekti. Mendez de vücut sıvılarının özellikle de spermin daha iyi görüneceğini bildiğinden ışığı kapattı. Ama görünürde hiçbir şey yoktu.

"Kimseyle görüşmüyordu," dedi Jane Thomas. "Kendim yalnızca hayatını yeniden yoluna koymaya adamıştı."

"Her zaman bu kadar düzenli miydi?" diye sordu Hicks.

"Hep Sığınaktaydı zaten. Bu eve çıkma fırsatı bulunca da müthiş derecede müteşekkir olmuştu."

"Bildiğiniz kadarıyla yakın bir arkadaşı var mıydı?" diye sordu Mendez. "Sığınaktan bir arkadaşı? Sırlarını paylaşabileceği, sevgilisinden ya da kendisini rahatsız eden birinden bahsedebileceği bir arkadaşı?"

"Brandy Henson olabilir. Onları birlikte çok sık gördüm."

İşte bu yüzden Jane Thomas'ın da yanlarında olmasını istemişti. Kadın Karly Vickers'ı tanıyor, yaşamım, dostlarını biliyordu. Buraya ait olmaması gereken bir şey varsa ilk onun dikkatini çekmesi kuvvetle muhtemeldi.

Ama ne yazık ki bu küçücük evde dikkati çekecek hiçbir şey yoktu. Mendez ön kapıyı açıp, olay yeri inceleme ekibine içeri girebileceklerini işaret etti.

"Parmak izi almak için toz dökecekler," dedi kapıyı Thomas'ın geçmesi için açık tutarken. "Çok pislik olacak. Ama buraya biri girmişse de bu yolla öğreneceğiz. Eğer bildiğimiz birine ait parmak izlerine rastlarsak da hedefimizi belirlemiş olacağız."

Elbette uygun bir eşleşme bulununcaya kadar aradan aylar geçebilirdi ama bunu ona söylemedi. Parmak izlerinin birbirleriyle karşılaştırılması kesinlikle parmak izi uzmanının yeteneğine kalmıştı ve tam manasıyla samanlıkta iğne aramaya benzerdi. Günün birinde sistem otomatikleşir ve sabıkalıların bilgileri veri tabanına kaydedilmeye başlarsa her şey değişirdi elbette. Ama yakın vadede bunun Karly Vickers'ın işine yarayacağını düşünmek iyimserlikten bile öteydi.

"Ne gerekiyorsa yapın."

"Onun telefon kayıtlarını da istiyoruz. Numara adına mı kayıtlıydı?"

"Hayır. Sığınağın kullandığı çok sayıdaki telefondan birini vermiştik ona. Zaten tüm evlerimizde rehbere kayıtlı olmayan bu numaraları kullanırız." Bunun bir işe yaramadığını düşünerek başını iki yana sallayıp, sanki Karly Vickers yokuşun başında belirecekmiş gibi bakışlarını uzaklara dikti. "Kadınları güvende tutabilmek için alabileceğimiz tüm önlemleri alırız. Faturalar doğrudan sığmağa gelir ve dosyalanır. Ama Karly bu eve daha yeni taşındığı için fatura gelmedi."

"Telefon şirketinden arama kayıtlarını alırız."

"Peki ya Arama-Kurtarma ekipleri?" diye sordu. "Neden böyle bir çalışma başlatılmıyor?"

"Bunu Şerif Dixon'a sormanız gerek, efendim?" dedi Mendez.

Yanıtını gayet iyi bilmesine karşın soruyu başka birine yönlendirebildiğine çok memnundu. Dixon harekete geçmemişti zira aramaya nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı. Karly Vickers' m nerede kaybolduğuna, nereye gitmiş ya da götürülmüş olabileceğine ilişkin en ufak bir fikirleri yoktu. Otomobili de ortalıkta olmadığından, Jane Thomas her ne kadar aksini iddia etse de, Karly Vickers'ın kendi isteğiyle ortadan kaybolmuş olabileceği ihtimalini de göz ardı edemezlerdi. Eski erkek arkadaşından bir tehdit almış ve paniğe kapılarak kimsenin kendini bulamayacağını düşündüğü bir yere kaçmış olabilirdi.

"Eğer o bir profesörün on iki yaşındaki kızı olsaydı şimdiye dek çoktan National Guard ekipleri devreye sokulmuş olurdu," dedi öfkeyle.

"Bu sabah bir helikopterin aramaya başlayacağını biliyorum," dedi Mendez. "Hem onun hem de Lisa Warwick'in otomobilini arayacaklar."

Ceset de arayacaklardı ama bunu söylemedi.

"Bayan Vickers' ın fotoğrafları bu akşama kadar California' daki bütün gazetelerde ve televizyon kanallarında yayınlanmış olacak. Eğer biri onu görmüşse en azından aramak için bir başlangıç noktamız olacak."

Güneş ufukta yükseliyordu ama sabahın serinliği henüz etkisini kaybetmemişti. Mendez üzerine kalın paltosunu giydiğine memnundu. Jane Thomas'sa el örgüsü, gözlerinin rengini andıran yosun yeşili bir süveter geçirmişti üstüne. Tabii gözleri saatlerdir ağladığı için kıpkırmızıydı.

Dedektif onun için üzülüyordu. İnsanın tanıdığı birinin öldürülmesi korkunç bir şeydi. Üstüne üstlük bir sonraki kurban olması muhtemel kişiyi de tanıyordu. Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyordu.

Evin pitbulu içeride tutmak için çitlerle kapatılmış bahçesinde, Jane Thomas'ın yanında duran köpek belli belirsiz hırıldıyordu. Bu karşısındakileri tehdit edici bir hırıltıdan ziyade hoşnutsuzluğun ifadesiydi. Köpek yere oturup, kadının bacaklarına yaslanarak, yüzüne acı çekiyormuş gibi baktı.

"Petal bu mu?" diye sordu Mendez.

"Evet. Dün gece onu evime aldım. Yoksa tek başına kalacaktı burada."

Polaroid fotoğraf makinesini alıp köpeğin fotoğraflarını çekti. Bunları daha soma Anne Navarre'ye verip ondan öğrencilerine olay mahallinde gördükleri köpeğin bu olup olmadığını sormasını isteyecekti.

Belki de sahibini aramak için çitlerin üzerinden atlayan köpek tesadüfen Lisa Warwick'in cesedini bulmuştu. Eğer bu bir televizyon dizisi olsaydı şimdi Petal'a koklaması için Karly Vickers'ın bir giysisini verirler, köpek de koklayıp, bir kez havlar ve onları dosdoğru sahibini kaçıran katile götürürdü.

Ne yazık ki bu bir televizyon dizisi değildi ayrıca Mendez de bir pitbulun en az bir av köpeği kadar iz sürme yeteneği olduğunu bilmiyordu.

"Polis memurları tüm komşularla tek tek görüşecek," dedi. "Belki biri onu evden çıkarken görmüş olabilir. Ya da eve giren ya da çıkan biri dikkatlerini çekmiştir.

"Aslında otomobilinin burada olmaması bana onun saldırganıyla bir yerlerde buluşmuş olma ihtimalini düşündürtüyor," dedi. "Onun perşembe günü görüştüğü kişilerin hepsini bilmemiz gerek."

"Bunu söyleyebilirim," dedi kadın. "Sığınaktaydı. Personelle görüştü. Spice Salon'da saçlarını, tırnaklarını yaptırdı. Dişlerini temizletti."

"Hangi dişçiye?" diye sordu Mendez not defterini ve kalemini çıkartırken.

"Ya Doktor Pratt ya da Doktor Crane. İkisi de Sığınakla çalışır."

Petal ayağa fırlayıp, hırlayınca evin arka kapısının açıldığını ve Frank Farman'ın kendilerine doğru yaklaştığını gördüler.

"Komşularla görüşmeleri için iki ekip oluşturduk," dedi. Sonra Jane Thomas'a bakıp, "Şunun tasmasını taksanız iyi olur, bayan," dedi. "Çok tehlikeli bir hayvan bu."

Jane Thomas köpeğin pembe tasmasını takarken, "Yalnızca hoşlanmadığı kişilere karşı," dedi.

Farman kaşlarını çatarak baktı kadına.

"Sağ ol, Frank," dedi Mendez. "Bayan Warwick'in evine de bir ekip yollayabilir misin? Onun mahallesinde de inceleme yapsak iyi olur. Hicks'le beraber birazdan oraya gideceğiz zaten."

"Gönderdik bile."

"Harika. Teşekkürler."

Farman hâlâ hırlayan köpeğe ters ters bakarak eve döndü.

Petal adamın uzaklaşmasıyla sakinleşip yeniden Jane'in ayakları dibine çöktü. Thomas köpeğin kocaman başını okşayıp, "Uslu kızım benim, aferin sana Petal," dedi.

Mendez bir kaşını kaldırarak, "Frank'ı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Karısı Sharon'u tanırım. Quinn, Morgan'da yani Karl'ın da işe başlayacağı firmada sekreterdir. Emin olmamakla beraber kocasının tam bir kadın düşmanı olduğuna dair bir izlenimim var."

Mendez bunun üzerinde pek durmadı. Frank'm şoven bir kişiliğe sahip oluşu yeni bir haber değildi. Farman kadın polis memurlarıyla birlikte çalışma fikrine bile karşı çıkan eski kafalı adamlardan biriydi. Üstelik bu fikrinde yalnız olduğu da söylenemezdi. Emniyet teşkilatı erkeklerin kalesiydi ve çoğu o şekilde de kalmasını arzu ederdi.

Jane Thomas'la pitbul Petal'ın yanından ayrılıp günün ikinci aramasını gerçekleştirmek üzere Hicks'le birlikte yarım kilometre kadar ilerideki Lisa Warwick'in evine yöneldi.

Adresi Mercy General hastanesi personel bürosundan almışlardı. Burası üniversiteyle hastanenin tam ortasında her ikisine de birkaç blok uzaklıkta,

bitişik nizam inşa edilmiş iki katlı evlerden biriydi. Ev sahibi onları elinde anahtarla kapıda karşıladı.

"Çocukların parkta buldukları kadının Lisa olduğuna inanamıyorum," dedi adam ön kapıyı açarken.

Ekonomi profesörü Donald Kent, Colonel Sanders'i anımsatan top sakalı, sımsıkı bağladığı mavi çizgili san papyonuyla son derece seçkin, derli toplu bir adamdı.

"Bayan Warwick'i ne kadar iyi tanırdınız?" diye sordu Hicks.

"Merhaba diyecek kadar. Ama sohbet edecek kadar tanımazdım." Adamın ses tonu devlet radyosundaki haber spikerlerini andırıyordu. "Çok hoş bir genç kadındı. Hiç sorun çıkarmadı. Kirasını her defasında zamanında önce öder. Öderdi. İnanılmaz. Bana Sacramento'da bir ailesi olduğundan bahsetmişti."

"Haber verildi," dedi Mendez. "Bugün gelecekler. Eğer sizi ararlarsa arama bitinceye kadar daireye giremeyeceklerini söyleyin. Çünkü evi mühürleyeceğiz."

Kent bundan hiç hoşlanmamıştı. "Ama bu çok korkunç. Eğer ben çok sevdiğim birini böyle ansızın kaybedersem en azından evini hemen görmek isterdim."

"Olanlar düşünülünce sanırım onlara her şey çok zor gelecek," dedi Mendez.

"Nasıl ölmüş?"

"Bunu söyleyemem."

"Bayan Warwick'in biriyle çıkıp çıkmadığını biliyor musunuz?" diye sordu Hicks.

Profesör başını iki yana salladı. "Onu o kadar sık görmüyordum. Ben ilerideki blokta oturuyorum. Ayrıca o özel hayatından bahsetmeyi sevmeyen tipte biriydi. Zaten ben de o konularda sorular sormayı hiç sevmem."

Saatine baktı. "Beyler bana soracağınız başka bir şey yoksa saat dokuzda fakültedeki bir toplantıya yetişmem gerek."

Mendez adama teşekkür edip, gönderdi.

"Eğer kurbanlar gürültücü, ağzında bakla ıslanmayan, sürekli seks hayatlarından bahsedip duran tipler olsaydı işimiz çok daha kolay olurdu," dedi Hicks, Lisa Warwick'in oturma odasındaki kitap raflarını incelerken. "Mesela benim baldız. Biriyle yattığında haberini sağır sultan bile duymuş olur."

Mendez güldü. Hicks ondan biraz büyüktü. Uzun boylu, atletik yapılı, kızıl saçlı, boş zamanlarında çiftlikte çalışan bir adamdı. Geçinilmesi kolaydı ve yürüttükleri soruşturmalarda zerre kadar bir sorun çıkarmamıştı. Bu önemli bir özellikti çünkü bölümdeki herkes için geçinilmesi kolay tabirini kullanmak pek o kadar kolay değildi. Çünkü işte eski olanların hepsi Dixon tarafından tercih edildiği için Mendez'e yüzeysel bir yakınlık gösterirlerdi. Oysa Hicks yalnızca araştırdıkları olayın çözülmesiyle ilgilenirdi. Bu yüzden de birlikte çok iyi anlaşırlardı.

"Onlardan biri olmadığıma sevindim," dedi Mendez büfenin çekmecesini karıştırırken.

"Onun düşük standartlarını karşılayamazdın zaten,' dedi Hicks. "Bir işin ağzında dişlerin var her şeyden önce."

Bir süre sessizce aramayı sürdürdüler. Sonra Hicks asıl konuya döndü.

"Elimizde kimseye içlerini dökmeyen iki kurban var."

"Bunun rastlantı olmadığına bahse girerim," dedi Mendez. Tıpkı ikisinin de bir şekilde Thomas Sığınağı'yla bağlantılarının olması gibi. Kurbanların tesadüf eseri seçildiklerini hiç sanmıyorum, ya sen?"

"Ben de. İstatistik ne der? Kurbanların çoğu katillerini tanırlar. Bu da insanda akrabaları ziyarete geleceği zaman evdeki bıçakları kaldırma isteği uyandırıyor, değil mi?"

"Acaba," dedi Mendez yemek odasından bir tezgahla ayrılan küçük mutfağa doğru yönelirken. "Bu kız acaba katile bakma fırsatı bulmuş mudur? Yoksa katil onu kaçırır kaçırmaz gözlerini yapıştırdı mı?"

"Eğer zamkı kurban tarafından görülmesin diye kullanıyorsa çok saçma. Neticede onu öldürecek, niyetinin bu olduğu apaçık belli. O zaman görülüp görülmemeye neden aldırıyor ki?"

"Bunu görülmemek için yaptığını hiç sanmıyorum."

Evin içinde dolaşırken Lisa Warwick'in özel yaşamını kendinden bile gizlediğini fark ettiler. Ne bir hatıra defteri ne de bir mektuba rastlamışlardı. Kadının üzüm bağlarına yapmayı planladığı gezinin tarihi yemek odasındaki masanın üzerindeki takvimde işaretlenmişti ama oraya kiminle gideceğine ilişkin en ufak bir ima bile yoktu.

"En utangaç kızlar bile takvimlerine kalp resmi filan çizerler," dedi Hicks takvim sayfalarını karıştırırken. "Burada hiçbir şey yok."

Birinci kattaki tüm fotoğraflar arasında Lisa Warwick yalnızca bir tanesinde yanında bir erkekle görülüyordu. O da hemşirelik okulu mezuniyet töreninde anne babasıyla çektirdiği, çerçevelenmiş bir fotoğraftı.

Mendez odanın ortasında durup, etrafına bakındı. Lisa Warwick, Karly Vickers kadar düzenli biri değildi. Oda darmadağınıktı. Kanepenin üzerinde dergiler, masanın bir köşesinde kitap yığınları, yerde örgü çantası. Bir boğuşma izi de eve başka birinin girdiğine dair bir belirti de yoktu.

"Biri mutlaka bir şey görmüş olmalı," dedi Hicks. "Ve biz de o birini en kısa zamanda bulmak zorundayız."

Diğer yandan Mendez, Bundy'nin iki kurbanını göl kenarındaki kalabalık bir parkta güpegündüz hem de arkadaşlarının neredeyse burunları dibinde öldürdüğünü hatırlıyordu. Ama hiç kimse olay sırasında olağanüstü bir şey fark etmemişti.

Bir kadın göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolabilir, korkunç bir gerçekliğe, var oluşun yalnızca dayanılmaz acılarla ifade edilebildiği, en korkunç hayallerin bile yanına yaklaşamayacağı kurban ve katil dışında kimsenin göremediği o yeni evrene geçebilirdi.

İki yatak odasıyla banyoyu kontrol etmek üzere üst kata yöneldiler. Küçük yatak odası kullanılmamıştı. Banyodaysa biri havluyu küvetin yanında bırakmıştı. Sağda solda makyaj malzemeleri ambalajlarıyla mücevher kutuları bırakılmıştı. Kadın anlaşılan bir yere gitmeye hazırlanmıştı burada.

Büyük yatak odasındaki yataksa yapılmamıştı. Elbiseler kenardaki sandalyenin üzerine gelişigüzel bir şekilde atılmıştı. Komodinin üzerindeki bir fotoğrafta Lisa Warwick aralarında Jane Thomas'ın da olduğu birkaç

kişiyle birlikte görülüyordu. Üç kadın ve otuzlu yaşlarının sonlarında gibi gözüken, takım elbiseli, yakışıklı bir adam. Hepsinin elinde de bir kadeh şampanya vardı.

Bir kutlama, diye düşündü Mendez. Mutlu bir an. Ama bu bir kadının komodininin üzerine koyacağı türden bir fotoğraf değildi ki. Küçük bir ayrıntı dışında. Lisa Warwick solundaki adama bakıyordu.

"Bu adamın aşık olduğu kişi olduğuna on dolarına bahse girerim," dedi. "Baksana adama nasıl bakıyor."

"Ben de adamın evli olduğuna dair on papel basarım," dedi Hicks. "Bak adam ona hiç bakmıyor."

"Tüm hayatı bu bakışla mahvolabilirmişçesine dikkatli."

"Ya da sahip olduklarının yarısı gidebilirmiş gibi."

Odayı karartıp, Karly Vickers'ın yatağında yapıp sonuç alamadıkları testi yinelediler. Ancak bu kez Mendez yatak çarşafı üzerinde panldayan küçük lekeler tespit etti. Çok yoktu ama burada bir aşk hikayesi yazıldığına yetecek kadar belirti vardı yine de. Birkaç damla sperm ya prezervatif çıkartılırken ya da oral seks sırasında çarşafa damlamıştı.

"Anlaşılan artık elimizde bir şüpheli var," dedi Mendez. "Şu fotoğrafı kanıt torbasına koyup, adamın kim olduğunu bulmaya gidelim."

Bir yanı uyanmak istemiyordu. Uyanmasını beyninin hasar görmüş bölümü mü istemiyordu yoksa beyninin geri kalan bölümü uyanıp başında bir kurşunla yaşamanın neden olduğu sorunlarla yüzleşmek istemediği için bu yola başvuruyordu karar veremiyordu.

Doktorlar, uzmanlar ve beyin cerrahları vurulmasından sonra aylarca büyük bir şaşkınlıkla hayatta kalışını takip etmişlerdi. Dünyada her biri beyinlerinin hangi bölümlerinin hasar aldığına bağlı olarak, diğerlerinden küçük farklarla ayrılan bir avuç dolusu benzer vaka vardı.

Doktorların bundan sonra neler olabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Şarapnel parçalarını mümkün olduğunca temizlemişlerdi ama 22 kalibrelik merminin en büyük parçası cerrahların yanına bile sokulamayacakları bir yerde sıkışıp kalmıştı. Bu kurşunun çok ciddi bir beyin hasarına yol açması kuvvetle muhtemeldi. Ama beyinde bir kurşunla yaşayan hastalarının nasıl bir sorunla karşılaşacağını bilemiyorlardı.

Tek bildikleri kurşunu hastanın kafasında bıraktıkları için dava edilemeyecekleriydi.

Kısacası o yaşayan, soluk alıp veren bir deney malzemesiydi. Tıp sirkindeki bir ucubeydi. *The New England Journal of Medicine'da* makale konusuydu.

Kurşunun yol açtığı etkiler çeşitliydi. Bazen koklama ve işitme duygularının çok güçlendiğini hissediyordu. Bazen de ne yaparsa yapsın ağzındaki metal tadından kurtulamıyordu. Ama neredeyse her gün başı sanki birinden ayaklarını yerden kesecekmişçesine sert bir yumruk yemiş gibi zonkluyordu.

Yaralanmasını takip eden birkaç hafta boyunca son derece rahatsız edici bir konuşamama süreci yaşamıştı. Bir türlü söylemek istediklerini doğru sıraya sokamıyor, beyninden geçenleri mantıklı cümleler halinde söyleyemiyordu.

Bazı günler tepkilerinin iyice zayıfladığını fark ediyordu. Ama buna beyninin ön lobundaki hasarın mı yoksa ölümlülüğünün bu derece farkında olarak yaşamasının mı yol açtığına bir türlü emin olamıyordu. Yürüyüp

konuşabilmesini ikinci bir şans olarak kabul ediyordu. Artık hiçbir şeyi asla gelmeyecek yarınlara ertelemiyordu.

Yaşadığı travma neticesinde vücudu güçsüz düşmüştü. Son derece basit şeyleri bile yapmak zaman zaman büyük çaba harcamasına neden olmaya başlamıştı. Şimdi, vuruluşundan aylar sonra, normal günlük faaliyetlerini sürdürmeye başlamıştı ama güçsüzlük hâlâ zaman zaman mücadele etmek zorunda olduğu bir sorundu.

Mendez oteline bıraktığında öylesine yorgundu ki üzerine sinen morg kokusundan kurtulmak için duşa zorlukla girdi. Çıplak bir halde yatağa yattığını hatırlamıyordu. Gördüğü rüyaları da. Yedi saat deliksiz uyumuştu. Aylardır ilk kez böyle bir şey oluyordu.

Burnundan bir türlü gitmeyen morg kokusuyla uyanıp, bir kez daha duş aldı. Ardından da banyo lavabosunun kenarındaki küçük makineyi kullanarak berbat bir kahve yaptı. Kahvenin ve buharla karışık sabunun kokusunu içine çekerek son görünüşünü test etmek üzere aynaya baktı.

Daha kötü göründüğü zamanlar da olmuştu. Daha iyi göründüğü de. Eğer kadın olsaydı makyajla görünüşünü biraz daha düzeltebilirdi.

"Senden de amma çirkin bir kadın olurdu ha," dedi kendi kendine gülerek.

Cildindeki bu solukluktan kurtulmak için bir ara solaryuma gitmeyi aklının bir kenarına yazdı. Neticede burası California'ydı. California'hlar yanık tenleri severlerdi. Solaryumda kendini tam bir aptal gibi hissedeceğine emindi ama bu insanların mezardan yalnızca bir adım uzakta olduğunu düşünmesine mani olacaksa da buna değerdi.

Oda servisi bir sepet dolusu kek ve tost getirdi. O da sırf günün ilk ilaçlarını almadan midesinde bir şeyler olsun diye birkaç lokma atıştırdı. Kahverengi ilaç şişeleri yatağın başucundaydı. Ağrı kesiciler, sinir sistemi düzenleyicileri, mide bulantısı gidericiler, adını hatırlayamadığı beyninin hayati önemdeki bölümünde baskı oluşması sonucu meydana gelebilen paranoya duygusunu ortadan kaldırmaya yarayan ilaçlar.

Bu sonuncusunu da içmesi gerekiyordu. Oysa şimdiye kadar stresiyle başa çıkmayı başarmıştı. Şişeye bakıp acaba gerçekten ilaca ihtiyacım var mı diye düşündü. Acaba akıl sağlığım ilaç içmem gerektiğini düşünecek kadar yerinde mi?

Lokmalarını çiğnerken bir yandan da otomobilde kaydettiği konuşmayı dinliyordu. Mendez ona şu ana kadar olup bitenleri ana hatlarıyla anlatmıştı. Birbiriyle bağlantılı olması kuvvetle muhtemel üç cinayet ve bir de kayıp bir kadın. Dinlerken notlar aldı. Kayıt sona erince de notları başından bir kez daha okudu. Otopside çektiği fotoğraflara, sonra özellikle yapılmış izlenimi veren simetrik yaralara yoğunlaştı. Eğer bir kolda kesik meydana gelmişse diğer kolda da neredeyse aynı yerde ve aynı büyüklükte benzer bir kesik vardı. Aynı şey bacaklar için de geçerliydi.

Çantasından üzerinde insan bedeninin ana hatlariyla çizildiği eskizi alıp, Lisa Warwick'in cesedinde tespit ettikleri yaraları kağıda işaretledi. Bunu daha sonra Quantico'ya fakslayacaktı. Belki ISU'dakilerden biri daha önce benzer izleri görmüş olabilirdi.

Bu sabah şerife gidip, bu üç ölüm olayıyla ilgili detayları bir kez daha gözden geçirecek, özelikle benzer noktaları tespit etmeye çalışacak ve en kısa zamanda bir profil çıkarmaya çabalayacaktı.

Aslında belirli bir fikir sahibi olmamış değildi. Çok sayıda vakada görev yapmıştı. Bu yüzden de neredeyse bir kontrol listesi oluşturacak kadar geniş bir katil repertuarına sahipti. Dünyada katillerin zihnini onun kadar iyi tanıyabilen en fazla dokuz kişi daha vardı. Yani küçük bir kulüptüler. Giderek genişleyen seri katil kümesini tespit edebilmek için fazlasıyla küçük bir grup.

Telefona uzanıp, şerifin ofisini aradı.

"Dedektif Mendez, lütfen."

"Yeni bir şey var mı?"

"Pek fazla değil," dedi Mendez.

"Pek fazla değil mi?" diye sordu Vince. "Sabahtan beri ne yapıyorsun peki? Yoksa golf mu oynuyordun? İyi de o zaman beni neden çağırmadın?"

"Şu kayıp kız Karly Vickers'ın evini aradık. Ama bize anlam ifade edebilecek bir şey bulamadık."

"Ve bu sana anlamlı gelmedi, öyle mi?"

Mendez açıklamaya koyuldu. "Eve zorla girildiğine dair bir iz yok. İçeride bir boğuşma olduğuna dair de. Ayrıca kadının bir sevgilisi olduğuna

dair bir şey de tespit edemedik. Herhangi bir şey gören birilerini de bulmuş değiliz henüz."

"Tüm bunlar sence ne anlama geliyor?"

"Adam çok dikkatli."

Şirin, beyaz duvarlı konferans salonunun geniş pencereleri karşısında oturmuşlar yemyeşil bahçeyi ve meşe ağaçlarını seyrediyorlardı. Manzara gerçekten hoştu.

"Burası Quantico'daki bodrumun yanında cennet gibi kalıyor," dedi ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken.

"Bodrumda mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Dedektif Hicks.

"Ölülerden bile derinde," dedi. "Bence Büro bunu tişörtlere basıp satmalı. Böylece bizim bölüm belki de pop kültürün yeni modalarından biri olur."

"Tabii," diye güldü Mendez. "Davranış Bilimleri bölümü yeni Miami Vice olabilir."

Vince yarım ağzı gülümseyip, omuz silkti. "Kenara çekil Don Johnson, ben geliyorum."

"Öldürülen kızla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Lisa Warwick'in bir iş arkadaşı kızın bir sevgilisi olabileceğinden ama bu konuda kimseye bir şey anlatmadığından bahsetti," dedi Mendez. "Çarşaflarında sperm bulduk. Bir de bizi belki spermlerin sahibine ulaştırabilecek bir fotoğraf."

"Komşuları erkek arkadaşıyla ilgili bir şey söylediler mi?"

"Şimdiye kadar hayır," dedi Hicks. "İki katlı bir evde oturuyormuş. Ama komşuları bitişik evde neler olup bittiğine dair en ufak bir bilgi sahibi değiller."

"Sıkı ağızlıymış," dedi Vince.

"Belki de buna mecburdu," dedi Hicks. "Adam evli olabilir."

"Adam katil olabilir," dedi Vince.

Duvarın tamamını kaplayan uzun tahtaya doğru yürüdü.

"Çocuklar, profil böyle oluşturulur."

Eline bir tebeşir alıp, yazmaya koyuldu: 1. Profil Girdileri. Gerekli yerlerde açıklamalar yapıyordu. "A: Olay yerinde ne buldunuz? Fiziksel kanıtlar, cesedin üzerindeki kanıtlar, konumu, silahlar."

"Olay yeri diye bir şey yok ki," diye açıkladı Dedektif Hicks. "Cesedi attığı yerler var yalnızca."

"Aynı şeyleri oraları için yapın o zaman," dedi Vince. "Bu arada olay yerine sahip olmamak da ayrıca çok anlamlı olabilir. O noktaya sonra döneceğiz.

"B: Kurbanlarla ilgili bilgiler. Elinizdeki tüm bilgiler. Kurbanların yaşları, meslekleri, geçmişleri, alışkanlıkları, aile yapıları, en son görüldükleri yerler. C: Adli tıp bilgileri. Ölüm nedenleri, yaralar. Bunların ölümden sonra mı önce mi gerçekleştikleri. Cinsel eylemler. Otopsi raporları. Laboratuar raporları. Bayan Warwick'in laboratuar ve resmi otopsi raporları hariç iki kurbanla ilgili elinizde bu söylediklerimin hepsi var, değil mi?"

İki dedektif de başlarını sallayarak onayladılar. Şerif Dixon yüzünde buz gibi bir ifadeyle masanın başına oturmuş konuşulanları dinliyordu.

"D: İlk polis raporları. Ve E: Kurbanların, olay yerlerinin ya da cesetlerin atıldığı yerlerin fotoğrafları."

"Fotoğraflarımız var," dedi Hicks.

"Hepsini hemen yan yana dizelim. Fotoğrafların altına kadar uzanacak ve üzerine dokümanları yerleştirebileceğimiz uzunca bir masa istiyorum."

Hicks büyük mantar panoya yönelip fotoğraflar için yer açmaya çalışırken Vince de yazmayı sürdürdü. 2. Karar Verme Süreçleri. Cinayet türü, şekli, asli amacı, kurban sayısındaki artış tehlikesi, katilin aldığı riskler, suçun işlenme zamanı, cinayet mahalleriyle ilgili bilgiler.

"Daha şimdiden katilin aldığı risklerin arttığını görebilirsiniz," dedi. "İlk iki kurban nispeten uzak yerlere atılmışlardı. Oysa Lisa Warwick'in bulunduğu yer kasabanın tam ortasıydı. Yani görülme riskini almaktan kaçınmadı. Böyle bir riski almasını nedeni ne olabilir?"

"Risk büyüdükçe heyecan artar," dedi Mendez.

"Meşhur olur," diye ekledi Hicks.

"Topluma saldığı korku katlanır," dedi Dixon. "Bu güçle ilgili bir şey. İstediği her şeyi yapabileceğini çünkü onu durduramayacağımızı düşünür."

"Hepsi doğru," dedi Vince. "Maktullere gösterilen şiddette bir artış var mı?"

"Julie Paulson Ta Lisa Warwick iple boğularak öldürüldüler," dedi Mendez. "İkisi de işkence görmüş. Vücutları kesiklerle dolu. Gözleri ve dudakları yapıştırılmış. İkinci cesette tam bir karşılaştırmayı engelleyecek miktarda çürüme var."

"Julie Paulson cinayetinden önce bölgede herhangi bir cinsel saldırı girişimi oldu mu?"

"Bu olayla ilişkilendirilebilecek bir şey yok," dedi Dixon. "Geçen sene altı tecavüz vakası bildirilmişti. Hepsi de çözüldü."

"Tebrikler," dedi Vince. "O zaman katiliniz tecavüz oranlarının artmasına neden oluyor mu, bir bakalım. İki ve üç sene öncesinin tecavüz vakalarının sayıları nedir?"

"Geçen yıl aşağı yukarı aynıydı. Ondan önce de ben burada değildim."

"Sorum şu: Bu adam burada mı büyüdü yoksa başka bir yerden mi taşındı? Seri katillerin çoğu cinayetten daha küçük suçlarla işe başlar. Fetişizm, pencere gözetleme, saldırı, tecavüz. Giderek suçun mahiyeti değişir. Diğer taraftan," diye ekledi. "Bazıları uzun yıllar herhangi bir şey yapmadan bu fantezilerini gizlemeyi de başarabilirler."

"Sabıkalı dosyalarına bakalım," dedi Dixon.

O sırada konferans salonunun kapısı açıldı ve bir polis memuru içeri daldı.

"Geciktin," dedi Dixon. Sonra da Vince'e döndü. "Vince, bu polis şefim Frank Farman. Frank, Vince Leone."

Vince şeriften özellikle işi dallandırıp budaklandırmamasını rica etmişti. Çünkü sihirli FBI harflerini ne kadar az kişi bilse o kadar iyiydi.

"Vince seri katiller konusunda uzmandır," diye açıkladı Dixon.

Polis onu tepeden tırnağa süzüp, ters bir ifadeyle, "Sen Federalsin," dedi.

Vince de bir timsahları andırır bir ifadeyle gülümsedi."Oturun, memurbey."

"Böyle iyi, teşekkürler."

Her toplulukta böyle biri olurdu zaten.

"Ülkenin başka yerlerinde de bağlantılarım var," dedi Vince. "Benzer cinayetleri, benzer izleri araştırıp, bize bildirecekler. Ama şu ana kadar edindiğim izlenim bu adamın amatör olmadığı. Uzun süredir bastırdığı fantezileri artık dayanılmayacak dereceye ulaşmış olmalı. O da normal hayatına son verip işe girişmiş."

"Bu aşağılık heriften bir dahi ulanmış gibi bahsediyorsunuz," dedi Faıman. "Oysa bana hasta bir piç gibi geldi."

"O zaman neden yakalamadın?" diye çıkıştı Vince. "Senin çok iyi bir polis olduğunu varsayıyorum. Yoksa burada olmazdın, değil mi? Madem katiliniz rastgele birilerim öldüren delinin biri neden yakalamadınız?"

Farman'ın buna yanıtı yoktu.

"Sana nedenini ben söyleyeyim," dedi Vince. "Çünkü o yalnızca hasta bir piç değil. En azından sizin bildiklerinizden değil."

Tahtaya dönüp yazmaya devam etti. 3. Suç Değerlendirmesi. A: Suçun Sınıflandırılması. B: Düzenli/Düzensiz. (Ve bu başlık altında) a: Kurban seçimi, b: Kurbanın kontrolü, c: Suçun işleniş sırası C: Olay mahalli. D: Suç Dürtüleri. E: Olay Yeri Faalleri.

Tebeşiri B harfine vurdu. "Düzensiz bir saldırgan, potansiyel bir katil hiçbir fırsatı kaçırmaz. Bu yüzden de olay mahalli seçiminde son derece dikkatsiz davranır. Cesedi öylece bırakıp kaçar. Bu zeki olmayan bir katilin davranış biçimidir. Toplumsal olarak olgunlaşmamıştır, son derece düşüncesizdir."

"Sana benziyor, Tony," diye espri yaptı Hicks.

"Çok komik."

"İşlediği suçtan ötesini düşünmez," diye devam etti Vince. "Şöhret peşinde filan değildir. Yani burada aradığımız türden birine benzemez. Ne yazık ki hiç de zeki değildir. Bu yüzden peşinde olduğumuz hayvan bu olsaydı çoktan yakalamış sonra da birlikte balığa çıkmış olurduk."

"Madem öyle," dedi Farman. "Kristal kürene bak da katilin kim olduğunu söyle bize."

"Onun nasıl biri olduğunu söyleyeceğim sadece," dedi Vince. "Eğer medyum olsaydım şu an Vegas'ta kazandığım paraları koyacak yer arıyor olurdum. Ve kesinlikle buraya gelip sizin çirkin suratlarınızı çekmezdim. Hayatın tadını çıkartır, keyfime bakıp..."

Sanki başına bıçak saplanmıştı. Durumu gizlemek için arkasına dönüp, tahtaya yaslandı.

"Düzenli bir saldırgansa," dedi baş dönmesini geçiştirmek için bir eliyle tahtadan destek alırken. Sonra bir saniyeliğine nefesini tutup, titretmemeye çabaladığı elini kaldırıp, yeniden yazmaya koyuldu. "Düzenli bir saldırgan toplumsal ilişkilerde başarılı, meslek sahibi bir insandır. İlişkilerini başarıyla yürütür, hatta ailesi bile olabilir. Hiç kimse onun bir saldırgan olabileceğine ihtimal vermez."

"Bundy," dedi Mendez.

Derin bir nefes alıp, dinleyicilerine döndü.

"Bundy. Santa Cruz'da Edmund Kemper. Chicago bölgesinde John Wayne Gacy. Ayrıca Alaska'lı Robert Hansen de düzenli katillere muhteşem bir örnek olarak sayılabilir."

"Onu hiç duymadım," dedi Farman.

"Adam pastacıydı," diye başladı Vince. "Ailesi vardı ve dostları arasında sevilen bir insandı. Ama aynı zamanda cinsel sadistti. Onun yaklaşık yirmi bir kadını öldürdüğünü sanıyoruz. Tüm kurbanlarım hayat kadınları arasından seçerdi. Önce onlarla anlaşır sonra özel uçağıyla kulübesine götürür, tecavüz ettikten sonra çıldırtana kadar işkence eder ardından kaçmaları için salıverirdi. Sonra da onları bir hayvan gibi avlardı.

"Anchorage polisi elinden kaçmayı başaran bir kurbana ulaşmayı başardı. Kız elleri kelepçeli halde çılgınca kaçarken bir polis memuruna rast geldi ve başından geçenleri anlattı. Adamın kendisini bodruma hapsedip

işkence yaptığını elinden son anda, havaalanında uçağa binmeden kaçtığından bahsetti.

"Hansen'in işkence görüp tecavüze uğradığını evini tarif etti. Ama polisler Hansen'in evine gidip adama kızm söylediklerini aktarınca adam çileden çıktı. Getirdiği iki işadamı kızın bodrumda kapalı olduğunu iddia ettiği saatlerde onunla yemekte olduklarına dair tanıklık ettiler. Söyledikleri çok mantıklı gelmişti. Çünkü inanılmaz derecede normal davranıyordu ve polisler de ona inandılar.

"Hansen hakkında herhangi bir suçlama yapılmadı. Hatta gözaltına dahi alınmadı. Tüm bunlar 1982 yılında olmuştu. Yakayı ancak bir yıl sonra ele verdi."

Herkesin dikkatini iyice çekmeyi başarmıştı artık.

"Düzenli bir katil daima cinayetlerini planlar. Kurbanlarını seçer. Zamanlamayı doğru tespit edip kurbanını kontrol altına alır. Sonra da ona işkence eder. Tüm olup bitenleri dikkatle organize edip,' kontrolü ele geçirir. Zaten onun için en önemli şey budur. Kontrol. Bunu sağladığına inandığı anda da kurbanı öldüreceği yere nakledip, evine döner ve gazeteleri karıştırıp, son gelişmeleri takip eder.

"Beyler şu an avdayız," dedi Vince. "O bir öldürme makinesi. Ve bu konuda da çok başarılı. Tecrübelerim bana onun beyaz bir erkek olduğunu söylüyor. Çünkü seri katiller kendi etnik gruplarından kişileri öldürmeye meyillidirler."

"Bak o zaman hedef iyice daraldı," dedi Farman alaycı bir tonla.

"Otuzlu yaşlarının ortalarında," diye sürdürdü konuşmasını Vince. "Bu tür adamlar bu yaşlarda zıvanadan çıkarlar. Bu yüzden bizimki de şu an kendini zirvede hissediyor olmalı. Son kurbanıyla da bunu gözler önüne sermek istiyor. Onu önümüze atıp, hepimize ne kadar korkunç biri olduğunu göstermek isteyecek. Bu onun hepimize kafa tutma yöntemi. Böylece bize meydan okuduğunu düşünüyor. Sizin onu yakalayacak kadar zeki olmadığınız kanaatinde. Şimdiye kadar da haklı çıktı."

Başı yeniden dönmeye başlayınca bir kez daha belli etmeden tahtaya yaslandı.

Mendez gözlerini dört açmış izliyordu.

"Ayrıca eğer varsa şöyle bir koyu kahvenizi içme zamanı geldi," dedi Vince. "Bu yol yorgunluğu beni mahvetti."

25

"Dennis, sana onuncu kez söylüyorum. Otur yerine," dedi Anne, mümkün mertebe ses tonuna yansıtmamaya çalıştığı öfkesine giderek yenilmeye başlayarak.

Normalde beşinci sınıf öğrencilerine karşı daima kendini kontrol ederdi. Asla terlediğini görmelerine izin verme. Ama bugün ter kesici ilaçlar bile buna engel olamıyordu.

Dennis Farman okula geldiği için memnundu. Hem Dennis açısından hem de babasıyla yeni bir konuşma yapmak zorunda kalmayacağı için kendi açısından. Onunla parkta bulduğu ceset hakkında konuşmak istedi ama çocuk öğretmenine zerre kadar ilgi göstermedi. Zaten sabahtan beri söylediği hiçbir şeye ilgi göstermemişti ki.

Sırasının yanında yere çömelmiş, bir eliyle kapattığı defterine bir şeyler çizip duruyordu. Oysa Amerikan Tarihi kitabının on ikinci ünitesini okuyor olması gerekiyordu. Sınıfın geri kalanının yapması gerektiği gibi. Ama başta onunla birlikte cesedi bulanlar olmak üzere çoğu okumalarına ikide bir ara verip, yan gözle Dennis'e bakıyorlardı.

Wendy ona nefret dolu bakışlar fırlatıyor, Tommy göz ucuyla ona bakarken sanki hiç bakmıyormuş gibi yapıp, dikkat çekmemeye çabalıyordu. Solgun ve gergin gözüken Cody ise burnunu kitabına gömmüştü ama o da on beş dakikadan beri sayfayı çevirmemişti. Zaten hemen arkasındaki Dennis uzanıp ikide bir Cody'nin başına kalemiyle vuruyordu. Tıpkı kedinin yakaladığı dehşet içindeki fareyle oynaması gibi.

Anne ayağa kalkıp, kararlı adımlarla sıraların arasında dolaşmaya başladı. Şimdi sınıftaki tüm gözler onun üzerinde kenetlenmişti. Herkes bir şeyler olmasını bekler gibiydi. Dennis Farman'ın yanında durdu.

"Dennis."

Çocuk başını kaldırmak yerine gürültüyle gaz çıkardı. Bu sınıfta gerginlikle karışık bir kahkaha fırtınasının kopmasına neden oldu. Hemen arkasında oturan talihsiz kızsa yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı. Koku iğrençti.

"İğrenç! Kusacağım!"

"Arka sıraya geç," dedi Anne ona. Soma sınıfa dönüp, "Okumaya devam etseniz iyi olur," dedi. "Öğleden sonra yazılı olacaksınız."

Sınıftan itiraz dolu homurtular yükselirken Anne, Dennis Farman'ın yanına çöküp çocuğun yüzüne baktı. Dennis'se öğretmeninin orada olduğunu fark etmemiş gibi yaparak defterini karalamayı sürdürüyordu. Konsantrasyonunu bozmamak istermiş gibi gözlerini kısmış, dudaklarını da iyice sıkıyordu. Çok kızgın gibiydi. Yeni bir sayfa açıp, karalamaya başladı. Bu sırada kalemi parmak uçlarındaki kan çekilecek kadar sıkı tutuyordu.

"Dennis," dedi kadın usulca. "Bugün doğru dürüst oturmamanın bir sebebi var mı?"

Yanıt vermedi ama yanakları kıpkırmızı kesilmiş, gözleri birdenbire yaşlarla dolmuştu. Kalemi kağıda yırtacak kadar sert bastırdı.

Anne bir gece önceyi, Farman'ların evini ve Frank Farman'ın DennisTe ilgileneceğine dair verdiği sözü hatırladı.

Saatine bakıp, doğruldu. "Tamam çocuklar. Şimdi koridora çıkın, sırayla ve sessizce. Yemeğe gidiyoruz."

Dennis de ayağa kalkmak için davrandı. Anne elini çocuğun omzuna atıp, "Sen değil," dedi.

Dennis irkilip, sanki öğretmeni dokunuşuyla canını yakmış gibi geri çekildi.

Çocuklar kaçamak bakışlar fırlatarak koridora yöneldiler. Sınıfın baş belasıyla ilgili söylentiler bu noktadan sonra kulaktan kulağa yayılırdı artık.

"En son çıkan kapıyı da kapatsın, lütfen," dedi Anne.

Kapının kapanışının ardından gerginlik elle tutulacak derecede artmıştı. Anne, Cody Roache'nin sandalyesini çekip, oturdu.

"Dün okuldan kaçtığın için sorun mu çıktı?"

Dennis gözlerini kaçırdı ama yüzü daha da kızarmıştı.

"Bak duygularını içine atmanın sana bir yaran olmaz, Dennis. Eğer sinirliysen sinirli olduğunu söyle. Birlikte halletmeye çalışalım. Konuşmazsan sana yardım edemem."

Sırtını öğretmenine döndü. Anne bir süre ne yapması gerektiğini bilemeden öylece bekledi. İçinde neler olabileceğine ilişkin korkunç bir his vardı. Frank Farman Ta konuşmaya gitmişti. Adam bu hareketi utanç verici bir şey olarak değerlendirip, acısını Dennis'ten çıkarmış olabilirdi.

Babası bir kez bile ne ona ne de annesine el kaldırmıştı ama zayıf egolu, öfkeli bir adamın çileden çıktığında verebileceği tepkilere yine de pek yabancı sayılmazdı. Neticede babası kim bilir kaç kere acımasız sözleriyle annesini hıçkırıklara boğmuştu. Üstelik bu konuda başanlı olduğunu görünce de benzer şeyleri daha sık yapmaya başlamıştı.

Anne daha küçük yaşta kendini duygusal açıdan ondan uzaklaştırmayı başardığı için sözleri babasını seven annesinin üzerindeki etkisini gösterememişti. Ama Anne öfke ve kinin yüreğe bir taş gibi oturduğunu bilirdi. Böyle bir durumda bu histen kurtulmanın yolu onu dışarı atmaya çabalamaktan geçiyordu. Dennis ise henüz bunun farkında değildi.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Çocuğun vücudu öfkeden kaskatıydı. Saklamaya çalıştığı için de tir tir titremeye başlamıştı. Sonra birden duygularını içine atmaktan vazgeçti. Döndü. Bakışları vahşileşmişti.

"SENDEN NEFRET EDİYORUM!" diye bağırdı. "SENDEN NEFRET EDİYORUM! SEN OROSPUNUN TEKİSİN!"

Anne kendini bu derece sert bir tepkiye hazırlamış değildi. Arkasına yaslanıp, çocuğun öfkesini kusuşunu izlerken kalbi yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu.

Dennis sırasını yumruklamaya başladı. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Gebersen öyle sevinirim ki!"

Şimdi ne oldu Bayan Çokbilmiş Çocuk Psikologu?

Kapıyı açmış ve canavarı salıvermişti. Acaba bu yaptığı doğru muydu? Onu köşeye sıkıştırmış, tüm öfkesini kusmasına izin vermişti. Duygularını sakladığı kutuyu ortaya dökecek sonra da hepsini yeniden toplayıp kaldıracaktı, öyle mi?

Anne ne yapacağına karar veremezken, Dennis sıranın üzerine kapanıp, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

. Bir şeyler yapsana salak.

"Özür dilerim, Dennis," dedi biraz titreyen bir sesle. "Başını belaya soktuğum için özür dilerim. Böyle olsun istemezdim. Sadece seni merak ettiğim için evinize geldim."

Doğru şeyi söyleyip söylemediğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ayrıca çocuk katıla katıla ağladığından belki de söylediklerini duymuyordu bile. Çocuğun müthiş nefretine karşın Anne ona acımıştı. Normalde çocuk bir canavardı. Tam bir baş belasıydı. Ama Anne onun bu hale kendi kendine gelmediğini de gayet iyi biliyordu. Tüm bu sorunların altında tek bir şey yatıyordu. O duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilmeyen korku içindeki küçük bir çocuktu. Büyük bir olasılıkla kızgın olduğu kadar korkuyordu da.

Anne eğilip, elini çocuğun başına koydu. "Özür dilerim, Dennis. Bana istediğin kadar kızabilirsin. Bunu birlikte halledelim. Elimden gelen yardımı yapmaya hazırım."

Ama bunu nasıl yapacaktı? Olanları anlatmasını sağlasa bile bunun ne faydası olacaktı? Eğer babası şüphelendiği gibi, bugün yerine oturamamasma neden olan bir ceza vermişse bunu nasıl halledecekti? Frank Farman'ı yetkililere şikayet edebilirdi ama bu Dennis için işleri daha da berbat bir hale sokardı elbette.

"Burada güvendesin, Dennis," dedi sessizce. "Bunu bilmeni istiyorum. Benimle ihtiyacın olduğu her an, gelip konuşabilirsin. Sana kızmayacağım. Ceza da vermeyeceğim. Sadece dinleyip, seninle birlikte sorununa çözüm arayacağım."

Çocuğun ağlamaları yerini hıçkırıklara bırakmıştı. Arada da burnunu çekiyordu. Sonra burnunu zaten iyice kirlenmiş eşofmanının koluna sildi. Şimdi utanmıştı. Daha on bir yaşında, sınıf arkadaşlarından bir yaş büyüktü, çocuklukla yetişkinlik arasındaki o tuhaf farklılığı, insanın giderek karmaşıklaşan duygularla ne hale gelebildiğini görmüştü.

"Tamam," dedi Anne. "Bu aramızda. Kimse bilmeyecek. Eğer biri herkes çıktıktan sonra neler olduğunu sorarsa onlara sana bağırıp, fazladan ev ödevi cezası verdiğimi söyleyeceğim. Sence bu nasıl bir plan?"

Yüzüne bakmıyordu ama hafifçe başını salladı. Anne de ayağa kalkıp, sandalyeyi Cody'nin sırasına yerleştirdi. "Güzel. Şimdi tuvalete gidip yüzünü yıka ve yemeğe git."

Çocuğun tüm öfkesi dinmişti. Defterini sıranın içine koyup, kapıya yöneldi.

Şimdilik bu kadar yeterdi. Anne kapıya doğru yürüyen çocuğu izlerken daha fazla üstelememeye karar vermişti. Dennis bu konuyu düşünecekti. Sonra kendisine güveneceğini umuyordu. Ancak o zaman gelip hikayesini anlatabilirdi.

Bu iyi bir plan mıydı yoksa korkakça mı davranmıştı? Bilmiyordu. Eğer çocuğa baskı yapmazsa, bundan sonra olanları babasına anlatmazsa adam oğlunu başka bir şey için cezalandırmayacak mıydı?

Mendez keşke arasaydı diye düşündü. Frank Farman Ta o baş edebilir, kendisini bu dertten kurtarabilirdi.

Kısa bir süre bunları düşündükten sonra dönüp, Dennis'in sırasına baktı. Suçluluk duygusuna kapıldığını hissetmesine rağmen uzanıp, sıranın içindeki defteri aldı. Defterin Dennis'in son yazdığı sayfası açık kalmıştı.

Gözyaşlarıyla ıslanan mürekkebin dağıldığı sayfada, çakan şimşekleri andıran çizgiler vardı. Anne çocuğun bütün sabah neler yaptığını görmek için diğer sayfaları çevirmeye koyuldu ve o anda kanının donduğunu hissetti.

Dennis bir önceki sayfaya çocukça çizgileriyle göğüslerine bıçak saplanmış çıplak kadın resimleri yapmıştı.

26

"Bana Memur Farman'dan bahsetsene biraz," dedi Vince, Mendez'in sağlığını sormasına fırsat vermeden.

Meşe ağacının gölgesine par ettikleri otomobile doğru yürüyorlardı. Vince binip, temiz havayı ve California'nın kokusunu ciğerlerine çekebilmek için hemen camı açtı.

"Tam bir geri kafalı," dedi Mendez.

"Burada öyle tiplerle çok fazla uğraşmak zorunda kalacaksın. Adam odaya girdiği anda onunla bowling oynamaya da içmeye de pek gitmediğini anladım zaten. Onunla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Ordudaymış. Vietnam'da bulunmuş. Emniyette benden biraz daha eski. Dixon onu Los Angeles'tan getirtmiş."

"Ekibe taze kan olarak."

"Evet."

"Eğer Dixon getirdiyse adam iyi bir polis olmalı."

"Evet. Bir dolu takdirnamesi var. İşine de sadık. Hız limitini yalnızca iki kilometre assan bile seni yakalayıp, cezayı keser. Acımasız. Korkunç derecede kuralcı. Üniforması her şeyi."

"Katı."

"Hem de nasıl."

Mendez otomobili çalıştırıp, klimanın düğmesine bastı.

"Beni sevmedi," diye itiraf etti. "Beni, terfi basamaklarını onun gözü önünde çıkmadığım için tepeden inmiş, torpilli ukalanın teki olarak görüyor. Ayrıca senden de hoşlanmadığını söylememe gerek yok sanırım."

"Evet, fark ettim," dedi Vince. "Bu yeni bir şey değil. Her bölümde bir Frank Farman vardır. Hatta bazı bölümlerdeki çalışanların tamamı Frank Farman gibi tiplerden oluşur. Burada yine iyi sayılırız.

"Kurban profili oluşturmak hâlâ çok yeni bir alan ve oldukça da sübjektif sonuçları var. Farman gibi tipler fiziksel kanıtlar isterler. Benim gibi gelip katilin küçükken sincaplara işkence etmiş olabileceğinden, dilinin

peltek olma ihtimali bulunduğundan bahseden adamlardan hoşlanmazlar. İşe ancak kendileri gibilerin yaradığını düşünmek hoşlarına gider. Onlara bunun aksini ispat edebilmemin tek yolu da işimi iyi yapmamdır."

Mendez aracı otoparkın çıkış kapısına yöneltti.

"Bak sana ne diyeceğim evlat," diye başladı Vince. "Söyleyeceklerim hayatta daha ileriye gitmene yardım edecek. Ve yaptığın işte hiç kimse sana bunu söylemez.

"Egonu evde bırak ve çevrendeki herkesle iletişim kurmanın bir yolunu bul. Diğer polislerle, görgü tanıklarıyla, kurbanlarla, saldırganlarla yani her kimle uğraşmak zorundaysan onunla iletişim kurup neden o şekilde davrandıklarını en kısa zamanda tespit etmeye çalış. Bunu yapabilirsen her zaman istediğini alırsın. Frank FarmanTarın dünyasından bile.

"Seri katillerin kişilikleriyle ilgili araştırmayı yürütmek üzere insanlarla görüşürken sence konuştuğum kişilere ters davranıyor muyum? Ya da onların gözlerinin içine bakıp, haklarında düşündüklerimi söylüyor muyum? Elbette hayır. Beş saniye içinde nasıl bir kişilikleri olduğunu anlayıp, davranışlarımı ona göre ayarlıyorum.

"Eğer bir seri tecavüzcü tüm kadınların orospu olduğu görüşünü paylaştığıma inanırsa ne olur ki? Bu onun bakış açısı, benim gerçek fikrim değil ki. Anladın mı?"

"Evet, anladım."

"Bunu bilmek seni çok şaşırtacak belki de," dedi müstehzi bir ifadeyle. "Ben Büronun ajan olarak işe alacağı tipteki insanlar arasında en önde gelenlerinden biri değilim. Ama bu yapmak istediğim işti. Ve yapabileceğim yer de Büroydu. Ben de sisteme adapte olmayı öğrendim. Bunu unutma."

Mendez ona şüphe dolu bir ifadeyle bakıp, "Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sen iyi bir çocuksun. Heveslisin. İstediğin her şeyi elde edebilirsin."

"İş ilanlarındaki gibi konuşuyorsun. Bak sana Farman'la ilgili ilginç bir şey söyleyeyim. Oğlu cesedi bulan çocuklardan biriydi ama babası çocuğun benimle konuşmasına müsaade etmedi."

"Onunla konuşman gerekiyor mu?"

"Gruptaki tek kız, Wendy, Dennis'in cesede dokunduğunu söyledi," dedi Mendez soruya yanıt vermek yerine. "Frank, Dixon ona çocuğu eve yollaması gerektiğini söyleyinceye kadar Dennis'i olay mahallinde tutmuş."

"İşte bu biraz tuhaf."

"Elbette güvenlik şeridinin dışında tutmuş ama yine de bu garip bir durum. Frank, çocuklar cesedi zaten gördüler, neden olay mahallindeki çalışmaları izlemelerinde bir sakınca olsun ki dedi."

"Çocuk kaç yaşında?"

"On veya on bir. Beşinci sınıfa gidiyor. Ayrıca öğretmeni geçen gece bana bir mesaj bıraktı. Çocuk cesedin bulunmasından önce arkadaşlarına ormandaki cesetlerden bahsediyormuş."

"Ve dostun Frank sana bundan bahsetmedi, öyle mi?" diye sordu Vince.

"Hayır."

"Büyük bir ihtimalle çocuğun dalga geçtiğine karar vermiştir," diye akıl yürüttü Vince. "Ama olanların ışığında... Çocukla konuşman gerek."

Mıcır döşeli otoparka girip, araçtan indiler. Tam karşılarındaki beyaz binanın giriş kapısında gösterişsiz, bronz bir tabelada kurumun adı yazılıydı. Thomas Kadm Sığınağı.

Sığınağın girişi oldukça samimi bir biçimde döşenmişti. Sarı duvarlarla eski Meksika tarzı parlatılmış zemin içeriye sımsıcak bir hava vermişti. Danışmaya yöneldiler ve Mendez, Jane Thomas Ta görüşmek istediğini söyledi.

"Güzel yer," dedi Vince beklerlerken.

"İnanılmaz bir yer," karşılığını verdi Mendez. "Başlarından kötü şeyler geçen, uyuşturucu tedavisi gören, hatta cezaevinden tahliye olan o kadar çok kadın gelir ki buraya. Sığmak bu kadınların yeniden ayakları üzerlerinde durmaları için müthiş bir destek sağlar. Yaptıkları çalışmalar ülke çapında ilgi çekiyor zaten."

"Eski bir çalışanlarının ve misafirlerden birinin ölümünün bu ilgiyi katlayacağı kesin," dedi Vince.

Koridorun sonundaki bürodan çıkan uzun boylu, oldukça iyi giyimli sarışın kadın yanlarına doğru yöneldi.

"Dedektif Mendez?" Vince'e şöyle bir bakıp, yeniden dedektife dönüp, kötü haber getirdiklerinden korkarak endişeyle bekliyordu.

"Bayan Thomas bu..."

"Dedektif Leone," dedi Vince elini uzatırken.

"Sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu Mendez.

"Elbette." Şimdi iyice endişelenmişti. "Ofisime geçelim."

Oldukça geniş, büyük, bakımlı bir bahçeye bakan büroya geçtiler.

"Haber var mı?" diye sordu kendini kötü habere hazırlamak istercesine kollarını kavuştururken.

"Hayır, hiçbir şey yok," dedi Mendez.

Jane Thomas rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Tannya şükür."

"Bu sabah Bayan Warwick'in evinde arama yaptık. Bu arada da birkaç arkadaşıyla çekilmiş bir fotoğrafı dikkatimizi çekti. Fotokopisini yanımda getirdim," dedi Mendez cebindeki kağıdı çıkartırken. "Fotoğrafa bakıp, geri kalanların kimler olduğunu bize söyler misiniz bir zahmet."

Kadın fotoğrafı görür görmez tanıdı. "Ah, evet bunu bir misafirimizin velayet davasını kazanmasının ardından yaptığımız kutlamada çektirmiştik. Misafirimiz mahkeme emriyle uyuşturucu tedavisine başlayınca çocuğunun velayeti geçici olarak kendisine şiddet uygulayan kocasının ailesine verilmişti. Aile, misafirimiz tedavisini ve bizim programımızı başarıyla tamamlamış olmasına karşın çocuğu geri vermeyi reddediyordu. Lisa avukatlığını üstlenip, elinden geleni yaptı. Sonunda Steve de yargıcı kadının tamamıyla iyileştiğine ikna etmeyi başardı.

"Steve? Steve bu mu?" diye sordu Mendez fotoğraftaki adamı parmağıyla işaret ederek.

"Evet. Steve Morgan. Quinn, Morgan ve Ortakları'ndan. Bize büyük yardımları dokunur."

"Bayan Warwick'le aralarında bir şey var mıydı?"

"Lisa'yla Steve arasında mı?" dedi büyük bir şaşkınlıkla. "Elbette hayır. Steve'in çok mutlu bir evliliği var. Çok tatlı bir de kızı. On yaşlarında olmalı."

"Wendy?" diye sordu Mendez.

"Adım hatırlayamıyorum," dedi kadın kağıdı ona geri verirken. "Lisa'mn solundaki kadınsa bir başka misafirimiz Nora Alfano."

"Bayan Warwick, Bay Morgan'la bu dava üzerinde çalışmak için çok sık bir araya gelir miydi?" diye sordu Vince.

"Onunla toplantılarda filan görüşürdü. Ama Steve karısını asla aldatmaz. Öyle bir adam değildir o."

Mendez hiçbir şey söylemeden kağıdı cebine koydu.

"Beni bir günde ikinci kez hayal kırıklığına uğratmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır, efendim. Yalnızca iz sürmeye çalışıyoruz. Bu izlerin çoğu bizi bir yere götürmeyecek ama yine de sonuna dek gitmemiz gerek."

"Ben burada değildim," dedi Vince bunu bir bahane olarak ileri sürerek. "Bu yüzden gelişmeleri çok hızlı takip edemiyorum. Hakaret mektuplarına baktınız mı?"

"Şimdiye kadar bir şey yok," dedi Mendez.

"Şu velayet davası ne zamandı?" diye sordu Vince.

"Yaklaşık dokuz ay önce," dedi Jane Thomas. "Bu arada eski kocası da bir yıllık cezasını çekmek üzere eyalet hapishanesinde bulunuyor."

"Arkadaşlarıyla ailesini araştıracağız," dedi Vince. "Bakalım onun adına böylesi bir şeyi yapmaya kalkacak birileri var mı?"

"Elbette," diyerek masasına yöneldi ve dahili telefondan sekreterine dosyayı getirmesi talimatını verdi.

"Sonra da sizi gün sonuna dek rahat bırakacağız," dedi Vince yumuşacık bir gülümseyişle.

Jane Thomas bitkin ve gergin bir haldeydi. Thomas Sığınağı onun adını taşıyan, duvarlara fotoğraflarını astığı bebeğiydi adeta. Bu fotoğraflarda Jane Thomas kadın derneklerinden plaket alırken, politikacılarla

objektiflere gülümserken, personeli ve misafirlerinin arasında poz verirken görüntülenmişti. Ama Lisa Warwick ve Karly Vickers üzerinden işine saldıran biri vardı ve şu an bundan sonra olacaklardan ya da yeni hedefin kim olabileceğinden endişe ediyor olmalıydı.

"Günüm acılar içinde geçiyor," diye itiraf etti.

Bunda da haklı, diye düşündü Vince. Sığınaktaki kadınlar muhteşem bir kurban havuzu oluşturuyorlardı. Şiddete maruz kalmış, savunmasız, kendilerine güvenlerini yitirmiş kadınlar. Bu tür kadınlar bir saldırganın arayıp da bulamayacağı türden bir gruptu. Sapık bir beyin bu tür kadınları geleneksel çevrelerinde, geleneksel aile ortamlarında yaşayan kadınlardan daha aşağı görebilir, yaptığı şeyi toplumu pislikten temizlemek biçiminde yorumlayabilirdi.

Vince hayat kadınlarını öldüren çok sayıda seri katille görüşmüştü. Bu katillerin hepsi fahişeleri sokaklardan temizleyerek toplum hizmeti yaptıklarını düşünüyorlardı.

"Bu cinayetlerin arkasında şu Alfano adlı adamın olabileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Mendez, binayı terk etmek üzere giriş kapısına doğru yürürlerken. "Onun Lisa Warwick'i öldürmek istemesini anlıyorum. Neticede kadın çocukları elinden almaya çalışan karısına yardım ediyordu. Ama Lisa Warwick'ten önce iki cinayet daha işlendi."

"Öyle olmayabilir," dedi Vince. "Ama senin de söylediğin gibi bütün izleri sonuna dek takip etmek zorundayız. Mesela uzaklaştırma kararı verilmiş bir kadının anne babasının eski kocayı bıçaklayarak öldürdüğü ve böylece torunlarının velayetini kızlarının kazanmasını garanti altına almaya çalıştıkları bir olay hatırlıyorum."

"Bir keresinde de herifin biri otoyolda birini vurmuştu. Annesi de bir bubi tuzağı hazırlayıp, görgü tanıklarından birinin evine göndermiş ve tanığın tüm ailesini havaya uçurmuştu," dedi Mendez.

"İnsanlar inanılmaz," dedi Vince ve tanıdığı her polis gibi o da konuyu cinayetten yemeğe getirdi. "Nereye gidiyoruz? Öğle yemeğine, umarım?"

"Güzellik salonuna," dedi Mendez. "Manikür yaptırsak iyi olur diye düşündüm de."

"Çok komik."

"Karly Vickers'ın kaybolduğu gün orada randevusu vardı," dedi Mendez. "Bir blok kadar ileride de bir sandviççi var."

Karly Vickers o öğleden sonra Spice Salon'da üç saatini geçirmişti. Saçlarını kestirip, perma, manikür ve pedikür yaptırmıştı. Kendilerini güzellik teknisyeni olarak tanımlayanlardan biri makyajının detaylarıyla bile yarım saat kadar uğraştığını söyledi.

Kolonlardan kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle çalınan gürültülü pop şarkılarını dinlemenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü Vince bir köşedeki boş makyaj sandalyesine ilişirken. Belki de kadın burada üç saat geçirdikten sonra intihar etmeye karar vermişti.

Karly kuaförün söylediğine göre makyajını yaptırırken heyecanlı olduğu kadar çekingen tavırlar da sergilemişti. Yeni bir işe başlayacağından söz etmiş ama erkek arkadaşı konusunda bir şey söylememişti. Hatta kuaför konuyla ilgili birkaç şey sormuşsa da o sessiz kalmayı tercih etmişti.

Vince, görev başındaki Mendez'i gözlemledi. Salonun sahibi gelip, adamın bıyıklarını düzeltip, ona kur yapmaya başlamıştı. Vince çalışma saatleriyle ve salonun yeni hizmeti solaryum bölümüyle ilgili sorular sordu.

"Vickers öğleden sonra üç gibi buradan ayrılmış," dedi Mendez masaları dışarı konmuş büfeye doğru yürürlerken. Garson kız gelip, siparişlerini aldı. "Kuaför onun bir randevusu daha olduğundan bahsettiğini söyledi. Dişçiyle."

"Hoşuna gider miydi bu?" diye sordu Vince. "Yani bir seri katil tarafından yakalanmadan önce son olarak dişçiye gitmekte olduğunu hatırlasan?"

"Tercih etmezdim."

"Neyi tercih ederdin?"

Mendez şöyle bir düşünüp, "Hnımmm... Heather Locklear'a gitsem fena olmazdı. Ya sen?"

Vince de biraz duraksayıp, düşündü. Son hatırasının ne olmasını isterdi? Peki, fark eder miydi? Ölünce hatıralarımız nereye giderdi ki? Aslında

teknik olarak vurulduktan sonra yaklaşık üç dakikalığına ölmüştü. Ve o dakikalarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Evet?"

"Cubs'ın Dünya Şampiyonu olacağı maçtaki son vuruşu yapıyor olmayı," dedi.

Mendez kahkahayı bastı. "Buna hiç imkan yok."

"Ne? İyi bir vuruş yapmamın mı?"

"Cubs'ın Dünya Şampiyonu olmasının."

"Hey!" diye çıkıştı Vince sırıtarak. "Herkesin bir hayali vardır. Büyük düşün sen de!"

27

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tanrı, İsa ve Meryem adına," dedi Franny defterdeki sayfalar dolusu bıçaklanmış kadın resmine bakarken. "Bir şeytan çıkartıcı çağır."

Anne sanki içinin bütünüyle jöleden ibaretmiş gibi titrediğini hissediyordu. Dennis Farman'ın yaptıklarını görür görmez sabah sınıfını gönderip, soluğu öğlencileri beklerken oyun parkında sigara içen Franny'nin yanında almıştı.

"Benimle gelmelisin," dedi. "Hemen benimle gelmelisin."

Sonra dönüp, içeri yöneldi. Franny hızlanıp koridorda ona yetişti.

"Neler oluyor?"

Ağlamamaya çalışarak başını iki yana salladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tatlım, sorun ne? Onlardan birini mi öldürdün yoksa? Eğer sorun buysa hiç kimse seni suçlayamaz. Neticede onlar beşinci sınıf öğrencileri. Sırf bu bile cinayet için hafifletici bir sebep sayılır."

Anne gülmedi. Gülümsemedi bile. Sınıfa girip, doğru Dennis Farman'ın sırasına yönelip, defteri aldı.

"Tüm sabah bunları çizdi," dedi ve olup bitenleri en başından anlattı.

"Garnett'e göstermelisin," dedi adam resimlere bakarken. "Bunlar tüyler ürpertici, Anne. Bunun ortalığı velveleye vermekle bir ilgisi yok. Özellikle de buna çocuğun senin ölmeni istediğini söyleyerek attığı çığlıkları ekleyince."

"Eğer Garnett'e gösterirsem çocuk okuldan uzaklaştırılır."

"Evet ve;.. Bu kötü mü? Neden?"

"Çocuğun yardıma ihtiyacı var, Franny," dedi. "İçinde korkunç bir öfke birikmiş ve ne yapacağını bilemez halde."

Franny defteri alıp, bıçaklanmış kadınları göstererek, "Ne yapacağını biliyor işte!" dedi. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"O küçük bir çocuk."

"O şeytanın oğlu!"

"O kendisini bugün sandalyede oturamayacak kadar döven bir adamın oğlu!" dedi Anne öfkesi artsa da sesini yükseltmemeye gayret ederek.

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır."

"Yaralarını gördün mü?"

"Hayır."

"O zaman Garnett'e söyle. Defteri de ona ver ve bırak o halletsin," dedi defteri Anne'in yüzüne sallayarak. "Bunu gerçekleştirmeden o çocuğu sınıfından uzaklaştırmalısın."

"Ama Franny, eğer Garnett okuldan uzaklaştırırsa ona ne olacak? Zaten çocuğun evdeki durumu hiç de iç açıcı değil. Sosyal olarak uyumsuz biri. Hiç arkadaşı yok. Tanrı aşkına bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de ceset buldu."

"Dikkat et de bir sonraki senin cesedin olmasın."

"On bir yaşında daha."

"Sen sinemaya gitmez misin?" diye sordu kuşkucu bir ifadeyle. "*Halloween'i* izlemedin mi? Michael Myers kız kardeşini öldürdüğünde ALTI YAŞINDAYDI."

"Eğer bir *John Carpenter* filminde olsaydık gerçekten çok korkardım."

"Zaten çok korktun. Yoksa deli gibi yanıma koşmazdın. Bunu bana akşam Çin yemeği yerken anlatırdın. 'Ah bu arada Franny, öğrencilerimden biri bugün sınıfta çok ilginç bir şey yaptı. Sorunlu beyninden geçenleri sonunda serbest bırakıpj düşüncelerini cinsel öğelerle süslü sadist bir sanat eseri haline getirdi. Peki, senin günün nasıldı?'

"Bu arada eğer hatırlıyorsan bana çocuğun ormandaki diğer cesetlerden bahsettiğini de anlatmıştın. Bu yüzden tek arkadaşı da ondan korkuyormuş."

Anne iç çekti. Tüm bunlar doğruydu. Ama hâlâ Dennis Farman'ı şikayet edip, çocuğun dışlanmasını sağlamanın doğru bir yol olmadığını, okul

ortamında ona yardımcı olmaya çalışmanın çok daha faydalı olacağına inanıyordu. Evde duygusal ve fiziksel olarak tek başına kalacağı muhakkaktı. Ama kendi ona bir şekilde ulaşmayı başarabilirse belki çocuğu doğru yola sevk edebilirdi.

"Peki, Bay Rüyaların Dedektifi nerede?" diye sordu Franny. "Seni aramadı mı?"

"Hayır."

"Eğer kıçını kaldırıp biraz daha hızlanmazsa sana asılmasına izin vermeyeceğim."

"Benimle ilgilenmiyor."

"Bunun için onu kim suçlayabilir ki, küçük kız?" diye sordu. "Gardırobunda şu üzerindeki Kırmızı Başlıklı Kız giysilerinden başka bir şey yok mu?"

Anne üzerindekilere baktı. Beyaz, uzun kollu bir bluzla bileklerine kadar inen açık mavi bir elbise. "Bence çok hoş bir kıyafet bu."

Franny gözlerini devirdi. "Yalnızca ilkokul öğrencileri ve fantezi olsun diye onların kılığına giren orospular böyle giyiniyor."

Sonunda gülümsemeyi başardı. Adamın niyetinin de bu olduğunu biliyordu zaten. Hakaret ediyormuş gibi yaparak bir nebze olsun neşelendirmeye çalışmıştı.

Sonra ciddileşerek Dennis Farman'ın defterini kadına geri uzattı. "Bunu Garnett'e vermelisin, Anne Marie. Eğer vermezsen ve bu çocuk sınıfta yanlış bir şeyler yaparsa... Anne, ver defteri müdüre."

Anne yaralarından kanlar fışkırırken çığlıklar atan kadınların resimlerine baktı. İlk zil duyuldu. Bu öğle yemeği saatinin bitmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Anne'in öğrencilerinin ilk dersi beden eğitimiydi. Hepsi Bay Alvarez'in dersine girmek üzere bahçeye çıkacaktı.

İç çekip, başını sallayarak onayladı. Ama daha şimdiden Dennis Farman'ın ellerinden kayıp gittiğini hissetmeye başlamıştı bile. "Şimdi gidiyorum."

28

Steve Morgan çok zor bir gece geçirmiş gibiydi. Benzi sararmış, gözlerinin altında da morumsu torbalar oluşmuştu. Mendez'le Vince ofisine girerken Tylenol içmek üzereydi. Misafirlerini görünce ayağa kalkıp, ellerini sıktı. Otuzlarında, uzun boylu, atletik yapılı, sık, dalgalı saçlarıyla yakışıklı bir adamdı.

"Beyler, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu deri koltuğuna yeniden otururken. "Buyurun lütfen."

Vince çok uzun kalmaya niyetliymişçesine hemen iki misafir sandalyesinden birine yerleşti.

"Jane Thomas arayıp, neler olup bittiğini anlattı," dedi Morgan. "Salı sabahından beri Sacramento'da Sığınak için yardım toplamaya çalışıyordum. Dün gece çok geç saatte geldim."

"O zaman Lisa Warwick'in katilini aradığımızı biliyorsunuz," dedi Mendez.

"Evet. Cesedini bulan çocuklardan biri benim kızım. Lisa dünyanın en iyi insanıydı. Onu kim öldürmek ister ki?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz," dedi Mendez. "Bayan Thomas, Sığınak misafirleri adına açılan bazı davalarda sizin Lisa'yla birlikte çalıştığınızdan bahsetti."

"Evet. Lisa sığınakta çalışmıştı. Hemşire diplomasını aldıktan sonra da gönüllü olarak danışmanlık yapıyordu. Zaten hastanede geceleri çalışırdı. Bu yüzden de gündüzleri müsaitti."

"Onu ne kadar tanıyordunuz?" diye sordu Vince. "Hayatında neler olup bittiğinden konuşacak kadar yakın mıydınız?"

"Ne gibi?"

"Sevgilisiyle ya da iş yerinde birileriyle yaşadığı sorunlar gibi."

"Acil servis doktorlarından biri hemşirelere asılmayı seviyormuş," dedi Morgan. "Lisa bana bu konuda ne yapabileceğini sormuştu. Ama bu belki bir buçuk sene kadar önceydi. Ben de adama cinsel taciz davası

açabileceğimizi ve bunun da meslek yaşamını bitireceğini anlattım. Evliliğini de elbette."

"Adam pes mi etti?" diye sordu Mendez not alırken.

"Buradan ayrıldı. Doğu yakasında başka bir yere tayin oldu."

"Oldukça sert bir konuşma yapmış olmalısınız," dedi Vince.

"İnsanları ikna ederek ekmek paramı kazanıyorum ben."

"İşinizde oldukça iyisiniz demek ki."

"Elimden geldiğince."

"Bayan Warwick son zamanlardaki problemlerinden bahsetmiş miydi?" diye sordu Mendez.

Avukat başını hayır anlamında salladı. "Bir süredir görmemiştim onu."

"Hiç aramadı mı? Tesadüfen de mi karşılaşmadınız?" diye sordu Vince. "Kahve içmeye filan da mı çıkmadınız?"

Morgan gözlerini belli belirsiz kısarak, "Ne demeye çalışıyorsunuz Dedektif?" diye sordu.

"Bayan Warwick'in ölümünden önce biriyle ilişkisi olduğunu düşünmemize neden olan kanıtlarımız var," dedi Mendez onu süzerek.

"Benim mutlu bir yuvam var," dedi Morgan. "Lisa yalnızca iş arkadaşımdı. Ölümüne çok üzüldüm. Hatta ölmeden önce yaşadıklarını düşününce bile gözyaşlarına boğulacak gibi oluyorum. Çok tatlı, nazik bir insandı."

"Ama aranızda romantik bir ilişki yoktu," dedi Vince, Morgan Tn bunu neden hâlâ söylemediğini merak ederek.

"Hayır."

"Bakın siz de bilirsiniz ki bunları sormak zorundayız," dedi Vince özür diler gibi.

"Evet, anlıyorum."

"Bize pazartesi gecesinden salı öğlene kadar nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Pazartesi gecesi evdeydim. Salı sabahı Sacramento'ya gitmek üzere erken saatte, yaklaşık beş gibi, evden çıktım."

"Eşinizle de konuşacağız, elbette," dedi Vince.

"Tabii ki. Benim saklayacak bir şeyim yok."

"Dün geceye kadar da burada yoktunuz?" diye sordu Mendez.

"Doğru."

"Kızınızın bir ceset bulduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet. Sara - eşim - arayıp, otele mesaj bırakmış. Ben de o gece ilerleyen saatlerde arayıp konuştum."

"Ama eve gelmediniz."

"Kadın sığınakları için kaynak bulmaya çalıştığım son derece önemli bir iş görüşmesi yürütüyordum," diye açıkladı Morgan. "Ayrıca Wendy de gayet iyi gibiydi. Sara korkmuştu ama durumu kontrol edebilecek haldeydi. Yani işi gücü bırakıp eve koşmamı gerektirecek bir durum yoktu."

"Sığınağın yaptığı çalışmalar çok etkiliyor sizi sanırım," dedi Vince.

"Kadınların hayatlarını kurtarıp, onlara daha iyi bir yaşam olanağı sağlama noktasında çok önemli işler yürütüyor."

"Ama siz erkeksiniz."

Morgan kaşlarını kaldırdı. "Bu yüzden dayak yemiş kadınlara aldırmamalı mıyım? Bu ne saçma bir yorum."

"Sadece kadınlarla ilgili konulara erkeklerin bu derece ilgi göstermesi çok yaygın değildir demek istemiştim," dedi Vince.

"Şiddet kadınlarla ilgili bir konu değildir Dedektif. Şiddet tüm ailelileri etkiler. Ve aile denince de yalnızca kadınlar girmiyor işin içine."

"Sığınağa bu kadar çok zamanınızı ayırmanız eşinizi rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Mendez.

"Sara her zaman bana destek olmuştur," dedi Morgan saatine bakarak. "Beş dakika sonra bir müvekkilim gelecek. Sormak istediğiniz başka bir şey var mı beyler?"

"Karly Vickers'ı tanır mısınız?" diye sordu Mendez.

"Telefonla konuştum onunla. Salı günü burada arşiv görevlisi olarak işe başlaması gerekiyordu. Pazartesi kapalıydık. Don Quinn'in annesi ölmüştü çünkü."

Morgan bu görüşmenin sona erdiğini göstermek istercesine ayağa kalktı. "Eğer Lisa ve Karly Vickers'ın neden öldürüldüğü konusunda bir fikrim olsaydı kesinlikle size söylerdim."

"Eğer aklınıza bir şey gelirse," dedi Mendez kartını uzatırken. "Lütfen arayın."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mendez otomobillerine döndüklerinde.

"Bizden bu kadar çabuk kurtulmaması gerektiğini," dedi Vince. "Bence Bayan Morgan'la da bir sohbet etmen gerek."

29

Küçüklüğünde yıldızlar beysbol liginde oynayan Bay Alvarez bugünkü ders için beysbolü seçmişti. Zaten Bay Alvarez beden eğitimi derslerini bu şekilde belli bir tema üzerine kurmayı severdi. Beysbol finalleri sırasında beysbol oynarlardı. Futbol finallerindeyse futbol oynamayı öğrenirlerdi.

Beysbola bayılan Tommy beden eğitimi derslerinde oynamaktan hoşlanmıyordu çünkü bunu gerçek beysbol olarak görmüyordu. Bay Alvarez her seferinde çocukların becerilerini geliştirmek için oyuna müdahale edip nasıl vurmaları gerektiğini anlatıyordu ve bu babasının vurmayı öğrettiği Wendy dışındaki bütün kızlara çok zor geliyordu. Tommy içinse kesinlikle çok sıkıcıydı. Bu yüzden de çoğu kez bir kenarda otururdu.

Wendy'nin yanına oturmuş, Bay Alvarez'in sıska Kim Karloff'a sopayı nasıl tutması gerektiğini anlatışını izliyordu. Kız öğretmenini dinlerken neredeyse sopanın ağnlığı altında ezilecekmiş gibi gözüküyordu.

"Bu çok sıkıcı," dedi.

Wendy yorum yapmadı. Zaten bütün sabah sessizdi. Tommy kızın hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için uzanıp, dürttü. Çünkü sessiz kelimesiyle Wendy'yi birbirlerine bağdaştırmak imkansızdı.

"Neyin var senin?" diye sordu Tommy.

"Dün gece babam geldi."

"Baban eve geldiğinde genellikle sevinirdin."

"Eve çok geç geldi," dedi. "Ama onu duydum. Hemen yataktan çıktım ve tam merdivenlerin başına gelmiştim ki annemle kavga ettiklerini duydum."

"Ah," Tommy'nin o an söyleyebileceği tek şeydi. Kendi annesi de kavga çıkarmak için babasının yolunu gözlerdi.

"Ona cesedi bulduğumuzu öğrenince neden hemen gelmediği için bağırıyordu. O da gelemediğini söyledi. Annem de hangi cehennemdeydin diye sordu. Otelini aramış ama babamın otele hiç gitmediğini öğrenmişti. Bunun üzerine babam da bir yanlışlık olduğunu, sonra da hemen aradığını

söyledi. Annem de yanlışlık sende deyip, izlerini daha iyi saklaması gerektiğini söyledi."

"Bu da ne demek?"

"Sanırım annem babamın bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyor," dedi Wendy. "Bilirsin işte başka bir kadınla aşk ilişkisi işte. *Dallas* ve *Hanedan* gibi dizilerde insanların hep birbirleriyle ilişkisi olur ya işte öyle."

Tommy bilmiyordu. Çok televizyon izlemesine izin verilmezdi. Zaten Wendy'nin bahsettiği türden şeyleri de hiç izlememişti. Bazen MacGyver'ı izleme fırsatı olurdu ama MacGyver kızlarla ilgilenmezdi. İnsanları kurtarmakla meşguldü o. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmem," dedi sinirlenerek. "İnsanların her yaptığının sebebi var mıdır? Mesela biri neden o kadını öldürdü?"

"Babam insanın nasıl olup da seri katile dönüştüğünü kimsenin anlayamadığını söylüyor."

"Çok korkutucu," dedi Wendy. Oturduğu yerden az ilerideki Dennis Farman'ın Cody Roache'ye elindeki bir şeylerle itip kakarak yaptığı eziyeti izliyordu. Cody her seferinde ondan uzaklaşmaya çalışıyor ama bir türlü yeterince hızlı olamıyordu. "Bence Dennis de büyüyünce seri katil olacak."

Tommy kıza bakıp, "Büyük bir ihtimalle," dedi.

"Sence Bayan Navarre ona ne yaptı?"

Tommy omzunu silkti. "Bilmiyorum. Bayan Navarre çok iyi biri. Büyük bir ihtimalle onunla konuşmaya çalışmıştır."

"Ne? Böyle bir şeye imkan var mı ki?"

Dennis kendisine baktıklarını fark etti. Tommy inleyerek, "Harika. Şimdi de yanımıza gelip bize işkence yapacak."

"Ona izin verme, Tommy. Karşı çık ona."

Bu cümle Wendy'nin dudaklarından dökülür dökülmez Dennis, Cody'nin midesine yumruğu patlattı. Cody bir anda iki büklüm olmuştu.

"Ve o da kafamı patlatsın, değil mi?" dedi Tommy.

Dennis yüzünde küçümseyici bir ifadeyle onlara yöneldi. Bir elinde de mendile sardığı bir şey vardı.

"Bak," dedi. "Muhabbet kuşları. Seks yapmaya başlamadınız mı daha?"

Tommy ona aldırmadı.

"Wendy'ninse gözleri öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Kapa çeneni, Dennis."

"Homo sevgilin sustursa ya beni," diye sataştı Dennis.

"Çok aptalsın," diye çıkıştı Wendy. "O kadar aptalsın ki diğer aptallar bile seninle arkadaş olmak istemiyor." Bu sözleri söylerken anlam dolu bir ifadeyle çimenlikte iki büklüm kıvranan Cody'ye bakmıştı.

Dennis'in yüzü kızarmaya başladı. Tommy korkudan zorlukla yutkunuyordu ama Wendy kızmıştı bir kere ve geri adım atmaya da hiç niyeti yoktu.

"Eğer bu kadar aptal olmasaydın sınıfta kalmazdın. Oysa şimdi sınıftaki herkesten büyüksün. Günün birinde de kıçına tekmeyi yapıştıracak biri."

Dennis'in yüzü her geçen saniye biraz daha kızarıyordu. Bir adım daha yaklaştı. "Amcık ağızlı."

Wendy bankın üzerine çıkınca Dennis'den daha uzun olmuştu. Tommy acaba Bay Alvarez küfrü duydu mu diye çevresine bakındı.

Wendy artık çileden çıkmıştı. Yumruklarını sıkıp, "Salaksın sen," dedi. "Salaksın ve herkes de senden nefret ediyor!"

Dennis aniden atılıp kızı kolundan yakaladığı gibi banktan aşağı çekti. Sonra da elindeki mendili yüzüne doğru sallayarak bağırmaya başladı.

"Bunu sana yedireceğim!"

Mendil açılınca Wendy çığlığı bastı. Dennis kızı arkasındaki banka doğru itip, kapkara şeyi ağzına doğru yaklaştırmaya koyuldu. Wendy başını çılgınlar gibi sağa sola çevirip, o şeyin ağzına girmesine mani olmaya çalışıyordu.

Tommy bir omzunu eğip gerildi ve ardından tıpkı dövüşen bir koç gibi Dennis Farman'a vurdu. Ama Dennis'in öfkesi öylesine yoğundu ki bu darbeyle biraz sendelemiş olsa bile elindeki şeyi Wendy'nin ağzına sokma çabasına ara vermemişti.

Tommy yumruğunu sıkıp, elini çekiç gibi kullanarak Dennis'in kafasına vurmaya başladı. Dennis ona doğru döndü ve o anda Tommy ağzına vurmayı başardı. Dennis'in dudağı yarılmış, ağzı bir anda kan içinde kalmıştı.

"Seni aşağılık ibne!" diye bağırdı Dennis. Çılgınca atılıp, Tommy'nin yüzüne çocuğun ayaklarını yerden kesecek derecede sert bir yumruk patlattı. Ardından da bir an bile ara vermeden karnını tekmelemeye başladı.

Tommy yerde top gibi olmuş, Dennis'in ardı arkası kesilmeyen tekmelerinden korunmak için başım ellerinin arasına almıştı.

Sonra tekmeler birden durdu. Dennis, Tommy'nin anlayamadığı bir şeyler söyleyerek yanlarına yaklaşan Bay Alvarez'i görür görmez yanlarından uzaklaşmıştı. Şimdi tekmelenmiş gözünün önünde yıldızlar dans ediyordu.

Wendy hemen yanına çöktü. "Tommy? İyi misin?"

Tommy doğrulmaya çalışırken öksürüklere boğuldu. "Hayır," diye inledi.

Birlikte dönüp Dennis'e baktıklarında çocuğun delice bir öfkeyle bağırıp çağırdığını ve Bay Alvarez'i itip, ona tekme savurmaya çalıştığını gördüler.

Önce birbirlerine sonra da Dennis'in az önce Wendy'nin ağzına sokmaya çalıştığı şeyi attığı yere baktılar. Yerde bozulmuş bir muz parçasını andıran kararmış ve çürümüş bir insan parmağı vardı.

30

Doktor Peter Crane'nin kliniği üniversite yakınlarındaki geniş bahçeli bir plazadaydı. İspanyol tarzı bina beyaz dış cephe kaplamasıyla restore edilerek oldukça hoş bir görünüm kazanmıştı. Burası üç blok boyunca seçkin ürünlerinin satıldığı şık görünümlü butiklerle dolu bir caddeydi. Ayrıca içleri öğrencilerle, yetişkinlerle ve yaşlılarla dolu çok sayıda kafe de göze çarpıyordu. Bir kitapçının köşesinde oturan bir gitarist klasik müzik parçaları çalıyordu.

Güzel semt, diye düşündü Vince Chicago tarzı pizza yaptıklarını ilan eden bir lokantanın afişine bakarken. Bulunduğu yerden zeytinyağıyla sarımsağın kokusunu ciğerlerine çekti.

Dişçinin muayenehanesine girdiler. Vince bekleme salonuna girince büyük tuzlu sü akvaryumunun karşısındaki geniş deri koltuğa oturdu. Sehpanın üzerindeki dergiler bile üst kesime hitap ediyordu. *Town & Country, Architectural Digest, Scientific American.* Mendez ahşap oymalı bankodaki şık siyahi kadına rozetini gösterdi.

Kadın kalem kalınlığındaki kaşlarını kaldırarak, "Size nasıl yardımcı olabilirim, Dedektif?" dedi.

"Bize Karly Vickers adında bir kadının geçen perşembe günü burada olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Kadın randevu defterinin sayfalarını çevirip baktı. "Evet. Saat dörtte diş temizliği ve muayene için randevusu varmış. Saat üç elli beşte gelmiş."

"Tamam. O zaman Doktor Crane ve diş temizliği yapan kişiyle görüşmemiz gerek."

Kadın onları diğer müşterilerin göremeyeceği boş bir muayene odasına aldı. Vince de hemen muayene koltuğuna oturdu.

"Annem hep dişçi olmamı isterdi," dedi tavandaki beyaz bulutlarla kaplı mavi gökyüzü resmine bakarken. "Ama fırıncı küreği gibi ellerim var. Böyle bir eli ağzında hayal edebiliyor musun?"

İçeri bir adam girince artık resmi göremez oldu. Adam otuzlu yaşlarının ortalarında, siyah saçlı, siyah gözlü yakışıklı biriydi.

Vince doğruldu.

"Dedektif Mendez," dedi Crane elini sıkarken. "Ve?"

"Dedektif Leone," dedi Vince.

"Ava bir hastayla ilgili soracaklarınız olduğunu söyledi."

"Karly Vickers," dedi Mendez cebinden Karly'nin köpeğini severken çekilmiş bir fotoğrafını çıkartırken. "Onu perşembe öğleden sonra görmüşsünüz."

Crane fotoğrafı alıp bir süre inceledi. "Saçları farklıydı ama evet onu hatırladım. Temizlik sonrası rutin bir muayeneden geçti. Ayrıca diş filmleri çektik. Birkaç dolguya ihtiyacı vardı ama bu suç değil elbette," dedi fotoğrafı geri verirken. "Konu nedir sorabilir miyim?"

"Bayan Vickers kayıp," dedi Vince. "Onu son gören kişi siz olabilirsiniz."

Crane şaşırarak, "Kayıp mı oldu?" dedi. "Ve siz benim bir şey bileceğimi düşünüyorsunuz? Ben sadece dişlerine baktım."

"Sadece son gün neler yaptığını tespit etmeye çalışıyoruz," diye sakinleştirmeye çalıştı Vince. "Buradaki randevusu o günle ilgili bildiğimiz son şey. Acaba buradan sonra nereye gideceğini söyledi mi? Belki bir arkadaşıyla yemeğe filan çıkacağından bahsetmiştir."

"Ah Tanrım," dedi Crane. "Önce cinayet şimdi de kayıp bir kadın. Burada böyle şeyler olmazdı."

"Çok rahatsız edici," diye katıldı Vince.

"İki olay birbiriyle bağlantılı mı?"

"Henüz bilmiyoruz," dedi Mendez.

"Büyük ihtimalle değil," diye ekledi Vince. "Böyle birbirleriyle bağlantılı olaylar çok nadir meydana gelir. Çok düşük olasılıkla."

"Ama seri katil olasılığından bahsetmiştik zaten," dedi Crane.

Vince şaşırmış gibi gözüken Mendez'e baktı. "Sadece teorik olarak," dedi sonra da.

"Dün konuştuktan sonra düşünmeye başladım," dedi Crane. "Yaklaşık bir sene kadar önce kasabanın dışında bir kadın ölü olarak bulunmamış mıydı? O cinayetin de bunlarla bağlantısı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu konuda yorum yapma yetkim yok," dedi Mendez.

"Zaten ben de hangi yanıtın daha rahatsız edici olacağını bilemiyorum," dedi Crane. "Elini kolunu sallayarak gezen birden fazla katil mi yoksa bir seri katil mi daha kötü?"

"Biz 'C: Hiçbiri' seçeneği doğru çıksın diye uğraşıyoruz," dedi Vince.

"Parktaki kadın," dedi Crane. "Onun kim olduğunu buldunuz mu?"

"Evet, adının Lisa Warwick olduğunu tespit ettik. Hemşire..."

"Lisa Warwick mi?" diye sordu hayretle. "Hayır."

"Tanır mıydınız?"

"Selamlaşacak kadar. Thomas Sığınağı'nda çalışmıştı. Ah, Tanrım korkunç."

"Sığınak için çok mu çalışırsınız?" diye sordu Vince.

"Arada misafirleriyle personeline yardımcı olurum," dedi Crane. "Yardım edilmeyi hak eden bir yer orası. Eşim de gönüllü olarak çalışıyor. Gardıroplarını oluşturmaları için giysi toplar. Ayrıca başarılı iş kadınlarını getirtip seminer düzenler."

"Bayan Warwick'i yakınlarda görmüş müydünüz?" diye sordu Mendez.

"Hayır. En son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum."

Sonra arkasına yaslanıp, kollarını kavuşturarak başını iki yana salladı. "Nasıl öldü?"

"Otopsi raporunu bekliyoruz," dedi Mendez. "Ama bıçaklanmış gibi duruyor."

Crane gözlerini kapatarak, sanki bunu düşünmek bile başının ağrımasına yol açıyormuşçasma alnını ovuşturmaya koyuldu.

"Umarım acı çekmemiştir," dedi sessizce. "İyi bir kızdı."

"Tommy nasıl?" diye sordu Mendez.

"Olup bitenlerden oldukça etkilendi."

"Doktor Crane'in oğlu cesedi bulan çocuklardan biri," diye açıkladı Mendez.

Crane şaşırarak Vince'e baktı.

"Ben o gece kasabada değildim," dedi Vince hemen. "Bir çocuk için ne kadar korkunç bir durum."

"Bir insanın diğer bir insana böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamıyor," dedi Crane. "Dün gece bana o kadını öldüren adam deli mi yoksa kadına çok mu kızmış diye sordu."

"Siz ne dediniz?"

"Ona insanın neden bir katile dönüştüğünü kimsenin bilebileceğini sanmadığımı söyledim."

"Pek rahatlatıcı bir yanıt değil," dedi Vince.

"Oğlum on yaşında. Oldukça zeki bir çocuktur, Dedektif. Yalan söylendiğini anlar. Ona endişelenmemesi gerektiğini, o kadının başına gelen şeylerin onun başına gelmeyeceğini çünkü çevresinde onu koruyan çok kişi olduğunu söyledim."

"İnandı mı?"

"Sanmıyorum," dedi Crane dürüstçe.

"Bayan Vickers'ın geçen perşembe buradan saat kaçta çıktığını hatırlıyor musunuz?" diye sordu Mendez.

"Temizleme ve muayene yaklaşık bir saat kadar sürer. Bu yüzden sanırım beş gibi çıkmış olmalı. Ava hatırlayacaktır," dedi Crane. "Ava her şeyi hatırlar."

"Bayan Vickers nasıl gözüküyordu?" diye sordu Vince.

Crane omuz silkti. "Pek aklımda kalmamış. Oturup ağzını açtı, ben de dişlerine baktım. Sadece iki dolguya ihtiyacı olduğunu söylediğimde biraz üzüldü. Quinn, Morgan hukuk bürosunda işe başlamaya hazırlanıyordu. Dolgu yaptırmak için zaman bulamayacağını düşünüyordu.

"Ben de bunun sorun olacağını sanmadığımı söyledim. Neticede Quinn, Morgan'daki herkesi tanırım. Müdürüyle konuşup bir şeyler ayarlayabilirim,

belki iş çıkışlarında uğrarsınız dedim."

"Hasta park yeri var mı burada, Doktor Crane?" diye sordu Vince.

"Binanın arkasında bize ait üç yer var. Ama doluysa halka açık otoparkı kullanırlar."

"Arkaya gidip bakmamızın bir sakmcası var mı?" diye sordu Vince. "Arkada bir çıkış var değil mi?"

"Evet. Göstereyim."

Koridora çıkıp, binanın arkasına açılan kapıya yöneldiler. Soma pasajdan geçip, arka tarafa çıktılar. Vince binalara, ön tarafa nazaran daha sakin çevreye baktı. Hemen karşıdaki binanın giriş kapısına büyükçe bir KİRALIK ilanı asılmıştı. Hemen altta da Jameson Emlak Bürosu'nun telefon numarasıyla emlakçinin gülümseyen fotoğrafı vardı.

Doktor Peter Crane'in kliniğine ayrılan üç park yerinden ikisi doluydu. Otomobillerden biri siyah bir Jaguar sedan diğeriyse beyaz bir Toyota Celica'ydı.

"Bayan Vickers Tn buraya park edip etmediğini söyleyemem," dedi Crane. "Ava bilir belki."

"Burada güvenlik kamerası var mı?" diye sordu Vince çevredeki binalara bakarken.

"Bilmem. Bizim yok."

Binanın arka kapısı açıldı ve her şeyi bilen Ava başını uzattı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi. "Ama Bayan Navarre aradı, Doktor Crane. Okulda bir kaza olmuş. Sizden gidip Tommy'yi almanızı istedi."

"Kaza?" diye tekrarladı Crane. "Bu sefer ne olmuş?"

"Söylemedi."

Crane iç çekti. "Özür dilerim beyler. Gitmem gerek."

"Ne olursa olsun," dedi Vince. "Öncelik ailede."

Ava doktora otomobilinin anahtarını uzatıp, Vince Te Mendez'e döndü. "Diş teknisyenimiz Robin yarın burada olacak. Bayan Vickers'ın dişlerini o temizledi."

"Sadece kayıtlara geçirmek için soruyorum, Doktor Crane," dedi Mendez. "Geçen perşembe neredeydiniz?"

"Evde ailemin yanında. Başka sormak istediğiniz bir şey olursa arayın lütfen," dedi Crane, Jaguar'a yönelirken. "Ama açık konuşmak gerekirse pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Karly Vickers'ı gören son kişi olduğumu sanmıyorum zira."

"Neden böyle söylediniz?" diye sordu Vince.

"Çünkü onu gören son kişi onu kaçıran şahıs olmalı ki o da ben değilim."

Otomobilin kapısını açtı ama binerken duraksadı. "Arama başlatıldı mı?"

"Henüz değil," dedi Mendez.

Crane'nin kaşları çatıldı. "Başlaması gerekmez miydi? Bir kadın öldürüldü. Bir diğeri de kayıp. Kimse aramadığı için o da ölürse çok kötü olur."

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Mendez. "Aklınıza bir şey gelirse sizde kartım var."

"Adam haklı," dedi Vince, Crane'in otomobili gözden kaybolurken. "Karly Vickers her geçen saniye ölüme yaklaşıyor olabilir. Tabii şimdiye dek öldürülmediyse. Acaba beni aramaya başladılar mı, birileri kayıp olduğumu halka fark etmedi mi diye düşünüp duruyor olmalı."

"Lisa Warwick cuma günü kaybolmuştu," dedi Mendez. "On bir gün sonra da ölü olarak bulundu. Karly Vickers perşembe günü kayboldu. Katilimizin programına sadık kalacağını umalım."

Vince ona oldukça ciddi bir ifadeyle baktı. "Asla paramı bu bahse yatırmazdım."

31

Mendez bahçedeki bankın yanındaki çürümüş parmağa baktı. Sonra üzerine üşüşen sinekleri eliyle kovaladı. Parmak çürümüş, derisi çatlamış, parçalanmaya yüz tutmuştu.

Bankta oturan Vince'e yan gözle baktı. Çağrıyı alır almaz Crane'in ofisinden buraya gelmişlerdi. Derhal Oak Knoll İllkokuluna intikal edin. Aslında bir ilkokul olay mahalli olarak son derece garip gözüküyordu. Ayrıca olay polis çağırmayı gerektirecek derecede de değildi. Neticede beden eğitimi dersinde bir çocuk başka bir çocuğu dövmüştü, hepsi bu.

Ama Vince kopuk parmağın durumu bütünüyle değiştirdiğinin farkındaydı. Cebinden çıkardığı küçük, beyaz şişeden iki hap aldı.

"İyi misin?" diye sordu Mendez.

"Baş ağrısı," dedi. Sanki biri ağrıyan başına çekiçle vuruyordu.

"Buna ne dersin?"

"Kurbanın işaret parmağı eksikti. Bu da bir işaret parmağı. Sanırım bunun için Sherlock Holmes olmaya gerek yok."

Hicks de eğilip parmağa baktı. Soma ayakkabısının ucuyla yeniden üşüşen sinekleri kovaladı. Ama sinekler iki saniye içinde geri dönüyorlardı. "Beyler bu çok berbat. Farman'ın çocuğu salı gecesi parmağı olay mahallinden almış olmalı."

"Kız onun cesede dokunduğunu söylemişti," dedi Mendez. "Ama parmağı kopartıp cebine attığını söylemedi."

"Parmağı torbaya koyun da gidip şu çocukla konuşalım," dedi Vince doğrulurken. "Çocuğun kendini nasıl savunacağını duymaya can atıyorum."

Konferans salonunda toplandılar. Dennis son derece asık bir suratla, sandalyede oturuyordu. Dudağı şişmiş, üstü başı toz toprak içinde kalmıştı. Bay Alvarez tarafından içeri sokulduğundan beri de tek kelime bile etmemişti. Beden eğitimi öğretmeni Anne'e çocuğu sakinleştirip, içeri sokmak için on dakika uğraştığını söylemişti.

"Çırpınıp, yumruklar savurarak hayatımda duymadığım küfürleri etti," dedi. "Sanki çıldırmış gibiydi. Zorlukla zapt edebildim."

Tepkisi korkuyla katlanmış olmalı diye düşündü.Anne. Dennis sınıfındaki tüm arkadaşlarından büyüktü ama neticede bir çocuktu. Paco Alvarez'se yangın musluğu kalınlığında kollarıyla oldukça yapılı, iri yan bir adamdı.

"Sanırım orada olmasaydım Tommy Crane'i öldürebilirdi," diye fısıldadı Dennis'e sanki vahşi bir hayvanmış da aniden yerinden fırlayıp üzerlerine saldıracakmış gibi bakarak.

Dennis de başını kaldırıp onları, "Ne bakıyorsunuz?" der gibi süzdükten sonra başını eğip, yeniden masa örtüsüne bakmaya devam etti.

"Bu çok ciddi bir öfke patlamasıydı," dedi Alvarez. "Çocuğun gözünü kan bürümüştü. Tıpkı bir dövüş köpeği gibi."

Anne dövüş köpekleri hakkında hiçbir şey bilmezdi. Şimdi giderek hiçbir konuda bir şey bilmediğini düşünmeye başlıyordu. Dennis Farman'da bu hale geleceğine dair emareleri görmesi gerekmez miydi? Ya da görmüş ama sürekli bahanelerin arkasına mı sığınmıştı? Dennis'in özgüveni yok, Dennis kıskanç, Dennis sadece kabadayılık taslamayı seven küçük bir çocuk. Belki de durum çok daha farklıydı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum Paco," dedi sessizce. "Çocuğun benim halledemeyeceğim kadar büyük problemleri var."

Kapı açıldı ve Müdür Garnett yanında dedektif Mendez ve tanımadığı iki adamla içeri girdi. Adamlardan biri otuz yaşlarında, kızıl saçlıydı ve rozetini kemerine takmıştı. Diğeriyse kırklı yaşlarının sonlarında, keskin hatları yüzüne çekicilik katan, karizmatik biriydi. Girer girmez siyah gözlerini Anne'e dikti.

Sonra diğerlerinin yanından hemen ayrılıp, Anne'in yanına yürüdü ve elini uzattı.

"Siz Bayan Navarre olmalısınız," dedi. Adamın eli öylesine büyüktü ki Anne'in eli adamınkinin içinde kaybolmuştu. "Ben Dedektif Leone."

Anne, Alvarez'i tanıştırmak için başını çevirdi ama beden eğitimi öğretmeni konuşmak üzere Mendez'in yanına gitmişti. Birbirlerini tanıyor gibi gözüküyorlardı.

"Dedektif."

"Bugün kötü bir olay yaşamışsınız," dedi kadının elini bırakmadan.

Anne karşı çıkmadı. Dedektif iri yan, atletik yapılı bir adamdı ama bir yanıyla da insanın içini rahatlatan bir nezaketi, yumuşaklığı var gibiydi. Her şeyi yoluna koymaya gelmiş, onu içinde bulunduğu zor durumdan kurtarma vasfına sahip biri izlenimi vermişti.

"İyi misiniz?" diye sordu.

"Biraz sarsıldım," diye itiraf etti Anne.

"Tüm bunlar olup biterken siz de orada mıydınız?"

"Hayır," dedi sonunda elini çekerek. "Olay sırasında Bay Garnett'in odasındaydım. Onunla Dennis hakkında konuşuyorduk. Çocuk tüm sabahı bunları çizerek geçirdi."

Dönüp, defteri Dennis'in görmeyeceği şekilde tutarak dedektife gösterdi. Sayfaları birer birer açıp, şiddet dolu çizimleri dedektifin görmesini sağladı.

Dedektif Leone resimlere bakarken kaşlarını çatmıştı. "Bunları bugün mü çizdi?"

"Bu sabah," dedi Anne. "Çok sinirliydi. Cesedi bulan çocuklardan biri de o."

"Memur Farman'ın oğlu."

"Evet. Sanmm onu tanıyorsunuz."

Leone evet anlamında mmldanmıştı ama asıl dikkati resimlerdeydi.

"Çocuk kaç yaşında?"

"On bir. Üçüncü sınıfta kalmış."

"Pamıağı nereden veya nasıl aldığı hususunda bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Bay Alvarez onu dersten alıp getirdiğinden beri ağzını açmadı."

"Bu çok tedirgin edici," dedi yavaşça. Sonunda gözlerini resimlerden ayırıp, kadına bakmıştı. "Sonra da öğleden sonra şu küçük kıza saldırdı?"

"Evet. Wendy Morgan. Ardından da Tommy Crane'e."

"Kızlara daha önce de şiddet uygulamış mıydı?"

"Beşinci smıfa giden ortalama bir çocuktan fazla değil," dedi. "Ya da ben fark etmedim. Ama bu sabah bana inanılmaz öfkeliydi."

Ona sınıfta olanları, önceki gece Farman'ın evine gittiğinde gördüklerini anlattı.

"Korkarım başını belaya soktuğum için beni suçluyor," dedi. "Anne babası okuldan kaçtığını bilmiyordu galiba. Sanırım bu yüzden dayak yemiş olmalı. Sabahtan beri yerine oturamıyor."

"Bunun fotokopisini alabilir miyim, Bayan Navarre?" diye sordu Leone. "Birkaç tane lütfen?"

"Evet, elbette."

"Cesedi bulan diğer çocuklar da sizin sınıfınızda mı?"

"Evet. Çok zor bir hafta oldu."

"Sizinle çocuklar hakkında uzun uzun konuşmak istiyorum," dedi. "Bu akşam bir işiniz var mı?"

"Eee... Şey... Yok, hayır," dedi Franny'nin onu öldüreceğini düşünerek. Perşembe geceleri Çin lokantasına gitme günleriydi.

"Güzel. Yedide akşam yemeği? Pizza Fontana da?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsunuz, Dedektif?" diye sordu, biraz adamın gözü pekliğinden biraz da... başka bir şeyden şaşkınlığa düşerek.

"Böyle bir şey pek uygun olmaz doğrusu," dedi.

Ama hayır dememişti.

"Burada değildim," dedi. "Daha dün gece döndüm. Sah günü olanları iyice anlamam gerek. Sizin görüşlerinizden çok faydalanacağım. Tabii sizin gibi biriyle yemek yemek de cabası," diye ekledi.

Mendez yanlarına gelince Leone ona Dennis'in çizdiklerini gösterdi.

"Vay anasını," dedi Mendez ardından kendini topladı. "Özür dilerim, bayan."

"Okul çocuğun ailesini bu konuda bilgilendirdi mi?" diye sordu Leone.

"Memur Farman yolda," dedi Anne müdürün Dennis'in annesini de çağırmış olmasını dileyerek.

Mendez, Leone'a döndü. "Çocuğa Frank gelmeden parmağı sormalıyız diyorum. Eğer ona herhangi bir suçlama yöneltmeyeceksek hiç olmazsa soru sorarken yanında babası olmasın."

Vince omuz silkti. "Belli olmaz. CraneTer saldırı nedeniyle suç duyurusunda bulunabilirler."

"Ona sadece parmağı soracağım."

Masaya yönelmişti ki durup geri döndü. "Teşekkürler Bayan Navarre. Çok yardımcı oldunuz."

"Ben kalıyorum," dedi Anne sertçe.

"Anlamadım?"

"Siz Dennis'le konuşurken ben de burada kalacağım," dedi Anne. "Çocuk bu binada olduğu müddetçe benim sorumluluğumdadır."

Mendez omuz silkti. "Sorun yok."

Tam ilerleyecekti ki Anne adamın spor pardösüsünün koluna yapıştı. Adam sendeleyip, şaşırarak ona döndü.

"Ayrıca ona şu resimlerden de bahsetmenizi istemiyorum," dedi sesini iyice alçaltarak. "Defterin bende olduğunu bilmiyor. Onu ele verdiğimi bilmesini istemiyorum. Ona mümkün olduğunca yardımcı olmak istiyorum."

Birlikte masaya gidip, Dennis Farman'ın karşısına oturdular. Ama Dennis'in söyleyeceği hiçbir şey yoktu. Tek kelime bile etmedi. Onlara parmağın neden kendisinde olduğunu söylemedi. Hiç konuşmadı. Ne tatlı sözler ne de tehditler de bu kararını değiştirmesini sağlayabildi. Aklından ancak Tanrının bilebileceği şeyleri geçirerek gözleri masa örtüsünde öylece oturdu.

Hicks, Thomas Sığınağı personel kayıtları incelemesinde herhangi bir bulguya rastlanıp rastlanmadığını öğrenmek için büroya yöneldi. Vince'le Mendez'se okulun kapısına çıkıp Frank FarmanT beklemeye koyuldular. Diğer çocuklar gideli çok olmuştu. Tommy Crane babası tarafından alınıp, acil servise götürülmüştü. Wendy MorganT da babası almıştı.

"Bu çocuğun zihni şiddet dolu fantezilerle dolu," dedi Vince, Mendez'e mentollü sakız ikram ederken. "İçinde gizli bir öfke var. Ama neden?

Çocuklar bu şekilde cinnet geçirmezler. Bu öğrenilmiş bir davranış. Ama kimden öğrenmiş olabilir ki?"

"Frank çok sert bir adamdır," dedi Mendez. "Ama onun bıçaklanmış kadın resimleri çizdiğini hiç görmedim."

"Bu çocuk giderek yoldan çıkıp, günün birinde birilerini gerçekten incitecek hale dönüşmeye bir hayli yatkın gibi gözüküyor. Bekle de gör. Tabii gözün de üzerinde olsun."

"Harika. Umarım CraneTer suç duyurusunda bulunurlar. Biz de onu ıslahevine yollarız."

"Ve o da çıktığında buraya daha bir bilenmiş olarak geri döner," dedi Vince alaycı bir ifadeyle.

Bir süre kendi düşüncelerine dalarak öylece çevreye bakındılar.

"Öğretmen çok tatlı," dedi Vince sonunda.

"Evet."

"Çocuklara bu derece düşkünlüğü, azmi, hırsı çok hoşuma gitti," dedi.

Sonra yan gözle Mendez'e baktı. "Ona çıkma teklif ettin mi?"

Mendez bu soruya çok şaşırmıştı. "Ne? Hayır! İşim başımdan aşkın."

Vince omuz silkti. "İnsan yemek yemek zorundadır."

"Onunla daha dün tanıştım."

"Ne olmuş? Ben tanışalı bir saat oldu."

Mendez ona bakakaldı. "Ona çıkma mı teklif ettin? Kızın yaşında o senin be!"

"Evet," diye sırıttı. "Ama kızım değil."

"Çıkma teklif ettiğine inanamıyorum! Bunca sorun arasında hem de."

"Akşam yemeğine çıkıyoruz. Çocuklardan konuşmak için," diye ekledi.

"Bunun bir çıkma olduğunu bilmiyor yani."

"Yalnızca hoş sohbet bir beyle, oldukça hoş bir İtalyan lokantasında yemek yiyeceğini biliyor."

"Ona çıkma teklif ettiğine inanamıyorum," dedi Mendez. "O da soruşturmanın içinde."

"Kurban değil. Tanık da. Ayrıca katil de," diye izah etti Vince. "Yani herhangi bir engel yok. Hayat kısa küçüğüm. Anı yaşa."

Kaldırıma yanaşan devriye aracından ifadesiz yüzüyle Frank Farman indi.

"Buna inanamıyorum," dedi hemen. "Parmak onda mıymış?"

"Lisa Warwick'ten almış olmalı," dedi Mendez. "Otopside işaret parmağının olmadığını görmüştük."

"Tanrım," dedi Farman elleri belinde. "Bu çocuğun nesi var bilmiyorum. Onu doğru yola sokmaya çalışıyorum ama o hep böyle şeyler yapıyor."

"Crane Terin çocuğunu feci dövmüş," dedi Mendez. "Suç duyurusunda bulunabilirler."

"Tamı aşkına!" Soma sanki çağırışına uyan İsa'nın geleceğini umuyormuş gibi bir sağına bir soluna bakındı.

Çağrısını İsa değil ama Anne Navarre yanıtlamıştı. Binadan çıkan öğretmen Frank'a doğru Napolyon kararlılığıyla ilerliyordu.

"Bay Farman, sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

"Bakın gerçekten buna hiç zamanım yok ..."

"Oğlunuzun okula insan parmağı getirişiyle ilgili konuşmaya zamanınız yok mu? Bundan daha önemli ne işiniz var Tanrı aşkına?"

"Yapacak işlerim var, Bayan Navarre."

"Evet. Bu da bir iş. Adı da ebeveynlik. Çocuk sahibi olmakla başlıyor. Oğlunuzun burada ciddi sorunları olabileceği gerçeği umurunuzda değil mi?"

Vince, Farman'ın yüzünün kıpkırmızı kesildiğini fark etti. Farman arkadaşlarının yanında bu şekilde azarlanmaya hiç gelemiyor gibiydi. Ancak Anne Navarre buna hiç aldırmıyordu. Bu tavırlarıyla aslana çıkışan çileden çıkmış bir fare gibi duruyordu.

"Dennis'in yardıma ihtiyacı var. Profesyonel yardıma."

Farman dönüp, kadını devasa cüssesiyle baskı altına almak istercesine üzerine doğru eğildi. "Çocuğumu nasıl yetiştireceğim hususunda sizden akıl almaya hiç niyetim yok. Karım DennisTe ilgilenmek üzere yolda zaten."

"Çok sevindim," dedi. "En azından dayak faslı biraz ertelenecek."

"Buna nasıl cüret edersin," diye bağırdı Farman tehditkâr bir ifadeyle bir adım daha yaklaşırken.

Vince hemen atılıp aralarına girdi. "Bu kadar yeter arkadaşlar. Sakin olun."

Anne Navarre'yi birkaç adım uzaklaştırmıştı ki Sharon Farman devriye aracının yanına park etti. Frank Farman derin bir nefes allp verdi. Ağzından çıkan sıcak nefesi düdüklü tencereden çıkan buharı andırmıştı.

"Karım Dennis'le ilgilenecek," dedi Mendez'e dönerek. "Bizim gitmemiz gerek."

"Nereye?"

"Şimdi telsizden bildirdiler," dedi Farman. "Havadan yapılan aramalarda iki aracın yeri tespit edilmiş. Lisa Warwick ve Karly Vickers'inkilerin. Dixon olay mahallinde olmamızı istedi."

32

Olay mahalli olarak tanımlanan bölgede yüzlerce araç vardı. Ancak yine de geniş arazinin içinde hemen dikkat çekmiyordu. Burası hurda otomobil satıcısı Gordon Sells'e ait bir araziydi.

Mendez aracından inip sirki andıran kalabalığa yöneldi. Şerif helikopteri inmişti ama üzerleri Los Angeles televizyon istasyonlarının logolarıyla dolu üç helikopter havada dönüp durmaya devam ediyordu. Canlı yayın araçları, kameramanlar, gazeteciler kana üşüşen sivrisinekler misali dört bir yandan bölgeye doluşuyorlardı.

Frank Farman birkaç polis memuruna bağırarak olay mahallini sarı güvenlik şeridiyle çevrelemelerini istedi. Dixon, Karly Vickers'ın sarı Chevy Nova marka aracının yanında durmuş, fotoğrafçıyla kameramana otomobilin her açıdan görüntülenmesi için talimatlar yağdırıyordu.

"Tony. Güzel," dedi Dixon. "Otomobilleri kendi garajımıza çekelim."

"Tamam. Lisa Warwick'in otomobili nerede?"

"İki sıra arkada." Birkaç polis memurunun başında beklediği aracı gösterdi. "Helikopter pilotu bu aracın arka taraftaki toprak yoldan girmiş olması gerektiğini söyledi. Yoldaki izler hâlâ gözüküyormuş."

"Yani en fazla birkaç gün olmuş," dedi Mendez.

"Bu arada bütün basın da burada," dedi Mendez. "Birileri Warwick'le Julie Paulson'un gözleri ve ağızlarının yapıştırıldığını duymuş olmalı."

"Lanet olsun. Emniyette sızıntı mı var yani?"

"Kaynağı bilemem."

"Katil de olabilir," dedi Mendez. "Vince adamın reklamını yapmaktan çok hoşlandığını söylüyor."

"Nerede o?"

"Otelinde. Profil üzerinde çalışıyor."

Ve de AnneNavarre'yle çıkma faaliyeti gibi şeyler üzerinde. Bu üstüne vazife değildi aslında. Ayrıca tam bir çıkma da sayılmazdı. Leone olaya çocuklar açısından bakmak istiyordu. Crane'in babası Karly Vickers'ı son

gören kişiydi. Wendy Morgan'ın babasınınsa Lisa Warwick'le bağlantısı vardı. Farman'ın çocuğuysa gelecekte seri katil olması muhtemel, kurbanın parmağını hatıra diye alabilen biriydi. Kadının onlar hakkında söyleyebileceği küçücük bir şeyin bile çok faydası olabilirdi.

"Sence o da bu reklam işinde ona yardım ediyor olabilir mi?" diye sordu Dixon.

"Vince? Basını bilgilendirmek mi? Hayır," dedi Mendez hiç düşünmeden.

"O kadar emin olma, Tony. Adam çok meşhur."

"Katil profili oluşturma konusunda dünyanın en iyilerinden biri olarak."

"Ve içlerinde en tanınmışı. Bu yüzden şimdi çekingen ve mahcup tavırlar sergilemesini bekleyemeyiz. Bize artık geri planda kalmak istediğini söylüyor olabilir ama bu onun tarzına hiç uymuyor."

Mendez bu yorumlardan hiç hoşlanmamıştı. "Bunu sonra konuşuruz. Şu an basın burada. Ve neler olup bittiğinin farkındalar. Yapmamız gereken şeyler var. Arazinin sahibiyle görüştünüz mü? Ne anlatıyor?"

"Başına birkaç polis memuru diktim. Seni ve Hicks'i bekliyorduk. İlk önce otomobilleri emniyete almak istedim."

"Otomobilleri inceleyecek misin?"

"Evet."

"Kiminle?" diye sordu Mendez.

"Neden soruyorsun?"

Mendez ağzına kötü bir tat gelmiş gibi yüzünü buruşturarak, "Farman'ın çocuğu Lisa Warwick'in parmağını alıp, okula gelmiş bugün," dedi.

Dixon'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

"Evet. Şu an bagajda kanıt torbamda. Parmağı sınıf arkadaşlarından birinin ağzına tıkmaya çalışmış."

"Aman Tanrım."

"Çocuk büyük ihtimalle parmağı olay yerinden almıştır. Ama buna bir de gazetecilerin gözüyle baksana. Çocukta kurbanın parmağı var ve biz

babasının kurbanın otomobili incelemesine izin veriyoruz. Bunun Frank'la bir ilgisi yok elbette ama yine de çok uygun gözükmeyeceği kesin. Bir avukat için çok iyi bir saldırı noktası olabilir."

Dixon bir süre duyduklarını hazmetmek için bekledi. Olaya yirmi yıllık dedektiflik kariyerinin sağladığı bilgi birikimiyle yaklaşması gerekiyordu. Frank Farman'ı çok iyi tanırdı. Adamın tertemiz bir sicili vardı. Ama tüm bunlar sonucu değiştirmezdi. Prosedüre uygun davranmak mecburiyetindeydi.

"Anlaşıldı," dedi. "Gidip arazinin sahibiyle konuş. FrankT ben hallederim. Oğlunun yaptıklarını biliyor mu?"

"Evet."

Mendez rahatlayarak derin bir nefes aldı. Sonra Hicks'in iki polis memuruyla konuştuğu yere, Lisa Warwick'in otomobiline doğru yürümeye koyuldu.

"Hadi arazinin sahibiyle görüşelim," dedi.

"Dixon'a parmağı anlattın mı?"

"Evet. Frank'ı ben hallederim dedi."

"İşin senden ziyade ona kalması daha iyi olmuş."

Mendez'in otomobiline binip, gazetecilerle tıklım tıklım dolu hurdalığın ana girişine yöneldiler.

Mendez sabırsız bir tavırla kornaya basarken Hicks de camdan kimliğini gösterdi. O sırada biri fotoğraflarını çekti.

"Anlaşılan ünlü oluyoruz," dedi Hicks.

"Ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Hurdalığın girişinde büro olarak kullanılan külüstür karavan anlaşıldığı kadarıyla aynı zamanda arazi sahibinin ikamet ettiği yerdi. Mendez'le Hicks içeri girince sigara dumanıyla sararmış tavan çinilerinden yansıyan parlak flüoresan ışığı yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldılar. İçerisi darmadağınıktı ve terle kızarmış soğan karışımı kokuyordu.

Mendez polis memurunun mutfak masasında karşısında oturduğu kişinin Gordon Sells olması gerektiğini tahmin etti. Selis en fazla kırklı

yaşlarının ortalarında, kelleşmeye yüz tutmuş saçlarıyla suratsız bir adamdı. Göğüs ve sırt kılları üzerindeki lekeli kolsuz tişörtünün kenarlarından taşıyordu.

"Bay Selis," dedi Mendez elini uzatırken. "Ben Dedektif Mendez. Bu da ortağım Dedektif Hicks."

Görgü kurallarına zerre kadar önem vermeyen Selis kaşlarını çatarak, "O arabalarla ilgim yok. Buraya nasıl gelmişler bilmiyorum," dedi.

Mendez sandalye ilişti. Hicks de mutfak tezgahına yaslandı. Bu sırada kirli tabaklarda yiyecek bulmaya çalışan kediyi de korkutmuştu.

"O otomobilleri daha önce görmediniz mi?" diye sordu Mendez.

Selis başını iki yana salladı. Mendez kadınların bu adama karşı tepkileri nasıl acaba diye düşündü. Kalan az miktardaki saçı tam manasıyla darmadağınıktı. Sakalı da en az dört beş günlüktü.

"Bu nasıl olabilir ki Bay Selis?" diye sordu. "Araziniz çitlerle çevrili değil mi?"

"Evet."

"Evet."

"O zaman içeri girmek için ana kapı kullanılmalı."

"Bilmiyorum bir şey ben."

Mendez ceketinin cebinden çıkardığı Karly Vickers'ın fotoğrafını göstererek, "Bu kadını gördünüz mü?" diye sordu.

Selis neredeyse bakmadan, "Hayır," dedi.

"Lisa Warwick ismi size bir şey ifade ediyor mu peki?"

"Hayır."

"Bunlar araç sahiplerinin adları. İçlerinden biri öldü. Diğeri de kayıp."

"Bilmiyorum ben," dedi Dedektifin söylediklerine zerre kadar aldırmayarak.

"Burada çalışanınız var mı, Bay Selis?" diye sordu Hicks.

"Sadece ben ve yeğenim. O da bir şey bilmez."

"Peki, nerede şu an?" diye sordu Hicks.

Selis bağırdı. "Kenny! Gel buraya!"

Aptal görünümlü, iri yarı en fazla yirmilerinde gibi gözüken Kenny içeri girdi. Sanki çağrılınca tuvaletten fırlayıp gelmiş gibi gözüküyordu. Üstündeki tulumun kolları yandan sarkıyordu ve ağzı da bir karış açıktı.

Mendez ayağa kalkıp, kendini tanıttı. Kenny hiçbir şey söylemeden boş boş yüzüne bakmıştı.

"Bu kadını gördün mü?" diye sordu Mendez ona Karly Vickers'ın fotoğrafını gösterirken.

Kenny omuz silkti.

"Bir şey bilmez," dedi Selis ters bir ifadeyle. "Yanm akıllı o."

"Değilim," dedi Kenny alçak ve tuhaf bir sesle.

"Bu kadın kayıp," dedi Mendez. "Diğer aracın sahibi kadınsa öldü. Öldürüldü."

Selis kaşlarını çattı. "O hiçbir şey.

Mendez elini masaya sertçe vurup, adam doğru eğildi. "Kapa şu lanet olası çeneni! Artık hiçbir şey bilmediğini söylemeni işitmek istemiyorum, seni cahil hödük!"

"Gözaltında değilim!" diye bağırarak karşılık verdi Selis.

Mendez kemerindeki kelepçeleri çıkartırken, "Bu durumu değiştirmek ister misin?" diye sordu. "İstersen hemen değiştirebilirim."

Hicks sakin bir tavırla yaklaşıp, koluna girdi. "Tony, sakin ol. Bay Sells'in henüz durumun ciddiyetini anlayamadığına eminim."

"Cinayet suçlamasının hangi bölümünü anlayamadı acaba?" diye sordu Mendez.

"Biraz müsaade et," dedi Hicks.

Mendez sert tavırlarla buzdolabına yöneldi. Bu sırada da İspanyolca tehditler savurdu. Sells'in bu sözlerin hiçbirinin iyi olmadığını anlaması için İspanyolca bilmesi gerekmiyordu.

Hicks masaya geçip, güven verici bir tavırla, "Ortağım adına özür dilerim Bay Selis," dedi. ""Ama öldürülen kadın onun kuzeniydi bu yüzden de..."

Selis şüpheyle gözlerini kıstı. "O melez. O kadını televizyonda gördüydüm..."

"Eşinin kuzeni," diye atıldı Hicks adama açık yakaladığını düşündürtme fırsatı vermeden.

"Eğer ona elini sürdüğünü anlarsak..." diye başladı Mendez parmağını Selis'e doğru sallayarak.

Hicks elini kaldırıp, "Tony, lütfen," dedi.

Sonra içini çekip, Selis'e döndü. "Bakın Bay Selis eğer bu otomobilleri başka birinden satın aldıysanız endişe etmenize gerek yok," diye yalan söyledi. "Yalnızca katili ve başına kötü bir şeyler gelmeden önce diğer kızı bulmaya çalışıyoruz."

Selis bir Mendez'e bir Hicks'e baktı. Mendez adamın bu kötü polis/iyi polis oyununu daha önce izlediği hissine kapılmıştı. Adamın büyük bir ihtimalle sabıkası vardı.

Selis sonunda Hicks'e dönüp, "O arabalarla ilgili bir şey bilmiyorum," dedi.

Mendez başıyla işaret edince polis memuru ayağa kalkıp, adamın yeğenine yöneldi. O da Sells'in yanına sokulup, kelepçelerini açtı.

"Ayağa kalkın Bay Selis," dedi sonra. "Ya da sizi sandalyeden devireyim. Benim için fark etmez."

"Neden?" diye sordu Selis ama aynı anda da doğruldu.

"Çalıntı mal bulundurmaktan tutuklusunuz."

Selis Te yeğenini merkeze iki farklı otomobille götürmeye karar vermişlerdi. Sells'i devriye aracının arkasına sokmuşlar, yeğeniniyse Mendez'in aracına bindirmişlerdi. Amca yeğeni ayırarak çocuğun ağzından bir şeyler almayı ummuşlardı ama çocuk ağzını açmamıştı.

Hicks, Sells'i sorgu odalarından birine götürüp orada bıraktı. Mendez de yeğenini yandaki odaya kilitledi. Ardından kahve içmek üzere koridora

döndüler. Anlaşılan çok ama çok uzun bir gece olacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hicks.

"Bu adamdan pis kokular geliyor," dedi Mendez. "Sabıka kaydına baktın mı? Kesin bir şeyler olmalı."

"Daha bakmadım ama aynı fikirdeyim."

"Avukat istedi mi?"

"Henüz değil."

"Eğer onu otomobil hırsızlığından tutacaksak parmak izlerini alabiliriz. Arama izni çıkartmak için de başvurdum."

Hicks dudaklarını ısırarak, "Oradaki eşyaların altına bakmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Bence önce banyoyu dene."

"Ah, Tanrım..."

Kahvelerini alıp, masalarına yöneldiler. Selis ve yeğeni bir süre bekleyebilirdi.

Hicks masasına bırakılan mesaj yığınına bakıp, içlerinden birini aldı. "Karly Vickers'ın eski sevgilisi Greg Usher evinde uyuşturucu bulundurmaktan Los Angeles Eyalet hapishanesinde beş yıllık cezasını çekiyormuş."

"Onu listeden siliyoruz."

"Burada iyi bir şey var. Thomas Sığınağı'ndaki tamircilerden birinin sabıkası varmış. Üstelik takma ad kullanıyormuş."

"Hangi suçtan sabıkalıymış?"

Hicks bir kaşını kaldırarak, "Otomobil hırsızlığı. Tabii başka şeyler de var," dedi.

"Saldırı suçu?"

"Altı sene önce evde sevgilisine saldırmış."

"Onu herhangi bir nedenden alabilir miyiz?"

Hicks gülerek, "Birikmiş park cezaları var. 458 dolarlık," dedi.

Mendez başını iki yana salladı.

Ortak kullandıkları telefon çaldı. Mendez de uzanıp ahizeyi kulağına götürdü ve hiçbir şey söylemeden dinledikten sonra kapatıp, Hicks'e döndü. "Otomobil hırsızını unut. Gordon Sells'in sabıkası varmış. Tecavüzden."

33

"Bu bir randevu değil," diye ısrarla yineledi Anne.

"Randevu olsa iyi olur. Çin yemeğimizi boşuna mı iptal ettik," dedi Franny otoparktan çıkıp caddeye doğru yöneldikleri sırada. "Bu ateşli dedektif mi?"

"Bu başka bir dedektif," dedi Anne kaçamak bir yanıt vererek.

"Peki, bu ateşli mi?"

"Babam yaşında," dedi her ne kadar adama hiç de öyle davranmamış olsa da. Vince Leone'nin babasının yaşma gelmesi için önünde daha otuz yıl var gibi gözüküyordu.

"Ohhh, tuhaf ama hayal edebiliyorum," dedi Franny.

Anne ona ters ters bakarak, "Teşekkürler," dedi. "En azından hayallerinde maceralı bir seks yaşamım olduğuna sevindim."

"Sevinmelisin elbette. Başka bir seks yaşamın yok ki senin."

Bu sözlere söyleyecek bir şey bulamamıştı.

"Ondan etkilenmişsin," dedi sinsi bir ifadeyle gülümseyerek. "Üstünü değiştirmişsin."

"Sen de."

"Ama ben rahibe kıyafetinden sıyrılıp üstüme küçük göğüslerimi sergileyen daracık bir kazak giymedim."

"Bana çok kötü davranıyorsun," dedi Anne. "Bunu sen istememiş miydin? Başka şeyler giy demedin mi?"

"Evet, ama daha önce hiç dinlememiştin," diye takıldı.

"Bu kesinlikle gösterişsiz bir kazak," diye söylendi Anne. Ayrıca biraz dar oluşunu saymazsak alçak topuklu kahverengi botlarına kadar uzanan yosun yeşili eteği de çok sadeydi.

Kaldırımlar da cadde de oldukça kalabalıktı. Sırt çantalı öğrenciler konuşup gülüşerek kitapçılara, kafelere, Buda Bar'daki kadınlar gecesine

gidiyorlardı. Lokantalar da kalabalıktı. Sokak köşeleri değişik parçalar çalan müzisyenlerle doluydu.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Franny.

"Hayır, gelmiyorsun. Sen Çin lokantasına gidiyorsun."

"Sensiz gitmem oraya. Doğru olmaz."

"Benim yüzümden değiştirmesene planını."

"Bana cevap vermedin," dedi. "Ateşli mi?"

Ateşli kelimesi pek doğru sayılmazdı. Açıkçası Mendez ateşliydi. Leone'yse daha sert hatlara sahipti ama yine de farklı bir duruşu vardı. Bunları düşünürken yüzünü ateş bastığını hissederek şaşırdı. "Hayır."

"Yalancı!" diye bağırdı Franny gülerek. Çok eğlendiği açıktı.

Anne durup, ona baktı. "Neden seninle konuşuyorum ki?"

Franny onu yanağından öptü. "Çünkü öğrencilerin arasında Marquis de Sade gibi bir tip olduğunu unutmanı sağlıyorum. Hadi Anne Marie. Yakışıklı arkadaşını fazla bekletme."

Anne başını iki yana sallayarak Pizza Fontana'da flört olarak nitelenmemesi gereken buluşmaya gitmek üzere karşıya geçti.

"Bu bir randevu değil," diye mırıldandı Vince kendi kendine tuvalette kravatını düzeltirken.

Amma saçma sapan şeyler düşünüyordu böyle. O Büro'ya katıldığında büyük bir ihtimalle Anne Navarre henüz doğmamış olmalıydı. Aklını mı kaçırmıştı yoksa? Belki de artık şu sinir ilaçlarını kullanmaya başlamalıydı.

Üstelik okulda bunca şey olup biterken onunla yemeğe çıkmak istemesi kesinlikle ciddi beyin hasarının göstergesiydi.

Bu kurşunun suçuydu. Beynin ön lobunda hasar oluşmuş, bunun neticesinde de bu tür uygunsuz davranışlar sergilemeye başlamış olmalıydı.

Kendini gergin hissediyordu. Günün yorgunluğuyla stres iyice üzerine çökmüştü. Mendez onu bıraktıktan sonra biraz kestirmiş, sonra da solaryumda parlak ışıkların altında biraz yatmıştı ama tüm bunlar yeterli olmamıştı. Yaklaşık on yedi saat uyuması gerekiyordu. Ama en azından

binlerce vatlık flüoresanlar sayesinde yüzüne İtalyan tarzı bir esmerlik yansıtmayı başarmıştı.

"Belki de yalnızca yaşlanıyorsundur," diye mırıldandı Vince.

Sonra yeniden aslında ölmüş olması gerektiğini düşündü. O zaman neden takıyordu ki bunları? Yirmi yaşlarındaki, zeki, sevimli kızla yemeğe çıkmanın ne sakıncası vardı ki?

Anne'in lokantaya girdiğini görünce o da tuvaletten çıktı. Anne çok... kararlı gözüküyor, diye düşündü. Ciddi görünmeye kararlı. Ciddiye alınmaya da. Aynca şu an üzerindeki daracık kazağı ve şık eteğiyle hiç de bir ilkokul öğretmeni gibi durmuyordu. Çok hoştu.

"Bayan Navarre," dedi en sevimli gülümsemesini takınarak. "Çok hoş görünüyorsunuz."

"Dedektif..."

"Vince, deyin lütfen. İkimiz için de çok uzun bir gün oldu. Resmiyeti bir kenara bırakalım, olur mu?"

Başgarson onları lokantanın arkasındaki sessiz bir köşeye götürünce Bayan Navane, Vince'e dönüp baktı.

"Kimse konuştuklarımıza kulak misafiri olsun istemeyiz, değil mi?" diye açıkladı Vince. "Tüm bu olanlardan sonra rahat konuşmamız gerektiğini düşündüm."

Bir şişe İtalyan şarabıyla iki kadeh istedi. Aslında aldığı ilaçlar düşünülünce içmesi mümkün değildi ama en azından şu tatlı kız içkisini yudumlayarak biraz olsun gevşerken o da içiyonmış gibi yapabilirdi. Anne şüpheci bir tavırla yüzüne bakıyordu.

"Görev başında içebiliyor musunuz?"

Vince sırıtarak, "Hayatım, hayat şarap içmeyecek kadar uzun değil," dedi.

"Tamam. Zaten benim kesinlikle içmem gerek."

"Okulda dedektiflerin cirit atmasına pek alışkın değilsin herhalde?"

"Bu haftaya kadar öyleydi.

"Kaç senelik öğretmensin?"

"Beş yıl oldu." İlk anda söyleyeceği yalnızca bu kadarmış gibi durmuştu ama hemen arkasından, "Ama üniversitede iki bölüme birden devam ediyordum. Bu yüzden de okul bir yıl uzadı. Soma bir yıl da mastır için geçti."

Yani görenlerin düşünebileceği gibi küçücük bir kız değildi. 27 veya 28 yaşlarında olmalıydı. Bununla Özellikle ilgilendiğini göstermek için gülümsemek istedi ama son anda bundan vazgeçti.

"Diğer bölümün neydi?"

"Psikoloji. Çocuk psikologu olmak istiyordum. Ama..." Gereksiz açık sözlülükten kaçınarak sustu. "Hayat... başka yönlere sürükledi."

"Hayat bazen çok komik şekilde gelişir, bilirim."

Anne başını çevirip derin bir nefes aldı. Utandı, diye düşündü Vince. Büyük bir ihtimalle hayat hikayesini yabancılara hatta tanıdıklarına kolay kolay anlatacak biri değil. Vince onun en fazla bir kişiye güvenip sırlarını paylaşabileceğini tahmin etti. Tabii böyle birini bulabildiyse. Bu da ya çok yaşlı ya da feleğin çarkından geçmiş biri olmalı diye düşündü.

Garson şarabı getirdi. Vince tadına bakıp onaylayarak başını salladı. Ardından yemek siparişlerini verip, şaraplarını yudumladılar.

"Anne," dedi. "Bir itirafta bulunmam gerekiyor. Ben Şerifle birlikte çalışmıyorum. FBI'ın özel ajanıyım. Ama şimdilik bunun bilinmemesi daha iyi. Uzmanlık alanım da seri katil profilleri çıkarmak."

Anne hiçbir şey söylememesine rağmen gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmıştı.

"Dedektif Mendez'in sana ne kadarını anlattığını bilmiyorum," diye devam etti. "Ama Lisa Warwick'in yani öğrencilerinin parkta bulduğu kadının, üç cinayet işleyen bir katilin son kurbanı olduğuna inanmamız için elimizde çok geçerli sebepler var."

"Aman Tanrım."

"Bir kadın da kayıp. Yani gördüğün gibi araştırmayı mümkün olduğunca farklı yönlerden yürütmek zorundayız."

"Ben ne yapabilirim bilmiyorum," dedi. "Beşinci sınıfların dersine giriyorum yalnızca."

"Dedektif Mendez bana öğrencilerinizle aranızın çok iyi olduğunu söyledi. Zaten bugün bunu kendi gözlerimle de gördüm."

Acı dolu bir gülümseyişle, "Ya ne demezsiniz," dedi. "Ama bugüne kadar hiç kimse beni Dennis Farman'ın cinayet fantezileri olduğuna inandıramazdı."

"Nerden bilebilirdiniz ki?" diye sordu Vince. "Kaç kişi beşinci sınıf öğrencilerine bakıp içlerinden birinin gelecekte katil olacağını ileri sürebilir ki? Hiç kimse. Bu çok anormal bir tavır olur. Normal bir düşünce yapısına sahip biri böyle düşünmeyi aklının ucundan bile geçirmez."

"Ama bu noktada devreye siz giriyorsunuz sanırım?"

Hafifçe gülümsedi. "Evet. Normal düşünce yapısının dışına çıkabilecek kadar deneyimliyim. Çok üzün süre cinayetleri, katiller, nasıl olup da bu hale geldiklerini, ne tür davranışlar sergilediklerini inceleyip durdum."

"Zihniniz bunlarla doluyken nasıl uyuyabiliyorsunuz peki?"

"Mışıl mışıl," dedi. "Tabii uyku ilacı aldığımdan."

"O zaman neden bu işi yapıyorsunuz?"

"Belki işimde yeterince iyi olursan masum insanları ölümden kurtarabilirim diye düşündüğümdendir. Belki de Dennis Farman gibi çocukları fark edip, doğru insanlara gerekli uyarıları yapabildiğim için. Ne demek istediğimi anlayacağınıza eminim."

Anne başını sallayarak onaylayıp, nemlenen gözlerini kaçırdı.

"Bu dünyaya sürüklendiğin için üzgünüm, Anne," dedi Vince. Gerçekten de onun için çok üzülüyordu. Büyük bir ihtimalle hâlâ idealleri olan, hâlâ bu ideallerini gerçekleştirebileceğine inanan bir insandı o. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Korkarım bu doğru insanlar Dennis'e aldırmıyorlar," dedi. "Özellikle de olanlardan soma. Okuldan atılacak. Ondan soma da hiçbir desteği olmadan sokaklarda başıboş kalacak. Onu kim koruyacak peki? Anne babası çalışıyor. Ayrıca çalışmasalar bile son derece korkunç bir aile yapısı olduğu muhakkak. Aksi takdirde çocuk bu hale gelmezdi."

Vince iç çekti. Ağlamasını istemiyordu. Yoksa aynı fikirde olduğunu söylerdi. Aslında şu an seminerde olsalar, Dennis Farman'ı da örnek olarak

gösterse kesinlikle onu kurtarmak için çok geç kalındığını söylerdi.

Quantico'daki meslektaşları da aynı şekilde düşünürlerdi. Dennis Farman'ın çizdiği resimleri fakslamıştı. Yarın da onlarla konuşacaktı ama daha şimdiden ne diyeceklerini adı gibi biliyordu. Dennis Farman'ın anti-sosyal eğilimler geliştirdiğini, resimlerinin sadist fantezilere hem de cinsel sadist fantezilere sahip olduğunu gösterdiğini, bu eğilimlerin de giderek güçleneceğini söyleyeceklerdi. Ve büyük bir ihtimalle bu çocuktaki problemi ortadan kaldıracak bir şey de yoktu.

Ama bunların hiçbirini Anne'e söylemeyecekti.

Bunların yerine, "Babasına söylediklerinde haklıydın," dedi. "Çocuk kesinlikle profesyonel bir yardım almalı."

"İyi de hangi güç babasına bunu inandıracak?" diye sordu. "Frank Farman büyük bir ihtimalle döve döve Dennis'i yola getirebileceğini düşünüyor olmalı."

Yaşadıklarının ağırlığı altında eziliyordu. Vince uzanıp iri elini onun küçücük elinin üzerine koyup, hafifçe sıktı.

"Pes etme, Anne. Henüz değil. Bugün o çocuk için savaştın. Mendez'e, bana diklendin. Babasına da. Birilerinin çocuğun yanında olması gerek."

Kristale benzer bir damla yaş yanağından süzülünce utanarak başını diğer yana çevirdi.

"Hey, yapma," diye çıkıştı Vince tatlı bir ses tonuyla. "Ağlama. Çapkınlık itibarımı zedeleyeceksin."

Bu sözlerle Anne'i az da olsa gülümsetmeyi başarmıştı.

"Sen çapkın mısın?" diye sordu. Konunun değişmesine ziyadesiyle sevindiği belli oluyordu.

"Bu tamamen karşımdakine bağlı," dedi.

Yanakları iyice pembeleşen Anne bakışlarını bir kez daha kaçırdı ama bu kez yüzündeki gülümseyiş silinmemişti. Sonra elini adamınkinin altından alıp, yaşlarını sildi. Önüne düşen perçemini de kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Özür dilerim," dedi. "Normalde bu kadar sulu gözlü değilimdir."

"Bundan eminim," dedi. "Ama sanırım öğrencilerinin sınıfa kesik insan parmağı getirmelerine pek alışık değilsin. Bence biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

"Evet. Sanırım."

Yiyecekleri geldi. Anne caprese salatası, Vince ise fırında ziti istemişti. Vince tabağını ona doğru uzattı.

"Ye," dedi. "Biraz ziti al. İtalyan annem bunu her derde deva olarak kullanır. Şimdi burada olsa sana, *'Avete bisogno della vosta reistenzal'* derdi."

Adamın İtalyancası hoşuna gitmişti. "Ne demek bu?"

"Kuvvetlenmen gerek. Çok sıskasın. Zaten annem doksan kilonun altındaki herkesi sıska bulur. Onu tek elimle kaldırabiliyor oluşum da umurunda değildir."

"Kaç yaşında?"

"Seksen iki. Senin annen?"

"Öldü." Başını eğip, makarnadan biraz aldı. "Birkaç sene önce. Pankreas kanseri."

"Özür dilerim," dedi Vince. Bu Anne Navarre'nin hayatında bir dönüm noktası teşkil etmiş olmalıydı. Annesi ölmüş. Okulu bırakmış. "Peki ya baban?"

"Birlikte oturuyoruz. Ama sağlığı bir hayli kötü."

Ve kesinlikle bu durumdan hoşnut değil gibi gözüküyordu.

"Bana hâlâ soruşturmanıza nasıl yardımcı olabileceğimi söylemedin," dedi. Yeniden konuya dönüş.

Çatalını makarnaya daldırdı. "Bana biraz Tommy Crane'den bahsetsene."

Anne adamın kendisine bir ateş topu fırlattığını düşünüyordu. Yeniden şüphe dolu gözlerle yüzüne baktı. "Neden Tommy'yle ilgileniyorsun?"

"Olayı tüm açılardan değerlendirmek zorundayız da ondan," dedi. "Anladın mı?"

"Evet."

"Bu noktada soruşturma şu ya da bu yöne doğru şekilleniyor diyebilecek durumda değilim. Hâlâ Karly Vickers'ı yani şu kayıp kızı, son gününde kimlerin gördüğüne ilişkin bilgi kırıntılarını derlemeye çalışıyoruz. Bayan Vickers'ın geçen perşembe dişçi randevusu varmış. Bu onun son randevusu."

"Peter Crane'le."

"Şimdiye kadarki tespitlerimiz onun kızı son gören kişi olduğu yönünde."

"Onun böyle bir şeye karışmış olabileceğini düşünmüyorsun herhalde," dedi. "Peter Crane çok iyi bir adamdır. Tommy babasına tapar."

"Onun şüpheli olduğunu söylemedim. Hatta olayla alakası olduğunu düşünmüyoruz biz de," diye açıkladı Vince. "Ama genç kadım son gören kişi o. Bu yüzden onun adına o geceyi nerede geçirdiğini bilmemiz çok faydalı olacak. Bunu da mümkün olduğunca direk soruşturma yöntemlerine başvurmadan öğrenmek istiyorum."

"Bu konuda bir şey söyleyemem," dedi. "Ama onun harika bir baba gibi gözüktüğünü söyleyebilirim sanırım. Ama diğer yandan Tommy'nin annesi..."

"Huysuz mu?"

"Alice Harikalar Diyarındaki kötü kalpli kraliçe gibi. Dedektif Mendez'e sor istersen."

"Peki, Tommy nasıl bir çocuk?"

"Beysbolü seven, piyano çalan, matematiğe kafası benden çok çalışan bir çocuk," dedi hafifçe gülerek. "Akıllı, düşünceli, sessiz. Her annenin hayal edeceği türden."

"Dost canlısı mı?"

"Hayır. Tommy tam bir gözlemcidir," dedi. Kadının öğrencileri hakkındaki gözlemleri, yaptığı yorumlar Vince'in çok ilgisini çekmişti. Zira bu açıdan birbirlerine benziyorlardı. Anne öğrencilerinin zihinlerine girip, o küçük kafalarından neler geçtiğini anlamaya çalışıyordu. "Ne yapacağına karar vermeden önce geri çekilip dikkatlice olup bitenleri izler."

"Ama bugün iyi bir sopa yedi."

"Wendy'yi, Dennis'in saldırdığı kızı, korumaya çalışıyordu. Bunu Dennis'ten dayak yiyeceğini bilerek yaptı."

Vince gülümsedi. "Şövalyelik ölmemiş."

"Tommy böyle bir çocuk. Tabii Tommy'ye bakınca babasının da öyle biri olduğunu düşünüyor insan."

"Sanırım haklısın," dedi Vince. "Ama bana bir iyilik yapabilir misin? Tommy'ye geçen perşembe gecesi babasının nerede olduğunu sorar mısınız? Babası o gece evde miymiş yoksa dışarı çıkmış mı?"

Bunu düşünmek bile Anne'in ağzında kötü bir tat bırakmıştı. İçinde itiraz duygusunun kabardığını hissetti.

"Bunlar basit sorular ve büyük bir olasılıkla yanıtları da çok basit," dedi. "Bu yüzden sizin sormanız daha uygun olacak. Böylece babası hakkında sorular soran bir FBI ajanından da korkmamış olur. Hem sana da güveniyor."

Anne kaşlarını kaldırarak, "Güvenini suiistimal mi edeyim yani?" diye sordu.

"Böyle bir şey istemedim ki. Sadece benim adıma birkaç soru sorun. Hepsi bu."

"Neden Bayan Crane'e sormuyorsun?"

"Kötü kalpli kraliçeye mi?" dedi Anne'in tanımlamasını sürdürerek. "Eşlerin farklı amaçları olabilir. Çocuklarınsa olmaz."

Adamın söylediklerini, yüzünü 'sana hiç güvenmiyorum' tarzı bakışlarla süzerek bir süre düşündü. Spartalı bir savaşçı misali zırhını kuşanmıştı. Ve bu zırhla kendini koruyabilir, hatta şu an çok daha mantıklı gibi gözüken yolu seçip, kalkanıyla adamın kafasına bir tane patlatabilirdi.

"Senden ticari sırları çalmanı istemedim," dedi Vince çatalını makarnasına daldırırken. "Sadece o küçük çocuğa babasının geçen perşembe nerede olduğunu soracaksın."

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi isteksizce.

"Morgan ailesi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"İyi insanlar. Babası Steve avukattır. Sara da bazen sosyal eğitim programı kapsamında resim dersleri verir. Ama genelde evde olan annelerden. Tek çocukları var. O da Wendy."

"İyi bir evlilik mi?"

Anne omuz silkerek, "Bildiğim kadarıyla," dedi. "Şimdi de Steve Morgan'm şüpheli olduğunu söyleme sakın."

"Lisa Warwick'in arkadaşrymış. Onu da kontrol etmemiz gerek. Bu yalnızca rutin bir işlem. Eğer evlerinde bir şeyler olsaydı büyük bir ihtimalle kızın davranışlarından hissederdiniz, değil mi?"

"Peki, öğrencilerimi sorguya çekince benim çıkarım ne olacak?" diye sordu Vince'i şaşırtarak.

"Müdürünle konuşurum," diye önerdi. "Ondan Dennis Farman'a özel ders ayarlamasını isterim. Sınıfa ya da bahçeye girmesine izin verilmeyecek olsa da belki okulun başka bir bölümüne birkaç saat gelmesi sağlanabilir. Böylece onunla ilişki kurma şansı bulmuş olursunuz. Ne dersin?"

"Buna çok memnun olurum."

*Quidpro quo** diye düşündü Vince. Belki Anne işe yarar bir şeyler öğrenebilirdi. Ya da hiçbir işe yaramazdı... Yeni bir hatta iki akşam yemeği dışında.

*** Quid pro quo: Latince bir taşla iki kuş manasına gelen bir deyim. (Ç.N.)**

Elini uzatıp kızın elini tuttu. Bu küçük, yumuşacık ama ne istediğini bilen kadınlara has güçlü bir eldi. Vince'in çok hoşuna gitmişti bu.

"Anlaştık mı?" diye sordu.

"Anlaştık."

Anne'e otomobiline kadar eşlik etmekte ısrar etmiş, o da çok aşırı itiraz etmemişti. Etrafta bir seri katil kol gezerken kadınlar açısından ekstra güvenlik önlemlerini hiçe saymanın şurası değildi.

Ona küçük, kırmızı Volkswagen'ine kadar eşlik edip, ardından açık pencereye eğildi.

"Kapılarını kilitle ve yolda asla kimseyi almak için durma," diye öğüt verdi.

"Başüstüne efendim."

"Ve bana efendim demeyi kes. Kendimi çok yaşlı hissetmeme neden oluyorsun."

"Ne yapmak için çok yaşlı?" diye sordu yüzünde Mona Lisa gülümseyişi, gözlerinde hafif bir parıltıyla.

Vince yapacağı şeyi aklının süzgecinden geçirmeden eğildi ve onu dudaklarından öptü.

"Bunu," diye mırıldandı sonra da.

Lanet kurşun.

Onu tokatlamamıştı. Bu iyiye işaretti.

"Yardımların için teşekkürler, Anne," dedi.

Anne'in analitik düşünen küçük beyni hâlâ öpücüğü anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Ziti için teşekkürler," dedi.

Hareket eden otomobilin arkasından bakarken umutlarının da istediği yerlere gitmesine mani olmaya kalkmamıştı. Sonra dönüp, Peter Crane'in bürosunun bulunduğu binaya doğru yürümeye koyuldu.

Anne kendine bir kadeh şarap doldurup, mutfak kapısının hemen önündeki arka sundurmaya çıkmıştı. Vince'in dikkatli olması yönündeki uyanlarını düşündü. Sokaklarda dolaşan bir katil vardı. Ama onun bahçesi çitlerle çevriliydi, ayrıca ay da parlaktı. Tüm bunların yanında şu an için tek istediği yatmadan önce gün boyu yaşadıklarını yeniden gözden geçirmekti.

Hâlâ Vince'in bıyıklarını hissedebildiği yere, üst dudağına dokundu. En son ne zaman biri tarafından öpüldüğünü hatırlamaya çalıştı.

Bir flörtü yoktu. Aslında bundan kaçınıyordu. Çevresindekiler erkek değil daha ziyade aşın gelişmiş, hâlâ video oyunları oynamaya meraklı çocuk gibiydiler. Çevresindeki bir diğer grupsa öğrencilerinin ana babalarının oluşturduğu, çoğu evli, genellikle mutsuz tiplerden oluşuyordu. Ayrıca kendi çocukluğunda da evlenip çocuk' sahibi olmanın öyle aman

aman bir şey olmadığını net biçimde gözlemlemişti. Bu yüzden de o noktaya gelmek için acele etmeyecekti.

Ama Vince Leone'de onu etkileyen bir şeyler olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Görünüşü dışında gücü, zekası, ne istediğini bilişi ve onu elde etmek için ortaya koyduğu cesareti son derece etkileyiciydi.

Ama ne yazık ki burada uzun süre kalmayacaktı. İşini bitirip, Virginia'ya dönüp, başka bir korkunç cinayeti aydınlatmak üzere çalışmaya koyulacaktı.

Ölümle, kötülükle dolu bir hayatın nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordu. Yaşadığı şu son üç gün bile ona fazlasıyla ağır gelmişti.

İçtiği sert, ılık şaraba rağmen kötülüğün çok uzaklarda olmadığını, sokaklarda av peşinde koşan bir kurt gibi dolaştığını düşünerek ürperdi. Geçen pazartesi gecesi ne yaptığını düşünmeye çalıştı. Yazılıları okumuş, ders planlarını gözden geçirmiş, Robert Palmer'in Riptide adlı albümünü dinlemişti. Ve tam o sıralarda biri Lisa Warwick'i işkenceyle öldürüyordu. Horul horul uyurken de katil kurbanını birileri görüp, sasırsın ve dehşete düşsün diye başı dışarıda kalacak şekilde parka gömüyordu.

Şimdi sundurmada durup içkisini yudumlarken katil başka bir kurbanla birlikteydi. Ve ona asla hayal bile edemeyeceği şeyler yapıyor olabilirdi.

Titreyip aniden korkuya kapıldı. İlerideki karanlığa bakarken belki de katil hemen karşımda beni izliyor diye düşündü. Belki de kendi dünyasıyla katilinki arasında yalnızca bahçesi kadar bir mesafe vardı.

Dönüp içeri girdi ve ay ışığının aydınlatmadığı noktada durup, eve girişini izleyen gölgeden habersiz kapıyı kilitledi.

34

"Evet, Gordon," dedi Mendez, sorgu odasında küçük masadaki Gordon Sells'in karşısına otururken.

Selis kaşlarını çatarak, "Bana böyle hitap edebileceğinizi söylediğimi hatırlamıyorum," dedi.

"Sormadım ki," diye karşılık verdi Mendez sert bir sesle. Bir yandan da yanında getirdiği belgeleri karıştırıyordu. "Evet, Gordon. Sabıkan varmış demek. Sübyancıymışsın."

"Değilim."

"Jüri öyle kara vermiş."

"O kızlar yalan konuştular. Onlara bir şey yapmadım."

"Teşhircilik, okşama, elini pantolonlarına sokma gibi şeyleri saymazsan..."

"Böyle bir şey yok."

"Aynca evinde çocuk pornosu koleksiyonun da yoktur, sanırım. Ama burada senin 131 sayfalık bir koleksiyonun olduğu yazılı. Hepsi de iç çamaşırlı küçük çocuk fotoğrafları."

"JC Penney katalogu onlar!" diye bağırdı Selis. "Onlardan yeğenlerime Noel hediyesi siparişi verecektim."

"Bir de 27 adet yetişkinlerle cinsel temasta bulunan küçük kız fotoğrafı var. Onlar da Noel hediyesi mi?"

Öfkelenen Selis ayağa fırlayıp, kapıya doğru yürümeye koyuldu. Mendez de doğrulup, önünü kesti.

"Masanın diğer tarafına geç, Gordon. Ve de yerine otur. Burada uzun süre kalacağız."

Ardından önündeki Gordon SellsTe ilgiliymiş duran kalın dosyanın yeni bir sayfasını açtı. Aslında Gordon Sells'le ilgili elinde sadece bir sayfalık bir bilgi vardı. Diğer belgelerse üç ay önce kapanmış bir saldırı olayına ilişkindi.

"Wasco'daki California Eyalet Cezaevi'nde on iki sene yatmışsın," dedi Mendez sonra başını kaldırıp, gülümsedi. "Bunun eğlenceli olduğuna bahse girerim. Mahkumlar için çocuk tacizcilerine tecavüz etmekten daha zevkli bir şey yoktur. Belki de bu hoşuna gitmiştir senin."

Selis yine ayağa fırladı. Bu kez yüzü de kıpkırmızı kesilmişti.

"Seninle konuşmayacağım. Öbür adamla konuşmak istiyorum!"

Mendez soğukkanlılığını koruyarak, "Burada senin isteklerin kimsenin umurunda değil. Doğru düzgün otur şurada yoksa seni duvara kelepçelerim."

Selis isteksizce yeniden sandalyesine oturdu. Çok hızlı soluk alıp veriyordu.

"Gene içeri gireceksin," dedi Mendez. "Ama bu kez Wasco'ya değil. Seni parça parça edecek mahkumlarla dolu Folsom'a gön derecekler."

"Hapse girmeyeceğim," dedi Selis. "Yanlış bir şey yapmadım."

"Olay yeri inceleme ekipleri yaşadığın mezbelenin altını üstüne getirdiklerinde başka küçük kız fotoğrafı bulmayacaklar mı?" diye sordu Mendez. "Bu şartlı tahliyeye aykırı bir kere. Sırf bu yüzden seni içeri atabilirler. Sonra araba hırsızlığı ve cinayet..."

"Kimseyi öldürmedim!"

Mendez omuz silkti. "Bana hiç öyle gözükmüyor. Kızın otomobili sende. Eğer olay yeri inceleme evinde kızın saçına rastlarsa işin bitti demektir. Ve eğer dünyada hâlâ biraz olsun adalet kaldıysa duruşmalar başlamadan ölüm cezası uygulaması da geri getirilir belki, ne dersin?"

Selis ona dik dik bakıp, tükürür gibi bir ifadeyle, "Seni aşağılık melez, canın cehenneme!" dedi.

Mendez ayağa fırlayıp, masanın üzerine doğru eğildi. Korkan Selis hızla geri çekildi. Ama bunu o kadar ani yapmıştı ki arkasına biraz hızlı yaslandığı için sandalyesiyle birlikte geriye devrildi.

"Eğer kusuruma bakmazsan," dedi Mendez. "Kahve içmem gerekiyor. Bu olay beni çok gerdi. Çok da sıkıldım."

Sells'in dosyasını kolunun altına alıp, dışarı çıktı ve Hicks'le Dixon'un ekrandan sorguyu izledikleri bölüme yöneldi.

"Buna ne dersiniz?" diye sordu Mendez. "Adam Master Race'in* üyesiymiş."

*** Master Race: Irkçı bir dernek. (Ç.N.)**

"İnanılmaz," dedi Hicks.

"Otomobiller geldi mi?" diye sordu Mendez kendine kahve doldururken.

"Evet," dedi Dixon baş sallayarak. Oldukça yorgun gözüküyordu. "Güneş doğar doğmaz Karly Vickers'ın aranması için tüm birimleri harekete geçireceğim."

"Eğer bu gece Gordon Sells'in garajındaki depoda bulunmazsa," dedi Mendez. "Olay yeri inceleme hâlâ orada değil mi?"

"Sadece yaşadığı karavanın aranması günler alacak," dedi Dixon. "Adam tam bir hayvan."

"Bu hayvanlar alemine hakaret," dedi Hicks.

"Onun Thomas Sığınağı'yla nasıl bir bağlantısı olabilir peki?" diye sordu Dixon.

"Belki de iki kadının da Sığınakla ilişkide oluşu yalnızca rastlantıydı."

"Üç kadın," diye düzeltti," Dixon. "Julie Paulson da 1984'te kısa bir süreliğine oradaymış. Sığınaktan yardım almış. Jane burada değildi o sırada. O yüzden Paulson ismi onda hiçbir çağrışım uyandırmadı. Üçü de rastlantı olabilir mi? Bu kadınları nereden tanıyor olabilir ki? Hiç kimseye görünmeden bu üç kadını nasıl kaçırabildi? Eğer kadın olsan ve böyle biri sana elini sürmeye kalksa..."

"İnsanlar beş kilometre öteden çığlıklarımı duyarlardı," dedi Hicks. "Belki de onları kaçıran Selis değildir."

"Diğer odadaki avanak mı?" diye sordu Mendez. "Bunu hayal etmek bile imkansız. Bırak bir kadım kendisiyle gelmeye ikna etmek o otomobilin camını açmayı bile beceremez."

"Hayır," dedi Hicks. "Ben sığınaktaki tamirciden bahsediyordum."

"Hangi tamirci?" diye sordu Dixon.

"Hamilton Sığınak çalışanları arasında araba hırsızlığı ve hane içi şiddet sabıkası olan birini buldu."

"Bu imkansız," dedi Dixon. "Jane orada çalışan herkesin kayıtlarını didik didik inceler. Böyle birini de asla işe almaz."

"Ama adam kardeşinin adını ve kimliğini kullanıyormuş," diye açıkladı Hicks. "Birlikte oturuyorlar. Hamilton görüşmek için adamın yani Doug Lyle'ın evine gitmiş ama konuştuğu Doug Lyle'ın Thomas Center'da çalışmadığı ortaya çıkmış. Kardeşi Dave, araba hırsızlığından yeni tahliye olmuş birine kimsenin iş vermeyeceğini düşündüğünden Doug'un bilgilerini kullanmış."

"Tanrım," dedi Dixon. "Jane bu hikayeyi duyunca öfkesinden kuduracak. Orada kadınlar için son derece güvenli bir ortam kurduğuna inanırken meğer tilkiyi kümese kendi sokmuş."

"İyi de Doug Lyle'la Gordon Sells arasında nasıl bir ilişki olabilir?" diye sordu Mendez.

"Bence," dedi Hicks. "Lyle arabaları çalıp, Sells'e getiriyor o da alıp başka bir yere gönderiyordu."

"Peki, cinayetleri de mi birlikte işliyorlardı?"

"Neden olmasın? Los Angeles'taki Hillside Katilinin aslında iki kişi olduğu çıkmadı mı ortaya?"

"Mantıklı bir senaryo," dedi Dixon. "Bakın bakalım Sells'le Lyle arasında bir bağlantı bulabilecek misiniz? Şansımızı deneyelim. Adam avukat istediğine karar verinceye dek sıkıştırın iyice."

Hills, 'Sells dosyasını' alıp odaya yöneldi.

Mendez de kafeinin bir an evvel etkisini göstermesi için kahvesini hızlı hızlı yudumlamaya koyuldu.

"Ne düşünüyorsun, Tony?" diye sordu Dixon. "Sence bu adam mı yaptı?"

Mendez kapı açılıp, Hicks içeri girinceye kadar burnunu temizleyen Sells'e bakıp, "Fazla kolay bir çözüm olur bence. Eğer onun Lyle'la

ilişkisini tespit edebilirsek ve Lyle'm araba çaldığını kanıtlarsak belli bir noktaya gelmiş oluruz elbette."

"Ama?"

Omzunu silkti. "Selis bir sübyancı. O tipler genellikle yetişkin kadınlara saldırmazlar. Çocukları savunmasız oldukları, karşı koyamayacaklarını bildikleri için seçerler. Bazen de geçmişlerinde yaşadıkları bir olaydan dolayı aynı yaş grubunu hedef alırlar."

"Belki saldırgan diğer adamdır."

"Belki."

Bir süre Hicks'in Sells'e Doug Lyle hakkında sorduğu soruları dinlediler. Selis adamı tanıdığını kabul etmiyordu.

"Tamirciyi getiriyor musunuz?"

"Evine ekip yolladık."

"Gelince haberim olsun," dedi Dixon kapıya yönelirken.

"Peki. Arabaların içinde bir şey buldunuz mu?"

Kapıda durup, sanki tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi yavaşça döndü.

"Karly Vickers Tn aracının torpido gözünde kaybolduğu güne ait bir ceza makbuzu var," dedi.

"Eee?"

"Makbuzu Frank Farman kesmiş."

35

Cuma, 11 Ekim 1985

12:47

Karly'nin ne zamandan beri yalnız olduğuna dair zerre kadar bir fikri yoktu. Belki bir günden beri. Belki de yalnızca birkaç saattir.

Artık akıl sağlığını yitirmeye başlıyordu. Yorgundu, güçsüzdü ve halüsinasyonlarla boğuşuyordu. Odada dolaşan Petal'ı görüyordu. Köpek ona doğru geliyor, yüzüne meraklı gözlerle bakıyordu. Karly ona uzanmak istiyor ama sebebini anlayamasa da kolunu oynatamadığını fark ediyordu. Sonra Petal bir insan gibi konuşuyordu.

"Ayağa kalkamıyorsun. Seni öldürmek zorundayız." Ve sonra köpek üzerine atılıp boğazını parçalıyordu.

Aynı şeyi yine görmeye başlamıştı ama bu kez köpeği sevmek için uzanabildi. Kolu serbestti. Keşke gerçek olsa diye düşündü. Sonra köpek kayboldu ve her yer karanlığa büründü. Ve o an belki de şu an uyanığım diye düşündü. Kolu hâlâ serbestti.

Diğer kolu da öyle.

Bacaklarını da oynatabiliyordu.

Bu gerçek miydi yoksa yeniden hayal görmeye mi başlamıştı? Dikkatle ağır ağır doğrulmaya çalıştı. Karnındaki, kaburgalarındaki ağrıları dayanılmazdı ama yine de bunu başardı. Başı klozetten akıp giden su misali dönüyordu. Bir süre bunun geçmesi için bekledi. Sonra da dikkatle döndü. Ayaklarını masadan sarkıttı.

Yalnız mıydı? Yoksa izleniyor muydu?

Kendisini kaçıran kişinin gidip gitmediğinden habersizdi. Adam hâlâ orada olabilir, bir yandan kahvaltısını ederken bir yandan da kaçamayacağını bildiği için müthiş bir gönül rahatlığıyla onu izleyebilirdi.

Ama bu onun şansmı denemeyeceği anlamına gelmiyordu yine de. Geçmişte, ayakları üzerinde durabilmek için çok çalışmıştı. Şimdi önünde uzanan geleceğinin elinden alınması hiç de adil değildi. Savaşmalı, kendini

kurtarmalıydı. Bayan Thomas her zaman, Tanrı ancak çabalayanlara yardım eder demez miydi?

O da çabalamak zorundaydı.

Yerden ne kadar yüksekte olduğunu bilmese de ağır ağır uzanıp, parmak ucuyla zemine dokunmaya çalıştı. Evet, sonunda yere değmeyi başarmıştı işte. Zemin buz gibiydi. Acı şimdi bacaklarından, bel kemiğinden geçerek beynine ulaşıyordu. Ayak tabanları defalarca kesilmişti. Henüz tam manasıyla kapanmamış yaralar ağırlığını verince yeniden açılmışlardı. En son yürümesinin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Bacakları sanki kendine ait değil gibiydi.

Bayılmamaya, yere yığılmamaya çabalayarak masanın köşesine kadar ilerledi. Acıyı düşünmemeye çalışıyordu. Savaşmalıydı.

Yavaşça yürümeye başladı. Önce bir adım sonra bir tane daha. Bu sırada masayı tutmayı da ihmal etmiyordu. Eğer duvara ulaşırsa dokuna dokuna kapıya kadar ilerleyebilirdi. Kapıya ulaşınca da dışarı çıkma şansı olurdu.

Görüp, işitmeden dengeyi sağlamak çok zordu. Sanki oldukça ağır bir bowling topunu ensesine bağlamışlar gibi hissediyordu. Sanki bir yöne doğru ilerlerken top yuvarlanıp düşecek gibi oluyor, o da pozisyonunu değiştirerek diğer yöne dönüyordu.

Ama masanın duvara bitişik olmadığını fark edince paniğe kapılmaya başladı. Şimdi duvara kadar hiçbir yere tutunmadan yürümek zorundaydı.

Önündeki üç basamağı fark etti ama yukarı mı çıktığını yoksa aşağı mı indiğini anlayamıyordu. Ayağı takılıp, öne doğru sendeledi. Ancak yere düştüğünü olanca hızıyla yere çarpmcaya kadar fark etmemişti. Yön duygusunu öylesine kaybetmişti ki düşüşün etkisini azaltmak için ellerini kullanmayı dahi akıl edememişti. Yere önce başı çarptı. Öylesine hızlı düşmüştü ki başı yere ikinci kez çarptığında bütünüyle bilincini yitirdi.

Yeniden kendine geldiğinde aradan ne kadar zaman geçtiğinden bihaberdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Eğer dışarı çıkmayı başarıp, yürümeyi sürdürürse biri onu görüp yardım isteyebilirdi. Ya da böyle yönünü bilmez halde yürüyüp, çorak bir araziye dalabilir ve hedefsiz bir şekilde saatlerce yürüyüp sonunda can verebilirdi de. Ama en azından kendi kaderini kendi çizmiş olacaktı.

Karly elleri ve dizleri yardımıyla emekleme pozisyonu aldı. Bu yerde oturmaktan iyiydi ama yine dengesini kaybedip düştü. Şimdi bir dolaba çarptığını hissetmişti. Dokundu. Sonra destek alarak yeniden ayağa kalktı.

Ellerini dolabın üzerinde dolaştırıp, dokunduğu şeylerin neler olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Tuttuğu her nesneyi dikkatlice inceleyip tekrar yerine koyuyordu. Bunu bir tornavida buluncaya dek sürdürdü. İşte bu işe yarayabilirdi. Bir tornavidayla hasmına saldırması mümkündü. Belki direk gözlerine saldınr onu kendisini kör ettiği gibi kör edebilirdi. Ya da üzerine atlar kendisine yapılanın aynını yapıp adamın iç organlarını bu tornavidayla delik deşik edebilirdi.

İntikam fikriyle damarlarındaki adrenalin seviyesi yükseldi. Heyecanlanmıştı. İçinden kahkaha atma arzusu yükseliyordu. Sonra bu arzu giderek histeriye dönüşür oldu. Kontrolünü giderek kaybediyordu. Mantığına sımsıkı sarılmalı, kendini kaybetmemeli, devam etmeliydi. Durmamalıydı. Dışarı çıkmak zorundaydı.

Artık duvara ulaşmış olduğu için yere çömelip yeniden emeklemeye başladı. Buralarda bir yerlerde bir kapı olmalıydı. Ve o kapıdan dışarı çıkacaktı. Başka çaresi yoktu.

36

Sabah güneşi ufukta daha yeni yeni yükselirken Mendez, Gordon Sells'in hurdalığına giriyordu. Bu erken saate rağmen çevrede hummalı bir koşturmaca hüküm sürmekteydi.

İki eyaletin olay yeri inceleme ekipleriyle FBI'ın adli tıp uzmanlarının oluşturduğu kalabalık bir ekip araziyi didik didik ediyordu. Karavan ev dışındaki arazi; garaj olarak kullanılan barakalar, makine ve otomobil parçalarıyla dolu hurdalık ve hemen arkada, sanki etraf yeterince pislik içinde değilmiş gibi, içerisinde yirmi otuz kadar domuzun bulunduğu berbat haldeki bir de ağılı içeriyordu.

Mendez araştırmayı yöneten Dixon'a yöneldi. Bir saat içinde soruşturmayı yürütecek ekip burada olacak ve kendilerine şimdiye dek bulunanlarla ilgili kısaca bilgi verilecekti.

Otomobillerin arasında yürürken yerdeki çamur yüzünden ayakkabılarıyla pantolon paçaları leş gibi olmuştu. Önde bir grubun toplandığını gördü. Polis memurları, siviller, arama ve kurtarma ekibine dahil kırk elli kadar gönüllü hep birlikte sanki bir şeylerin olmasını bekliyorlarmışçasına toplanmışlardı.

Fotoğrafçılarla onlarca televizyon kanalının kamera ekipleri portatif kameralarının kör edici ışıkları altında Los Angeles, Santa Barbara ve kim bilir daha nerelerdeki izleyicilere günün ilk haber bültenlerinde son gelişmeleri aktarma telaşıyla olup bitenleri kaydediyorlardı.

Jane Thomas'la Steve Morgan bu parlak ışıkların hemen karşısındaydılar. Petal da Jane'in ayakları dibindeydi. Dixon'sa kameraların arkasında ellerini kavuşturmuş gelişmeleri takip ediyordu. Mendez hemen yanına sokuldu.

"... gördüğünüz gibi," diye devam etti mikrofonu uzatan sarışın bir kadına açıklama yapan Jane Thomas. "Arama ekibi oluşturuldu ve kısa zamanda göreve başlayacak. İzleyicileriniz arasında aramalara katılmak isteyen gönüllüler varsa lütfen bizimle temas kursunlar. Karly Vickers neredeyse bir haftadan beri kayıp. Onu bulmak için elimizi çabuk tutmamız gerekiyor."

"Aldığımız bilgilere göre kurumunuz bir de ödül açıklamış," dedi sarışın kadın.

"Evet. Thomas Kadm Sığınağı, Karly'nin bulunmasına ve onu kaçıran şahsın yakalanmasına yardım eden kişilere 10 bin dolar ödül verecek."

"Bilgi vermek isteyenlerin nasıl..."

"Nasıl dayanıyor?" diye sordu Mendez sessizce.

"İşe yarar bir şeyler yapmaya çalışarak," dedi Dixon. "Sığınak tüm çalışanlarıyla seferber olmuş durumda. Posterler hazırlayıp, arama faaliyetine katılanlara yiyecek tedarik ediyorlar."

Sunucu Steve Morgan'ı tanıttı. O da Thomas Sığınağı'nın toplum için öneminden, kendi gibi profesyonellerin zamanlarını ve bilgi birikimlerini neden sığınağın hizmetine sunduklarından bahsetti.

"Tanrıya dua edelim de burada bir ceset bulmasınlar," dedi Dixon.

"Her geçen gün o kızı canlı bulma ihtimalimiz azalıyor," dedi Mendez.

"Ama imkansız değil. Selis, tabii aradığımız kişiyse, işi ağırdan almaya karar vermiş sonra da gözaltına alındığı için amacına ulaşamamış olabilir. Belki bu kızdan diğerlerinden daha çok hoşlanmış, onu bir süre daha yaşatmaya karar vermiştir."

Bu söylenenlerin hiçbiri Mendez'e mantıklı gelmese de fikirlerini kendine saklamayı tercih etti.

"Selis henüz bir şey söylemedi mi?" diye sordu Dixon.

"Bana gidip kendimi becermemi söyledi ama bu sanırım senin duymak istediğin şey değil."

"Ne kabus," dedi Dixon. "Oysa ben bu tür şeylerden kaçmak için buraya taşınmıştım."

"Kötülük her yerdedir patron."

Etraf artık ışıkların yardımı olmadan da görünecek şekilde aydınlanmıştı. Otomobillerin arkasında kalan arazi bir hafta önce yağan yağmurun da etkisiyle yemyeşildi. Biraz daha ileride de meşe ağaçları vardı. Burası ceset aramaktan ziyade insanların piknik yapmaya gelecekleri bir yerdi.

"Farman'la konuştun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Nasıl gitti?"

"Nasıl olabileceğini tahmin ediyorsan öyle," dedi Dixon. "Ona masa başı bir görev verdim. Hiç hoşuna gitmedi. Ama başka seçeneği de yoktu. Soruşturmanın işleyişinin tehlikeye girmesine müsaade edemezdim. Eğer bu olay mahkemeye intikal eder de bir avukat şüpheli olma ihtimali olan birini soruşturmada kullandığımızı söylerse her şey mahvolur."

"Onu şüpheli olarak mı kabul ediyoruz?"

"Hayır, elbette değil."

"Kansının Thomas Sığınağı'yla bağlantısı varmış."

Dixon ona döndü. "Nasıl?"

"Quinn, Morgan'da sekretermiş."

Dixon kaşlarını çattı. "Ona Karly Vickers'a yazdığı cezayı sordum. Onu hatırlamadığını o yüzden de bu konuda bir şey söylemediğini anlattı."

"Aradığımız kadını durdurduğunu hatırlamıyor mu?" diye sordu Mendez. "İki gündür o kadının fotoğrafından başka bir şeye bakmıyoruz neredeyse. Her yerde on yıllık bir Chevy Nova anyoruz. Ve o içinde aradığımız kadınla bu arabayı durdurduğunu hatırlamıyor, öyle mi?"

Dixon iç çekip, şakaklarını ovuşturdu. "Biliyorum. Hiç inandırıcı değil. Ama diğer yandan onun bunu bize söylememesinin bir nedeni de yok ki. Frank her gün beş altı ceza yazar. Bu işinin bir parçası."

"Onu neden durdurmuş?"

"50 kilometrelik hız sının olan bir yerde 58 yaptığı için."

"Ne saçma," dedi Mendez. Ama Farman böyle biriydi. Kitaba gören hareket eden, zerre kadar acıması olmayan biri. "Ne zaman yazmış cezayı?"

"On beş otuz sekiz de."

"Dişçi randevusundan önce. Bu iyi."

Bu durumda Farman kadını son gören kişi olmuyordu. Gerçi öyle olsa da bunun bir önemi olmazdı. Farman'ın temiz bir sicili vardı. Kimsenin

ondan şüphelenmesini gerektirecek bir durum yoktu. Ama oğlunun Lisa Warwick'in parmağını almış oluşu durumu biraz kanştınyordu.

Herhangi bir savunma avukatı sırf suları bulandırmak için bile bu konuya balıklama dalardı. Ya çocuk parmağı olay yerinden almadıysa? Ya babasının gizli eşyaları arasında bulduysa?

Savunma avukatlarının polisleri kötü göstermek en sevdikleri şeydi. Frank'ın kadınlar hakkında aşağılayıcı yorumlar yaptığını duymuş birilerini bularak ki bu da hiç zor değildi, onu bir kadın düşmanı olarak gösterebilirlerdi. Sonra yazdığı her trafik cezasını kadınlara karşı şiddet uygulamanın farklı bir yöntemi olarak sunarlar, Anne Navarre'nin Frank'ın çocuğunu dövdüğüne dair ifadesini kullanıp, onun bazen öfkesine yenilip düşüncesizce davranan biri gibi gözükmesini sağlayabilirlerdi.

Mendez, Frank'ın okuldan kaçan oğlunu dövmüş olabileceğini düşünüyordu. Ama bunun o kadar da yanlış bir şey olduğunu kim söyleyebilirdi ki? O da küçükken yanlış davramşları yüzünden bol bol sopa yememiş miydi? Ama bu sayede daha doğru davranmayı da öğrenmişti. Aynca Frank'ın evinde bir zorba gibi davranıyor oluşu onun bir kadını korkunç şekilde öldürmüş olabileceği anlamına gelir miydi? O Bay Kanun değil miydi? Hayır, bu mümkün değil.

Dixon iç çekip, başını iki yana salladı. "Belki Selis bugün suçunu itiraf eder." Belki domuzlar da uçar diye düşündü Mendez domuz ağılının yanından geçip, otomobiline doğru yürürken.

Bir saat soma altı dedektifin oluşturduğu ekiple Vince Leone artık Savaş Odasına çevirdikleri konferans salonunda toplandılar. Küçük panodaki fotoğraflar artık odanın karşı köşesindeki büyük mantar panoya yerleştirilmiş, büyük beyaz tahtayaysa zamanlamalarla ilgili bilgiler yazılmıştı.

Mendez tahta kalemini alıp, tablodaki Karly Vickers Tn kaybolduğu günün karşısına bir satır daha ekledi. 15:38 F. Farman tarafından yazılan trafik cezası.

Soma perşembe günü için bir satır ekledi: L. Warwick'in işaret parmağı D. Farman'da bulundu.

Leone gelip parmağını trafik cezasının yazıldığı satıra koyup, kaşlarım çattı.

"Evet," dedi Mendez. Hocasını tepeden tırnağa süzdü. "Bugün iyi gözüküyorsun. Yüzüne renk gelmiş."

Vince sırıttı. "Merak ettiğin oysa söyleyeyim akşam harikaydı."

"Merak etmiyorum," dedi Mendez terslenerek. "Detayları geç, lütfen."

"Yemek harikaydı. Bayan Navarre harika bir yemek arkadaşı. Öğrencilerinden konuştuk. Onu otomobiline bırakıp, dişçinin ofisine yürüdüm."

Mendez Bayan Navarre'yle ilgili kısmı atlayıp, hemen soruşturmaya döndü. "Eee? Ne buldun?"

"Yandaki boş binanın kapısı öyle büyük ki içeri bir kamyonla bile girebilirsin. Orası bir kurbanı hava karanncaya dek saklamak için çok uygun bir yer."

"Dişçiyi şüpheli olarak görmek için bir nedenimiz yok," dedi Mendez. "Onunla ilgili Vickers'ı akşamüstü görmesi dışında elimizde bir şey yok ki. Kızı o boş binaya herhangi biri götürmüş olabilir. Neticede Sells'in bir sürü otomobili var."

"Peki, sen Gordon Sels için ne diyorsun?"

Mendez, Sells'in suçlu olduğuna ilişkin teoriye inanmakta güçlük çekiyormuş gibi omuzlarını indirdi. "Adamda bir şeyler olduğu kesin. Ama sabıka kaydı sübyancılıkla ilgili. Ama bizim araştırdığımız olayın kurbanları yetişkin kadınlar."

Leone tatmin olmuş bir ifadeyle baş salladı. "Yeniden dişçiye dönelim: Evet, biri kadını dişçiden çıkarken yakalayıp boş binaya götürmüş olabilir. Kapıda kilit var ama bozuk. Ama kadını özellikle seçtiyse katilin onun dişçi randevusu olduğunu biliyor olması gerekirdi."

Mendez bunu düşündü. Karly Vickers dişçiye giderken Farman onu durduruyor. Neden bu kadar hızlı gidiyorsunuz diye soruyor, o da dişçi randevusuna yetişmeye çalıştığını söylüyor... Crane'in de bu randevudan haberdar olduğu açıktı. Ayrıca sığınaktakilerin ve kuafördekilerin de...

Dixon gelip, Frank Farman'ın soruşturmadaki görevinden alındığını bildirdi. Kimse bunun nedenini sorma gereği duymamıştı.

"Karly Vickers'ın kaybolduğu gün onu durdurmuş," dedi Dixon. "Ceza yazmış. Ayrıca bunu gizlemeye de çalışmadı. Bu saat 15:38'de olmuş. Yani Bayan Vickers'ın kayboluşundan bir saat kadar önce."

"Oğlu cebinde öldürülen kadının parmağıyla dolaşıyormuş," dedi Dedektif Hamilton. "İyice arapsaçına döndü iş."

"O çocuğun bazı davranış sorunları var," diye yanıt verdi Dixon.

"Memur Farman'a ikinci bir emre kadar masa başı görevler verilecek. Bu arada belki kesin bir şüpheli tespit edebiliriz. Hadi şimdi Gordon Sells'e yoğunlaşalım."

"Arazisinde yapılan arama sonuçlanmadı mı daha?" diye sordu Mendez.

"Hayır. Şimdilik kurbanlarla ilgili bir kanıta da rastlanmadı," dedi Dixon. "Arazi biyolojik pislikle dolu. Numunelerin tetkiki aylar alacaktır."

"Onu suçlamamızı sağlayacak hiçbir şey söylemedi," dedi Mendez. "Yalnızca işbirliğine yanaşmadığını söyleyebilirim."

"Onu dün gece ne kadar sorguladınız?" diye sordu Vince.

"Altı saat. Hicks'le dönüşümlü olarak."

"Ve avukat istemedi, öyle mi?"

"Hayır," dedi Hicks. "Kamunun atadığı avukatlara inanmıyor. Bir önceki avukatının onu sattığını iddia ediyor çünkü."

"Belki de haklıdır," dedi Vince. "Adam bir sübyancı. Acaba kaç tane dürüst insan onun savunmasını üstlenmek ister ki?"

"Hangi dürüst insan?" diye sordu Dedektif Trammell. "Avukatlardan bahsettiğimizi sanıyordum."

Buna hep birlikte güldüler. Polisleri avukatlarla dalga geçmekten daha çok eğlendiren başka bir şey yoktu.

"Cezasını çekmiş," dedi Vince. "Suçlama neymiş?"

"On iki yaşındaki üç kıza tecavüze yeltendiği iddiasıyla tutuklanmış ama bunlardan sadece biri mahkemeye intikal etmiş. Sells'in çocuk pornosu bulundurma ve ahlaka mugayir davranışlar sergileme suçlarından aldığı cezalarsa ertelenmiş," dedi Mendez. "Sekiz yıldan on iki yıla kadar hapis

cezasıyla yargılanmış ve en ağırını almış. Kurbanın annesi neredeyse her gösteriye katılıp, onu lanetlemeyi sürdürüyor."

"Darp var mıymış?" diye sordu Leone. "Silah kullanmış mı?"

"Kurbanını bıçakla tehdit etmiş."

"Ama gerçek bir tecavüz yok."

"Onun tercihi oral seks ama yaptıklarını düşünecek on iki yılı olmuş içeride."

"İçeride on iki sene boyunca maçolardan kıçını korumaya çalışmış olmalı," dedi Trammell. "Bu da kadınlardan intikam almayı hedeflemek için yeterli sebep."

"Doğru," dedi Vince. "Ama Selis gibiler genelde hedef değiştirmezler. On iki yaşındaki kızlara herhangi bir eyleme girişmeden çok önce kafayı takmış olmalı. Belki delikanlılığından itibaren. İlgisini yalnızca o yaş grubu çekiyor olmalı. Çocuklara tecavüz olayları zaten genellikle o kadar da karmaşık ve çözülmesi zor olaylar değildir."

"Adamımız o değil diyorsun yani," dedi Dixon canı sıkılmış bir halde.

"Bana anlattığın kadarıyla uygun biri gibi gözükmüyor. Bence otuzlu yaşlarının ortalarında, beyaz, zeki, planlı çalışan bir erkek aramalısın. Toplumun saygısını kazanmış ya da yetki sahibi, bu kadınları kişisel olarak tanıyan biri olmalı. Çünkü kurbanlar birdenbire buharlaşmış gibi gözüküyorlar. Elimizde bir tane bile görgü tanığı yok. Ayrıca bağırış çağırış işiten kimse de olmamış. Tüm bunlar kurbanların katilin yanına kendi istekleriyle gittikleri sonucunu çıkartmamı sağladı. Yani dış görünüşüyle tehdit oluşturmayan biri olmalı."

"Ya da kurbanlarını çok kısa sürede bayıltıp, etkisiz hale getirebilen biri," diye karşı çıktı. "Bayıltıp kaçırmış da olabilir. Yine görgü tanığı olmaz."

"Mümkün," diye karşılık verdi Vince. "Ama Lisa Warwick'in cesedindeki izler katilin ilgi çekmek istediğini gösteriyor. Adam seyirci istiyor. Yaptıklarının konuşulması arzusunda. Egosu güçlü biri. Hatta Karly Vickers'ın aranmasına da Lisa Warwick'in cenazesine de katılmaya kalkabilecek kadar kendine güvenli biri. O tipler bu tür davranışlardan müthiş derecede tatmin olurlar.

"Kayıp parmak dışında Warwick'in bulunduğu yer son derece derli topluydu. Cesetteki kesikler de özel bir amaç güdülerek oluşturulmuştu. Bir numaralı kurbanınız Paulson'un da cesedinde benzer kesikler vardı. Ama Gordon Sells'in son derece dağınık biri olduğunu söylüyorsunuz. Şehir dışında, bir mezbelede, tek başına yaşayan, kimsenin ilgisini çekmeyecek biri o."

"Ama her iki kadının otomobili de onda," dedi Dixon.

Kendisine işkence ediliyormuş gibi gözüküyor diye düşündü Mendez. Onun da herkes kadar yorgun olduğu açıktı hatta Jane Thomas'la kişisel yakınlığından dolayı daha bile bitkindi. Kadın bu olayı çözmesi için onu çok sıkıştırıyor olmalıydı. Mendez, Leone'nin de patronun yüzünden benzer şeyleri okuduğunu görebiliyordu.

Vince kollarım kaldırdı. "Hey, şerif durumunu kesinlikle anlıyorum. Çok baskı altındasın. Ayrıca kafesinde Selis adında bir de kuş var. Ama benim işim de seninle aynı fikirde olmamak. Evet, efendim sepet efendim diyerek size yardımcı olamam ki. Size deneyimlerim ışığında yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi. "Elbette bu elinizdeki adamın istisnai biri olmadığı anlamına gelmez. Sadece bildiklerimi paylaşıyorum. Onu otomobillerle yakaladınız. Onu içeride tutun. Ama bu noktada size diğer olasılıkları da göz ardı etmemenizi önermek durumundayım."

Dixon iç çekip, başını sallayarak, yüzünü ovuşturdu. "Başka söyleyecek şeyi olan var mı?"

"Lisa Warwick'in tatil planıyla ilgili henüz bir şey tespit edemedik," dedi Hamilton. "Ama telefon kayıtları onun Quinn, Morgan ve Ortakları firmasını çok sık aradığını gösteriyor. Kaybolduğu gün de iki kez aramış."

"Sığınaktaki kadınlar adına gönüllü hukuki danışmanlık yapıyordu," dedi Mendez. "Morgan da genellikle aile davaları alır. Kadın ona davalardan birinde yardım ediyor olabilir. Adam tavırlarından bir şey anlamaya fırsat vermeyecek kadar ketum biri. Karısıyla da henüz konuşmadım."

"Steve Morgan çok dürüst bir insandır," dedi Dixon.

"Fotoğraftaki adam o mu?" diye sordu Trammell.

"Evet," dedi Mendez.

"Son olarak da dün gece kapı komşularıyla konuştum," diye devam etti Trammell. "Komşu kadınlardan biri tam bir meraklı turşucu çıktı. Lisa Warwick'in evine gece geç saatlerde bir adamın gelip gittiğini gördüğünden bahsetti. Kadın, siyatikleri yüzünden geç saatlere kadar uyanık kalıyormuş, adamı da bu yüzden görmüş. Ona fotoğrafı gösterdim. Adamı hep karanlıkta gördüğü için emin olamadı ama olabilir de dedi. Aynı boydalarmış."

"Onu en son ne zaman görmüş?" diye sordu Mendez.

"Emin değil. Sanırım siyatiği yüzünden içki kullanıyor. Ama Warwick'in kayboluşundan önceki gece gördüğünü tahmin ediyor."

Dixon küfrü basıp, "Tony, Morgan'la bir daha konuş," dedi.

"Thomas Sığınağı'ndaki tamirciyi de aldık," dedi Hicks. "Çalıntı otomobillerle de kadınlarla da alakası olmadığını söylüyor. Ama Bayan Vickers'ın bir arkadaşı onun Karly'ye zaman zaman asıldığını ve kadının da bundan hiç hoşlanmadığını anlattı.

"Wasco'da otomobil hırsızlığından beş yıl yatmış..."

"Gordon Sells de oradaymış," dedi Mendez.

"Lyle, Sells'le orada tanıştığını inkar ediyor ama Sells'in hurdalığına gitmiş."

"Ayrıca Lyle hakkında kız arkadaşına şiddet uygulamaktan açılan bir dava da var değil mi?" diye sordu Dixon.

"Altı ay ceza almış bunun için de."

"Hâlâ burada mı?" diye sordu Dixon.

"Onu birikmiş trafik suçlarından alıkoyduk. Ama araçlarda parmak izine rastlayamazsak onu daha fazla tutamayız. Cezaları ödediği an çıkıp gidebilir."

"Onunla bir daha konuşun," dedi Dixon. "Eğer bir şey çıkmazsa atın dışarı gitsin. Hamilton, Stuart sizden Peter Crane'in muayenehanesinin çevresini kontrol etmenizi istiyorum. Orası hâlâ Karly Vickers'ın en son olarak görüldüğü yer. Trammell ve Eaton siz de Gordon Sells'in arazisine bir kilometre yakınlığındaki her kapıyı çalın."

Mendez, Leone'ye döndü. "Benimle geliyor musun? Crane'in oğluyla Wendy Morgan'a Farman'ın çocuğunun parmağı nereden bulduğunu biliyorlar mıymış diye sormak için ilkokula gideceğim."

"Hayır," dedi Vince. "Quantico'yu aramam gerek. Ama Bayan Navarre'ye selamlarımı ilet," dedi kendini beğenmiş bir tavırla gülümseyerek.

"Peki," karşılığını verdi Mendez gözlerini devirerek. "Derhal ileteceğim."

37

Tommy'nin her tarafı ağrıyordu. Bir gözü mosmor olmuş, Dennis itince yere çarptığı başının arkası zonkluyordu. Acil servisteki doktor gerekli röntgenleri çekip kaburgalarında kırık olmadığını söylemişti ama her tarafının moraracağı kesindi. Dennis'in tekmelediği karnı maviyle siyahın çeşitli tonlarına bürünmüştü ve her soluk almaya kalkışında canı feci derecede yanıyordu.

Tüm bunlara rağmen Dennis'e karşı diklendiği için kendiyle gurur duyuyordu. Dennis'ten dayak yiyeceğini bilmesine karşın elinden geleni yapmaya çalışmıştı. Babası da Wendy'yi korumaya çalışarak doğru olanı yaptığını söylemişti. Bir erkek daima kadınları korumalıydı.

Diğer yandan annesi normal olarak çileden çıkmıştı. Akşamın çoğunu Dennis Farman ve ailesine bağırarak geçirmiş, suç duyurusunda bulunacağından ve Farman'ları, okulu, Bay Alvarez'i dava edeceğinden bahsedip durmuştu.

Çok daha sakin olmasına karşın babası da bir hayli üzgündü. Tommy'nin annesinin bağnşları kesilince Müdür Garnett'i arayıp Dennis'le ilgili neler yapıldığını öğrenmek için bir dolu soru sormuştu.

Annesi çocuğun Cezaevi'ne yollanması gerektiğini söyleyip duruyordu ama Tommy çocukları beden eğitimi dersinde kavga ettikleri için hapse atmadıklarını gayet iyi biliyordu. Tommy, Dennis'in okuldan atılacağını tahmin ediyordu. Aslında bu, Dennis'in okul çıkışlarında insanlara saldırmak için daha çok imkan bulacağı olasılığı sayılmazsa fena bir şey değildi. Ve Dennis'in bulduğu ilk fırsatta üzerine atılacağına adı gibi emindi.

Dennis basma gelecek her şey için onu suçlayacaktı. Kendisinin bir ölünün çürümüş parmağını Wendy'nin ağzına tıkmaya çalıştığını hiç hatırlamayacaktı. Oysa sırf bu hareketi bile okuldan atılması için yeterliydi. Ama Dennis olaya kesinlikle bu açıdan bakmayacaktı.

Tommy'yle Wendy anneleri Müdür Garnett'in yanındayken ön büroda bekliyorlardı. Tommy sürekli tehditler savurarak bağırıp çağıran annesinin sesini duyuyordu. Aslında aralarında uzun bir koridor ve kapalı kapılar

vardı ama yine de annesinin sesi kulağına kadar ulaşıyordu. Müdür Garnett'e acıdı.

Kendisine de acıyordu. Çileden çıkmış haldeki annesinin Müdür Garnett'in odasından fırlayıp, kolundan tuttuğu gibi onu eve sürükleyeceğinden korkuyordu. Zaten onu başka bir okula gönderme tehditleri savurmuştu bile. Oysa bu Tommy'nin asla istemeyeceği bir şeydi.

Yanında oturan Wendy'ye bakıp, gözlerini devirerek yüzünü ekşitti. Wendy hiçbir şey söylemeden yüzüne bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tommy.

"Hayır!" dedi sesini sekreterlerin dikkatini çekmemek için alçaltarak. "Aklımı kaçıracağım! Dennis bir ölünün parmağını ağzıma sokmaya çalıştı! Ölünün parmağıyla yüzüme dokundu! Hatırladıkça çıldıracak gibi oluyorum!"

"Ah." Bir kız sinirlenince en fazla bu kadar yorum yapmak gerektiğini biliyordu Tommy.

Wendy'nin ifadesi biraz yumuşadı. "Sen iyi misin? Her tarafın ağrıyormuş gibi gözüküyor."

"Evet, ama ağnmıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum yok

sa annem beni eve tıkacak. Onunla evde kalmak istemiyorum. Tamamen kafayı yedi."

İç ofisin kapısı açıldı. Tommy hemen dönüp, baktı. Ani hareket ettiğinden canı çok acımıştı. Annesinin yüzü üzerindeki elbise gibi kıpkırmızıydı. Gözlerini yuvalarından çıkacak gibi açarak hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Tommy sandalyesinde büzülüp, annesinin gelerek kolunu çekiştireceği anı beklemeye koyuldu. Neden gidip tuvalete saklanmayı akıl edememişti ki?

Ama annesi topuklarını zeminde çınlata çınlata yanından geçti. Tommy'ye bir an için bile bakmamıştı.

Tommy ağzı açık arkasından bakakaldı. Sonra Wendy'yle bakıştılar.

"Yırttın," dedi Wendy.

Yırttım. Hayır, yırtamadım diye değiştirdi düşüncesini koridorda yanına gelmelerini işaret eden dedektif Mendez'i görünce. Yavaşça ayağa kalkıp hızlı soluk alıp vermemeye çalışarak ilerlemeye koyuldu.

"Hey, Tommy," dedi Dedektif koridorda çocukların önünde ilerlerken. "Mecbur kalınca yumruklarınla da konuşabildiğini duydum."

Ne demesi bekleniyordu ki? "Sanırım."

Birlikte konferans odasına girdiler. Kıpkırmızı yüzlü, hızlı hızlı soluk alıp veren Müdür Garnett de kapının eşiğinde ayakta bekliyordu.

"Bundan sonrasını size bırakıyorum, Dedektif," dedi. "Avukatlarımızı aramam gerek."

"Bu hiç de iyiye alamet değil," diye fısıldadı Wendy.

Wendy'nin annesi hemen yanma geldi. O da oldukça üzgün görünüyordu.

"Eve dönmek istersen idareye haber ver beni arasınlar," dedi.

Wendy başıyla onayladı. Annesi yanağına bir öpücük kondurup odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi.

"Bayan Morgan?" diye seslendi Dedektif Morgan arkasından. "Gitmeden sizinle özel olarak birkaç dakika konuşabilir miyim? Sakıncası yoksa dışarıda biraz bekleyin, hemen geleceğim."

Wendy'nin annesi çok mutsuz gözüküyordu ama yine de "Tamam," dedi. "Dışarıda bekliyorum."

Sonra Bayan Navarre geldi. Kadının yüzü Tommy'nin halini görünce bembeyaz kesildi.

"Tommy! Aman Tanrım," dedi. "Gelmek zorunda miydin?"

"Ben iyiyim," dedi çocuk. "Doktora gittim."

"Ama iyi gözükmüyorsun. Yatıp dinlenmen gerek."

"Tommy güçlü bir delikanlı," Dedektif Mendez. "Yapması gerektiği şeyi tam bir erkek gibi yaptı."

Bayan Navarre gözlerini kısarak ona bakıp, "Aptal erkekler," diye mırıldandı.

Birlikte masaya geçtiler.

"Dedektif Mendez ikinize dün olanlarla ilgili birkaç şey soracak," dedi Bayan Navarre.

"Evet," dedi Dedektif Mendez. "O parmağın Dennis'te olduğunu biliyor muydunuz?

"Hayır!" diye yanıt verdi çocuklar aynı anda.

"Wendy bana Dennis'in parkta cesede dokunduğunu gördüğünü söylemiştin. Parmağı alırken gördün mü onu?"

"İğrenç!" diye hiddetle bağırdı Wendy. "Hayır! Görsem söylerdim zaten!"

"Peki ya sen, Tommy?"

Tommy başını acıdan gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmasına neden olacak kadar hızla salladı.

"Dennis bununla ilgili hiçbir şey söylemedi mi? Parkta veya somasında?"

"DennisTe konuşmamaya çalışıyoruz," dedi Wendy aşırı resmi bir tonla.

"Kabadayı olduğu için mi?"

"O hem kabadayı hem de iğrenç biri," dedi Wendy. "Hep pis kokar, kötü kelimeler kullanır, yanında ezilmiş kurbağa ya da yolda bulduğu ölü hayvan organları gibi iğrenç şeyler taşır. Çok tuhaf ve de iğrenç biri," dedi. "Ve de aptal."

Birden susup Bayan Navarre'ye bir bakış fırlattı. Belki bu son cümlesi yüzünden başı belaya girebilirdi.

"Sen de aynı şeyleri mi söyleyeceksin, Tommy?"

"Yüksek sesle değil elbette," diye itiraf etti Tommy. "Yoksa yine bu hale gelirim."

"İkiniz de onu parmağı alırken görmediniz," dedi Dedektif Mendez çocuklardan ziyade kendi kendiyle konuşur gibi. Sonra iç çekti. "Dennis babası hakkında konuşur mu?"

"Evet," dedi Wendy. "Babam polistir, seni tutuklayacak, babam polistir ve arabasını istediği kadar hızlı kullanır, gibi şeyler söyler," dedi gözlerini devirerek. "İğrenç."

"Dennis babasının onu cezalandırdığına ilişkin bir şeyler söyledi mi?" diye sordu Bayan Navarre.

İkisi de başlarını iki yana salladılar.

Dedektif Mendez saatine baktı.

"Pekala. Teşekkürler çocuklar, Bayan Navarre," dedi ayağa kalkarken. "Gitmem gerek."

Bayan Navarre hiçbir şey söylemeden adamı dışarı çıkıncaya dek izledi. Sonra çocuklara döndü.

"Çok zor bir hafta geçirdiniz," dedi. "Ama en azından cuma geldi. İkinizle de gurur duyduğumu bilmenizi isterim. Çoğu yetişkinin bile altından kalkamayacağı şeyler yaşamanıza rağmen iyi dayandınız. Çok ama çok cesurdunuz.

"Bu arada benimle paylaşmak istediğiniz bir şey varsa hiç çekinmeden söyleyin."

"Polisler Dennis'i hapse mi atacaklar?" diye sordu Wendy.

"Dennis hapse girmeyecek," dedi Bayan Navarre. "Dennis çok sorunlu bir çocuk. Umarım iyi bir yardım alır."

"Okula dönmeyecek değil mi?" diye sordu Tommy.

"Hayır. Bu dönem sonuna kadar okuldan uzaklaştırıldı."

"Ah, işte bu süper," diye mırıldandı Tommy.

"Onun okuldan uzaklaştırılmasını istemiyor musun?" diye sordu Bayan Navarre biraz şaşırarak.

"Tommy'yi suçlayacaktır," dedi Wendy.

"Tommy'yi dövdüğü için okuldan uzaklaştırma cezası alıyor. Bu yüzden mi suçlayacak Tommy'yi?"

"Tommy'den nefret eder," diye devam etti Wendy. "Tommy'nin her şeye sahip olduğunu düşünüyor. Tommy zekidir. Tommy büyük bir evde

oturuyor. Tommy piyano çalıyor. Tommy'nin anne babası çok iyi. Çok güzel otomobilleri var. Falan filan."

"Kıskanıyor," dedi Bayan Navarre. "Ayrıca herkes Tommy'nin yardımına koşarken Dennis'e ceza verildi."

"Doğru."

"Tommy sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Tommy omuz silkti. Herkes ona destek olmuştu. Dennis'e destek olan kimse yoktu. Öğretmenleri hep ondan hoşlanmışlar, Dennis'iyse sevmemişlerdi. Tommy'nin babası çok iyiydi. Ama Dennis'inki büyük bir ihtimalle onu dövüyordu. Belki Dennis kıskançlık duymakta haklıydı ama bu ona insanları dövme hakkı da vermezdi.

"Dennis hiçbir şey bilmiyor," dedi.

Bayan Navarre konuyu burada kapatmaya karar verdi. Wendy'ye dönüp, "Şu parmak olayı gerçekten çok korkunç," dedi. "Dün gece uyumakta zorluk çektin mi?"

"Biraz," diye itiraf etti Wendy.

"Peki ya sen, Tommy? Sen iyi uyudun mu?"

Yetişkinler şu uyku konusuna kafayı takmışlar diye düşündü Tommy. Sanki herkes biraz daha uyursa dünya çok daha iyi bir yer olacakmış gibi. Annesi de yeterince uyumadığı için çılgına dönüyor uyusun diye alerji şurupları verip duruyordu. O da bazen içiyor bazen de içmiş gibi yapıyordu.

"Ben iyiyim," dedi.

Şu sandalyeden kalkmak, odayı terk etmek ve normal bir çocuk gibi hayatına devam etmek istiyordu. Tüm bu ilginin, soruların hedefi olmak istemiyordu. Keşke salı günü beni okuldan babam alsaydı diye düşündü. O zaman o ölü kadının üzerine düşmeyecekti. Ama babası salı öğleden somaları golf oynardı. Annesiyse hep yoğundu zaten.

"Tamam," dedi Bayan Navarre. "Wendy neden sınıfa dönmüyorsun? Ben Tommy'ye birkaç şey daha soracağım."

Tommy midesine kramp girdiğini hissetti. Bayan Navarre'yle yalnız kalacaktı. Aman Tanrım.

Wendy çıktı. Tommy, Bayan Navarre'ye bakmamak için büyük çaba sarf ediyordu.

"Tommy yüzüme bak ve bana doğruyu söyle. Okulda kalacak durumda mısın?"

Öğretmeninin yüzüne bakıp, gözlerini kırpıştırmamaya çalışarak, "Evet, efendim," dedi.

"Bugün etrafta koşuşturmak da beden eğitimi dersine katılmak da yok. Ayrıca kendini kötü hissedersen hemen bana söyleyeceksin."

"Peki efendim."

"Annen olanlara çok üzüldü."

"Biliyorum," dedi Tommy. "Bütün gece bağırdı. Sabah da. Bazen böyle bağırırken açılan gözleri patlayacak sanıyorum."

"Evde genelde böyle midir?"

Tommy omuz silkti. "Duruma göre."

"Sana da böyle bağırdığı olur mu?"

Yeniden omuz silkip başını eğdi. "Bazen. Yanlış bir şey yaptığımda, ya da programımı aksattığım zaman."

Annesinin bu hafta ona cesedi buluşu, dayak yiyişi ve kendisini programını değiştirip herkese bağırmak zorunda olduğuna inandığı okula gelmeye mecbur bırakışı yüzünden bir hayli kızgın olduğunu düşünüyordu.

"Keşke bunların hiçbiri olmasaydı," dedi ve dehşet içinde ağlamak üzere olduğunu fark etti.

Bayan Navarre kalkıp, masanın çevresinde dolaşarak yanına geldi. Kadının çiçekli şık eteği bileklerinin çevresinde adeta dans ediyordu. Sonra sanki bir şey araştırıyormuş gibi yüzünü incelemeye koyuldu.

"Bence de, Tommy. Ama bunların hiçbiri senin hatan değil, tamam mı? Parka ceset bulmak için girmedin ya. Piyano dersini de isteyerek kaçırmadın. Dennis Farman'dan dayak yemeyi sen mi istedin? Hiçbiri senin hatan değil."

Tommy onunla tartışmayacaktı ama hepsinin kendi suçu olduğunu biliyordu. Parktan geçmeye kendi karar vermişti. Bakmaması gerekirken

Dennis'i izlemişti. Annesi de içine düştüğü bu durumdan ötürü üzgündü.

Bayan Navarre ellerini önünde kavuşturup, yavaş yavaş uzaklaşıp, volta atmaya başladı. Tommy'nin gözlemlediği kadarıyla biri bu türden bir davranış sergiliyorsa bu onun başka kimsenin duymasını istemediği bir şey söyleyeceği anlamına geliyordu.

"Geçen perşembe gecesini hatırlıyor musun, Tommy?" diye sordu. "O gece ne yaptığını? Annenle baban evde miydi?"

"Sanırım," dedi Tommy şaşırarak. "Babamla Cosby Show izledik."

"O diziyi ben de çok severim," dedi Bayan Navarre hafifçe gülümseyerek. "Annen de sizinle izledi mi?"

"Hayır. O hiçbir şeyi komik bulmaz."

"Çok kötü."

"Mutlu bir insan değildir," dedi.

"Peki ya baban? O mutlu biri gibi gözüküyor."

"Çoğunlukla," dedi Tommy ama annesinin krizlerinden birini geçirip babasına çığlık çığlığa bağırdığı zamanlarda babasının takındığı tutumdan bahsetmedi. Babasının bazen kapıyı çekip çıkmak zorunda kaldığını ve saatlerce de geri dönmediğini de söylemedi.

Başkalarına böyle şeyler söylemeye hakkı olmadığını düşünüyordu. Bayan Navarre'ye bile. Bunlar ailevi şeylerdi. İnsanlar ailevi şeyleri başkalarına anlatmamalıydılar. Bunu herkes bilirdi. İlk olarak kişi ailesine sadık olmalıydı.

"Annem hep, 'bu da geçer' derdi," dedi Bayan Navarre.

"Anlamı ne?"

"Yani en kötü şeyler bile geçer demek. Bu hafta yaşadığımız o korkunç olaylar da yaşandı bitti. Artık ileriye bakmalıyız. Önümüzdeki hafta çok daha iyi olacak."

Umarım, diye düşündü Tommy sandalyesinden kalkıp, sızlayan kaburga kemiklerine aldırmamaya çalışarak öğretmeninin peşi sıra odadan çıkarken. *Umarım.*

38

"Olanların hiçbirine inanamıyorum," dedi Sara Morgan üzerindeki pembe kazağı sanki üşüyormuş gibi çekiştirirken. Oysa daha sabah olmasına karşın hava hemen ısınmıştı.

Atletik yapılı, hoş bir kadındı. Altına sanki aerobik dersine gidiyormuş gibi siyah taytını giymiş üzerlerine de gri tozluklar takmıştı. Saçları bir erkeğin elini sokup okşamaktan hoşlanacağı tarzda dalgalıydı. Dağılmamaları için de sağa sola birkaç toka sıkıştırarak saçlarını kontrol etmeye çalışmıştı.

Okulun önündeki kaldırımdaydılar. Mendez parlak ışıktan korunmak için Ray-Ban gözlüklerini takmıştı.

"Bir hafta önce ne güzel bir hayatımız vardı," dedi. "Birden her şey tersine döndü."

Konferans odasındaki tutumunun aksine gözyaşlarına boğulmak üzere gibi gözüküyordu. Mendez, Janet Crane de beni ağlatacaktı neredeyse diye düşündü.

"Zor şeyler bunlar haklısınız," dedi. "Dün eşinizle konuştum. Çocuklar cesedi bulduğunda kendisi şehir dışındaymış."

"Evet," dedi bir hayli şaşırarak. "SteveTe mi konuştunuz? Neden?"

"Cinayet kurbanı Lisa Warwick, gönüllü olarak Thomas

Sığmağı'nm hukuk danışmanlığı görevini yürütüyormuş. Eşinizle de sık sık birlikte çalışmışlar. Biz de belki son zamanlarda kendisini rahatsız eden birilerinden eşinize bahsetmiş olabilir diye düşündük. Onu tanır mıydınız?"

"Evet," dedi. "Birkaç kez karşılaştık."

"Sadece o kadar mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Herhangi bir davayla ilgili konuşmak üzere evinize gelmez miydi?"

"Steve asla eve iş getirmez."

"Hmmmm. Sanırım bu iyi bir şey. Ama bu durumda geç saatlere kadar büroda çalışmak zorunda kalıyor olmalı, değil mi?"

"Steve kendini adamış bir insandır," dedi sakin bir ses tonuyla.

"İşine," dedi Mendez. "Peki, Thomas Sığınağı'na bu kadar çok zamanını ayırması sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Buna değer ama."

Başka yöne bakıp, masmavi gözlerindeki gergin ifadeyi gizlemek üzere saçındaki gözlüklerini indirdi.

"Siz de gönüllülerden misiniz?" diye sordu Mendez.

"Hayır. Benim başka işlerim var."

Kendini toplamaya çalışmak gibi diye düşündü Mendez. *Bir hafta önce ne güzel bir hayatımız vardı.*

"Bayan Morgan," diye başladı. "Bunu sormanın daha uygun bir yolu ne yazık ki yok. Eşinizin Lisa Warwick'le ilişkisi var mıydı? Aşk ilişkisi yani?"

"Hayır!" dedi derhal atılarak. Bu sırada da kollarıyla kendine sarılmıştı.

"Bayan Warwick'in telefon kayıtlarını inceledik. Eşinizin ofisini çok sık aramış. Geç saatlerde de."

"Siz kendiniz söylediniz. Çok sayıda davada birlikte çalışıyorlardı."

Mendez daha fazla üstelemedi. Sara Morgan'ı sıkıştırıp yüksek sesle itiraf etmeye zorlamak çok acımasızca bir tutum olacaktı. Kocası ona sadık değildi. Bu sırrı kendine saklayarak bile yeterince acı çekiyordu.

"Bir şey daha," dedi. "Geçen perşembe geç saatlerde eşinizin nerede olduğunu hatırlıyor musunuz acaba?"

"Şehre gitmişti," dedi. "Hatırlıyorum. Ben de iki haftada bir perşembe akşamları resim dersi veriyorum. Ben döndüğümde o da evdeydi."

"Saat takriben kaçtı? Beş mi yedi mi?"

"Yediden önce eve geldiği çok nadirdir. Benim dersim saat altıda bitti."

Bu da kocasının Karly Vickers'ın kaybolduğu saatlerde nerede olduğuna dair bir bilgisi olmadığı anlamına geliyordu.

Sara MorganTn bu soruları neden sorduğunu öğrenmek isteyebileceğini düşünmüştü ama kadının bu konuşmaya devam edecek hali kalmamış gibiydi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bayan Morgan," dedi. "Sizi daha tutmayayım. İyi günler."

Kadm zorlukla gülümseyip hemen otomobiline doğru yöneldi.

"Sara Morgan Ta konuştum," dedi Mendez, Vince'in bir köşedeki küçük bir masada kendine uygun bir yer bulduğu Savaş Odasına girerken.

Başını önündeki notlardan kaldmp, okuma gözlüğünü burnunun ucuna dek indirip, "Ne oldu?" diye sordu.

"Steve Morgan'ın Lisa Warwick'le ilişkisi olduğuna bahse girerim. Bayan Morgan konu açılınca çok rahatsız oldu," dedi Mendez bir sandalye çekerken.

"Kocasının kendisini aldattığını söylemedi ama?"

"Hayır, söylemedi. Kolay kolay kabullenemiyor. Şimdilik bildiklerini kendine saklamayı tercih ediyor," dedi Mendez. "Zaten adamın Thomas Sığınağı'na bu kadar çok zamanını ayırması bile canını yeterince sıkmış anladığım kadanyla."

"Başka kadınlara," dedi Vince. "Savunmasız, kahramana ihtiyacı olan kadınlara ayrılan zaman. Kötü niyetli biri için muhteşem bir avlanma sahası."

"Herkes onun yardımseverlik timsali olduğunu söylüyor."

Vince bir kaşını kaldırıp, "Peki bugünlerde eşlerini aldatan yardımseverlere ne gibi ödüller veriliyor?"

"Zina madalyası olabilir mi?"

"Hem de en iyisinden," dedi Vince. Gözlüklerini çıkartıp kenara koydu. "Tamam diyelim ki kadınla aşk ilişkisi yaşıyordu. İyi de kadının başına gelenlerle bu durum arasında hâlâ uzun bir yol var."

"Belki kadın onu karısına söylemekle tehdit ediyor, altından kalkamayacağı şeyler istiyordu."

"Bunlar cinayet için yeterli sebepler olabilir, evet. Ama bir erkek metresini öfkeden deliye döndüğü anda öldürür ve cesetten de hemen kurtulmaya bakar. Bedenlerinde totemlerde rastlanan çizikler açmakla da

onları öğrencilerin üzerlerine düşecekleri parklara gömmekle de uğraşmazlar."

"Belki de bunun bir manyak tarafından yapılmış gibi gözükmesini istemiştir."

"Paulson cinayetinin ne kadarı kamuoyunun bilgisine açılmıştı?" diye sordu Vince. "Boğulma? Kesikler? İşkence? Yapıştırılmış gözler?"

"Neredeyse hiçbiri," diye kabullendi Mendez. "Bu arada karısı Steve Morgan'in Karly Vickers kaybolduğu sırada nerede olduğuna dair tanıklık edemiyor. Sanırım onun Julie Paulson'la tanışıklığı olup olmadığını araştırmamamız gerekecek."

"Onun sabıkası vardı değil mi?"

"Fahişelikten birkaç kez hüküm giymiş."

"Bak bakalım Steve'le bir ilişkisi olmuş mu? Belki şanslısındır."

"Birkaç görüşme yapmam gerek. Bu arada Quantico'dan bir haber var mı?"

"Ajanlardan biri Ohio'da bir adamın on yaşındaki bir kızı öldürmekten yargılandığı bir davayı hatırladı. Adam mahkemede bir şekilde paçayı kurtarınca kısa boylu, çocuk gibi narin görünüşlü fahişeleri öldürmeye başlamış. Eğer kaybolan bir çocuksa fazla ilgi çektiğini ama bir fahişe kaybolunca herkesin *c'est la vie** diye düşündüğünü fark etmiş."

*** Su testisi su yolunda kırılır. (Ç.N.)**

"Karly Vickers ufak tefek biriydi," dedi Mendez. "Ama Lisa Warwick hiç de öyle değildi. Onu çocuk yerine koymak kesinlikle imkansız."

"Gidip senin şu Bay Sells'i görelim," dedi Vince yavaşça doğrulurken. Okuma gözlüklerini başına yerleştirip, masanın üzerindeki dosya yığını arasından en üstekini aldı. "Dixon onunla görüşmeme izin verdi. Adamın düğmesine neyin bastığını öğrenmek istiyorum."

*** * ***

Gordon Sells, içeri giren Mendez'i görür görmez parmağını ona doğru sallamaya başladı. "Söyleyecek hiçbir şeyim yok, seni pislik melez."

Mendez, Vince'e bakıp omzunu silkti. Vince başıyla kapıyı gösterdi. Sells'in sırf Mendez'den hoşlanmadığı için çileden çıkmasını istemiyordu.

Vince oturup, okuma gözlüğünü gözlerinin üzerine indirdikten sonra, Gordon Sells'le ilgili şimdiye dek derlenen tüm bilgilerin yer aldığı dosyanın sayfalarını karıştırmaya koyuldu. Selis şüphe dolu gözlerle onu izlerken yerinde huzursuzlukla kıvranıyordu.

Vince sonunda iç çekip, başını kaldırdı.

"Bay Selis," dedi dostça gülümseyerek. "Sizin Meksika'ya kaç tane çalıntı otomobil gönderdiğiniz umurumda değil."

Selis karşı çıkmamıştı.

"Bu önemli değil. Ne benim için ne de senin için. Senin başka sorunların var," dedi Vince. "Yıllardır senin gibi adamlarla konuşurum. Seninle aynı... ilgi alanına sahip... insanlarla. Biliyor musun hiçbiri böyle olmak istemediklerini söylerler. Belki sen de öyle söyleyeceksin. Yani bu toplumsal kuralara aykırı bir davranış ama neticede böyle olmayı sen istemedin ki. Diğerlerinin uygun yaşta olmadıklarını düşündükleri kızlardan hoşlanıyor olman senin suçun değil."

"Sen kimsin?" diye sordu Selis. "Psikolog musun?"

"Onun gibi bir şey," dedi Vince. "Adım Vince."

Uzanıp Gordon Sells'in kirli elini sıktı.

"Şimdi Gordon. Sana Gordon diyebilirim değil mi?"

Selis omuz silkti. "Sanırım."

"Pekala, Gordon, Dedektif Mendez senin Lisa Warwick cinayetiyle ilgili bir şeyler bilebileceğini düşünüyor."

"Adını bile duymadım."

"Ve kaybolan diğer kadın Karly Vickers'la ilgili de."

"Hiçbir şey bilmiyorum ben."

Vince ayağa kalkıp, duvara doğru yürüdü ve üç siyah beyaz olay yeri fotoğrafını panoya yapıştırdı. Bunlar Julie Paulson'un cesedinin görüntüleriydi. "Gel de bak."

Selis gelip dehşet uyandırıcı fotoğraflara biraz bakıp hemen ellerini kaldırarak uzaklaştı. "İğrenç. Midem kaldırmaz böyle şeyleri. Yanlış şeyler yapmış olabilirim ama bunları asla."

"Gördün mü? Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Vince. Sonra masaya dönüp dosyadan yirmili yaşlarındaki kadınların pornografik görüntülerini içeren birkaç yeni fotoğraf aldı. Onları da panoya ilk yapıştırdıklarının yanına astı.

"Kahve içmem gerek," dedi. "Sen de içer misin, Gordon?"

"Evet, elbette."

"Hemen dönerim."

Kapıyı açıp koridora yöneldi.

Dixon, Vince dönüp izleme odasına girerek kendisine kahve yaparken ona bakıyordu." Bunun anlamı ne?"

"Porno fotoğrafların mı?" diye sordu Vince iki fincan kahve doldururken. "Görürsün."

Kendi fincanına dört kaşık krema döküp, içeriyi izlemeye koyuldu. Selis duvara doğru yürüyüp, pomo fotoğraflara bir dakika kadar bakmış, sonra diğer fotoğraftan incelemiş soma da yerine dönmüştü.

Mendez sorgu odasının kapısını açıp, Vince'i yeniden içeri soktu. Vince fincanı Sells'e uzatıp, "Sade getirdim," dedi. "Nasıl sevdiğini bilmiyorum. Bense ağzına kadar krema koydum. Midem kötü."

Selis kahveyi alıp yudumladı.

"Bak ben de Dedektif Mendez'e senin böyle şeylerden hoşlanmayacağını söylüyordum zaten," dedi Vince parmağını fotoğrafların üzerinde gezdirirken. "Bu senin tarzın değil. Sen şiddet seven bir adam değilsin. Kadınlara zarar vermezsin sen."

"Bu doğru," dedi Selis. "Asla kimseyi incitmem."

Vince panoya gidip bütün fotoğrafları topladı. Yerlerineyse on iki yaşında, henüz çocukluktan tam olarak kurtulmamış bir kızın kendini, tahrik eder tarzda okşarken görüntülendiği üç fotoğrafı yerleştirdi.

Sonra da masaya dönüp, isteyerek kahvesini devirdi.

"Ah, lanet olsun! Şu hale bak! Hay Allah.

Kapağından kahve damlayan dosyayı eline aldı. "Lanet olsun. Bir saniye müsaade et. Peçete bulayım."

Dışarı çıkıp, dosyanın kapağını çöpe attı. Ardından monitörden içeriyi izleyen Dixon, Hicks ve Mendez'e katıldı. Gordon Sells önce kapıya kadar yürüyüp, koridorda kendisini izleyen kimse olup olmadığına baktı. Sonra panoya doğru yürüyüp fotoğrafları incelemeye koyuldu. Aradan daha otuz saniye geçmemişti ki pantolonunun önünü okşamaya başladı. Bundan otuz saniye kadar sonra da tam anlamıyla tahrik olmuştu.

"Şu çadıra baksana," dedi Vince. "Bu aradığınız adam.değil."

Ama Dixon daha ağzını açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan Dedektif Trammell odaya daldı.

"Sells'in yerinde bir şey bulduk," dedi. "Kemik. İnsan kemiği gibi gözüküyor."

39

Karly Vickers'ın aranması gün boyu tüm haber bültenlerinde ilk sıradaydı. Gordon Sells'in hurdalığındaki domuz ağılında iskelet kalıntıları bulunduğuna dair haberse tam bir bomba etkisi yaratmıştı. MendezTe Hicks gazeteci yığını arasında ilerleyip, sarı kontrol şeridinin arkasına geçinceye kadar akla karayı seçtiler.

Olay yerindeki yelekli, uzun çizmeli kalabalık domuzların müthiş ilgisini çekmişti. Hep birlikte duruyorlar sonra içlerinden biri sahte bir kahramanlık gösterisi sergileyip kalabalığa doğru koşuyor sonra yarı yolda vazgeçip gerisin geriye, sürünün yanına dönüyordu. Çıkardıkları seslerse kulak tırmalayıcıydı.

"Burası karavandan bile kötü kokuyor," dedi Mendez burnunu tıkayarak.

"İyi ki polis olmuşum," dedi Hicks olay yeri inceleme ekibinin domuz pisliği, idrarı ve çamurlar arasında yaptığı çalışmayı izlerken. "Dedem Sacramento'da domuz yetiştirirdi. Küçükken yazları ona yardım eder, hayvanları bir bölmeden diğerine naklederdim. Bu kokuya insan kolay kolay alışamıyor."

Dixon arka taraftaki bir kulübenin önüne yerleştirilen masayı gösterdi. Arazide bulunan kalça ve kaburga kemikleri yıkanıp, bir bezin üzerine yerleştirilmişti.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Mendez. "Bunların kime ait olduğunu tespit etme şansımız yok. Hatta leğen kemiklerini bulamazlarsa erkeğe mi kadına mı ait onu bile anlayamayız."

"Adli tıp gerekli incelemeyi yapacaktır," dedi Dixon. "Bakması için bir antropolog da çağırırlar."

"Mendez kalça kemiğini alıp daha yakından baktı. Kemiğin ucunda bıçak kesiklerine benzer izler vardı. "Kime ait olduğu belli olmasa da Sells'in buraya atmadan önce iyice kesmiş olduğu gözüküyor."

"Çok da özenli çalışmış," dedi Hicks. "Tam eklemlerden ayrılmış."

"Kurbanın bu sırada ölmüş olduğunu umarım," dedi Dixon. "Leone'nin katil profiline uymuyor olabilir ama kesinlikle elimizde bir katil var."

"Bir katil," dedi Mendez. "Ama aradığımız katil mi?"

"Otomobilleri burada bulduk. Şimdi de bu kalıntıları."

"Ama otomobillerde henüz Sells'in parmak izine rastlanmadı, değil mi?" diye sordu Mendez.

"Şu an karşılaştırmalar yapılıyor," dedi Dixon. "Öğleden sonra öğrenmiş oluruz."

Pislikleri karıştıran olay yeri teknisyenlerine bakarken başım iki yana salladı. "Bu piçin insan yaşamına zerre kadar saygısı yok. Öldürüp, kestikten sonra çöp gibi atmış. Hem de domuz ağılma."

"Bunun nedenini biliyorsun değil mi?" diye sordu Hicks.

Dixon hiçbir şey söylemeden yüzüne baktı.

"Domuzlar her şeyi yerler çünkü."

Mendez kemiği yerine koyup uzaklaştı.

Tam o sırada olay yeri inceleme teknisyenlerinden birinin sesi işitildi. "Kafatasını bulduk!"

Vince, Sells'in hurdalığına gitmekten kaçınmıştı. Gidip kemiklere bakmasına gerek yoktu. Medya tarafından tanınmasına da.

Dixon'in işi olayın aldığı şekille iyice başından aşkındı zaten. Olup bitenler Hollywood filmlerini aratmıyordu. Serseri bir sübyancı kentin dışındaki mezbele hurdalığında insanları öldürüp, cesetleri de yesinler diye çiftlik hayvanlarına atıyor.

Şimdi bir de FBI'ın tanınmış uzmanının ortaya çıkması bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Ayrıca Vince de Buradakilerin akşam haberlerinin ortasında yüzünü görmelerini hiç istemezdi.

Kemikler olsa da olmasa da hâlâ Gordon Sells'in Lisa Warwick'i öldüren kişi olduğuna inanmıyordu. Gordon Sells gibi tipler mümkün olduğunca radann altında uçmayı tercih ederlerdi. O doğuştan sübyancıydı. Ve Vince'in teorisine göre sübyancıların çoğu ne kadar uzun zamandan beri böyle olurlarsa olsunlar durumlarından utanırlardı. Hiçbir zaman ortaya çıkmaya kalkmazlardı.

Selis gibileri saklanır, yaptıklarını gizli tutarlardı. Kurbanlarını olanları kimseye söylememeleri için zorlarlar ya da onları buna mecbur bırakırlardı. Tüm izleri gizler, kanıtları ortadan kaldırırlardı.

Gordon Sells'in Lisa Warwick'i öldürüp, Karly Vickers'ı kaçırması belki allanıp pullanarak hoş bir hediye paketi gibi gösterilebilirdi. Ama gerçekte bu paketin içi boş olurdu.

Acaba kimliği bilinmeyen katil basın Sells'i büyük kötü seri katil olarak tanıtmaya başlayınca ne yapacaktı? Sinirlenecek miydi? Çileden çıkacak mıydı? Yoksa sadece üzülecek miydi? Vince'in tecrübeleri bu tür katillerin sürekli okşanması gereken egolara sahip oldukları yönündeydi. Yaptıklarının meyvesini başka birinin yemesine kolay kolay tahammül edemezdi.

Katilin kendini harekete geçmeye mecbur hissetmesi soruşturma açısından olumluydu.

Ama eğer hâlâ hayattaysa Karly Vickers için hiç de iyi değildi.

Vince, Mendez'in otomobilini Gordon Sells'in arazisinde çalışan arama ekiplerinin araçlarının arasına park etti. Güneş gözlüklerini takmış, başına da Dodgers beysbol şapkası geçirmişti. Kravatını, spor ceketini çıkartıp yerine Oak Knoll Softball Ligi'nin spor montunu giymişti. Mendez geniş omuzlu olduğu için şanslıydı doğrusu.

Kaldınm kenanna çadırlar kurulmuş, önlerine üstleri atıştırmalık yiyeceklerle dolu masalar yerleştirilmişti. Bir çadırda da Karly Vickers'ın fotoğrafı asılıydı.

Bu kadını gördünüz mü?

Gençti. Basit bir güzelliği vardı. Permalı sarı saçları yüzüne hoş bir görünüm katmıştı. Ucunda Thomas Sığınağı'nın amblemi olan, elini zafer işareti yapar biçimde kaldırmış kadın figürlü bir kolye takmıştı.

Sekiz gündür kayıptı. Büyük bir ihtimalle de ölmüştü.

Bir kadın yardımcı olabilir miyim diye sordu. Otuzlu yaşların ortalarında, Thomas Sığınağı tişörtlü, zayıf, kumral bir kadındı.

"Steve MorganT arıyorum," dedi baktığı el ilanını yerine koyarken. "Onu gördünüz mü?"

"SteveTe Jane medya çadırında basınla görüşüyor," dedi kadın solda on beş metre kadar ilerideki başka bir cadın işaret ederek. "Birazdan biter işleri. Benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Siz Sığınakta mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Vince.

"Polis misiniz?" diye karşılık verdi kadın.

Vince gülümseyerek, "Çok mu belli oluyor?" diye sordu.

"Bıyık," dedi o da gülümseyerek. "İtfaiyeci ve polislerle dolu bir ailede büyüdüm ben."

"O zaman gizlenmeyi beceremiyoruz demektir."

"Hayır. Bu arada adım Maureen Collins."

"Dedektif Leone. Ne zamandan beri Sığmakta çalışıyorsunuz?"

"Üç yıldır. Aile danışmanlığı yapıyorum."

"O zaman Bayan Vickers'ı tanırsınız."

"Evet. İyi bir kızdır. Başına bunların geldiğine inanamıyorum."

"Bayan Warwick'i tanır mıydınız?"

"Evet. Lisa'yı iyi tanırdım. Onun mahkemelerde gönüllü danışmanlık yaptığını bildiğinize eminim. Birçok olayda da birlikte çalıştık."

"Steve Morgan'la?"

"Evet. Steve Morgan bizim kahramanımızdır," dedi kadın gülümseyerek.

"Bayan Warwick'in biriyle çıkıp çıkmadığını biliyor musunuz?" diye sordu. "Onun bir sevgilisi olduğuna inanmamız için gerekli nedenlerimiz var ama bırakın bunu kanıtlayabilmeyi böyle bir olasılıktan bahseden birini dahi bulamadık."

Sadece bir anlık bir duraksamadan sonra, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Lisa çok ketum biriydi."

"Bu çok tuhaf," diye fikir yürüttü Vince. "Bu kadar gizliliğe ne gerek var ki? Tabii adam onunla görülmek istemiyorsa başka."

Kadın medya çadırına bakıp, "Galiba bitirdiler," dedi.

"Teşekkürler."

Vince muhabirlerle fotoğrafçıların yanından geçip çadıra doğru ilerlerken başını iyice öne eğdi. Jane Thomas da çıkıp diğer yöne ilerlemişti.. Steve Morgan panodaki fotoğrafları düzeltiyordu.

"Basının ilgisini bir hayli çekmişsiniz," dedi Vince çadırın yan açık yan kapısından içeri girerken.

Morgan döndü. "Ne kadar çok ilgi olursa o kadar iyi, değil mi? Biri bir şey görmüş olmalı. Eğer biri yalnızca küçücük bir bilgi kırıntısı bile verse..."

"Gerisi çorap söküğü gibi çözülebilir," dedi Vince. "Biri kendine garip gelen bir şey görür. Gecenin bir yarısı bir kadının evine girip çıkan bir adam gibi mesela."

"Bu üzerime alınmamı gerektirecek bir şey mi, Dedektif?"

"Lisa Warwick'in bir komşusu sizi gördüğünü sanıyor."

"Karanlıkta. Gece yarısı."

"Eğer onunla bir ilişkiniz olduysa bize bunu bir an önce söyleseniz iyi olur. Önünde sonunda bunu bulacağız nasıl olsa. Sakladığınız ortaya çıkarsa sizin için hiç de iyi olmaz."

Morgan panodaki kağıtları düzeltmeye döndü.

Vince de görüşmeler için getirilen birkaç yüksek yönetmen sandalyesinden birine ilişti.

"Çarşaflarında sperm bulduk," dedi. "Buradan kan grubuna ulaşacağız."

"Lisa'yı ben öldürmedim," dedi Morgan.

"Böyle bir şey söylemedim. Onunla yatıyor olmanız sizi katil yapmaz."

"Onunla yatmıyordum."

"Karınız yattığınızı düşünüyor."

Morgan yüzüne çeliği bile kesebilecek derecede sert bir ifadeyle baktı. "Karımla mı konuştunuz?"

"Konuşun diye siz söylediniz ya."

"Ve o da size benim Lisa'yla yattığımı düşündüğünü söyledi."

"Bu sizi şaşırttı mı?"

"Yalan söylüyorsunuz. Sara böyle bir şey söylemez."

Vince bir dakika da olsa adamın huzursuzlukla kıvranması için bekledi. Sonra iç çekti.

"Bak Steve. Erkek erkeğe konuşalım. Onunla yatıp yatmaman umurumda değil. Aile düzenini mahvetmeye çalışıyor olman beni zerre kadar ilgilendirmez. Ama bunu inkar ederek vaktimizi harcıyor olman umurumda işte. Şimdi sırf bu yüzden bugünden itibaren son altı ay boyunca yaptığın her şeyi, harcamalarını, otel kayıtlarınla Sacramento yolculuklarının, çıktığını söylediğin ama aslında burada kalıp metresini becermeyi tercih ettiğin yolculuk kayıtlarının ayrıntılarını didik didik ederek vakit kaybedeceğiz. İşte bu umurumda."

Morgan'ın yüzündeki kaslar gerilmişti. "Bitirdiniz mi?"

"Hayır," dedi Vince öne doğru eğilerek. "Bu kızla aranızda bir şeyler olduysa hatırlatıyorum kız öldü. Ve siz sırf kendi kıçınızı kurtarmak için, delikanlı gibi çıkıp gerçekleri söyleyemediğiniz için bizden bir şeyler saklayarak zaman kaybetmemize neden oluyorsanız aşağılığın tekisiniz demektir. Katilin bulunması da mı umurunuzda değil?"

Steve Morgan bir süre hiçbir şey söylemedi. Dönmüş yüzünde ne düşündüğü anlaşılmaz bir ifadeyle uzaklara bakıyordu. Acaba ne görüyor, ne düşünüyordu. Vince bunları ancak hayal edebilirdi.

Belki ailesinin elinden kayıp gittiğini, karısının onu boşayacağını, kızının da nefret edeceğini düşünüyordu. Belki de Lisa Warwick'i ve onu ne kadar çok sevmiş olduğunu düşünüyordu. Belki de Lisa Warwick'in evine yaptığı son ziyareti düşünüyor, nasıl olur da o evde iz bırakacak kadar dikkatsiz olabilirim diye hayıflanıyordu.

"Bak, Steve senin başına çorap örmeğe çalışıyor değilim. Belki de o kızı gerçekten sevdin. Ama kız artık gitti ve sen de aileni kaybetmek istemiyorsun. Eğer onu sen öldürmediysen bu kimseyi ilgilendirmez. Her şey aramızda kalır."

"Medya sirkinin ortasında," diyerek kahkahayla güldü Morgan. Soma, "Birini gözaltına aldığınızı duydum," dedi sessizce. "Lisa'nın otomobilini

buldunuz. Karly'nin aracı da oradaymış. Kemik de bulmuşsunuz."

"Sadece gözaltında," dedi Vince.

Morgan başını evet manasında sallayarak, "O zaman sanırım onun kan grubunu kontrol etseniz iyi olur," dedi ve çıkıp yürüdü.

40

Kafatasında alt çene yoktu ve ağıldaki pisliklerin içinde de henüz bulunamamıştı. Ama kafatasının üst kısmı çıkartılmıştı. Dişler de yerli yerindeydi.

Mendez'le Hicks kafatasını alıp, kanıt poşetine koydukları gibi arkalarından bağırıp çağıran san güvenlik şeridinin arkasındaki medya ordusuna aldırmadan otomobillerine bindikleri gibi şerifin ofisine yöneldiler. Bu sırada motosikletli kalabalık bir grup da peşlerini bırakmamıştı. Otoparka girdiklerinde ön taraftaki bahçenin son gelişmeleri bildiren sunucular ve kameramanlarla dolu olduğunu gördüler.

Akbabalar diye düşündü Mendez ortağıyla birlikte Karly Vickers'la Lisa Warwick'in otomobillerinin ikinci kez incelendiği garaja doğru ilerlerlerken.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu Mendez.

"Her iki arabada da iki parmak izi var," dedi parmak izi uzmanı esmer Marta. Karly Vickers'ın Nova marka aracının yanında içerideki görevlinin yolcu tarafındaki halıdaki izleri tespit edişini izliyordu. "Her iki araçta da benzer iki parmak izi var. Başka da bir şey yok. Başka birine ait en ufak bir iz bulamadık."

"Selis ve Doug Lyle mı?" diye atıldı Hicks. "Selis ve yeğeni?"

"Walter şu an karşılaştırmaları yapıyor."

"Kurbanların izleri?" diye sordu Mendez.

Marta başını iki yana salladı. "Hayır. Maalesef."

"Birisi araçları temizlemiş," dedi Hicks.

"Çantada ne var?" diye sordu Marta. "Bana öğle yemeği mi getirdiniz?"

"Bilmek istemezsin," karşılığını verdi Mendez yan kapıya doğru yönelirken.

"Neden Selis kendi izleri yerine kurbanın izlerinden kurtulmak istesin ki?" diye sordu Hicks.

"O istememiş ki. Araçları buraya başka biri getirmiş. Temizlemiş ve bırakmış."

"Selis'le yeğeni otomobilleri arazilerinde terk edilmiş halde bulunca Noel'in erken geldiğini ve bunun da Noel hediyesi olduğunu düşünmüş olmalılar. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Hicks garajın arkasındaki otomobile binerlerken.

"Eğer Sells, Lisa Warwick'i öldürmedi veya Karly Vîckers'ı kaçırmadıysa ama çantadaki bu kimliği belirsiz kişiyi öldürdüyse bu elimizde birden fazla katil olduğu anlamına gelir," karşılığını verdi Mendez.

"Borsa tavan yaptı desene."

Birlikte Peter Crane'in muayenehanesinin bulunduğu binanın arka tarafına çekip, doktorun Jaguarının önünü kestiler.

"Son anda yakaladınız beni," dedi Crane birlikte boş muayenehaneye dönerlerken. "Steve'e öğleden soma kapatacağımı söyledim. Ben de arama ekibine katılacağım."

"Steve Morgan mı?" diye sordu Mendez.

"Evet. Steve'in arama çalışmalarına ve Jane Thomas'ın medyayla ihşkilerine müthiş destek olduğunu eminim siz de biliyorsunuzdur."

"Yakın dost musunuz?"

"Evet. Fırsat buldukça golf oynarız. Çocuklarımız da arkadaş. Steve Sığınakla ilgilenmemi sağlayan kişidir," dedi Crane kollarını kavuşturup bankoya yaslanırken.

"Onun bir kız arkadaşı olup olmadığını bilme ihtimaliniz var mı?" diye sordu Mendez.

Crane yüz ifadesinde değişme olmaması için çaba harcıyor gibi gözüküyordu. "Steve evli. Çok da mutludur."

"Evet, bunu biliyoruz. Ama bu soruyu değiştirmiyor. Onunla Lisa Warwick arasında bir şeyler olduğuna inanmamız için geçerli sebeplerimiz var."

"Steve ve Lisa?" Dişçi sanki bu çifti gözünün ününde canlandırmaya çalışıyormuş gibi başını öne eğdi. "Bu konuda hiç bilgim yok."

Kötü bir yalancıydı.

"Onun başını belaya sokmaya çalışmıyoruz," dedi Mendez. "Sadece ölmeden önce neler yaşadığını tespit etmeye uğraşıyoruz. Hepsi bu."

Crane omuz silkti. "Üzgünüm. Bu konuda size yardım edemeyeceğim. Pekala, sizin için ne yapabilirim?"

"Bu sabahki aramalarda ceset kalıntıları bulundu," dedi Mendez. "Daha açık konuşmak gerekirse bir kafatası. Acaba üzerindeki dişleri Bayan Vickers'ın diş filmleriyle karşılaştırabilir misiniz diye merak ettik de."

Crane, Hicks'in bankoya koyduğu kahverengi torbaya baktı. "Gidip röntgen kayıtlarını getireyim."

Mendez çantadan kafatasım çıkartıp, bankonun üzerine koydu. Bembeyaz üstünde zerre kadar et olmayan bu nesnenin daha bir hafta önce canlı bir insana ait olduğuna inanmak çok zordu. Bu içi beyinle dolu, dışı etle kaplı, üstü saçla süslü nesne soluk alıp veren, düşünceleri, duyguları olan bir insana aitti. Ve tüm bunlar sonsuza dek sona ermişti artık.

Crane gelip elindeki röntgeni duvardaki ışıklı panoya yerleştirdi. Ardından derin bir nefes alıp büyük bir dikkatle kafatasını aldı ve ters çevirip dişleri incelemeye koyuldu.

Soma neredeyse birdenbire, "Hayır," dedi. "Bayan Vickers'ın üst azı dişlerinde birkaç dolgu var. Bakın?" dedi röntgendeki dişleri işaret ederek.

"Bu dişler," dedi elindeki kafatasım ikiye kesilmiş bir kavun gibi tutarak. "Çok daha kötü durumda. Birkaç tane çürük var. Küçük azı dişinin çekilmesi gerek. Şu köpek dişi de kırılmış."

"Dişlerine bakarak biri hakkında neler söyleyebilirsiniz?" diye sordu Mendez. "Yaşını mesela?"

"Atlar gibi mi?" diye sordu Crane. "Tam olarak değil. Ama burada tüm dişlerin çıktığı görülüyor. Buradan da şahsın ergenlik çağının üstünde olduğunu anlıyoruz. Dişler çok fazla da yıpranmamış. O zaman şahıs çok yaşlı da olamaz. Ancak oldukça bakımsız kalmışlar. Bu da şahsın gelir düzeyinin düşük olduğunu düşündürttü bana. Yan taraftaki dişler küçük, çene de oldukça dar. Kafatasının da küçük oluşu ve dar bir alın şahsın kadın olması gerektiğini ortaya koyuyor."

"Peki ya isim ve adres?" diye sordu Hicks.

Crane kafatasını yavaşça aldığı yere koydu. "O sizin işiniz beyler. Bunu nereden bulduğunuzu sorabilir miyim?"

"Şehir dışındaki Sells'in hurdalığında."

"Şu gözaltındaki adam değil mi o? Kadınların otomobillerini bulduğunuz yerin sahibi. Bu sabah haberlerde izledim. Katilin o olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Sorgulanıyor," dedi Mendez.

Crane başını iki yana sallarken bir yandan da kafatasına bakıyordu. "Bu kesinlikle Karly Vickers olamaz. Öyleyse kim? Başka kayıp kadın var mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla yok," dedi Hicks. "Kalıntılar kimlik tespiti için Adli Tıbba da gönderilecek."

"Demek gerçekten bir seri katilmiş," dedi Crane. "İyi ki gözaltına aldınız onu."

"Evet," dedi Mendez. "İyi ki."

"Yardımlarınız için teşekkürler, Doktor Crane," dedi Hicks.

"Her zaman."

"Şimdi aramaya katılmak üzere çıkıyorsunuz değil mi?" diye sordu Mendez.

"Evet." Crane yeniden kafatasına baktı. "Bunu görünce... Umarım çok geç kalmamışızdır diye düşünüyorum."

"Bu tam bir kabus," dedi Dixon. "Parmak izleri konusunda eminler mi?"

"SellsTe yeğenininkiler var," dedi Hicks ton balıklı sandviçini almak için uzanırken. Öğle yemeği için ara vermişler, konferans masasında yemeklerini yiyip son gelişmeleri değerlendiriyorlardı.

"Biri bu otomobilleri arka kapıdan Sells'in arazisine bırakmış," dedi Mendez. "Sonra da temizleyip, çıkıp gitmiş."

"Ama sonra?" diye sordu Dixon. "Kasabaya kadar yürümüş mü? Yoksa onu götürecek bir suç ortağı mı vardı? Ya da suç ortağı Selis miydi?"

"Sells'i Warwick ve Vickers denkleminden çıkarmak zorundasınız," dedi Vince. "O kesinlikle bir ortakla çalışacak tipte biri değil. Onun işini tek

başına görüp, kurbanını da arka bahçeye atmasını anlarım. Ama bu tür bir cinayetle Lisa Warwick'in başına gelenler tümüyle farklı şeyler."

"Elimizde iki katil var," dedi Dixon. "Lanet olsun."

Kalkıp volta atmaya başladı. Üzerinde üniformasıyla hâlâ gayet iyi durumdaymış gibi gözüküyordu ama aslında günün ağırlığı omuzlarına çökmeye başlamıştı.

"Bunu basının öğrenmemesi için elimizden geleni yapmalıyız," dedi. "Gordon Sells gözaltında. Basın şimdilik bütün dikkatini ona yöneltecektir."

"Ve kimliği belirsiz katilimizin buna sinirlenmesini umaca

ğız," dedi Vince. "Sells'in bu işin kaymağını yiyor oluşu onu çileden çıkartabilir."

"Her durumda kaybedeceğiz," dedi Dixon. "Çünkü dışarıda bir seri katil olduğunu açıklarsak bu kez egosunu doyurmak isteyecek. O zaman da yeniden işe koyulacak, değil mi?"

"Büyük bir ihtimalle," dedi Vince.

Dixon küfrü basıp, başını iki yana salladı. "Üç yılda bir tek

cinayet bile olmayan bir yerde üç cinayet, bir kayıp ve en az iki

farklı katille uğraşıyoruz. Gruplara ayrılmamız gerek.

"Trammell ve Campbell önce beş eyaleti kapsayan bir hedef bölge belirleyip tüm kayıp ihbarlarını derleyin ve üzerinde çalışmaya başlayın. Sells'in yerinde bulduğumuz kurbanın kimliğini tespit etmeye çalışalım. Adli Tıpta kafatasım inceleyip sonuca ulaşabilecek uzmanlar var. Bu arada yeğenini sıkıştan bakalım, ağzından bir şey alabilecek misiniz?"

İki dedektif yemeklerini alıp masalarına dönerek telefonlara sarıldılar.

"Eğer Sells'i listeden çıkartırsak Lisa Warwick konusunda nereye varmış oluyoruz," diye sordu Dixon.

"Hiçbir yere," dedi Mendez. "Ama onun Steve MorganTa ilişkisi olduğu fikrine takılı kaldım. Bu sabah aynı şeyi Peter Crane'e de sordum. MorganTa yakın arkadaşmışlar. O da ancak gözlerini kaçırarak böyle bir şey olmadığını söyleyebildi."

"Bu sabah MorganTa konuştum," dedi Vince. "Söylediklerim hiç umurunda olmadı. Çok sakindi. Tıpkı bir tok satıcı gibi davrandı. Ona Lisa Warwick'in çarşaflarında sperm bulduğumuzu söyledim. O da o zaman gidip Gordon Sells'in kan testim kontrol edin dedi."

Kaşlar çatılırken Hicks sandviçini bırakıp, sabah dışarı çıkarken masanın üzerinde bıraktıkları kağıt yığınına gömüldü.

Sonra da, "İşte nedeni," dedi raporu uzatırken. "Bu sabah laboratuardan sperm lekesi testini bir an evvel tamamlamalarım istedim. Uygun bir eşleşme bulamadılar. Sperm salgısızmış. Yani eğer kanının antijenlerinin sperminde görülmediğini biliyorsa endişelenmesine gerek yok."

"İnsanların ne kadarı salgılı sperme mi salgısız sperme mi sahip olduğunu bilir ki? Çoğu insan bunun manasmı bile bilmez," dedi Mendez. "Ayrıca insanların ancak %20'sinin sperminde salgıya rastlanmaz. Yani yan yanya olan şansını denemek gibi bir şey de değil. Kesinlikle biliyor olmalı."

"Bir ilişkisinin oluşu onu sadist, tecavüzcü bir katil yapmaz," dedi Dixon.

"Geçmişini incelediniz mi?" diye sordu Vince. "Daha önce polisle başı belaya girmiş mi? Onun hakkında ne biliyoruz? Neredeyse tüm vaktini zor durumdaki kadınlara ayınyor. Bu onu yılın adamı yapabilir ama aynı zamanda içindeki eğer varsa saldırganlık duyguları da bu şekilde tetiklenmiş olur. Onun Sığınaktaki başka kadınlarla ilişkisi olmuş mu?"

"Jane böyle bir şeye asla izin vermezdi," dedi Dixon. "Eğer en ufak bir şüphesi olsa onu orada tutmaz, öyle canının istediği her şeyi yapmasına izin vermezdi."

"Doktor Crane'e Karly Vickers'ın randevudan soma nereye gideceğini biliyor musunuz diye sorduğumuzda bize dişlerini yaptırtabilmek için mesai saatleri içinde izin verip vermeyeceklerini öğrenmek üzere Quinn, Morgan firmasına gitmiş olabilir yanıtını vermişti," dedi Vince. "Bunu kontrol eden oldu mu?"

"Dişçiden 17.00'da çıktıysa hukuk bürosuna gidemez," dedi Mendez. "Kapıdaki tabelada 16.30'da kapandıkları yazılı."

"16.30'da kapıyı kilitlerler. Bu içeride kimsenin olmadığı anlamına gelmez ki," diye karşı çıktı Vince. "Daha sonraki saatlere de randevu

verilmiş olabilir. Avukatlar bu saatleri daha fazla para kazanacakları saatler olarak görürler."

"Kontrol edin," dedi Dixon.

"Belki de dişçiden hiç çıkamamıştır. Janet Crane onu öldürüp yemiş olabilir," dedi Mendez. "Kadın hayatımda gördüğüm en korkunç insan. Bay Crane nasıl olur da onun gibi biriyle evlenebilir anlamıyorum. Başarılı, eğitimli, yakışıklı bir insan neden böyle bir cadıyla evlensin ki?"

"Belki kadının başka yanlarını gördüğündendir," dedi Vince. "Ya da mazoşisttir. Janet Crane'i deri giysiler, çivili çizmeler içinde düşünebiliyor musunuz?"

"Eğer kabus görmek istersem düşünürüm."

"Kanşıma bir katil daha eklemeyin," dedi Dixon. "Yeterince sorunumuz var zaten. Eğer Quinn, Morgan'da muayeneden soma Karly VickersT gören birini bulamazsanız Peter Crane'nin nerede olduğunu öğrenin."

"Evde kansıylaymış," dedi, Mendez. "Tanıkları var yani. Başka biri bunu yalanlamadıkça yapacak bir şeyimiz yok."

"Öğleden soma kansıyla buluşacağım. Bakalım neler öğrenebileceğim," dedi Vince yüzüne şaşkınlıkla bakan Mendez'e dönerek. "Sadece merak. Başka ne diyebilirim ki? Kocasının muayenehanesinin yanındaki boş binanın komisyoncusu oymuş. Orası bence kasabaya yeni taşınmış, iş kurmak isteyen biri için veya hâlâ muayenehanede olduğunu düşündürterek tanık bulma sorunu yaşamadan birini kaçırabilmek için harika bir yer orası. Sizin için keşfe çıkacağım."

"Oxnard Emniyetini aradım," dedi Mendez. "Julie Paulson'un fahişelik suçundan son olarak iki kez tutuklandığı yeri yani. Bu sırada olaya başka karışan kimse var mıymış diye araştırıp bana bildirecekler."

"Steve Morgan, Sacramento'da çok zaman geçiriyormuş," dedi Dixon asık bir yüzle. "Oradaki polis merkezindeki bir arkadaşımdan dikkat çekici bir olaya karışıp karışmadığını öğrenebilirim. Umarım karışmamıştır."

"Eğer noktalama işaretlerini tamamlayacaksak," dedi Mendez. "Birinin Frank'ın da geçen perşembe nerede olduğunu araştırması gerek. Aksi takdirde onu es geçmişiz gibi gözükecek."

"Karısıyla konuş," dedi Dixon saatine bakarken. "Ona bunu prosedür gereği yapmak zorunda olduğumuzu söyledim. Zaten dünyada prosedüre Frank kadar önem veren başka biri de yoktur. Anlayacaktır yani."

Mendez ünlü son sözleri düşünmeliydi bir ara. Ama şu an için bu yalnızca cinayet soruşturmasındaki sonsuz sayıda kontrol noktasından biriydi.

41

Vince ağzına attığı birkaç hapı kasabada üretilen turuncu renkli, kremalı sodayla yuttu. Bir yandan da güzel kasaba diye düşündü kaldırımda ilerlerken. Yerleşmek için hoş bir yer. Seri katil sayılmazsa tabii.

Soda şişesini demir süslemelerle dekoratif hale getirilmiş çöp kutusuna atıp, park etmiş bir otomobilin camında görünüşünü inceledi. Gri takım elbisesi, turuncu, İtalyan işi ipek kravatıyla ölümden dönmüş birine göre hiç de fena gözükmüyordu.

Geldiğinde Janet Crane'i kocasının muayenehanesinin yanındaki binanın önünde kendisini beklerken buldu. Kapıdaki 'kapalı' levhasının yanında üzerinde 'Bu Kadını Gördünüz mü?' yazılı Karly Vickers posteri asılıydı.

Otuzlu yaşlarda, çekici, esmer bir kadındı. Saçlarını kabartıp, saç spreyiyle şeldllendirmiş, kırmızı döpiyes ve kırmızı yüksek topuklu ayakkabı giymişti. Yüzünde de 1000 vatlık bir gülümseme vardı.

"Siz Vince olmalısınız," dedi elini uzatırken. Başını hafifçe eğip gözlerini kırpıştırdı. Biraz fazla heyecanlı, biraz fazla hevesli gibi gözüküyordu. Elini de gereğinden fazla sert sıkmıştı. "Ben Janet Crane. Tanıştığıma da bu fantastik yeri size gösterebilme fırsatı bulduğuma da çok sevindim."

"Ben de tanıştığıma sevindim, Bayan Crane. Yan taraftaki dişçiyle akrabalığınız var mı?"

"Peter eşim olur," dedi elini çekerken. Yüzündeki gülümseyişin şiddeti Vince kadının bir silah gibi kullandığı flört ediyormuş gibi gözükme oyununu bozunca birkaç vat kaybetmişti.

"Kapıdaki ismi gördüm de."

"Evet, acizane onun kasabanın en iyi dişçisi olduğunu düşünüyorum. Eğer burayı tutarsanız dişlerinizde bir sorun olduğunda hemen yandaki komşunuza uğrama şansınız da olacak," dedi.

"Yanlış anlamayın ama umarım gerek olmaz," dedi bembeyaz dişlerini göstererek gülerken. "Tamam, bakalım nasıl bir yermiş burası."

"Sizin de gördüğünüz gibi burası oldukça işlek bir muhit," dedi içeri girerlerken. "Bölgedeki çoğu bina gibi burası da 1920'lerin ortalarında inşa edilmiş. Ve kemerlerinden yer karolarına kadar orijinal yapısı da korunmuş. Tabii elektrik ve su tesisatı daha yeni elden geçirildi," dedi. "Oak Knoll'a yeni mi geldiniz?"

"Aslında şöyle bir gezecektim. Ama küçük kasabanız o kadar çok hoşuma gitti ki yerleşmeye karar verdim."

"Nerelisiniz?"

"Chicago."

"Evet, bu durumda kışları özleyeceksiniz," dedi kendi şakasına gülerek. "Ama buradaki insanlar harikadır. Üniversitemiz, küçük ama iyi bir hastanemiz, harika lokantalarımız var. Kültürel imkanlar da oldukça geniştir. Ayrıca hem Los Angeles'a hem de Santa Barbara'ya çok yakınız."

"Peki, suç işlenme oranları?"

Gülümseme biraz daha azaldı. "Genelde önemli bir şey olmaz."

"Ama haberlerde bir kadının kaybolduğunu başka birinin de parkta ölü olarak bulunduğunu gördüm," dedi Vince. "Bu bayağı ciddi bir şey"

"Evet, ama istisnalar kaideyi bozmaz," dedi. Vince'in konuyu işten başka alana kaydırmasından hoşlanmamıştı. "Burada ne tür bir iş yapmayı düşünüyorsunuz?"

"İtalyan ithal ürünleri. Zeytinyağı, gurmelere hitap edecek yiyecekler ve seramik gibi şeyler," dedi sanki bu fikre üzerinde uzun uzun düşündükten sonra varmışçasına. "Duyduğuma göre polis bir seri katilin peşindeymiş."

"Kasabamızda eyalet çapında tanınmış muhteşem bir de şerifimiz var," diye karşı atağa geçti kadın. "Evli misiniz?"

"Hayır. Ama iki kızım var. Burada okullar nasıl?"

"Mükemmel. Kendi ayarlarındaki okulların en iyileridir."

"Sanırım burada hiç tuhaf bir şey olmaz," dedi Dennis Farman'ı ve kopuk parmağı hatırlamasına rağmen espritüel bir tavır sergileyerek.

Janet Crane'nin çene kasları hafifçe gerilmişti. "Pek olmaz."

"Yani şu seri katil dışında endişe edecek bir şey yok."

Artık sinirlenmeye başlamıştı. Omuzlarının duruşundan, nefes alış verişlerindeki hızlanmadan, kaşlarını L biçimine getirerek bakışından anlayabiliyordu bunu. Vince konuyu istediği yere çekmesine izin vermiyordu ve bu da kadının hiç hoşuna gitmemişti.

Gülerek, "Endişelenmeyin, Bayan Crane," dedi. "Korkmuş filan değilim. Zaten kurbanlarla aynı hedef grubunda olmadığım da çok açık değil mi?"

Yine aynı buz gibi ifadeyle gülümsedi. "Hayır, değilsiniz elbette."

"Yine de düşünmesi bile korkunç."

"Bu işlerden sorumlu olan adamın nezarette olduğunu duydum."

"Haberlerde olası şüpheli diye bir tanım kullandılar. Yani daha tam olarak şüpheli bile diyemiyorlar. Polisin onun suçlu olduğuna inandığını sanmıyorum," dedi Vince. "Seri katiller hakkında çok şey okudum. Çok zeki olurlar ve genellikle de bukalemun gibidirler. Yani katil ikinci bir kişiliği de olan mesela bir işadamı gibi toplumda saygı gören biri olabilir. Kadınların seri katillerle evlendiklerini ve kocalarının diğer yaşamlarıyla ilgili en ufak bir şüphe duymadıklarına ilişkin çok şey okudum."

"İnanması çok zor."

"Biliyorum. Ama perşembe günü kocam gerçekten poker oynamaya mı gidiyor acaba diye de düşündürtüyor insanı değil mi?"

"Kocama sonsuz itimat duyarım," dedi kadın gerginlikten dudak ucundaki doğal kıvrımını biraz daha keskinleştirerek.

"Ama duymalı mısınız acaba?" diye sordu Vince. "Sorun burada işte."

"Beni huzursuz ettiniz, Bay Leone," dedi kadın azarlar gibi.

Vince şaşkınlığa uğramışçasına, "Ah, hayır!" diye atıldı hemen. "Çok özür dilerim! Böyle bir niyetim... Ah, aman Tamım! Ben asla böyle bir şey... Gerçekten." Sonra sanki kendi kendine bir şey düşünmüş ve bunu komik bulmuş gibi güldü. "İnanın bana Bayan Crane ben sevgi insanıyım. Kavga benim yapımda yoktur."

"Ben de öyle demedim zaten..."

"Hayır, hayır, elbette demediniz," diye rahatlatmaya çalıştı.

"Yalnızca haberlerde gördüklerim..."

"Anlıyorum. Eğer devam etmek istemiyorsanız..."

"Hayır, hayır, iyiyim, gerçekten," dedi biraz utanarak. Sonra da bunu aslında gerçek payı olan küçük bir şakayla da bastırmaya çalıştı. "Yine de patronumun burada sizinle olduğumu bildiğini söylemeliyim!"

Sonra güldü. Vince de.

Ama katillerle çok zaman geçirdiğinden Vince bir türlü Bayan Crane nasıl oluyor da ona sahte isim vermediğimden bu kadar emin olabiliyor diye düşünmekten kendini alamıyordu. Arkasındaki adamla binanın arka taraflarında dolaşırken karşısındaki kişi sırf cana yakın, espritüel, korkuttuğu için özür dileyecek incelikte biri gibi gözüktüğü için mi tehlikede olmadığına bu kadar emin olabiliyordu? Katil olsa işini burada kolaylıkla görür, cesedi dükkanın arkasına bırakıp, pasajdan çıkıp gidebilirdi. Bunun için çok da maharetli olmasına bile gerek yoktu.

Kepengini kaldırınca karanlık garaj aydınlandı.

"Gördüğünüz gibi burada da depo olarak kullanılabilecek ayrıca nakliye kamyonlarının yanaşabileceği bir yer de var."

"Şurada bir kapı daha..."

"O arkadaki otoparka açılıyor. Ancak yalnızca iki araçlık yer

var. Bu bölgenin tek dezavantajı da bu. Park yeri sıkıntısı. Ama yaya trafiği bu eksikliği giderir bence."

Kapıdan aynı zamanda Peter Crane'nin otoparkına da ulaşmak mümkün diye düşündü Vince. Karly Vickers dişçiden çıkarken bir şekilde bu dükkana sokulmuş olabilirdi. Boş binanın pencerelerinde kimse olmadığı için olayı kimse göremezdi. Binanın kalın duvarları eski moda sert plasterle kaplıydı. Bu da mekana ses geçirmezlik özelliği katmıştı.

Vince dükkanda kurbanın ya da saldırganın düşürmüş olabileceği herhangi bir şey bulabilmek amacıyla bakınarak dolaşmaya başladı. Bir sakız ambalajı, izmarit, saç kılı. Hiçbir şey yoktu. Yıllardan beri kullanılan beton zemin yağ ve boya kalıntıları içindeydi. Neredeyse her köşede bir leke vardı. Acaba kan lekesi gibi bir şey de var mı? Hayır.

İki duvar boyunca uzanan raflarda eski kiracının bıraktığı boya fırçaları, kirli bezler, ıvır zıvır kutuları göze çarpıyordu. Ama bunlar bir katilin işine yarayabilecek türden şeyler değildi.

Birkaç rutin soru yöneltip, bir kulağıyla Janet Crane'i dinlerken bir yandan da saldırgan tarafından kaçırılan Karly Vickers'ın başına neler gelmiş olabileceğini gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

Katili tanıyordu. Onun yanında kendini güvende hissediyordu. Hatta mutluydu da. Harika bir gün geçirmişti. Boğazına yapışılıp, bu binaya sokuluncaya dek tehlikede olduğunun farkında bile değildi.

Amacına ulaması birkaç saniyesini almıştı. Kadını içeri sokmuş , istediği gibi başlamıştı. Bağırmasına engel olmak için dudaklarını yapıştırmıştı. Sonra da onu orada karanlıkta bırakıp zaman zaman geri dönüp işkencesine devam etmek ve sonunda da öldürmek üzere çıkıp gitmişti.

Bu eğer Karly Vickers dişçinin arka kapısından çıktıysa işe yarar bir teoriydi. Ama Doktor Crane'nin aşın dikkatli sekreteri o gün muayenehaneden köşedeki posta kutusundan faturaları almak üzere çıkmış ve genç kadının o kapıyı kullandığını görmemişti.

Eğer Vickers arka taraftaki boş binaya sokulduysa bu Vince'e göre kurbanın rastlantısal olarak seçilmediği anlamına gelecekti. Katil onu hedef almıştı. Yani orada olacağını biliyor olmalıydı.

Peki orada olacağını kimler biliyordu? Bunun listesi çok uzun değildi. Thomas Sığmağı'yla ilişkisi olan biri, kuaförde kulak misafiri olmuş bir müşteri, dişçi, randevusuna giderken onu durdurup ceza yazan Frank Farman. Dişçiye gideceğini bir arkadaşına söylemiş de olabilirdi. Ya da konuşurken lokantada ya da süpermarkette biri işitmiş olabilirdi elbette.

Yani liste o kadar da kısa olmayabilirdi.

Garajın kepengini indirdi.

"Kirası da aylık 600 dolar," dedi Janet Crane.

"Harika. Gayet mantıklı gibi," dedi Vince bembeyaz dişlerini sergileyerek güldü. "Zaman ayırdığınız için sağ olun, Bayan Crane," dedi yeniden elini uzatarak. "Kesinlikle aklıma soktunuz burayı."

"Güzel," dedi yeniden aşırı heyecanlı tavrına dönerken. Müşterisi üzerinde son bir iyi izlenim daha bırakmaya niyetliydi. "Açacağınız dükkan buraya renk katacak. Ayrıca kasabamızın harika evlerini de size göstermek isterim. Umarım yakında görüşürüz."

Dükkanın ön kapısından çıkarlarken Vince bir kez daha çevresine bakındı. İç ısıtacak türden sarı duvar kağıtları, üstleri İtalya'dan İthal edilmiş ürünlerle dolu eski ahşap raflar, köşede bir espresso ban... Hayal etmesi bile çok güzel diye düşündü.

42

Anne okuldan çıkan öğrencilerinin arkasından bakıp, otobüslere ya da kendilerini bekleyen otomobillere doluşmalarım izledi. Bir tek çocuğun bile eve kendi başına gitmesine izin verilmemişti.

Kızını almaya Wendy'nin babası gelmişti. Tommy'yi de Janet Crane almış, bu sırada da Anne görülmemek için kapının arkasına saklanmıştı.

"Korkak tavuklar," dedi Franny. Sessizce gelip, birden beline sarıldığından Anne'i korkutmuştu.

"Dövüş sanatları eğitimi almadığım için şanslısın," diye çıkıştı. "Etrafta sapık bir katil dolaşırken kadınlara böyle ani hareketlerle yaklaşmamalısın."

"Herhalde katil Oak Knoll İlkokulu'nda değil," dedi Franny. "Kimden saklanıyorsun?"

Gözlerini devirerek, "Janet Crane'den," dedi. "Onun kadar kinci hatta açık konuşmak gerekirse akimi kaçırmış birini daha önce görmedim. Bu sabah resmen terör estirdi. Herkesi ben dahil herkesi dava edeceğini söyleyip ciyak ciyak bağırdı okulda."

"Seni mi? Sen ne yapmışsın ki?" diye sordu Franny duyduklarına öfkelenerek. Anne birini baltayla öldürmüş bile olsa Franny hemen atılıp onu savunmaya kalkacak ilk kişi olurdu.

"Yalnızca bağırırken ben de odadaydım."

"Senin bastığın yerleri öpmeli o!" Sonra ellerini ağzının iki yanına getirip uzaklaşan otomobilin arkasından bağırıyormuş gibi yaptı. "Perşembe görüşürüz, Janet Kaltağı!"

Anne gülerek ona bir dirsek atıp, "Sussana, ya Bayan Barkow duyarsa seni?" dedi kaldırımda nöbet görevini yerine getiren üçüncü sınıf öğretmeni işaret ederek.

"Ah, Allah korusun," dedi Franny. "Kadın 112 yaşında. Birinin kendisine böyle seslendiğini duysa heyecandan ölür herhalde. Orasını en son ne zaman kullanmıştır acaba? Zamanın unuttuğu topraklar."

"Ah Tamım. Sen korkunç bir insansın!" dedi Anne gülmemeye çalışarak. "Seni seviyorum!"

"Sarhoş olursam da sever misin beni?" diye sordu.

"Yorucu bir gün mü geçirdin?"

"Tatlım, ben anaokulu öğretmeniyim. Her gün yorucudur benim için," diye espri yaptı. "Bugün öğrencilerimden biri boya kalemini yedi. Diğeri de resim masasına kustu. Bir başkası da kum havuzuna kakasını yapıp üstünü kedi gibi kapattı. Hizmetli Arnie pislikleri temizlerken yüzüne maske takmak zorunda kaldı. Bu arada ben de gidip Garnett'e neden pazartesiye kadar havuza yeni kum getirtmemiz gerektiğini izah etmeye çalıştım. Senin günün nasıldı?"

"Tehdit edilip, sözle tacize uğramak dışında günün geri kalanını on yaşındaki on yedi çocuğa neden sınıf arkadaşlarının cebinde bir insan parmağıyla gezdiğini ve insanların neden birbirlerini öldürdüklerini anlatmaya çalıştım. Sonra da onları tedirgin olmalarını gerektirecek bir şey olmadığına ikna etmeye çabaladım," dedi omuzlarındaki yükün ağırlığının altında her geçen saniye daha bir yıkıldığını hissederek. "Ayrıca Dennis Farman'ı merak edip, dün gece başına neler geldiğini ve bugün nerede olduğunu da düşünmeden edemedim. Kiminleydi? Yalnız mıydı? Yardım alıyor muydu?"

"Dennis Farman konusunda senin yapabileceğin bir şey yok, tatlım," dedi Franny ciddi bir ifadeyle. "İş artık senden çıktı."

"Ama sanki onu düşünen tek kişi benmişim gibi gözüküyor," dedi. "Bu da beni çok üzüyor. Garnett ve okul idaresi yalnızca okulun itibannı düşünüyorlar. Şerif de yalnızca işin cezai durumuyla ilgili. Onu o hale anne babası getirdi. Ama sosyal hizmet kurumları ortada kanıt olmadığı için bu konuda hiçbir şey yapamayacaklar."

"Sosyal hizmetleri mi aradın?" diye sordu Franny. "FarmanTar için?"

"Bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim," dedi Anne. "En azından ortada bir şikayet olursa gidip DennisTe konuşurlar diye düşündüm. Belki sonunda biri ona yardım etmek gerektiği sonucuna ulaşır."

"Bir polis memuru aleyhine sosyal hizmetleri mi aradın?" diye sordu Franny. "Sen aklını mı kaçırdın? *Women in Prison* adlı filmi izlemedin mi sen?"

"Frank Farman'dan korkmuyorum ben."

"Ama bence korkmalısın. En azından trafik cezalarıyla bütün paranı alabilir. Garnett'in bu yaptığından haberi var mı?"

"Hayır."

"Sert bir içkiye ihtiyacın var," diye fikrini açıkladı Franny. "Benim de. Hem de çok."

Anne başını evet manasında sallayıp, yüzüne sahte bir gülümseyiş yerleştirmeye çalıştı. Çünkü diğer seçeneğinin yere boylu boyunca uzanıp çığlık çığlığa ağlamak olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Cantina Maria'da Margarita?"

Kaldırıma yanaşan araçtan inen Vince Leone'yi görünce, "Orada buluşuruz," dedi.

Franny iç çekip, "Tanrım!" dedi. "Bu O!"

Anne gözlerini devirerek, "Altına yapma, Francis. Bunu açıklayamam sonra."

"Çok şık," dedi Franny gözlerini Leone'den alamayarak. "Yakışıklı. Biraz haşin gibi ama farklı. Çok da bakımlı."

"Babam olacak yaşta."

"Hayır değil. Baban bir fosil senin. Ayrıca sen yaşıtın erkeklerden hoşlanmazsın ki," diye hatırlattı. "Mayıs-Kasım - hayır, daha ziyade Mayıs-Eylül ortası gibi bir ilişki yaşanır onunla. Çok romantik! Onunla yatmalısın. Hemen."

"Daha dün tanıştık!"

"Hadi. Bir kere de kuyruk sallayan tiplerden olsan ne olur. Bak Frank Farman kafanı patlatmadan biraz eğlensen iyi edersin. Uzun bir ilişkiye gerek yok tatlım. Ama Tanrı aşkına bir kere de şöyle güzel bir zamparalık yapıp, rahatlasan ne olur?"

Anne ona ters ters bakıp, "Kapa çeneni ve peşimden gelme," dedi.

Ona doğru yürürken, yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmem gerek diye düşünüyordu. Birkaç kilo eksiği vardı. Üzerindeki gri takım elbise de bu yüzden biraz bol duruyordu. Ama uzun boyu, takımının saçları ve bıyığıyla örtüşen rengi bu eksiklikleri fazlasıyla örtmüştü.

Ama aynı zamanda adam kendisini on yaşındaki bir çocuğu ailesi hakkında bilgi vermeye ikna etmekle görevlendiren bir FBI ajanı diye hatırlattı kendine.

"Ajan... Dedektif..."

"Vince," dedi biraz fazla yaklaşarak. Simsiyah gözleri mutlulukla parıldıyordu.

"Sizi burada görünce biraz şaşırdım," dedi Anne. "Bugün kopuk organ bulmadık da."

"Adınıza çok sevindim. Gününüz nasıldı?"

"Eroinden daha ucuz olduğu ve toplumsal olarak da daha hoşgörüyle yaklaşıldığı için içmeye gidiyorum."

"Ve de yasal," diye ekledi. "Tabii araç kullanmanız gerekmeyecekse. Bu konuda yardıma ihtiyacınız var mı? Volkswagen'i kullanabilirim."

"Selam! Francis Goodsell. Anne'in sırdaşı ve en yakın arkadaşı."

Anne, Franny öne çıkıp elini uzatırken yüzünün kızardığını hissediyordu.

Vince sırıtarak, "Tanıştığıma memnun oldum, Francis," dedi. "Vince Leone. Anne'in taliplisi."

"Nasıl olmuş da sizi daha önce hiç fark etmemişim acaba?" diye sordu Franny. "Çünkü Oak Knoll'daki herkesi tanırım ben."

"Çok gezerim," dedi Vince.

"Ülke içinde mi dışında mı?"

"Franny..." dedi Anne dişlerini sıkarak.

Vince sohbeti sürdürmekten zevk alıyor gibiydi. "İkisi de."

"Uluslararası gizemli bir adam," dedi Franny. "Bunu sevdim. Peki, niyetiniz ciddi mi?"

"Franny!"

"Kesinlikle."

Franny kaşlarını çatıp, "Pekala. Bu durumda yapmamız gereken şeyler var. Çünkü bu kız eğlenmeye çok gereksinim duyuyor."

Anne onu omuzlarından geriye doğru çevirip, okula doğru itti. "Hoşça kal, Francis."

Franny omuzlarının üzerinden bakıp sırıttı. Bu sırada gözleri tıpkı birer küçük hilali andırmıştı. "Tanıştığıma sevindim, Vince!"

"Aynen."

Anne kendisine döndüğünde Vince çok eğleniyormuş gibi gözüküyordu.

"Biraz yürü benimle," dedi elini sırtına doğru hafifçe atarken. Birlikte kaldırımda ilerlemeye başladılar. "Çocukların cesedi bulduğu yeri bana göstermeni istiyorum."

"Dedektif Mendez yapamaz mı bunu?"

"Çok meşgul. Aynca oraya seninle gitmek daha hoş."

"Neler oluyor?" diye sordu Anne iltifatı hiçe sayıp duraksayarak. Kur yapmak herhalde adamın doğasında vardı ve buna engel olamıyordu. "Kayıp kadını bulamadılar mı daha?"

Adamın sırtındaki elini çekmemiş olması çok hoşuna gitmişti. Ama gitmemeliydi. İnsanların kendisine dokunmasına kolay kolay izin vermezdi. Fakat bu kez adamın elini çekmesi için herhangi bir girişimde bulunmadı.

"Hayır," dedi. "Henüz bulunmadı."

"Ama biri tutuklandı, değil mi?" diye sordu yüzüne bakarken. "Bu sabah haberlerde gördüm."

"Evet," karşılığını verdi adam ifadesiz bir yüzle.

"Ama?"

Vince bir kaşını kaldırarak, "Soruşturmanın bu kısmıyla ilgili bilgi vermeye yetkim yok," dedi.

"Ah. Ama beni de olayın içine çekmeye yetkiniz var."

Adam saldırıyı savuşturmak için, "Çocukla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet. Kendimi bu sırada nedense tam bir sinsi yılan gibi hissettim. Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkürler."

"Eğer önemli olmasa bunu istemezdim, Anne."

"Babasının o gece evde olduğunu söylüyor. Birlikte Cosby Ailesi'ni izlemişler. Çocuk ve sevgi dolu, ilgili babası televizyonun başına geçip birlikte eğlenmişler."

"Peki ya annesi?"

"Onun mizah duygusu yok. Ben bir seri katil olarak kocası yerine onu tercih ederdim doğrusu."

Adam buna güldü. "Bu sabah biraz gergin olduğunu duydum."

"Bu hafta Janet Crane için, biraz gergin olmak, diye bir şey olmadığını öğrendim ben."

"Tanrım. Oysa bugün bana karşı çok kibardı. Neşem ve görünümümden etkilenmiş olmalı," diye şaka yaptı.

Başını kaldırıp gözlerinin içine bakan Anne'in dudağının kenarında küçük bir gülümseme belirmişti. "Bence de. İşte geldik."

Cesedin bulunduğu bölgedeki sarı emniyet şeridi hâlâ toplanmamıştı. Vince şeridin altından geçip, sığ mezara doğru yürüdü. Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden çevresini 360 derece dönerek taradı.

"Bu parkı ne kadar iyi bilirsin?" diye sordu. .

"Altı blok ileride büyüdüm."

"Buraya geldiğimiz noktadan başka şekilde de ulaşmak mümkün mü?"

"Şu tepenin arkasında yaklaşık yirmi metre kadar ileride bir servis yolu var," dedi arka tarafı işaret ederek. "Şerifin bürosu da oraya yaklaşık yarım kilometre mesafededir."

Güneşin batmasına daha iki saat olmasına karşın ormanda karanlık çökmeye başlamıştı. Hava da giderek soğumuştu. Anne ürperip kollarını tutarken korkunç bir katil tarafından böyle bir yere gömülmüş olmanın ne kadar dehşet verici bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Vince ona doğru yürüyerek. Ceketini çıkartıp, omuzlarına attı. Anne sandal ağacı sabunu ve Vince'in kokusunun sindiği ceketin içinde adeta kaybolmuştu. "Üşüdün. Hadi gidelim artık. Yorucu bir hafta yaşadın."

"Evet. Her şey tam da burada başladı."

"Senin için tam bir şok olmuştur."

"Tabii siz alışıksınız elbette."

Adam başını iki yana salladı. "Asla alışamazsın. Duygu kapısını kapatmayı öğrenir insan zamanla. Ama bu hiçbir zaman kolay değildir. Ben de kolay olsun istemem zaten."

Sık ağaçların bulunduğu taraftaki kuru yapraklar hışırdayınca Anne hemen mezarın diğer tarafına doğru döndü. Bir an için ağaçlardan birinin arkasına saklanan birini gördüğünü sanmıştı.

"Biri bizi izliyor," diye mırıldandı. Belki Franny'dir diye düşündü. Hayır, o olamaz. Tüyleri diken diken olmuştu.

Oradaki kişi de bakışlarım hissetmiş olmalıydı. Bir ağaçtan diğerine koşan bir gölge görür gibi oldular. Küçük biri. Bir çocuk.

"Dennis?" diye seslendi mezara doğru ilerlerken. "Dennis, sen misin?"

Şimdi hışırtılar arasında küçük gölge bir başka ağacın arkasına kaçmıştı. Anne hızlanınca Vince'in omuzlarındaki ceketi kayıp yere düştü.

"Dennis, çık ortaya! Sorun yok. Gelsene."

Küçük gölge yeniden yer değiştirdi. Anne dallara çarpmamaya dikkat ederek hızlandı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Onu yakalamak istiyordu. Onu yakalaması gerekiyordu. İster mecazi anlamda ister gerçek anlamıyla onu kaçıp gitmeden yakalaması gerekiyordu.

"Dennis!"

Onu bir an görür gibi oldu ama o kadar. Çocuk koşmaya başladı. Anne de.

"Anne!" diye bağırdı Vince arkasından yetişmeye çalışırken. "Bırak gitsin!"

Sanki Dennis'in gitmesine izin vermeyi herkes çocuğun çıkarı için değil de onunla uğraşmak zor olduğu için istiyor gibiydi. Oysa birinin bunu tersini yapıp çocuk bütünüyle kaybolmadan ona sahip çıkması gerekiyordu.

"Anne!"

Ayağı ağaç köklerinden birine takılınca dengesini yitirip tökezledi. Düşüyordu. Onu kaybedecekti. Ve yere kapaklandı.

"Anne!"

Vince hemen yanında bitmişti. "İyi misin?"

Hayır, diye düşündü Anne. Şimdi taşıdığı yükün altında tir tir titremeye başlamıştı. Bir hafta boyunca yaşananların üzerine sınıfından yardıma muhtaç bir öğrencinin elinden kaçıp gitmesi tuz biber olmuştu. Çocuk artık ormanda tıpkı bir vahşi hayvan misali dolaşıyor, parmağını bir şekilde çaldığı cesedin bulunduğu mezar yerinin çevresinden ayrılmıyordu.

"Hey," dedi Vince omuzlarından tutup doğrulmasına yardım ederken. "Titriyorsun."

"İyiyim," diye mırıldandı Anne.

İyiydi ama gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Etraf Vince bu yaşları göremeyecek kadar karanlık olduğu için Tanrıya şükretti.

"Hadi seni evine götüreyim tatlım," dedi adam nazik hareketlerle saçma başına yapışan otları temizlerken. "Yorgunluktan bitmişsin."

Adamın bu tavırları onu iyice çökertiyordu. Gücünü toplamalı, eskisi gibi dayanıklı olduğunu göstermeliydi ama böylesi içten bir yaklaşım... İstediği şeyi yapmasına mani olmuştu. Gözlerini ne kadar sıkarsa sıksın yaşlar yine de bir şekilde dışarı süzülüyordu.

"Gel buraya," diye fısıldadı Vince. Sanki çok değerli bir porselenmiş de hemen kırılabilirmiş gibi büyük bir nezaketle kollarından tutup kendine çekti. "Sorun yok. Bu omuzda çok ağlandı daha önce."

Anne bir haftadan beri ilk kez ipin ucunu bırakıyordu. Kaybetmek üzere olduğu kontrolünü kazanmak için beyhude yere çabalamaktan vazgeçip, altında ezildiği yükün baskısına daha fazla karşı koymamaya karar verdi.

Vince Leone'nin kendine sarılıp, çekmesine, başını göğsüne yaslatmasına, her şeyin yoluna gireceğini söylemesine, onun bu işin altından başarıyla kalkacağını mırıldanmasına izin verdi. Bir yabancının kendini teselli etmesine izin verirken garip bir şekilde kendini çok iyi hissetmeye başlamıştı. Korunduğunu... Güvende olduğunu hissediyordu. Aslında tam olarak ne hissettiğini anlamak biraz zamanını almıştı.

Vince tertemiz bir beyaz mendil çıkartıp, yanaklarından süzülen yaşları usulca sildi. Ancak kollarındaki Anne'i bırakmaya acele etmiyordu. Zaten onun da acelesi yoktu.

Çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. Artık gözlerinde göreceği ifadeyi saklamaktan vazgeçmişti. Yani hüznü, yalnızlığı, savunmasızlığı. Vince yaklaşıp dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi. Ve uzun uzun öptü. Öpüşme bitince Anne başını adamın göğsüne yeniden yaslayıp uzunca bir süre kalp atışlarını dinledi.

43

"Annemle boşanacak mısınız?"

Bu bir hıçkırık ya da öksürük gibi aniden gelmişti. Wendy ağzını açıp birdenbire soruvermişti işte. Arka bahçede, annesinin yemeği hazırladığı evden uzakta havuzun yanmdaydılar. Babası onu okuldan almış uzun zamandan beri oynamadıkları top yakalama oyunu oynamayı önermişti.

"Çünkü hiç eve gelmiyorsun ki," dedi Wendy.

Yorgundu ve sinirliydi. Ona parkta ceset buluşlarının ardından hayat bir daha asla eskisi gibi olmayacak gibi geliyordu. Okul aynı değildi. Tommy de. Kimse ona artık eskisi gibi davranmıyordu. Anne babası da aynı değildi. Bıkmıştı artık.

Babası tam atış pozisyonundayken işittiği soruyla kalakalmıştı. Yüzünde yetişkinlerin ne kadar ilgisiz olduğunu kanıtlayacak şaşkın bir ifade vardı. Büyükler çocuklarının olup bitenleri duymayacaklarını sanırlar. Sanki aynı evde yaşamıyorlarmış, sanki çevrelerinde olup bitenler hakkında en ufak bir fikirleri olamazmış gibi.

"Hayır," dedi kızına doğru yürüyerek. Ama gülmeye de kalkmamıştı. Çünkü bu hiç de komik bir soru değildi. "Hayır. Bunu da nereden çıkardın, Wendy?"

Wendy gözlerini devirerek, "Baba, ben bebek değilim," karşılığını verdi. "Neler olup bittiğini biliyorum."

"Neler olup bitiyor?" diye sordu babası taş banka otururken. Tutucu eldivenlerini de çıkartıp bir kenara koydu. Wendy de aynını yaptı.

"İnsanların ilişkileri olabiliyor," dedi. "Bunu biliyorum."

Elbette bilmiyordu. Yani tam olarak bilmiyordu. Bu onun için son derece anlamsız bir durumdu. Biriyle onu sevdiğin için evlenirsin. Sonra başka biriyle ilişki yaşamanın ne gereği var? Televizyonda gördüğü insanların sürekli ilişkiler peşinde koştuğu durumlar ona hiç de anlaşılır ve mantıklı davranışlar olarak gelmezdi zaten.

Babası ne diyeceğini düşünerek başını kaşıdı. "Annen sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır, çünkü annem artık ağlamak ve benim neler olup bittiğini anlamamamı sağlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyor."

"Tatlım, annen bu hafta yaşananlardan dolayı gergin biraz. Senin parkta ceset buluşun, şu çocuğun sana yapmaya kalktığı şey..."

"Sizi kavga ederken duydum," dedi büyük kartını çekerek. Ne duyduğunu ya da ne kadarını duyduğunu bilemezdi.

Babası gözlerini kapatıp, iç çekerek öne eğildi. Ellerini yere sarkıtıp öylece dururken yorgun ve biraz da sinirli gibi gözüküyordu.

"Annen bazı şeyleri anlamıyor," dedi gergin bir ifadeyle. "Yapmam gereken şeyler var. Bu yüzden bazen eve gelemiyorum. Hepsi bu. Şimdiye kadar bunlara alışması gerekirdi ama bu hafta gerçekten çok kötüydü. Ama senin üzülmeni gerektirecek bir şey yok, tatlım. Tamam mı?"

Wendy hayır karşılığını vermek istedi ama babasının çok öfkeleneceğini hissediyordu. Ne yanıt vermeye çalışacağını düşünürken sundurmaya çıkan annesi yemeğe çağırdı.

Tommy oturma odasının karşısındaki küçük odada dolaşıyordu. Burada babasının masasında, deri koltuklarda oturmaktan çok hoşlanırdı. Raflar her türden kitapla doluydu. Uzanıp rastgele bir kitap alıp, ne hakkında olduğunu görmek için sayfaları karıştırmak da çok hoşuna giderdi.

En çok da Britannica Ansiklopedisi'ni severdi. Sayfa sayfa, cilt cilt okur; dünyayla ilgili birçok bilgi edinirdi. Rastgele bir harf seçer sonra da köşedeki büyük deri koltuğa kurulup her sayfayı büyük bir dikkatle okumaya koyulurdu.

Babası masasına oturmuş, içkisini yudumlayıp, gazetenin sayfalarını karıştırıyordu. Annesiyse mutfakta akşam yemeği hazırlıklarına girişmişti.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Tommy yaklaşıp parmağını masanın köşesinde gezdirerek.

Babası başını kaldırmadan, "Haberleri," dedi. "Görmek ister misin? Bak öğleden sonra buradaydım ben de."

Tommy babasının tarafına geçip fotoğrafa baktı. Araziye yayılmış bir grup insan. Üsteki başlıkta da OAK KNOLL'DA KAYBOLAN KADIN İÇİN ARAMALAR SÜRÜYOR, yazılıydı.

"Bak Wendy'nin babası," dedi Tommy parmağını Wendy'nin babasının sarışın bir kadınla ciddi bir sohbette görüntülendiği fotoğrafa koyarak.

"Evet."

"O kadın kim?"

"Jane Thomas. Kadın Sığınağı'nın yöneticisi."

"Kayıp kadını buldunuz mu?"

"Hayır. Henüz değil."

"Belki de öldürülmüştür," dedi Tommy hüzün dolu bir ses tonuyla. "Seri katillerin hep yaptığı gibi."

"Umarım ölmemiştir," dedi babası içkisinden bir yudum daha alırken.

Viski. Tommy viskinin kokusunu da rengini de seviyordu ama bir keresinde kadehin dibinde kalmış bir yudumu içmiş ve mahvolmuştu. Öksürmüş, boğulacak gibi olmuş mutfağa koşup biraz su içmeden de bir türlü kendine gelememişti.

"Baba? Geçen hafta Cosby'i izledik mi?"

"Geçen hafta? Hatırlamıyorum. Neden?"

"Bilmem," dedi Tommy. "Bayan Navarre bugün bana geçen hafta perşembe günü evde miydiniz diye sordu. Bence evdeydik."

"Neden böyle bir şey sordu ki?"

Tommy omuz silkti ve aynı anda yüzünü buruşturdu. Çünkü hâlâ hareket ettiğinde kaburgaları feci şekilde zonkluyordu. Şimdi ilgisini başka bir şey çekmişti. Aramayla ilgili haberi okumaya koyuldu. Fotoğraftaki yeri tanımıştı. Babasıyla bir keresinde garajdaki eski üstü açılabilir Mustang'e yedek parça aramak için oraya gitmişlerdi. Değişik ama tuhaf bir yerdi.

"Bu çok garip bir soru," dedi babası. "Tüm sınıfa sordu mu bunu?"

Tommy başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece bana."

"Hımm."

Dönüp babasına baktı. "Baba, başka bir okula gitmek zorunda değilim, değil mi? Bayan Navarre'yi seviyorum ben. O çok iyi bir öğretmen."

Ve güzel. Ve hoş kokuyor. Ve gerçekten benimle yakından ilgileniyor. Ama bunlardan hiçbirini babasına söylemedi. Babası evli, yaşını başını almış biri olarak büyük bir ihtimalle bir kızdan hoşlanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamayacaktı.

"Hayır, oğlum. Annen yalnızca dün olanlar için biraz üzüldü. Sakinleşecektir." Peki, ben neler hissettim diye düşündü mü acaba hiç diye aklından geçirdi Tommy. Annesi Dennis'ten dayak yedikten sonra götürüldüğü acil serviste, etrafı koşturup duran insanlarla doluyken endişelenmiş gibi yapmıştı ama û andan sonra da kendisiyle hiç ilgilenmemişti. Bunun yerine tüm ilgisini insanlara bağırıp çağırmaya yöneltmişti. Ama Tommy bunların hiçbirini de babasına söylemedi.

"Bence Dodgers yarın kazanır, ne dersin?" dedi düşündüklerini söylemek yerine.

Babası kalkıp, kitaplığa yönelerek kendine yeni bir içki doldurdu. "Umarım."

"Eğer yarın kazanırlarsa geriye bir maç kalıyor. Sonra da şampiyon oluyorlar!" dedi Tommy başparmağını yukarı doğru hızla kaldırarak. Ve bunu yapar yapmaz pişman oldu. Çünkü canı çok acımıştı. Kıvranarak başı dönmeye başlayıncaya kadar çevresinde birkaç kez döndü.

"Gidip yemek hazır mı bir bakayım," dedi babası. Geçerken de dalgın bir ifadeyle Tommy'nin saçlarını okşayıp, odadan çıktı.

Tommy babasının boşalttığı koltuğa kurulmak için zaman kaybetmedi. Bir gün onun da böyle bir masası ve koltuğu olacak, o da tıpkı babası gibi önemli şeyler yapacaktı.

Babasının adının geçip geçmediğini görmek için gazete haberini yeniden okumaya koyuldu.

21 yaşında, Simi Valley Caîifornia'lı Karly Nicole Vickers en son 3 Ekim Perembe günü saat 17:00 'da Doktor Peter Crane 'nin muayenehanesinde görüldü...

44

Sharon Farman'ın kapıyı açması neredeyse beş dakikasını almıştı. Ön kapıdaki Mendez'le Hicks zile defalarca bastıktan sonra kapıyı vurmaya başlamışlardı. Quinn, Morgan'dan Bayan Farman'ın oğluyla ilgilenmek üzere bütün gün evde olacağını öğrendiklerinden ısrarla kapıyı çalmayı sürdürüyorlardı. Kadının kestane renkli panelvanı da kapıdaydı.

"Neden çocuk kapıyı açmıyor?" diye sordu Hicks.

"Büyük bir ihtimalle radyatöre zincirli olduğundan," dedi Mendez.

"Belki de annesinin boğazını kesip başını gövdesinden ayırmıştır."

Mendez zili yeniden çalıp, bir yandan da kapıya eliyle vurmayı sürdürdü.

"Frank bu yüzden küplere binecek," dedi Hicks.

"Seçeneğimiz yok. Eğer saklayacak bir şeyi yoksa çenesini kapatıp, işimizi yapmamıza izin vermeli."

"Evet. Başka çaremiz yok."

O anda kapı açıldı. Sharon Farman uykudan kalkmış gibi gözüküyordu. Kabarık saçları bir yana yatmış, yanağında yastık izi çıkmıştı. Gözleri kanlı, ruju da biraz dağılmıştı.

"Bayan Farman? Dedektif Mendez ve Hicks," dedi Mendez kimliğini göstererek. "Size birkaç soru sormamız gerek."

Kadın şaşkınlıkla yüzlerine bakıp, "Konu nedir?" diye sordu. "Dennis mi?"

"Hayır, efendim. Birkaç dakikalığına içeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

Çok ağır hareketlerle kenara çekilip, girmelerine izin verdi. Mendez yanından geçerken daha bir dikkatle inceleme fırsatı bulmuşta. Kadın ayakları üstünde zor duruyor gibiydi. O anda acaba bu halde oluşunun uyku sersemi olmaktan başka bir nedeni var mı diye merak etmekten kendini alamadı.

Kadın onları yemek odasına götürdü.

"İyi misiniz efendim?" diye sordu masaya geçerlerken.

"Kestiriyordum," dedi kadın sigara paketine uzanırken. Yakarken de elleri biraz titremişti.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi Hicks. "Sadece birkaç soru sorup gideceğiz."

"Neyle ilgili soracaksınız? Crane Terin dava açma niyetleriyle ilgili mi?" diye sordu sinirlenerek. "Çocuklar kavga ederler. Belki de o küçük meleklerine biraz kendini savunmayı öğretseler iyi olur."

Kurduğu uzun cümleyle kendini ele vermişti. Dili sürçerek konuşuyordu. Yani alkollüydü.

"Konu oğlunuz değil efendim," dedi Hicks. "Kocanızın geçen perşembe günü nerede olduğuna ilişkin sormak istediğimiz şeyler var."

"Kocam? Frank? Tanrı aşkına siz onunla birlikte çalışıyorsunuz. Neden ona sormadınız?"

"Bu biraz hassas bir konu," dedi Mendez. "Çünkü kocanız Karly Vickers kaybolduğu gün ona trafik cezası yazmış. O andan sonra neler yaptığını tespit etmeliyiz ki onu şüpheliler listesinden çıkartalım."

Sharon Farman birden ciddileşti. Yerinde biraz doğruldu. Elindeki sigarasını unutmuş gibiydi. "Şüpheli mi? Frank'ın bir şeyler yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Aslında hayır, efendim," dedi Mendez. "Memur Farman'ın itiban kendisini aklamaya yeter. Yalnızca talihsiz bir zamanlama olmuş. Bu yalnızca formaliteden ibaret."

Titreyen eliyle sigarasını kül tablasına koydu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi. "Belki de önce kocamla konuşmam gerek."

"Bakın hanımefendi önemli bir şey yok," dedi Hicks sakin bir tavırla. "Sadece saat kaçta nerede olduğunu tespit etmeye çalışıyoruz. O gece eve kaçta geldiğini hatırlıyor musunuz?"

"Akşam yemeğini mutlaka saat 18:30'da yeriz," dedi. "Her gece."

Sonra saatine baktı ve kıpkırmızı kesildi. "Aman Tanrım. Saat kaç olmuş! Bu kadar geç olduğunun farkında değildim. Ah, hayır. Daha eti buzluktan çıkarmadım bile! Kızlar neden beni uyandırmadı ki? Neredeler?"

Sanki birden karşısında belireceklermiş gibi çevresine bakındı.

Saat daha 17:09 diye düşündü Mendez. Ama Sharon Farman daha şimdiden paniğe kapılmış, onları bir an önce evde göndermeye çalışıyormuş gibi bir tavır sergilemeye başlamıştı.

"Geçen hafta Frank'da bir değişiklik gözlemlediniz mi?" diye sordu. "Gergin miydi?"

"Elbette gergindi," diye çıkıştı kadın. "Olanlara bir baksanıza. Cinayet, adam kaçırma, oğlumuzun ceset buluşu. Hepimiz gerginiz, Dedektif."

"Evet, efendim."

"Kocanızın bütün gece evde olup olmadığını hatırlıyor musunuz? Ya da yemekten sonra dışarı çıkmış olabilir mi?" diye sordu Mendez.

"Bilmiyorum," dedi kadın sertçe. "Bir hafta önceydi. Aynca perşembe geceleri benim toplantılarım vardır. Evden çıkarken onun da burada olduğuna eminim. Döndüğümde de evdeydi. Hep eve olur zaten."

Yeniden saatine bakıp doğruldu. "Yemeği hazırlamam gerek. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, efendim," dedi Mendez doğrulurken. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Geçirmenize gerek yok, biz çıkanz."

Tek kelime bile etmeyen Sharon Farman sigarasını da küllükte bırakıp yan odaya geçti.

"Bak bu çok tuhaf," dedi Hicks otomobile doğru ilerlerlerken. "Saat tam 18:30'da yemek hazır olmazsa ne olur sence?"

"Bilmem," dedi Mendez. "Divanı harbe verir belki karısını. Ama kadının perşembe geceleri nereye gittiğini biliyorum sanırım."

"Nereye?"

"Perşembe geceleri Piedra Bulvarı'ndaki Presberiten Kilisesi'nde alkolikler için toplantı yapılıyor. Geçerken arada sigara içen katılımcıları görmüştüm."

"Biz gelmeden önce birkaç kadeh devirmiş."

"Evet. Uyuma masalını külahıma anlatsın. Kafayı çekiyor işte."

Otomobile ulaştıklarında Hicks omuz silkti. "Eğer Frank Ta evli olsaydım ben de içerdim."

Döndüklerinde Farman, Dixon'un ofisindeydi. Ve orada bulunmaktan hiç de memnun olmadığı apaçık belli oluyordu.

Kulübe hoş geldin, diye düşündü Mendez, HicksTe birlikte içeri girerken.

"Bu yalnızca formalite, Frank," dedi Dixon.

"Bu sadece büyük bir hakaret," diye çıkıştı Farman. "Kaç senelik geçmişimiz var, Cal?"

"Çok."

"On iki yıl. On iki yıl sonra bana bunu yapıyorsun. Saçmalık bu."

"Sana bir şey yaptığım yok, Frank. Yalnızca prosedürü uyguluyoruz. Eğer kıza cezayı ben yazmış olsaydım dedektiflerden aynını bana yapmalarını isterdim. Eğer kıza cezayı Mendez yazmış olsaydı aynı şeyi yapıyor olacaktık ve sen de doğrusunun bu olduğunu söyleyecektin."

Farman'ın verecek bir yanıtı yoktu çünkü söylenenler doğruydu. Eğer böyle bir şey yaşansaydı Mendez'in tepesine ilk binecek kişi kendi olurdu. Ama şimdi gururu inciniyor, utanıyordu ve Mendez de bunu gayet iyi anlıyordu. Frank gibi adamlar meslekleri için yaşar. İtibar onlar için her şey demektir.

"Bunu kişisel olarak alma, Frank," dedi. "Yalnızca olup bitenleri netleştirmeye çalışıyoruz."

Frank yüzüne bile bakmadı. Mendez derin bir nefes aldı.

"Vickers'a o gün saat 15:38'de ceza yazmışsın," dedi Hicks konuya girerek. "Yalnızca nöbet defterine daha sonra neler yazdığını görmemiz gerek, hepsi bu."

Farman kollarım kavuşturup, öylece durdu. Dixon başıyla masasının üzerindeki defteri işaret edince Hicks uzanıp aldı ve sayfaları karıştırmaya koyuldu.

"O kızla daha önce karşılaşmadın değil mi?" diye sordu Mendez.

"Sen yazdığın her cezayı hatırlıyor musun?" diye çıkıştı Farman.

"Hayır," dedi Mendez soğukkanlı bir ifadeyle.

"Kızı on dakika sonra unuttum. Sıradan bir ceza makbuzu kestim işte."

Mendez buna inanmakta güçlük çekiyordu ama şimdilik üzerinde durmamaya karar verdi. "Daha önce kızı hiç görmedin."

"Evet, görmedim."

"Gidip Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden kayıtları çıkartıp ona daha önce ceza yazıp yazmadığını kontrol etmek istemiyorum."

Farman bu kez yüzüne baktı. "Pislik herif."

"Frank," diye atıldı Dixon.

"Sadece söyledim, Frank," dedi Mendez. "Yani şimdi söylesen daha iyi olur değil mi?"

"Siktir git."

Mendez, Vince'in insanlarla ilişkilerinde nasıl davranması gerektiğine dair söylediklerini hatırlayarak sinirlenmemeye çalıştı. Özellikle de Frank Farman gibilerine. Gözünün ucuyla defteri inceleyen Hicks'in kaşlarını çattığını görebiliyordu.

"Frank burada o gün 17 ile 18 arası yemeğe gittiğin yazılı."

"Ne olmuş?"

"Karın bize yemeği her gece 18.30'da yediğinizi söyledi."

Frank birden ayağa fırladı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Karımla mı konuştunuz? Bana haber vermeden evime gidip karımla konuştunuz, öyle mi?"

"Standart işlem, Frank," dedi Mendez.

"Peki, saygı diye bir şey duymadın mı seni ukala pislik?"

Dixon ayağa kalkıp, "Frank, bu kadar yeter," dedi.

Mendez artık bir sınır çizmesi gerektiğini düşünerek Farman'a doğru yaklaştı.

"Yeterince hakaret ettin, Frank," dedi sesini yine de yükseltmemeye çalışarak. "Elimden geleni yapmaya çalışıyorum burada. İstersen işi senin için daha da zorlaştırırım. Sen karar ver.

"Eldivenlerimi çıkartır ve canını daha çok sıkarım. Tanıdığın herkesi, bütün komşularını, kiliseye birlikte gittiğin insanları arar hepsine seninle ilgili sorular sorarım. İçiyor mu? Karısını eziyor mu? Çocuklarını dövüyor mu?

"İstediğin bu mu?" diye sordu Mendez. "Ya da bunu başka bir bölüme havale ederiz. Onlar da gelip hayatını didik didik edecekler, seni hiç tanımayan, bu ofise zerre kadar sadakat duygusu taşımayan başka bir ukala pisilikle uğraşmak zorunda kalırsın. Bunu mu tercih edersin?"

Frank her an beyin kanaması geçirecekmiş gibi gözüküyordu. Tam anlamıyla köşeye sıkışmıştı.

"Frank, otur," diye emretti Dixon. "Şu işi bitirelim."

Farman oturup, gözlerini masaya dikti.

"O gece geç saate kadar çalıştım," dedi. "Evrak işi vardı. Karım yanılıyor."

"Burada miydin?" dedi Hicks. "Tamam."

Ama bunu söylerken Mendez'e bakmıştı.

Farman'da göz ucuyla bu bakışı yakaladı. Hicks'e dönüp, "Ne?" diye sordu.

Hicks çok rahatsız gözüküyordu. "Saat 16:30'da mesain bitmiş. Fazla mesai de yapmazsın sen. Neden yemeğe gittiğini deftere yazma gereği duydun ki?"

"Alışkanlık," dedi Farman.

Hicks, Dixon'a dönüp, "Bu birkaç saat bende kalabilir mi?" diye sordu defteri göstererek.

"İnanamıyorum," diye mırıldandı Farman başını iki yana sallarken. Sonra ayağa kalktı. "Burada işim bitti. Eve gidiyorum."

Mendez saatine baktı. 18:26. Sharon Farman için endişelenerek, umarım yemek hazırdır diye düşündü.

45

"Postayla trafik cezanı yolladılar."

Anne kitap çantasıyla cüzdanını kapının önüne bırakırken babasına bakıp, "Ne?" diye sordu.

"Dikkatsiz kullanma ve özel mülkiyete zarar gibi bir şeyler yazıyor. Sana daha iyi kullanmayı öğrettiğimi sanıyordum."

"Ben araba kullanmayı annemden öğrendim," dedi Anne karşı çıkarak. Frank Farman önüne park ettiği için geçebilme maksadıyla çimenliğinin üzerinden geçmesinden ötürü yazmıştı cezayı. Maganda. "Herhalde başka bir kadından peydahladığın diğer kızlarından biriyle karıştırdın beni."

"Bu da ne demek?".

"Ne demek olduğunu bilirsin sen. Yani uydurma bir geçmiş yaratmaya çalışma."

"Buna üzülmene gerek yok," dedi ceza makbuzunu sallayarak. "Şerife her sene bağış yaparım. Beni tanırlar. Bunu dikkate almayacaklardır."

"İşlerin bu şekilde yürüdüğünü hiç sanmıyorum baba."

Ceza: 150 dolar.

"Elbette böyle yürüyor. Direksiyon başında ne yapıyordun? İçip içip mi geçiyorsun direksiyona?"

"Hayır, ama bundan sonra anlaşılan öyle yapmam gerekecek."

Babası karşılık vermedi çünkü onu dinlemiyordu. Zaten bir konuşmada Dick Navarre açısından karşısındaki şahsın rolü yalnızca kendisi bundan sonra ne diyeceğine karar verirken oluşan boşluğu doldurmaktan ibaretti.

Evli oldukları onca yıl zarfında büyük bir ihtimalle annesinin söylediklerinin ancak yüzde üçünü dinlemişti. Ne annesinin ne de Anne'in fikirlerinin onun açısından bir değeri vardı. Dokuz yaşındayken annesinin salona gidip babasıyla yemekten önce konuşmasını istediği zamanları hatırlıyordu. Her ne kadar Anne bunun son derece gereksiz bir çaba olduğunu düşünse de annesi ısrar ederdi.

"Gerçekten tatlım," derdi annesi. "Baban okulda gününün nasıl geçtiğini öğrenmek istiyor."

Anne mükemmel makyajlı, bakımlı saçlı, kocası tarafından tam bir hizmetçi gibi davranılan annesine bakar, "Anne benim kaçıncı sınıfta olduğumu bile bilmiyor ki," derdi.

Aslında bunu böyle pat diye söylediğine pişman olmuştu sonradan. Çünkü bu dürüstlüğü annesini üzmüştü. Kendisi de bir zamanlar öğretmen olmasına karşın şimdi de büyük bir ihtimalle kızının kaçıncı sınıfların dersine girdiğini söyleyemezdi. Müthiş derecede kendini beğenmiş bir insan olan babası yalnızca kendisi adına yapılması gereken şeylerin yapılıp yapılmadığını kontrol etmek için ne yaptığıyla ilgilenirdi.

"Geciktin," dedi. "Yine. Bu geceki bahanen ne?"

"Cinayet soruşturması kapsamında FBI tarafından işe alındım."

Yüzüne hadi oradan der gibi bakıp, "FBI kadınlarla çalışmaz," dedi.

"Evet çalışıyorlar. Baba 1985 yılındayız. Artık seçme ve seçilme hakkımız bile var."

"Ha ha. Çok komik," diye söylendi odanın diğer köşesine doğru yürürken. "Seçme hakkıymış."

Anne konuyu yemek masasında konuşmak üzere ertelemeye karar verip mutfağa yöneldi. "İlaçlarını içtin mi?"

"Elbette içtim. Bunamadım ya. Bana ne yapmam gerektiğini söylemene gerek yok."

"Güzel. Bu durumda önümüzdeki hafta taşınabilirim."

İçinde bugün alması gereken hapların bulunduğu küçük kutuya baktı. Babası yansını bile içmemişti. Şimdi ona neden içmedin diye sorsa büyük bir ihtimalle bir keresinde dermatologunun cildindeki lekeleri temizlemesi için sıra beklerken New England Tıp Dergisindeki bir makale okuduğundan bahsedip, eczacılardan da tüm doktorların üçte birinden de daha fazla bilgi sahibi olduğunu ileri sürecekti.

"Belki bir kız arkadaş bulsan iyi olur," diye seslendi Anne içeri. "Tıpkı eski günlerdeki gibi." Bir yandan da kutuda kalan hapları avucuna döküyordu.

"Neden böyle şeyler söyleyip durduğunu anlamıyorum," diye homurdandı. "Ben çok iyi bir kocaydım."

"Gerçekten mi?" dedi Anne oturma odasına dönerken. "Kime karşı?"

"Sen her zaman anneni tuttun."

"Evet. Ne yazık ki senin ahlaksızlıkla dolu genlerinden hiç nasibimi alamamışım. Yaşamım daha kolay olabilirdi."

"Bitti mi?" diye sordu babası kayıtsızca. "Komşuya *Riziko* izlemeye gideceğim! Ivan'lar çok hoş bir aile."

Anne gözlerini devirdi. "Judith Ivan'dan nefret edersin sen. Salı akşamı ona aptal inek demedin mi?"

"Yüzüne karşı değil."

"Evet, bu durumu çok değiştirir doğrusu. Al," dedi bir avuç dolusu hapla su bardağını uzatırken. "Bunları içmeden seni göndermeyeceğim."

"Neden uğraşıyorsun ki?" diye söylendi. "Ölsem sevinirsin sen."

"Evet, ama baş şüpheli haline gelirim o zaman."

"FBI'daki yeni dostlarının bunu halledeceklerine eminim."

"Aslında yıllık yirmi dolarlık muhteşem bağışlarını iptal ettiğini söylesem çok daha sarsıcı bir olay olurdu."

Babası dönüp sahnede bir Shakespeare eseri sergileyen aktör misali poz alıp, "Evlat nankörlüğü bir zehirli yılan dişinden bile daha keskindir," dedi. Sir Richard bilmem ne.

"Ah, lütfen," dedi Anne hızlıca geri kalan mektup zarflarına bakarken. "Kesinlikle ebeveynime müteşekkirim ben. Sadece sana değilim, hepsi bu."

"Ben gidiyorum," dedi babası küskün bir ifadeyle. Bu Judith Ivan ve yeğeniyle çekiştirecek konu bulduğu anlamına geliyordu. Oturup bir yandan kızının kendisine ne kadar kötü davrandığı anlatacak bir yandan da *Riziko* seyredip, sürekli vır vır ederek herkesin sinirlerini zıplatacaktı.

Anne duş alıp üzerini değiştirmek için hızla odasına yöneldi. Thomas Sığınağı bu gece Karly Vickers için mum ışığı nöbeti ve Lisa Warwick için anma toplantısı düzenliyordu ve Anne de orada olması gerektiğini hissetmişti. Bir yandan da Vince'i orada görme ihtimalinin bu isteğini

kamçıladığını düşünmemeye çalışıyordu. Tıpkı onun tarafından öpülmesinin yarattığı sarsıntıyı düşünmemeye çalıştığı gibi. Adamın kendisini öpmesine o izin vermişti.

Ama bunun nedeni o an için kendini çok zayıf ve savunmasız hissedişiydi. O da öylesine güçlü ve güven vericiydi ki. Ona güvenmek istemişti. Ruhunun en derin, en özel yerlerinde bile duygusal bir yalıtılmışlık yaratarak yaşamıştı uzun süre. Ama o zayıflık anında sırf başka bir ruhu yanında hissedebilmek adına zırhını kısa süreliğine kaldırmıştı.

Banyo aynasında yüzüne bakarken adamın güçlü sesiyle kulağına fısıldayışı aklından çıkmıyordu.

Sorun yok. Bu omuzda çok ağlandı daha önce.

Hüzünle bir başkasından bu sözleri duymaya çok ihtiyaç duyduğu zamanları hatırladı.

Ama artık zaman kaybı haline gelen bu duygusal ruh halinden çıkmak zorundaydı. Yapması gereken şeyler vardı ve kişisel ihtiyaçları öncelikleri arasında değildi.

Thomas Sığmağı yirmili yılların başlarından altmışlara kadar özel bir Katolik kız okulu olarak kullanılmış tek katlı çok sayıda binadan oluşuyordu. Eski İspanyol köşklerini model alarak inşa edilmiş bu binaların ön kısmında büyükçe bir bahçe, fıskiyeli bir havuz ve çiçekler arasında dolaşmaya elveren küçükçe bir taş yol uzanıyordu.

Burası gün ışığında da güzeldi. Ama mum ışığındaki görünümü tam manâsıyla şiirseldi. Mumların yüzlerce titrek ışığı karanlıkta gökyüzüne doğru dans ediyormuş gibi gözüküyordu. Bahçe neredeyse tıklım tıklım doluydu. Franny, Anne'den önce gelip konuşmalara en rahat kulak kabartabileceği bir yerde konuşlanmıştı.

"Bu geceki eğlencem bu," dedi Anne yanına gelir gelmez. "Burada olmak için Miami Vice'tan vazgeçtim."

"Umarım eğlenceni arttırmak için otomobil takip sahnesi gibi bir şey yaşanmaz burada."

"Don Johnson gibi birini görmeye de razıyım. Ya da şu senin Bay Leone'yi," dedi çevreyi daha iyi görebilmek için ayakuçlarında yükselerek.

"Bu arada ormanın içinde onca zaman ne yaptınız, Anne Marie? Yağ satarım bal satarım mı oynadınız?"

"Ya ne demezsin. Mezarın içinde hem de," diye fısıldadı Anne. "Biraz saygılı ol lütfen. Anma toplantısındayız."

"Eğer o İtalyan aygınnı kaçınrsan vajinana şuradaki mumlardan birini sokman gerekir bence."

Birkaç kişi başlarını çevirerek yüzlerine baktı. Anne kolunu tutup, sertçe çimdikleyerek, "Kendine gel!" diye çıkıştı.

"Elini sırtına atışı hoşuma gitti," dedi. "Seni sahipleniyormuş gibi. Ellerinin de çok BÜYÜK olduğunu eklemeliyim."

Anne ona susmasını işaret ederken kendi kendini yüzünün kızarışının tamamen utanmaktan kaynaklandığını ve Vince Leone 'nin kendisine dokunduğu o dakikaları hatırlamakla bir alakası olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Jane Thomas bahçenin ortasında kurulan küçük sahneye çıkıp gelenlere teşekkür etti. Program kısaydı. Önce Lisa Warwick anısına birkaç şiir okundu. Her iki olayla ilgili şu ana kadar meydana gelen gelişmeler izah edildi. Sığmağın yardımcı olanlara ödül vereceği açıklandı. Lisa anısına bağışların kabul edileceği bildirildi. Yerel bir folk şarkıcısı herkesin gözlerini yaşartan bir şarkı söyledi. Ve program sona erdi.

Kalabalıkla birlikte çıkışa yöneldiler. Herkes o öğleden sonra hurdalıkta tespit edilen kalıntılardan bahsediyor, kötülüğün artık Los Angeles'tan kuzeye, bir zamanlar huzur dolu olan kasabalarına göç ettiğine ilişkin yorumlar yapıyordu.

"Bir espresso içmem gerek," dedi Franny kaldırımda ilerlerlerken. "Bu melankoli beni mahvetti."

Tam dönmüşlerdi ki Anne göz ucuyla kendisine doğru yaklaşan kıpkırmızı giysili birini gördü.

Janet Crane adeta freni patlamış bir kamyon misali üzerine doğru geliyordu. Gözlerini de öyle bir açmıştı aradaki mesafeye rağmen gözbebekleri bile gözüküyordu. Dudaklarını öfkeyle gıcırdattığı dişleri gözükecek biçimde büzmüştü.

Anne kalp atışlarının hızlandığını, midesinin ağzına geldiğini hissetti.

"Bayan Navarre," dedi sanki bu kelimeler midesini bulandırıyormuş gibi yüzünü ekşiterek. "Size iki çift lafım var."

Anne güçlükle yutkundu. *Korkunu gösterme.* Kalabalıktan ayrılıp Janet Crane'i beklemeye koyuldu. Bir yandan da umarım hissettiğimden daha soğukkanlı gözüküyorumdur diye düşündü. Kadın aralarında bir adım kadar bir mesafe kalıncaya dek durmadı.

"Bayan Crane..."

"Buna nasıl cüret edersin!" Sesi başkaları tarafından duyulamayacak kadar alçaktı ama ifadesi çığlık çığlığa bağırıyormuşçasına sertti. "Oğlumu kullanmaya nasıl cüret edersin?"

Kendini böylesi bir duruma hazırlamadığından boş bulunan Anne ne yanıt vereceğini bilemiyordu. Zaten suçlu olduğunu düşünüyor, kendini savunmaya hakkı olmadığını hissediyordu.

Korkmuş, incinmiş gibi gözüken ve kendisiyle göz teması kurmamaya çalışan Tommy'ye baktı. Çocuğun bu hali Anne'i annesinin neden olabileceğinden çok daha fazlasıyla sarsmıştı.

Janet Crane'nin söyledikleri Anne'in kulağına sanki tam olarak ayarlanmamış bir radyo istasyonu dinliyormuş gibi geliyordu. Çünkü o sırada diz çöküp Tommy'den af dilemekten başka bir şey geçmiyordu aklından.

"... küçük bir çocuğa babasının bir tür canavar olabileceğini düşündürtmek... Böyle insafsızca... Kocam çevresinde son derece itibar gören biridir. Ne hakla ima olarak bile söylense..."

Anne sanki beden dışı deneyim yaşıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Ya da böyle bir şey yaşıyor olmasını diliyordu. Kıpırdayamıyor, ağzını açıp bir tek kelime bile söyleyemiyordu. Çevrelerinde kendilerini izleyen insanların farkındaydı. Franny de ışığa yakalanmış bir geyik gibi kalakalmıştı.

Sonra soldan bir erkek sesi işitti. Kısık, sert, tanıdık bir ses. "Bir sorun mu var bayanlar?"

Janet Crane'nin gözlerindeki öfkenin silinmesi yalnızca bir saniye sürmüştü. Vince'e adam sanki gökten düşmüş gibi şaşkınlıkla baktı.

"Ah. Ah! Bay Leone," dedi hayretle. Anne kadının beyninin dümenini kırıp bambaşka bir rotaya çevirdiğini net biçimde gözlemlemişti. "Bay Leone. Bu ne hoş bir sürpriz böyle!"

"Eğer buranın bir parçası olacaksam insanların arasına katılmam gerektiğini düşündüm," dedi sakin bir tavırla. "Her şey yolunda mı? Galiba aranızda bir anlaşmazlık var," dedi parmağım şakacı bir tavırla sallayarak.

"Hayır. Hayır!" dedi Janet Crane fazlaca gülümseyerek. "Alakası yok. Her şey yolunda. Bay Leone, bu Anne Navarre. Oak Knoll İlkokulu öğretmenlerinden."

"Aslında biz tanışıyoruz," dedi.

"Ah. Şey. Harika."

Vince, Anne'e bin vatlık o saf gülümseyişiyle baktı.

"Bence de öyle. Aslında bu gece sizi burada görmeyi çok istedim, Bayan Navarre," dedi elini yeniden sırtına yerleştirirken. "Sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Bize müsaade eder misiniz, Bayan Crane?"

Janet, Anne'e yüzünü kaplayan maskenin çatlayıp altındaki canavarımsı bir yaratık suratının çıkmak üzere olduğunu düşündürtecek biçimde duygudan uzak bir ifadeyle gülümsedi.

"Elbette," dedi. "Oğlumla evimize gidiyorduk zaten. İyi akşamlar. Seni gördüğüme sevindim, Anne."

Anne'in sırtından buz gibi ter akıyordu.

"Ah Tanrım," dedi Franny, Jane Crane'nin uzaklaşmasıyla konuşma yeteneğine yeniden kavuşarak. "Galiba ruhunun eritilip emilmesinden kıl payı kurtuldun."

"Bu senin suçun," dedi Anne kızgın ve üzgün bir ifadeyle Vince'e dönerken. "Az önce neler olduğunun farkında mısın? O küçük çocuğun güvenini kaybettim. Bunun benim için anlamını biliyor musun?"

Adam son derece üzgün bir ifadeyle, "Özür dilerim," dedi.

"Dilesen ne olur. Annesi Tommy'yi sınıfımdan alacak," dedi öfkeden yaşaran gözlerini elinin tersiyle silerek. "Ben o çocuğun güvenebileceği

biriydim. Ama annesi onu benden uzaklaştıracak. Peki, çocuk bundan sonra kime güvenecek?"

"Anne..."

"Ben eve gidiyorum," diye açıklayıp, otomobilini park ettiği yere doğru yürümeye koyuldu. O sırada da Janet Crane'nin saklandığı köşeden fırlayıp kalbini yerinden sökeceğini hissediyordu. Ve bu onun suçuydu. Bunun cezasını da çekmeliydi.

"Anne," diye seslendi arkasından yetişen Vince. "Bekle."

"Hayır," dedi Anne kolunu hızla çekip, yavaşlamadan yürümeyi sürdürerek. "Üzgünüm ve sokak ortasında yeni bir gösteri daha yaşamadan eve dönmek istiyorum."

"Düzelteceğim," dedi.

"Düzeltecek misin?" diyerek dönüp yüzüne kuşku dolu bir ifadeyle baktı. "Nasıl düzelteceksin? O küçük çocuğun bana güvenmesini nasıl sağlayacaksın?"

"Sana yine güvenecektir," dedi kendinden emin bir tavırla. "Sana güvenmek istiyor. Sana güvenmeye ihtiyacı var. Annesine güvenemeyeceği de çok açık. Sana dönecektir. Ayrıca sınıfından da ayrılmayacak. Janet Crane'in çaresine bakarım ben."

Anne bir kaşını kaldırıp, "Çaresine bakmak mı?" diye sordu. "Bu bir gangsterin söyleyeceği lafa benzedi."

"Evet, zaten ben Chicago Tuyum. Ama caddenin doğru tarafında olanlardanım."

"Komik olmaya çalışma," diye çıkıştı. "Gülecek durumda değilim."

"Özür dilerim."

"Bu arada Janet Crane'i verdiği karardan caydırmak için ne yapabileceğini sanıyorsun?" diye sordu ellerini kalçalarına koyarak.

"Sanmıyorum yapacağım," dedi. "Janet Crane'nin çok şeyi var. Bu yüzden kaybedebileceği şeylerin sayısı da fazla. Örneğin itibarı. Toplumdaki konumu. Tüm bunları bir muhabirle yapacağım konuşmayla kolayca yerle bir edebilme gücüne sahibim."

Anne'nin kaşları kalktı. Adam ciddiydi. Gerçekten.

"Sana borçluyum," dedi. "Bu arada hiç kimse sevdiğim insanlara böyle davranamaz. Üzerimde kullanabileceği hiçbir gücü olmadığı için bana karşı da koyamayacaktır. Neticede beni tehdit edebilme şansı da yok. Sopa benim elimde ve kullanacağım."

Anne bunu bir anlığına düşündü. Daha önce hiç kimse onu korumak için böylesine hevesli olmamıştı. Üstelik adam hasmını durdurmak için yapacaklarını bir bir anlatıyordu işte. Ve Anne onun söylediklerini yapacağından zerre kadar da kuşku duymuyordu. Kararlılığı adamın yüzünden okunuyor, etrafa müthiş bir güç yayılıyordu. Sopayla vahşi bir aslanı dürtmüş gibi hissetmişti.

"İzin ver seni evine bırakayım," dedi içtenlikle.

"Kendim gidebilecek durumdayım," dedi Anne.

"Ben de bunun farkındayım," dedi siyah gözlerinin üzerindeki kaşlarını indirerek. "Sadece seni evinde görünce kendimi daha rahat hissedeceğim. Üzgünsün. Çevrene dikkat etmiyorsun. Ayrıca seri katil hâlâ elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Kabalığımı bağışla ama bir öğrencinle ilişkinin içine sıçtım. En azından bu gece güvenliğini sağlamama izin ver de içim biraz rahat etsin. Tamam mı?"

Neden izin verdiğini kendi de anlayamasa da Anne aracının anahtarını Vince'e uzattı.

Anne büyüdüğü zanaatçı tarzı taş ve siyaha boyanmış ahşapla inşa edilmiş evinin önüne park etti. Ön kapı sarı, yumuşak bir ışıkla aydınlatılıyordu. Eve doğru uzanan küçük yolun kenarları da güllerle doluydu ve her biri ay ışığında bembeyaz parıldıyordu.

Vince, Anne'in peşi sıra basamakları çıkarken daracık kotuna hayranlıkla bakıp, "Burada tek başına mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Babamla. Birinin ona bakması gerek."

"Doğru. Sağlığının kötü olduğunu söylemiştin. Nesi var?"

"Kalbi rahatsız," dedi. "Hem gerçek hem de mecazi anlamıyla."

"Kaç yaşında?"

"Yetmiş dokuz," dedi ön kapıyı açıp Vince'in önünden içeri girerken. Başını kaldırıp Vince'e bakınca adamın yüzündeki şaşkınlığı fark edip, "Babam çapkın bir İngilizce profesörüydü. Annem de ondan çok ama çok genç bir öğrencisi."

Vince çenesini kapalı tuttu. Ama babasının kırk dokuz yerine yetmiş dokuz yaşında olduğuna sevinmesi gerekiyordu. Anne karanlık hole doğru yürümeye başlayınca Vince kibarca kolundan tuttu.

"Hey, tatlım. Karanlık koridorlara dalmamalısın böyle," diye uyardı. "Bütün kapıların pencerelerin kilitli mi?"

"Bu hafta olanlardan soma elbette."

Vince holün ışığını yaktı. "Çok dikkatli olman gerek. Katilin kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ama şu an nezarette oturan adam olmadığı kesin. Katil çok iyi tanıdığın biri olabilir."

"Bunu hayal bile edemiyorum."

"Zaten katil de buna güvenir. Ortalıkta hiç kimsenin kendisinden şüphelenmeyeceğini bilerek rahatlıkla dolaşabilmesi de bundandır."

"Çok sinir bozucu," dedi Anne. Başını kaldırıp güzel gözleriyle adama baktığında içinden geçeni büyük bir açıklıkla söylediği anlaşılıyordu.

"Ama bunu bilmen bilememenden iyi. Kurban profiline uymuyorsun aslında. Kurbanlarla aynı yaştasın ve Tanrı biliyor ya çok da güzelsin," dedi işaret parmağının ucuyla kadının minik burnunun ucuna dokunurken. "Fakat Thomas Sığınağı'yla bir bağlantın yok. Ancak elimde bir kristal kürem de yok. Bir şekilde senin kurban profiline uyuyor olduğuna karar verebilir."

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldadı.

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum, tatlım. Eğer sana garip gelen bir durumla karşılaşırsan, hatta adını bile koyamasan da sana değişik gelen bir şey olursa hemen oradan uzaklaşıp beni ara. Gece veya gündüz. Ya da şerifin ofisini arayıp Mendez'i iste. Tamam mı?"

Anne ciddi bir ifadeyle başını sallayıp yüzüne baktı. Adamın bakışları alt dudağında normalden biraz daha uzun süre sabitlenmişti. O da Vince'in dudaklarının tadını hâlâ hissediyordu. Aralarındaki elektrik neredeyse elle tutulacak derecede yoğundu. Bu yüzden biraz tedirgin oldu.

"Sana turistik bir gezi yaptırayım," dedi biraz nefessiz kalmış olsa da kendini zorlayarak. Ve holde ilerlemeye koyuldu.

Birinci katta küçük bir kütüphane/ofise girdiler. Eski, büyük, maun renkli bir masa ve deri koltuklarla burası erkeksi bir görünüme sahipti. Tavana dek yükselen rafların kitaplarla dolu olduğu ofis babasının çalışma odasıydı. Vince hepsinin kilitli olduğuna emin olmak için pencereleri teker teker kontrol etti.

Holün sonundaki odanın kapalı kapısının altından sarımsı bir ışık göze çarpıyordu. Babasının yatak odası.

Anne kapıyı tıklayıp, açtı. "Ben geldim."

Babası üzerinde kahverengi pijamalarıyla kitap okuyordu. Yatağının yanındaki oksijen tüpünden çıkan ince hortum burun deliğine kadar uzanıyordu. Başını kaldırıp kızına bir an için bile bakmadı ama belli belirsiz homurdanarak varlığından haberdar olduğunu belli etti.

"İlaçlarını aldın mı?"

Boğazından her anlama gelebilecek bir ses çıkarttı.

"Bak eğer almadıysan yanımda seni buna zorlayacak bir FBI ajanı getirdim."

Bu sözler bile adamdan bir karşılık bulmamıştı. Anne kapıyı kapatıp gözlerini devirerek, "Sevgimiz etkileyici değil mi?" dedi.

Bunu Vince'e, Anne'in babasının kendisine karşı bir şey hissedip hissetmediğine çok uzun zamandan beri aldırmadığını düşündürtecek derecede alaycı bir tonla söylemişti.

"Konuşmasında bir sorun mu var?" diye sordu girişe dönerlerken.

"Hayır," dedi. "Sadece gıcıklığından."

"Ah."

Buna rağmen eğitimini ve istediği alanda çalışma imkanlarını bırakıp eve, ona bakmaya gelmişti. Annesi ölünce. Yemekte söyledikleri ve bu akşam kendi gözleriyle gördüklerinden sonra Vince için parçaları birleştirmek o kadar da zor değildi. Eve dönmüştü. Çünkü bunu yapmasını ondan annesi istemişti. Anne babasına karşı hissettiklerine rağmen bu sözünü tutacak karakterde biriydi.

"Sence korkunç bir evlat mıyım?" diye sordu.

"Hayır. Tam tersine şimdi senin fevkalade bir evlat olduğunu düşünüyordum."

Bu sözlerden rahatsız olarak bakışlarını kaçırdı. "Lanet olsun, ona evde bir katil görüp görmediğini sormayı unuttum."

"O benim işim ama" dedi Vince.

Anne daha soma Vince'e evin geri kalanını da gezdirdi. Yatak odasına geldiklerindeyse bir an için duraksadı.

"Benimle içeri girmeye korkuyor musun?" diye takıldı Vince kapının eşiğinde dururken.

"Hayır! Elbette korkmuyorum," diye öfkelendi Anne.

Onun bu şekilde kızışını izlemek hoşuna gidiyordu. Bu hareketleri ona kızgın, sırtını kamburlaştmp tıslayan bir kediyi andırıyordu.

İyice eğilip kulağına, "Söz veriyorum tam bir beyefendi gibi davranacağım," diye fısıldadı.

Başını sallayıp, içini çeken Anne kapıyı açtı.

Oda derli topluydu ve kadınsı bir havası olmasına karşın kesinlikle çok cafcaflı değildi. Vince içerde biraz daha vakit geçirip, odayla bütünleşmeyi, kadının her tarafa sinmiş varlığının tadım çıkarmayı istedi ama Anne buna izin vermeyecekti. Daha ağzım açıp tek kelime etmesine fırsat bile vermeden dönüp merdivenlerden aşağı inmeye koyuldu.

"Görünüşe bakılırsa eviniz temiz efendim," dedi peşinden inerken.

"Çok rahatlatıcı," dedi Anne mutfağa doğru yönelerek. "İyi bir ev sahibi değilim galiba. Bu gece öldürülmeyeceğimi garanti altına aldığın için sana en azından bir içecek ikram edebilirim. Ne alırsın? Şarap? Çay? Arsenik de var ama onu babamın doğum gününe saklıyorum."

"Biraz şarap fena olmaz," dedi Vince.

"Soğutulmuş bir şeyim yok ama bölgedeki bir bağın üretimi güzel bir cabernet şarabım var."

Vince mutlulukla gülümseyerek, "California'yı seviyorum," dedi.

Şişenin mantarını hünerli hareketlerle açıp, kadehleri doldurdu.

"Arka taraftaki sundurmanın manzarası çok hoşuma gitti," dedi kadehine uzanırken.

Anne, "Güvende olur muyuz?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak. Sonra da neredeyse kur yaparmış gibi davrandım diye düşündü. Acaba bunun farkında mı diye meraklandı.

"Benimlesin," dedi Vince. "Silahım da var."

Hafifçe gülümseyerek, "Bir kız daha ne ister ki?" dedi.

Arka sundurma öndekinin neredeyse aynıydı ama burası kalın, çiçekli yastıklarla desteklenmiş hasır bir kanepe, küçük bir sehpa, iki koltuk ve saksıdaki çiçeklerle daha şirindi.

Anne kanepenin loş köşesine yerleşti. Vince de ona bol yer bırakıp diğer köşeye oturdu.

"Janet Crane'e, eğer buranın bir parçası olacaksam insanların arasına katılmam gerektiğini düşündüm derken ne demek istedin?" diye sordu.

"Benim buraya taşınmayı düşünen bir işadamı olduğumu sanıyor," diye açıkladı. "Bugün bana bir yer gösterdi."

"Seni görünce o kadar mutlu olmasının nedeni şimdi anlaşılıyor."

"Yani sadece paramın peşinde mi? Çok incindim."

"Seni yuvasına götürüp baş aşağı sallandırdıktan sonra yumurtalarını içine yerleştirmediği için şanslısın."

Vince gülerek, "Tam bir örnek vaka," dedi.

"Aslında ben o şekilde tanımlayamıyorum ya neyse." Şarabından bir yudum alıp ciddileşti. "Burada neler oluyor, Vince? Geçen hafta hayal kasabasında yaşıyor gibiydik. Şimdiyse iki katilin cirit attığı bir yerdeyiz."

"Öyle gözüküyor."

Anne başını iki yana salladı. "Burada böyle şeyler olmazdı."

"Hayır, oluyor, tatlım," dedi uzanıp usulca saçlarını okşayarak. Saçları tıpkı ipek gibiydi. "Her yerde oluyor böyle şeyler."

"Sanki yıllarca harika bir mücevher kutusunun saklı olduğunu sandığım bir bahçeye bakıyormuşum da aniden yılanlarla sarılı bir yerde olduğumu fark etmişim gibi geliyor."

"Bu da geçer," dedi Vince. "Olaylar çözülür ve kapanır. Hâlâ iyi adamların sayısı kötülerden fazla."

Gülümsedi. Ama bu mutlu bir gülümseyiş değildi. Sonra kadehini elinde hafifçe sallayıp içindeki şarabın dalgalanmasını izledi. Şarap sarı ışıkta yakut gibi parıldıyordu.

"Aynı şeyi Tommy'ye ben söyledim. Bu da geçer."

Vince ona biraz sokuldu. Omzuna onu rahatlatacak şekilde dokunacak kadar. "Onu yeniden kazanacaksın, Anne. Böyle bir anneyle güvenilir bir aile ortamı bulması imkansız. Sana ihtiyacı var."

Başını salladı ama ikna olmamıştı. Ancak bu konuda artık konuşmak istemiyordu. Çünkü düşündükçe yeniden hüzünleniyor, kendini savunmasız hissediyordu. Vince onun duygularını evi gibi derli toplu tutmaya çalışan biri olduğunu tahmin ediyordu. Bunun nedeni büyük bir ihtimalle yetiştiği aile ortamından kaynaklanıyordu ve bu da Tommy Crane'le olan duygusal

bağını açıklıyordu. O küçük çocuğu kendi küçüklüğündeki gözlerle görüyordu.

Onun kendini küçük, yalnız bir kız gibi hissediyor olabileceği düşüncesi Vince'i Anne'e biraz daha yaklaştırıp, kollarına alarak güvende olduğunu hissettirme arzusuyla doldurmuştu.

Anne gözünün ucuyla ona bakıp, "Biraz da sen anlat bakalım," dedi. "Hakkında tek bildiğim FBI'da çalışıyor oluşun. Onun dışında tertemiz misin?"

Güldü. "Ben mi? Ben Chicago Tu eski bir polisim. Çok kalabalık, gürültücü bir İtalyan ailede büyüdüm. Eski karımdan iki kızım var. Amy ve Emily."

"Kaç yaşındalar?"

"15 ve 17." Sanki büyük bir sır verecekmiş gibi biraz daha yaklaştı. "Ve ben de 48 yaşındayım ama bunun bir önemi yok."

Sundurmanın loş ışığında bile Vince kadının yüzünün kızardığını ve gergin bir şekilde güldüğünü görebilmişti. "Ben de 28 yaşındayım ve seninle daha dün tanıştım."

"Evet. Ve yarın ikimizden biri bir otobüsün altında kalabilir. Hayatın neler getireceği belli olmaz tatlım. Her günü son günümüzmüş gibi yaşamalıyız."

Sanki az önce söylediklerinin onaya ihtiyacı varmış gibi başına korkunç bir ağrı girdi. Beyni kısa devre yapmış gibiydi. Nefes bile alamayacak hale gelmiş, eğilip başını ellerinin arasına almak zorunda kalmıştı.

Anne hemen yanına sokulup elini sırtına koyarak," İyi misin?" diye sordu. "Vince? Ne oldu?"

"Baş ağrısı," dedi zorlukla. "Vay canına."

"Yapabileceğim bir şey var mı? Buz torbası? Aspirin?"

"Birazdan geçer."

Zorlukla nefes alıp, yutkunmaya birazdan başlayacağına emin olduğu mide bulantısını geciktirmeye çalışarak bir sonraki ağrı dalgasına hazırlanmaya çalışıyordu. Mermiye lanet olsun. Zamanlamasına da.

"İyi görünmüyorsun."

"Bir dakika müsaade et," dedi elini saçlarının arasına sokup başına masaj yaparak sakinleşmeye çalışırken.

"Migren mi?" diye sordu Anne endişeyle. "Kırmızı şarap içmemeliydin."

"Kurşun," dedi Vince ağrının azalışıyla biraz daha rahatlayarak. Ama tüm gücü bir anda tükenmiş gibiydi. Sırtını yastıklara dayayarak Anne'e döndü.

Kadın yüzünde müthiş bir şaşkınlıkla bakakalmıştı. "Anlamadım?"

"Kurşun," diye yineledi. "Geçen kış ben de suç istatistiklerine geçtim. Bir ayyaş beni soymaya çalışırken başımdan vurdu."

"Aman Tanrım!"

"Kurşunun çoğu içeride kaldı. Ama beynimin hiç kullanmadığım bölümünde olduğu için şanslıyım."

"Kafanda bir kurşun var," dedi sanki bunu kendi ağzıyla söyleyince daha mantıklı gelecekmiş gibi. "Bu nasıl olabilir ki? Ölmüş olman gerekmez miydi?"

"Evet, öyle," dedi. "Ama ölmedim. Mezarı boylamak yerine baş ağrılarıyla boğuşmak zorunda kaldığım bir hayata turundum."

"Çıkartamıyorlar mı?"

"Komaya girmeme engel olamayacakları için yapamıyorlar."

"İyi de kurşun orada nelere yol açacak?"

Omuz silkti. "Bilmem. Senin de tahmin edebileceğin gibi üzerinde çalışacak fazla denek yok. Şimdilik yalnızca bu ağnlar var. Başlıyor ve bitiyor. Tahammül edemeyeceğim bir şey değil. Asıl önemli olan hayatımın aslında o gece sona ermiş olabileceği gerçeği.

"O andan itibaren çok farklı biri oldum. Şimdi yalnızca istediğim şeylerle ilgilenip, istediğim şeyleri yapmaya çabalıyorum. Yarın olmayabilir. Şu an var ve ben de tadını çıkartıyorum.

"Yıllarca işten başka şey düşünmeden yaşadım. İşimi sevmiyor değilim ama bu sırada daha sonra yaparım diye aslında ertelememem gereken çok

şeyi sonra bıraktım. İşte buna çok pişmanım," diye itiraf etti. "Yuvam yıkıldı. Kızlarıma en fazla uzak amcaları kadar yakınım. Hiç babalık yapamadım.

"Artık öyle yaşamayacağım. Sen de örnek almalısın beni," dedi. "Benim yaşıma gelmen için önünde daha yirmi yıl var. Birçok hatadan yol yakınken dönebilirsin."

Anne bir ayağını altına almış onu dinliyordu. Akşam serinliğine karşı yanına kalın bir hırka almıştı. Bakışları buluştuğunda, ona hüzünle bakıp hırkasını giydi.

"Annem öldüğünde kırk altısındaydı," dedi sessizce. "Onun bu kadar çabuk gideceğini hiç düşünmemiştim. Hep babamın ondan önce öleceğini, onunla uzun hem de çok uzun yıllar birlikte olacağımı kurmuştum. Düğünüme gelecek, çocuklarımla, benimle birlikte... Ama birden öldü. Pat diye."

"Hayat genelde bizim planlarımızı dikkate almaz," dedi Vince.

Birbirlerine dokunmuyor olmalarına karşın Anne'nin yüreğindeki sızlamayı hissedebiliyordu. Uzanıp, "Gel buraya," diye mırıldandı.

Anne de büyük bir istekle sokuldu. Ona sokulmak istediği için yapmıştı bunu duygularından kaçmak için değil. Vince onu kollarına alıp, dudaklarını dudaklarına değdirdi. Soma da rahatlatmak, hüzün dolu anılardan uzaklaştırmak ve yüreğinin yalnız köşesini doldurmak için istekle öpmeye başladı.

Önce yavaşça sonra dilindeki şarabın tadını alarak sertçe öpüyor, Anne'nin duygularını adeta içine çekiyordu. O da Vince'le adeta bütünleşmiş, kendi isteğiyle teslim olmuş, vermek istediği şeyi seve seve almaya ve karşılığını da vermeye hazırlamıştı kendini.

Yavaş yavaş tüm düşünceler kaybolup yerini derin bir arzuya bırakmaya başladı.

Vince önce saçlarını okşadı sonra da o büyük elini yanaklarında, boynunda gezdirdi. Dudakları aynı yolu izlemeye başladığındaysa Anne'nin nefesi kesilmişti.

Hırkasını aralayıp, bluzunun düğmelerini birer birer açmaya koyuldu. Eli göğsünü kavradığında inledi. Başparmağıyla göğüs ucunu okşamaya

başladığındaysa inleyişleri arttı.

Anne kalçalarını kaldırarak kotunu çıkarmasına yardımcı olurken bir yandan da adamın adını mırıldanıyordu. Sonra Vince yavaşça bacaklarını aralayıp, kadınlığını öpmeye koyuldu. Anne ellerini adamın saçlarında dolaştırıyordu. Sonra da adamın dudaklarına sinen kendi tadına bakmak için onu yukarı çekti.

Vince ceketinden, tabancasından, giysilerinden kurtulurken ondan bir an için bile uzaklaşmamıştı. Tenlerinin birbirine değmesini istiyor, arzudan başka bir şey düşünmüyordu. Tamamen soyununca Anne uzanıp onu kendine doğru çekti. O an Vince şu an ölsem gam yemem diye düşünüyordu.

Zaman zaman yavaşça genellikle de arkalarından atlı kovalıyormuş gibi seviştiler ama her an dudaklarından inlemelerle mırıldanmalar eksik olmamıştı. Gözleri de adeta birbirlerine kenetlenmiş gibiydi. Bedenleri birlikte hareket ediyor, yükseliyor alçalıyordu. Anne daracıktı, sıcaktı ve de sırılsıklamdı. İçine iyice girdi. Sonra birlikte zirveye çıkülar. O anda tüm gerçeklikten sıyrılmışlardı adeta.

Sonra yan yana uzanıp, ter içinde birbirlerine dokunup, sevgiyle bakışarak, tatlı tatlı öpüşmeye devam ettiler. Vince acaba Anne daha iki gün önce tanışmıyor olduğumuzu hatırlıyor ve pişmanlık hissediyor mu diye endişeleniyordu. Ama Anne pişman filan değildi. Vince de.

Belki de bu derece düşüncesizce hareket etmesine başındaki kurşun neden olmuştu. Bir yıl önce olsa belki de bu kadar hızlı davranmazdı. Ama zerre kadar pişmanlık duymuyordu. Çok uzun zamandan beri bu derece tatmin edici bu derece iyi ki yaptım diyebileceği başka bir şey yaşamamıştı.

Anne'nin saçları darmadağınık olmuştu. Vince yüzüne düşen saçlarını toplayıp, usulca öptü. O da uzanıp adamın yanağını okşadı. Küçük ayağıyla da adamın bacağını usul usul okşuyordu.

"İşte bu çok uygunsuz bir hareket oldu," diye fısıldadı gözleri parıldayarak. Soma gülüp yeniden öpüştüler.

"Çok güzelsin Anne," diye fısıldadı. "Ve çok da özelsin."

Bir şeyler daha söylemek istiyordu ama çağrı cihazının alarmı dikkatini dağıttı.

İçinden küfrü basıp kanepenin yanındaki ceketine uzandı. Cebinden çıkardığı çağrı cihazının ekranına bakınca bir kez daha küfretti.

"Mendez." Dönüp, yatmaya devam eden Anne'e bakarak iç çekti. "Özür dilerim tatlım. Bu önemli."

"Sorun yok."

"Hayır, var," diye söylendi. "Sabaha kadar sana sarılmak, seninle yeniden sevişmek istiyorum. Defalarca."

Ona seksi ve buram buram dişilik kokan bir ifadeyle gülümsedi. Bu tavrı Vince'in yeniden tahrik olmasına neden olmuştu.

Çağrı cihazı yeniden çaldı.

"Görev çağıyor," dedi Anne.

"Telefonunu kullanabilir miyim?"

"Mutfakta."

İsteksizce doğrulup, giysilerine uzandı. Anne de kalkıp hırkasını üzerine geçirip, çıplak bacaklarına çekti. Sonra da saçlarını kulaklarının arkasında toplayıp, Vince'e adamın kalp atışlarını hızlandıracak bir ifadeyle baktı. Çağrı cihazını komşunun bahçesine fırlatıp atmaya niyetleniyordu ki cihaz bir kez daha çaldı.

Mutfağa gidip telefonu buldu ve Mendez'i aradı.

"Ne?" dedi selamlaşmaya filan lüzum görmeden.

"Bir şeye engel mi oldum?"

"Umarım önemlidir."

"Önemli," dedi Mendez. "Oxnard emniyetinden az önce bir teleks aldım. Julie Paulson'un fahişelikten son tutuklanışıyla ilgili bilgilere ulaşmışlar. Bil bakalım ağa kim takıldı?"

"Kim?"

"Peter Crane."

47

Yolun karşısındaki zakkum ağaçlarının arasından izlemişti. Durduğunoktadanarkasundurmayıçoknetbiçimde görebiliyordu. Nerede oturduklarını görmüştü. Her şeyi görmüştü.

Öpüşmelerini izledi. Adamın onun pantolonunu indirişini, bacakların arasına girip orasını yaladığını görmüştü. Sonra adam da giysilerini çıkartıp üzerine eğilerek onu becermişti.

Ona izin vermişti. İstediği her şeyi yapmasına müsaade etmişti. Üstelik bu hoşuna da gitmişti. Durduğu yerden çıkardığı sesleri duymuştu.

Oysa onu kusursuz sanıyordu. Kusursuz bir öğretmen. Kusursuz bir örnek. Kusursuz bir kadın. Meğer sıradan bir orospudan başka bir şey değilmiş...

48

"Biri bunları açıklamalı," dedi Mendez, Vince araca bindiğinde.

"Doğru. Doktor Crane'nin yerinde olmak istemezdim."

Mendez ona yan gözle bakıp, "Dişçiden bahsetmiyorum ben," dedi.

Leone bir an için kaşlarını çatsa da göz teması kurmamaya çalıştı. En azından bu kadar mahcubiyet sergileyecek bir zarafeti vardı.

"Mesela otomobilin olmadan buraya nasıl geldin?" diye sordu Anne Navarre'nin evinin önünden hareket ederlerken. "Ayrıca neden üç kez aradıktan soma dönebildin bana?"

"Bayan Navarre'ye anma toplantısının çıkışında rastladım. Ayrıca bu seni hiç ilgilendirmez," dedi Vince kibirli bir ifadeyle sırıtarak.

Mendez inler gibi bir sesle, "Zaten bilmek de istemiyorum," dedi.

"Bir beyefendi yaptıklarını anlatmaz evlat."

"Yaptın ha," diye söylendi Mendez. Lanet olası ne kadar hızlı hareket etmiş. Anne Navarre'yi ısıya duyarlı bir füze gibi vurup yatağa atmıştı. O da bayıla bayıla teslim olmuştu anlaşılan. "Sen bir köpeksin."

"Hayır," dedi son derece ciddi bir ifadeyle. Ancak yüz ifadesinden sabrının taşmak üzere olduğu anlaşılıyordu. "Hayır."

Mendez kaşlarını kaldırdı. "Tamam."

"Bana dişçiyi anlat."

"Söylediğim gibi teleks gelince Oxnard Emniyetini, arayıp oradaki dedektiflerden biriyle konuştum. Uyuşturucu satıcılarıyla fahişelere karşı bir dizi operasyon düzenlemişler. 83 sonbaharında. Buraya kadar öyle aman aman bir şey yok. Hepsini alıp nezarete atarsın ya öyle bir şey işte."

"Paulson'u Crane'e mi muayene ettirmişler?

"İşin ilginç tarafı da bu ya. Hayır. Crane gözaltına alınan erkeklerin, Paulson da hayat kadınlarının arasındaymış. Sabaha kadar nezarette kalmış sonra da kefaletle serbest bırakılmış. Daha sonra mahkemeye de gelmemiş, herhangi bir savunma da yollamamış. Ve cezasını ödemiş."

"Dedektif onu hatırladı mı?"

"Crane yakaladıkları arasında sürekli sızlanıp ağlayarak polislere kendisini serbest bırakmaları için yalvaran tek kişiymiş."

"Bu durumda o ilk yakalanışı değil."

"Sabıka kaydım istedim. Göreceğiz."

"Kaç kişiyi tutuklamışlar o baskında?"

"Yirmi beş. Festival gibi bir şey varmış. Belki de hep birlikte Oxnard'da yaramazlık yapmaya giden bir gruptular. Kim bilir?"

"Orası ne kadar uzakta?"

"Otuz beş, kırk dakik kadar. 101. yolun trafiğine bağlı."

"Senin yetki alanın içinde değil."

"Hayır. Ventura Eyaleti orası."

"Peki bu tutuklamalar Paulson cinayetinden ne kadar zaman önce gerçekleşmiş?"

"Yedi ay. Soma Paulson son altı haftasını Thomas Sığınağı'nda geçirmiş. Sorunlarından çok çabuk kurtulmuş. Zaten bu yüzden bağlantıları tespit etmekte bu kadar zorlandık ya."

"Crane başka bir eyalete eğlenmeye gidiyor," diye akıl yürütmeye koyuldu Vince. "İyi de buradan bir yere varılmaz. Oxnard'da tutuklananlardan biri yalnızca. Sonra fahişe buraya gelmiş ve Thomas Sığınağı'nda görülmüş. Hepsi bu."

"Şantaj olabilir mi?" diye sordu Mendez.

"Belki. Belki de Ventura eyaletindeki kayıp vakalarına ve çözümlenmemiş cinayet davalarına bir bakmak gerekecek. İkinci cinayet de başka bir bölgede gerçekleşmişti, değil mi?"

"Evet. Biraz daha doğuda."

Crane'in evinin önünde durdular. Kaldırımda park etmiş otomobil olmamasına karşın giriş katın pencerelerinde ışık göze çarpıyordu. Evde biri vardı.

"Bir süre önce Hicks arayıp Doktor Crane' le görüşmek istedi," dedi. "Janet Crane kocasının evde olmadığını, geç saate kadar döneceğini de sanmadığını söyledi."

"Güzel," dedi Vince otomobilden inerken. "Hatta çok güzel. Bayan Crane'e söylemek istediğim iki çift lafım var."

"Senin için ambulans çağırayım mı yoksa biraz bekleyeyim mi?" diye sordu Mendez.

"Meraklanma evlat. Dur da sana Janet Crane'le nasıl başa çıkılacağını göstereyim."

"İyi ki sen varsın," dedi Mendez eve doğru yürümeye koyuldukları sırada.

"Arkamdan gel," dedi Vince. "Kapıyı açar açmaz seni görmesini istemiyorum. Şu andan itibaren ne dersem onu yap."

Vince, Crane'lerin ön kapısına gidip zili çaldı. Güzel ev. Bay ve Bayan California bu evde oturuyorlar. Mükemmel bir evde yaşayan, mükemmel işleri, mükemmel bir çocukları olan, mükemmel güneş yanığı tenli, mükemmel gülüşlü, mükemmel bir çift. Ama sadece görünüşte. Ancak yıllar Vince'e bu derece mükemmel şeylerin arkasında o kadar da güzel bir yapı olmayabileceğini öğretmişti.

Janet Crane iç kapıdan baktı. Yüz ifadesi göz açıp kapayıncaya dek öfkeden karşısındakini gördüğüne sevinen insanların neşeli haline bürünmüştü. Sınırda gezen kişiliklere hoş geldiniz, diye düşündü Vince.

"Bay Leone!" dedi kapıyı açarken. Biraz şaşırmıştı ve bu hali şu an yüzüne yerleştirmeye çalıştığı ifadeye pek uymuyordu. Nerede oturduğunu nereden biliyordu ki? Neden bu kadar geç bir saatte evine gelmişti? "Bu ne sürpriz!"

Vince gülümseyerek, "Bayan Crane sizi bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bizim soracak birkaç sorumuz var."

"Bizim?"

Arkasındaki Mendez'i görebilsin diye kenara çekildi. Kadın şimdi düşmanın kokusunu almış gibiydi. Yüzündeki gülümseme silinmeye başladı.

"Dedektif." Bir ona bir Vince'e bakıp, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Şey, sanırım küçük bir itirafta bulunmam gerek," diye başladı Vince tatlı tatlı gülümsemeyi sürdürerek. "Ama bunu kapının önünde ayakta yapmamayı tercih ederim. Tabii siz de komşularınızın gecenin on birinde kapınızda iki adamla konuştuğunuzu görmelerini istemezsiniz, değil mi?"

Kadın biraz duraksadı ama Vince hareketlenince kenara çekildi ve o da içeri daldı. Mendez de hemen arkasındaydı.

Üzerindeki o güç simgesi gibi giydiği kırmızı elbiseyi çıkarmış yerine pembe eşofman takımlarını giymişti ama makyajı da saçları da hâlâ bozulmamıştı.

"Biraz kafam karıştı, Bay Leone. Neden evime dedektif getirme gereği duydunuz?"

Vince başım öne eğerek suçluluk duyuyormuş gibi davranıp, "İşte itiraf da bu noktada başlıyor," dedi. "Maalesef size bugün çok da dürüst davranmadım."

Kadının nefreti her geçen dakika büyüyordu. Kendisiyle oyun oynanması asla müsamaha gösterebileceği bir şey değildi.

"Ben buraya gezmeye gelmedim," diye başladı. "İş için buradayım."

Cebinden kimliğini çıkartıp bakması için uzattı. Kadın ifadesiz bakışlarla bakıp hiçbir şey söylemedi.

"FBI'damm," dedi Vince. "Soruşturmanın işleyişine yardımcı olmak için geldim."

"Benden ne istiyorsunuz ki peki?" diye sordu kollarını kavuştururken.

"Sadece birkaç soru soracağız," diyerek rahatlatmaya çalıştı.

"Ne hakkında?"

"Kocanız evde mi efendim?" diye sordu Mendez.

"Şu an yok. Neden?"

"Nerede olduğunu biliyor musunuz acaba? Ona da birkaç sorumuz olacak da."

"Kağıt oynuyor. Cuma akşamları arkadaşlarıyla kağıt oynamaya gider."

Yalan diye düşündü Vince. Bunu hem kadının vücut dilinden hem de aynı şeyi iki kez tekrarlayışından anlamıştı. Sanki tekrarlayınca daha inandıncı olacakmış gibi.

"Kimlerle oynuyor?" diye sordu kalemini ve defterini çıkartırken.

"Arkadaşlarıyla. Golf oynadığı adamlar işte. Kim olduklarını bilmiyorum."

Vince bir kaşını kaldırarak, "Kocanızın arkadaşlarını bilmiyor musunuz?" diye sordu.

"Hepsini değil," dedi kadın kendini savunmaya çalışır gibi. "Ben kağıt oynamam. Aynca golf oynamaya ayıracak vaktim de yok. Bunlar PeterTn hobileri ve Peter'm arkadaşları."

"Ama en azından onlarla tanışmış olmalısınız," dedi. "Kağıt oynamaya buraya gelmediler mi hiç? Bu sırada onlara bir şeyler ikram etmediniz mi mesela?"

Şimdi iyice öfkelenmişti. Gözlerini kısarak, "Ben barmen veya garson filan değilim," dedi. "PeterTn arkadaşları gelince işi gücü bırakıp onlara hizmet etmek için eve koşmuyorum."

Mendez başını eğip hiçbir şey söylemeden kadının söylediklerini not almaya koyulmuştu.

"Sizin de kendi hobileriniz olmalı," dedi Vince. "Bence bu çok sağlıklı bir şey. Çiftler her şeyi birlikte yapmak zorunda değiller."

"Burada birçok kurum ve dernek adına çalışmalar yürütüyorum," dedi. "Hobilere ayıracak vaktim yok."

Vince kaşlarını çattı. "Sadece iş. Sıfır eğlence..."

"Bana bu soruları neden sorduğunuzu anlamıyorum," dedi şaşkın bir tavırla. Artık ses tonu değişmeye, sesi daha bir cırtlak çıkmaya başlamıştı. "Nezarette bir şüpheli olduğunu duydum."

"Soruşturmayla ilgili konuşma yetkim yok, Bayan Crane," dedi Vince.

"Size nasıl yardımcı olabileceğimi anlayamadım."

"Kocanız ekimin üçüne gelen perşembe akşamı neredeydi?" diye sordu.

"Buradaydı. Perşembeleri oğlumuzla televizyon izlerler."

"Evet, Cosby Ailesi'ni, biliyoruz," dedi Vince. "Oğlunuz öğretmeni Bayan Navarre'ye söylemiş bunu."

"Onun Tommy'ye bu tür sorular sormaya yetkisi yok," dedi kadın giderek sinirlendiğini ifade eden bir ses tonuyla. "Oğlum çok üzüldü."

"Neden üzüldü ki, Bayan Crane?" diye sordu Vince. "Bu bana çok masumca bir soru gibi geldi. Oğlunuz neden başka bir şey düşünsün ki? Ben orada değilim ama Bayan Navarre'nin Tommy'ye babasının seri katil olup olmadığını sorduğunu hiç sanmıyorum."

"Sorduğu günün şu kızın kaybolduğu tarihe denk geldiğini anlamış. Oğlum zeki bir çocuktur."

"Bence de çok zeki olmalı," dedi Vince. "Hatta onu FBI'a almak için şimdiden hazırlıklara başlasak iyi olur. Çünkü on yaşındaki bir çocuğun mantık işleyişine göre sorulan o sorudan bu noktaya ulaşabilmesi büyük bir başarı. Peki, Karly Vickers'ın kaybolduğunu filan nereden biliyor ki?"

"Gazetede okumuş."

"Beşinci sınıfa giden oğlunuz akşamları oturup gazete mi okuyor?"

"Babası okurken görmüş."

"Kocanızın bu tür olaylara karşı bir ilgisi var mıdır?"

"Kasabadaki herkes kadar."

"Konuyla ilgili kupürleri biriktiriyor mu?"

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Kocanız Bayan Vickers'ı o gün gören son kişi," dedi Mendez. "Bunun farkında mısınız, Bayan Crane?"

"Evet. Ama bu onu suçlu yapmaz ki."

"Ve siz onun o gece evde olup olmadığım hatırlayamıyorsunuz."

Ters ters bakıp, "Size evde olduğunu söyledim."

"Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde evden çıkıp çıkmadığını hatırlamıyorsunuz."

"Hayır. Çıkmadığına eminim," dedi. "Peter akşamları pek dışarı çıkmaz."

"Tabii golf ve kağıt oynamak için tanımadığınız insanlarla nerede olduğuna dair hiçbir fikrinizin olmadığı yerlere gitmesi hariç," dedi Vince giderek sertleşen bir ses tonuyla. "Bakın işte bu bana biraz garip geliyor, Bayan Crane. Çünkü bana kocasının tasmasını kolay kolay gevşetmeyen biri gibi geldiniz."

Kadın gözlerini fal taşı gibi açarak, "Anlamadım?" diye sordu.

"Kontrolü elinde tutan birisiniz," dedi sakin bir ifadeyle. "Yöneten olmak hoşunuza gidiyor. Bahse girerim mutfak ya da banyo duvarınızda yapılması gereken işleri renkli kalemle çizdiğiniz bir duvar takvimi asılıdır. Yanılıyor muyum?"

Her geçen saniye kadının öfkesi katlanıyordu. "Düzenli olmanın hiçbir sakıncası yoktur."

"Elbette. Ama her şeyi kontrol eden kişi olmaya çalışmak bambaşka bir şey," dedi. "Çünkü o durumda insanlar sizin kurallarınıza uymaz, sizin tespit ettiğiniz şeyleri sizin istediğiniz zamanlarda yapmaz ve de size yanıt vermek istemediğiniz sorular sormaya kalkarsa çok sinirlenirsiniz."

Artık Bay Nazik kimliğini bir kenara bırakmaya karar vermiş gibiydi. "Herkese bağırıp tehditler savurur, size karşı çıkmaya çalışanlara tam bir cadı gibi davranırsınız."

Kadın birinin kendisiyle böyle konuşmaya cüret etmesine müthiş şaşırmıştı. "Affedersiniz?"

"Aslında şu an bunu söylemek istemiyorsunuz," diye söylendi Vince. "Gelip kıçıma tekmeyi yapıştırmaya can atıyorsunuz, değil mi? Çünkü sizin istediğiniz şeyi yapmıyor, sırf siz öyle iddiâ ediyorsunuz diye söylediklerinize inanmıyorum.

"Sizden daha tecrübeli ve daha güçlüyüm. Bu yüzden de bu zırvalıklar bana sökmez," dedi. "Ben karşısına geçip azarlayarak sindirmeye çalışabileceğiniz bir ilkokul öğretmeni değilim."

Janet Crane'nin yüzü neredeyse mosmor olmuş, gözleri yuvalarından çıkacak derecede büyümüştü. Kapıyı işaret etti.

"Çıkın dışarı! Defolun evimden!"

Vince kahkahayı bastı. "Yoksa ne yaparsınız? Polis mi çağırırsınız acaba?" Baş parmağıyla Mendez'i gösterip, "Polisi yanımda getirdim zaten," dedi. "Sizin tanığınız nerede? Sizin adınıza kim tanıklık yapacak? Uyusun diye midesini ilaçla doldurduğunuz oğlunuz mu?"

Kadın Mendez'e döndü. "Bir şey yapmayacak mısın?"

Mendez sanki olup bitenlerden tamamıyla bihabermiş gibi son derece sakin bir tavırla omuz silkerek, "O benim amirim," dedi.

"Kocamı arayacağım," dedi holden tavana dek uzanan beyaz kitap rafları ve iki masayla oldukça güzel gözüken çalışma odasına doğru koşar adımlarla yürüyerek.

"Yani nerede olduğunu biliyorsunuz," dedi Vince.

Janet Crane telefonun ahizesini kaparcasına alırken ona doğru bakıp, "Arabasında araç telefonu var," dedi.

"Gerçekten mi? Neden? Acil diş temizletmeye gelenler olabilir diye mi?" diye sordu Vince. "Bu çok lüzumsuz bir oyuncak..."

"Ne olmuş yani?" diye tersledi kadın numaraları tuşlarken.

"Bütün gün buraya on dakika mesafedeki muayenehanesinde oluyor zâten. Neden araç telefonuna ihtiyaç duyuyor ki? Aynca çalışmadığı zamanlarda genelde evde olduğunu söylediniz. Emrinize amade olmadığı durumlarda kullansın diye mi?"

"Ama şimdi burada değil," dedi Mendez.

"Doğru," diye karşılık verdi Vince. "Ama arkadaşlarıyla arabada kağıt oynadığını da hiç sanmıyorum. O zaman telefonu gittiği yere mi götürüyor? Neden o bavul kadar ağır şeyi taşıma zahmetine girsin ki?"

"Hiç mantıklı değil," diye onayladı Mendez. "Tabii telefonu yanında olmadığında kamçılanıyorsa o başka."

"Bu yüzden mi?" diye sordu Vince yaklaşıp telefonun düğmesine basarak kapatırken. "Kocanızın gözünü bu kadar mı korkuttunuz, Bayan Crane?"

Kadın artık öylesine öfkelenmişti ki gözleri yaşarmış, dudakları titremeye başlamıştı. Bulsa üzerlerine kezzap atmak için bir an bile tereddüt

etmeyecek haldeydi. Boğazından anlamsız, nefretle karışık öfke dolu inlemeler yükseliyordu.

"Bu tür baskıcı tavırlar, her davranışın hesabını sormaya çalışmalar karşı tarafta istenmeyen birtakım durumların ortaya çıkmasına neden olabilir," dedi Vince.

"Edmund Kemper," diye hatırlattı Mendez.

Vince başıyla onayladı. Ardından Janet Crane'e dönüp, Edmund Kemper uzun yıllar annesinin baskılarına dayandıktan sonra psikolojik işkenceden kurtulmak için sınıf arkadaşlarının başlarını kesti."

"Kocam KATİL DEĞİL," diye çığlık attı.

"Emin misiniz?" diye sordu Vince hemen. "Kaybolduğu gün Karly VickersT gören son kişi o. Lisa Warwick'i de Thomas Sığmağı'ndan tanıyor. Ayrıca Oxnard'ta Julie Paulson'u seks yapmaya ikna etmeye çalışırken tutuklandığı ortaya çıktı. Bu kadınların hepsi ya öldürüldü ya da ortadan kayboldu."

Janet Crane ahizeyi yerine çarpıp, masanın yanında dimdik durarak, "Yalan söylüyorsunuz," dedi. "Kocam bu kasabanın temel direklerinden biridir. İtibarı çok yüksektir. Herkesten saygı görür. İnsanlar ona hayrandır. Kusursuz bir koca ve babadır."

"Öyle mi?" diye sordu Vince. "Bu yüzden mi fahişeleri becermek için Ventura Eyaletindeki Oxnard'a kadar giden adamlar arasındaydı?"

"Bu kadarı da terbiyesizlik artık! Bu ne cüret!"

"Ayrıca şu çekmecelerden birini açsam ve size içlerinin bu üç olayla ilgili haberleri içeren gazete kupürleriyle dolu olduğunu göstersem ne yapardınız, Bayan Crane?"

"Defolun evimden," dedi kadın. "Derhal çıkın yoksa, avukatımı arayacağım."

Vince, Mendez'le bakıştı.

"O avukatla aranızı iyi tutsanız iyi olur," dedi Vince. "Ne zaman onun yardımına ihtiyacınız olacağı belli olmaz."

Bir süre susup sessizliğin kadının üzerinde iyice baskı kurmasını bekledi. Kadın hızla soluk alıp veriyordu. Yumrukları da sıkılıydı ve tir tir titriyordu. Güzel.

"Bunu bir düşünün Bayan Crane," dedi sakin bir tavırla. "Kocanızın yanınızda olmadığı her anı düşünün. Araç telefonuna yanıt vermediği her anı. Sizin vır vırlarınızı dinlemek zorunda olmadığı her anı. Nerede oluyor o sıralarda? Size getirdiği ufak hediyeleri nereden alıyor peki? Karly Vickers'ı aramaya çıktığını söylediği ve telefonla ulaşılamadığı anlarda gerçekte ne yapıyor olabilir?"

Janet Crane hiçbir şey söylemeden camlaşmış gözlerini üzerine dikerek öylece yüzüne bakıyordu.

"Bir şey daha," dedi Vince ona doğru bir adım yaklaşarak. Sonra bir adım daha yaklaştı. Sonra sesini fısıltı derecesine indirerek, "Eğer oğlunuzu Anne Navarre'nin sınıfından almaya ya da onu dava etmeye kalkar veya sokakta onu bir kez daha azarlamaya teşebbüs bana cevap vermek zorunda kalırsınız, Bayan Crane.

"Ben de gazetecilerden birine sizin parktaki cinayetle ilgili bilmemeniz gereken bir şeyler bildiğinizi ya da kocanızın fahişelere meyilli biri olduğunu söyleyiveririm. Bu da sizin şu meşhur statünüzü bir hayli sarsar sanınm," dedi.

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi bir adım daha yaklaşarak. Kadın şimdi gözlerinin içine bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kalmıştı. "Sadece neler olacağını söylüyorum o kadar," dedi. "Bu kavgadaki büyük köpek benim, Janet. Benim tarafıma işeme sakın."

Kadının tepkisini beklemedi. Yapmak istediği şeyi yapmıştı. Bundan soma kadının nasıl bir tepki vereceğinin önemi yoktu. Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

Ancak dışarı çıktığında ne kadar sinirlendiğini fark etmişti. Ter içindeydi ve nefes alış verişleri bir hayli hızlanmıştı. Kendini tam bir mağara adamı gibi hissediyordu. Dişisini korumaya çalışan ilkel bir adam gibi. Damarlarındaki testosteron hormonu salgısı sele dönüşmüş olmalıydı. Nabzını kulaklarında hissediyordu. Bir anlığına acaba felç olur muyum diye endişelendi.

Tanrım.

Otomobile ulaştıklarında Mendez kapıyı açıp, binmeden yüzüne baktı.

"Bu neydi be," dedi. "Asla senin karşında olmamak gerek."

Vince kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi. "Chicago'da dediğimiz gibi. Bunu o istedi."

49

Dedektif Mendez'le diğer adam kapıdan çıkarken Tommy merdivenlerin nispeten karanlık bir köşesine sinmişti. Delice atan kalbinin bir an için patlayıp, her tarafı kanlar içinde bırakacağından korktu.

Böyle bir şey olsa annesi halısını mahvettiği için deliye dönerdi. Çünkü bu evdeki her şey ona aitti.

Halılarıma kan bulaştırma.

Yeni temizlediğim yerlere meyve suyu dökme.

Kanepemi kirletme.

Bazen ne kendisinin ne de babasının bu eve ait olduğunu düşünürdü.

Merdivenlerde, ışığın ulaşamadığı köşede otururken tir tir titriyordu. Aynı anda hem korkmuş hem de öfkelenmiş gibiydi. Bu duygu karmaşası içinde kıvranırken yeniden midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

Yaşamının en kötü gecesini geçirmişti. Her ne kadar o ölü kadının üzerine düşmese bunların hiçbirinin yaşanmayacağını düşünüyor olsa bile dün gece cesedi bulduğu günden de kötüydü.

Annesi Bayan Navarre'yi ona sorular sorduğu için azarlamıştı. Ona da Bayan Navarre senin tarafında değil demişti. Hatta öğretmeni için eğer Tommy kullansa banyoya gidip ağzını sabunlu sularla yıkamak zorunda kalacağı sözcükler sarf etmişti.

Ve Bayan Navarre'ye cevap verdiği için onun da başı beladaydı. Ama ne yapabilirdi ki? Öğretmeni ona bir soru sormuştu. Aynca bu neden bu kadar kötü bir soruydu?

Çünkü Bayan Navarre aslında babasını seri katil olmakla itham etmişti.

Tommy buna inanmıyordu ama ya gerçekten öyle yaptıysa? İşte o zaman Bayan Navarre'nin kendisine ihanet ettiğini düşünmeye başlayabilirdi. Bunu düşünmek bile etine bıçak batırılıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Keşke Bayan Navarre'yle şimdi konuşabilsem diye düşündü. Öğretmeni hem akıllı hem şefkatli hem de ne zaman ne yapılması gerektiğini bilen biriydi. Ona sürekli yardım etmek istediğini söylerdi. Herhangi bir konu

hakkında konuşmak istediğinde de kendisini aramaktan çekinmemesini söylemişti. Konu ne olursa olsun beni arayabilirsin demişti.

Aramak istiyordu.

Ama aramaya korkuyordu.

Öğretmeni arayabileceğini söylemişti. Canın ne zaman isterse demişti.

Tüm hafta boyunca Bayan Navarre'nin ne zaman ihtiyacı olsa yardımına koşup, kendisini rahatlatacağını düşünerek az da olsa huzur bulmuştu. Her ne kadar ona karşı hisleri aşk gibi bir şey olsa da bir yandan da öğretmenini annesi yerine koyduğunun farkındaydı.

Onun gibi ya da Wendy'ninki gibi bir annesi olmasını ne kadar çok isterdi. Bayan Morgan her zaman gülümseyip kahkahalar atan, nedensiz yere de olsa insanlara sarılıp sarılıp öpen biriydi. Annem de böyle olsaydı keşke diye düşündü soma da bu yüzden suçluluk hissetti. Annesi çok mutsuz bir insandı bu yüzden de annesine üzülmeliydi. Bunu annesini çökmüş ya da öfkeden deliye dönmüş gördüğü her an kendi kendine yineler dururdu.

Ancak dün eskisine göre daha da öfkeliydi. Yemekten önce Tommy'ye bağırmış, babasına kızmış, yemekte de ağzını açıp tek kelime etmemişti. Çatalını tabağındaki ton balıklı güvece kızmış gibi saplamış, sonra içini çekip, oflayıp puflayarak birinin ne sıkıntın var diye sormasını beklemişti. Ama kimse böyle bir şeye kalkışmadı. Çünkü o da babası da sordukları takdirde yeni bir öfke nöbetiyle karşılaşacaklarını gayet iyi biliyorlardı.

Yemek bitince de masadan topladığı tabakları lavaboya neredeyse fırlatıp atmıştı. İşte o an babası Bayan Navane'nin düşüncelerinin önemli olmadığını söyleyerek büyük bir hata yapmıştı.

Aman Tanrım! Her şey yeniden başlamıştı. Onun sorunu neydi? Nasıl olur da bunun önemli olmadığını düşünebilirdi? Neden kendini, onu ve AİLESİNİ savunmuyordu?

Annesinin böyle bağırmaya başlamasının hiç de hayra alamet olmadığının farkındaydı. Çünkü öfkesinin kolay kolay dinmeyeceğini saatlerce böyle bağınp çağıracağını bilirdi.

Ve öyle de olmuştu.

Daha fazla tahammül edemeyeceğini gören babası da Tommy'yi evde annesiyle yalnız bırakıp, arabasına atladığı gibi çekip gitmişti. Ama bu haksızlıktı. Neticede o daha küçük bir çocuktu. Üstelik yetişkin insanlar bile annesinden çekinirlerdi.

Annesi çok sinirlenince her zamanki olağanüstü değişken ruh haline girmiş, onu çekiştire çekiştire kasabaya götürmüş, sokaklarda sanki tasmasından tuttuğu köpeğiymiş gibi dolaştırmıştı. Bu sırada öfkesi selamlaştığı insanlara mutlulukla gülümseyip, mükemmel oğlunu göstererek böbürlendiği bambaşka bir şekle bürünmüştü.

Bu ani tavır değişiklikleri Tommy'yi hep huzursuz etmişti. İnsanların ona baktıklarında içini, bulunduğu korkunç durumu anlayabildiklerini düşünürdü hep.

Soma yolda Bayan Navarre'yle karşılaşmış, caddenin ortasında herkesin içinde ona bağırmıştı. O sırada annesinin bağınş çağırışlarıyla başı iyice şişmiş haldeki Tommy konuşulanları zorlukla duyabilmiş ama ne yapması ya da ne düşünmesi gerektiğini bilemediğinden öylece durmuştu.

Tek bildiği o an orada olmak istemediğiydi. Utanmış, incinmiş, sinirlenmişti ve içi kaçmak, bambaşka bir aileye katılmak arzusuyla dolmuştu.

Eve döndüklerinde pijamasını giymek üzere odasına gönderilmişti. Soma mide bulandırıcı derecede tatlı, mor alerji şurubunu içmek zorunda olduğunu söylemişti annesi. O da annesine içmek istemediğini söyleme aptallığı göstermişti. Annesi bunun üzerine ona kulaklarını sağır edecekmiş gibi bağırmıştı.

Sonunda ilacını içmiş ama annesi odadan çıkar çıkmaz da tuvalete koşup diş fırçasını ağzına sokarak kendini küstürmüştü.

Ama şimdi keşke böyle yapmamış olsaydım diye düşünüyordu. Bu durumda şu olup bitenleri duymamış olacaktı.

Aşağıdan gelen sesleri işitince neler olup bittiğini görmek için sessizce merdivenlerin başına kadar ilerlemişti. Uzun boylu, yaşlı adam FBI'dandı. FBI babası hakkında sorular sormak için evine gelmişti. Dedektif Mendez de.

Tommy, FBI'dan gelen adamın annesini çileden çıkarışını dinledi. Annesi yalan söylemiş, babasının kağıt oynadığını ileri sürmüştü. Elbette ona doğruyu söyleyemezdi. O öylesine kötü bir insandı ki ancak babası gibi biri ona tahammül edebilirdi.

Holden çıktıklarında Tommy hemen üst kattaki hole koşup oradan da arka merdivenleri kullanarak aşağı inmiş, mutfaktan geçip, çalışma odasının bitişiğindeki küçük tuvalete dalmıştı. Orada klozetin üzerine oturmuş ve tüm söylenenleri dinlemişti.

Korkunçtu. FBI'dan gelen adam babasının katil olduğuna inanıyordu. Babası seri katil değildi. Babası dünyanın en iyi babasıydı. Ne olmuştu yani ölen kadını son gören kişi olmuşsa? Kadını babasının görmesinden sonra kaçırmış olamazlar mıydı? Bunun yanında babası o gece evdeydi zaten.

Tommy daha önce buna emin değildi ama artık kesinlikle biliyordu. Babası eve gelmiş, bahçede oyun oynamışlar, soma da birlikte Cosby Ailesi'ni izleyerek eğlenmişlerdi. En iyi gecelerden biriydi. Şimdi çok net biçimde olup bitenleri hatırlıyordu. Bundan soma da soran herkese, hatta FBI'a bile bunu anlatacaktı.

Wendy yemek odasında oturmuş, kulağını oturma odasının duvarına yaslamıştı. Orada olduğunu kimse bilmiyordu. Yemek odası karanlıktı ve anne babası onun üst katta uyuduğunu sanıyordu. Zaten tartışmalarına öyle bir gömülmüşlerdi ki başka hiç kimse umurlarında bile olmazdı.

Yetişkinlerin aptal olduğunu düşünüyordu zaten. Ya da naif. Bu kelimeyi de ona Tommy öğretmişti. Gülüp sevimli sesler çıkarttıklarında çocuğun söyledikleri her şeye inandığını sanırlardı. Bu tıpkı küçükken kedi taklidi yaptığında kendisini izleyenlerin karşılarında bir kedi gördüklerini düşündüğü aptalca oyuna benziyordu.

Birbirlerine söylediklerini dinledi. Korkunç, acı verici sözler sarf edilmişti. Hiç hayra alamet olmayan bir konuşmaydı bu.

"Benim ne yapmamı istiyorsun, Sara? Otele mi gideyim? Burası benim evim. Mutlu olmayan sensin. Neden sen gitmiyorsun?"

"Sadakatsiz olan sensin ama.

"Bu saçmalık! Bana güvenmiyorsun sen. Bunun beni nasıl incittiğinin farkında bile değilsin. Tek üzülen sensin sanıyorsun. Peki ya ben?"

"Sen dedektiflerin hakkında sorular sorduğu kişisin! Lisa Warwick'i ne kadar iyi tanıyordun? Diğer kız kaybolduğunda neredeydin?"

"Yani biraz daha ileri gidip benim bir seri katil olduğumu mu söyleyeceksin yoksa?"

"Hayır ama..."

"Bu delilik! Onlar soru soruyorlar çünkü ellerinde bir yanıt yok! Buna soruşturma denir. İşleri bu."

"Senin Lisa'ya bir şeyler hissettiğini biliyordum. Onun da benzer şekilde senden..."

"Yani ona karşı bir şeyler hissediyordum, seni onunla aldatıyordum sonra da onu öldürdüm, öyle mi? Bu sence mantıklı mı?"

"Hiçbir şey mantıklı değil. Önceleri ne kadar mutluyduk. Harika bir ailemiz..."

"Eğer bu şekilde aklını kaçırmış, kıskanç bir kaltak gibi davranmayı kesersen hâlâ harika bir ailemiz olabilir."

"Kesin artık!" diye bağırdı Wendy oturma odasına koşarak dalarken. "Kesin artık. Kesin! Kesin! Kesin kavgayı!"

Anne babası şaşkınlıktan öylece kalakalmışlardı.

"Sen hiç eve geliniyorsun ki baba!" dedi sonra da annesine döndü. "Gelince de sen hemen kavga çıkartıyorsun! Kesin artık!"

Annesi yüzünü ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı. Babası bir ona bir kızına baktı.

Sonra da, "Özür dilerim tatlım," dedi. "Ama sınırım şimdi de gitsem iyi olacak. Belki sen annenle konuşup onun biraz daha mantıklı davranmasını sağlayabilirsin." Wendy'nin annesi öfke dolu bir şaşkınlıkla adama baktı. Sonra da oturduğu kanepeden kalkıp Wendy'nin babasının yanına gitti.

"Bunu kızına yapmaya nasıl cüret edersin," dedi. Sesi sert ama kontrollüydü. Tıpkı her çileden çıktığında olduğu gibi. "Nasıl?"

Babası, yüzünde Wendy'nin tüylerini diken diken edecek buz gibi bir ifadeyle bakıp, "Bunu yapmak için iki kişi gerekir, Sara," dedi. "Bunu bir düşün."

Sonra dönüp odadan çıktı. Bir dakika kadar soma ön kapının hızla çarptığı işitildi. Her zamanki gibi yine gitmişti işte.

50

"Kafan çalışmıyor mu senin hiç?"

Dennis arka kapıdan girer girmez babasının sesini duyunca sanki o an biri stop düğmesine basmış gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Anne babası evden gizlice çıkarken başladıkları konuşmayı sürdürüyorlardı.

Yemek masasından bir şekilde babasının dikkatini çekmeden kalkmayı başarmıştı. Bu aslında küçük çaplı bir mucize sayılırdı zira babasının dikkatini dağıtacak aptal kız kardeşleri de etrafta yoktu. Lisenin futbol maçına gitmişlerdi, geceyi de gittikleri yerde geçireceklerdi. Aptal, şanslı şeyler. Dennis nasıl olur da onların arkadaşları varken benim hiç olmaz diye hayıflanıyordu. O kadar aptaldılar ki.

Bir şekilde Dennis sandalyeden kalkıp, babasının dikkatini çekmeden odadan çıkmayı başarmıştı. Babası o sırada işte ihanete uğradığını, Dixon'un kendisini takdir etmediğini anlatmaya kaptırmıştı kendini. Aslında daha ziyade kendi kendine konuşarak, olup bitenleri anlamlandırmaya çalışıyor gibiydi. Birinin kendisini dinliyor olup olmaması da umurunda değildi. Yalnız arada sırada Dennis'in annesine bir soru soruyor o da dinlediğini göstermek için hemen cevap vermek zorunda kalıyordu.

Dennis günün erken saatlerinde babasının ilgisini üzerine bir hayli çekmişti aslında. Okula o parmağı götürdüğü için cezalandırılmıştı. Babası bu yaptığına çok sinirlenmişti. Dennis onu utandırmış, işte ona kötü gözle bakmalarına sebebiyet vermişti.

Dennis'e iç çamaşırları hariç bütün elbiselerini çıkarttırmış, herkes öğle yemeğini yerken köşede öylece beklemesini emretmişti.

"Beni utandırdın," demişti babası. "Şimdi de ben seni utandıracağım."

Orada saatlerce beklemek zorunda kalmış, sonunda pantolonuna işediği için de banyoya koşmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Neden olduğu pisliği temizledikten sonra yatağına gönderilmişti. O da yatakta olup olmadığı kontrol edilinceye dek beklemiş soma da pencereden çıkıp, evin yanındaki meşe ağacına tutunarak aşağı inmişti.

Evlerin pencerelerini seyrederek saatlerce dolaşmıştı. Onu kimse görmemişti ama Dennis çok şey izlemişti. Bu tıpkı izlemesine izin

verilmeyen televizyon kanallarını izlemek gibi bir şeydi. Genellikle kızların, kadınların giysilerini çıkardıkları yatak odası pencerelerini seyretti. Her birinin farklı şekil ve boyutlardaki göğüslerini izlemeye bayılıyordu.

Bazen sevişen insanları izlerdi. Bunu hem iğrenç hem de garip bir biçimde heyecan verici buluyordu. Ama genellikle hoşlandığını söyleyebilirdi. Özellikle de erkeğin kadını yatağa itip, istediği şeyleri yaptığı, kadının da ona karşı koyamadığı anları izlemek hoşuna gidiyordu. Erkek onları yaparken kadınların çoğu çığlıklar atardı. Dennis işin bu bölümüne de bayılıyordu.

Bayan Navarre'yle yaşlı dedektifi izlemek garip olmuştu. Dennis öğretmeninin de göğüsleri olduğunu hiç aklına getirmemiş, onun çıplak nasıl gözükeceğini düşünmemişti. Aslında onu bir kadın olarak görmemişti. Bu yüzden de onun bir erkeği öpebileceğine ya da adamın ona istediklerini yapmasına müsaade edeceğine hiç ihtimal vermezdi. Ama yapmıştı işte. Ne orospuymuş be!

Şimdi Dennis karanlık mutfakta durmuş, yemek odasındaki anne babasını izliyordu. Odasına çıkmak için yemek odasından geçmeliydi ama bunu babasına yakalanmadan yapabilmesinin imkanı yoktu. Odaya dönmek için dışarı çıkıp, ağaca tırmanmak zorundaydı. Ama şu an durup, anne babasını sanki sahnedeki bir oyunu izliyormuş gibi seyretmeyi tercih etmişti.

Babası hâlâ yemek masasında oturuyordu. Üzerinde de hâlâ üniforması vardı. Hâlâ içiyor, hâlâ konuşuyordu. Annesi de sandalyesindeydi. Tüm tabak çanak ve yiyecekler de masanın üzerindeydi.

Babası işten eve gelir gelmez içmeye başlamıştı ki bu hiç de hayra alamet değildi. Akşam yemeği de çok kötüydü. Donmuş köfte. Babası bir ısırık almış, sonra yüzünü buruşturup, tabağı aldığı gibi arka bahçeye fırlatmıştı.

Çok çalışıyordu. Ve tek istediği eve gelince doğru dürüst bir şeyler yiyebilmekti. Çok şey mi istiyorum diye çıkışmıştı Dennis'in annesine. O bütün gün evdeydi. Tek isteğimi bile yerine getiremeyecek kadar tembel misin sen?

"Aptal mısın sen?" diye soruyordu şimdi de.

Dennis'in annesi ağlayarak zor duyulur bir sesle yanıt verdi. "Özür dilerim, Frank. Ne yapsaydım?"

"Benimle konuşmadan onlara tek kelime bile etmeyecektin!" dedi. Saatlerdir içiyor olmasına karşın dili neredeyse hiç sürçmemişti.

Babası nasıl içmesi gerektiğini iyi bilirdi.

"Bu yüzden o aşağılık Mendez'in karşısında küçük düştüm."

"Özür dilerim, Frank."

"Ayrıca Dixon da beni sattı! Bunca yıldan sonra sattı beni aşağılık herif!"

"Böyle yapmaması gerekirdi."

"Sicilim temiz benim! Tertemiz! Ve şimdi o aptal küçük orospuyu durdurup, ona hızlı gittiği için ceza yazdım diye başıma bunlar geliyor," dedi. Şaşırmış, sarsılmış gibi gözüküyordu. Yaşadıklarının anlamsızlığı üstünde büyük etki bırakmıştı.

"Biliyorum Frank. Bu hiç adil değil," diye mınldandı annesi.

"Dixon beni soruşturmadan aldı," dedi babası viski kadehine hitap ederek. "Dennis o parmağı aldığı için. Ve o aptal kaltağa ceza yazdığım için. O bir orospuydu. Orospuların başına kötü şeyler gelir zaten."

Dennis'in annesine döndü. "Bu doğru değil mi, Sharon?"

"Evet Frank."

"Onlar hak ediyor böyle şeyleri."

"Evet, Frank kesinlikle haklısın."

"Ama sen beni mahcup ettin. O aptal çeneni kapalı tutmayı beceremedin."

"Özür dilerim Frank. Aptallık ettim. Düşünemedim."

"Sen hiç düşünmezsin ki."

Annesi çok aptaldı. Babasıysa kendiyle gurur duyardı. Mesleğiyle gurur duyardı. İnsanlar da ona saygı gösterir, hürmet edelerdi. Annesi onu mahcup etmeden önce tüm bunları düşünmeliydi.

Babası kadehine biraz daha viski doldurup, bir yudum aldı.

"Standart işlemmiş," diye mırıldandı. "Bunu kişisel olarak alma, Frank. Yalnızca standart bir işlem."

Ayağa kalkıp fazla doldurduğu kadehiyle bir aşağı bir yukarı yürümeye koyuldu. Bu sırada elindeki kadehten yerdeki parkeye viski dökülüyordu.

"Standart işlemmiş," dedi. "Aşağılık melez. Bir daha o piçle konuşmayacaksın. Anladın mı beni?"

"Evet, Frank." Annesinin sesi öylesine cılız çıkıyordu ki duymak çok güçleşmişti.

"Ne?" Babası bir elini kulağına doğru götürünce yere biraz daha viski döküldü. "Seni duyamıyorum aptal karı. Bana cevap ver. Seni duyamıyorum!"

"Evet, Frank!"

"O aşağılık piç cinayeti benim üzerime yıkmaya çalışacak. Bekle de gör," dedi. "Sence ben katil miyim?

"Hayır," dedi güçlükle bakışları önündeki tabağa sabitlenmiş bir halde.

"Yüzüme bakıp konuş," diye emretti. "Sence ben bir katil miyim? HA? BANA CEVAP VER!"

Korkuyla titreyerek yüzüne bakıp, "Hayır!" derken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Ama yüzünde Dennis'in babasının hoşuna gitmeyen bir ifade belirmiş olmalıydı. Çünkü gidip kadının yüzüne bir tane patlatmıştı. Sonra hızla döndü ve ayağı döktüğü viskide kaydı. Dengesini yitirdi ve yere kapaklandı. Düşerken dirseğiyle başını fena çarpmıştı. Elindeki kadeh kırılıp parçalandı.

"LANET OLSUN! LANET, LANET, LANET," diye öfkeyle bağırdı.

Sonra başını kaldırdı ve mutfağa doğru baktı. Tam Dennis'in olduğu yere.

"Sen ne yapıyorsun orada?" diye kükredi adeta ayakları üzerinde doğrulmaya çalışırken. Bu sırada o keskin bakışlarını Dennis'ten bir an için bile ayırmamıştı. Dennis kılını bile kıpırdatamayacak derecede korkmuştu.

"Ne yapıyorsun sen orada?"

"H...hiç."

"Bizi mi gözetliyorsun?"

"Haa... hayır."

Başını o kadar hızlı sallıyordu ki bir an için kendini kuzeniyle gittikleri Dodgers maçında aldıkları maskot oyuncağa benzetti. Çok korkuyordu. Babasının gözlerindeki bu sabit, buz gibi, köpek balığınınkileri andıran bakışların anlamını çok iyi bilirdi.

Babası ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladı.

"Bana yalan söyleme seni rezil pislik. Orada durmuş dinliyordun. Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ben... bilmiyorum," diye kekeledi Dennis gözyaşları içinde. Dönüp kaçmak istiyor ama korkusundan bunu da yapamıyordu. Belki hiçbir şey söylemeden öylece durursa babası yatışabilirdi. Çünkü kaçmaya kalkar ve babası tarafından yakalanırsa hayatında yemediği kadar dayak yiyeceği kesindi.

"Sorun çıkarmaktan başka hiçbir halta yaramıyorsun. Ben sana bir şeyler öğretmeye çalışırken sen cesedin parmağını alıyorsun. Derdin ne senin oğlum?"

Dennis yeterince çabuk yanıt veremedi. Belki de fark etmezdi zaten. Babası sakinleşecek halde değildi. Öfkesi sınırı aşmıştı ve ne olursa olsun durmayacaktı.

"Sana bir soru sordum!" diye bağırdı. "Cevap ver bana!"

Ama Dennis'in yanıt vermeye çalışmasına bile izin vermedi. Yüzüne öyle sert bir tokat patlattı ki Dennis yere yuvarlandı. Sonra da yerdeki çocuğun sırtına, kalçalarına botlarının ucuyla tekme savurmaya başladı.

"Frank! Dur!" diye bağırdı annesi. "O daha küçük bir çocuk!"

Babası hırsla arkasına döndü, Şimdi öfkesinin yönü değişmişti.

Dennis zorlukla ayağa kalkıp arka kapıya koştu. Yapabileceğinden daha hızlı koşmak, bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu ama panikle ayağı merdiven basamağına takıldı ve yere yuvarlandı. Düşerken çenesi, başı

neredeyse her bir basamağa ayrı ayrı çarpmıştı. Bu sırada dilini de ısırdığından yere kapaklandığında ağzının kan tadıyla dolduğunu hissetti.

Evin içinden annesinin bağırış çağırışlarını, yemek masasındaki tabak çanağın kırılma seslerini duyuyordu.

Dennis bir süre hiç kıpırdamadı. Orada çimenlerin üzerinde boylu boyunca yatarken birazdan ağlayacağını düşündü. Ama sanki içinde bir şeyler kırılmış gibi o an fazla bir şey de hissetmiyordu. Ayağa kalkıp, sallanarak evin yanındaki meşe ağacına doğru yürümeye koyuldu.

Ağaca çıkmak inmekten çok daha zordu. Ancak üçüncü zıplayışında alçak dallardan birini yakalamayı başarmış, parmaklarıyla da sımsıkı yakalamıştı. İnleyip, yüzünü buruşturarak kendini yukarı çekti. Eğer babası şu an evden dışarı çıksa işi biterdi.

Korkunun verdiği güçle bacaklarını da kullanarak yerden yükselmeye başladı. Artık daha rahat tırmanıyordu. Karanlık da bir engel oluşturmuyordu çünkü ağacın her dalı ezberindeydi.

Ortadan kaybolması gerekiyordu. Babasının onu bulamayacağı bir yere gitmeliydi. Kendi güvenli yerine gitmeli ve fırtına dininceye dek orada beklemeliydi.

Tırmanıp, yatak odasının penceresinin hizasına kadar geldi. Şimdi atlayıp, pervaza tutunarak içeri girecekti. Eğer bu sırada eli kayarsa büyük bir ihtimalle ölürdü. Ama bunun babasının pek umurunda olacağını sanmıyordu.

Aralık camın altından bir fok balığı gibi kıvrıla kıvrıla girip, gürültüyle yere düştü. Bu sırada aşağıdan tokat sesleri yükseliyordu. Babası bağırıyor, annesiyse ağlıyordu. ŞIRAK! ŞIRAK!

Dennis kendini toplayıp dolabına yöneldi. Tavanda kapak biçiminde bir kapı vardı ve oradan aşağı çekilebilen bir merdivenle tavan arasına çıkılıyordu. Yukarı çıkıp, merdiveni arkasından çekti sonra da kapağı kapattı. Tavan arasından çatının üzerindeki çatı penceresine ulaşabilirdi.

Sonunda gizli yerine varmıştı. Burada, çatının eğimli yerine yapılmış eski tuğla bacanın arkasına saklanabilirdi. Ve hiç kimse onun orada olduğunu göremezdi. Babasının da oraya bakması aklına gelmezdi zaten. Yani en azından şimdiye kadar gelmemişti.

Dennis orada üşüyüp, titreyerek uzun süre oturdu. Babası ona vurduğunda altına işemişti. Dudağı yarılmış, çenesi de kanıyordu ama bunların hiçbiri umurunda değildi. O an hiçbir şey düşünmüyordu. Altındaki evin içinde neler olup bittiğiyle de ilgilenmiyordu. Yalnızca çatının üzerine pırıl pırıl parlayan ay ışığına bakıyordu.

Uzunca bir süre sonra arka kapının açıldığını ve babasının ona seslendiğini sonra da küfürler yağdırdığını duydu. Ardından babası eve girdi. Birkaç dakika kadar sonra Dennis hâlâ küfretmeyi sürdüren babasının odasına girdiğini işitti.

Dennis babasının odayı ararken çıkardığı tüm sesleri işitiyordu. Eşyaları sağa sola çekiyor, bir şeyleri yırtıp parçalıyor, oğluna derhal yanına gelmesi için bağırıyordu. Ama Dennis değil yanına gitmek en ufak bir ses bile çıkarmadan bekledi. Hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey hissetmeden. Neden annesinin onu merak edip aramaya gelmediğini aklına bile getirmedi.

Odasındaki sesler kesildi. Aradan biraz daha zaman geçti. Arka kapının açıldığını işitti. Soma da evden uzaklaşan bir otomobilin sesini. Annesinin panelvanı. Babasının devriye aracınınkine kıyasla bu otomobilin motorunun sesi oyuncakları andırıyordu. Belki de annesi evden geri gelmemek üzere gidiyordu. Bu onun için ne anlama gelirdi? Hiç.

Otomobil gidip sessizlik çökünce, evde sonunda en ufak bir kıpırtı bile kalmayınca Dennis çatının kenarına kadar yürüyüp uzaklara baktı. Oralarda olmayı dileyerek.

Dünya uzaklara bakınca ne kadar hoş bir yer gibi gözüküyordu. Bu mesafeden hiçbir kötülüğü göremiyordunuz. Çirkinliği de. Bu mesafeden pencerelere bakınca evlerdeki her aile mutluymuş, her çocuk da seviliyormuş gibi gözüküyordu.

Keşke...

51

12 Ekim Cumartesi 1985

01:47

Karly, odanın çevresinde o kadar çok dolaşmıştı ki artık köşeleri kaç kez döndüğünü bile unutmuştu. Oda sanki büyük bir kare gibiydi. Sola dön, sola dön, sola dön. Dönüp durmuş, emekleyerek, sonra sürünerek bu cehennemden çıkmaya çalışmıştı ve tüm bu çabalarının sonunda da çıkış kapısının olmadığını öğrenmişti.

Yorgunluktan bitip tükenmiş, başı dönmeye başlamış, duygusal olarak da bütünüyle çökmüştü. Ayrıca çok ama çok üşümüştü de. Beton zemin çıplak bedenindeki tüm sıcaklığı emmişti. Sanki bu zeminde büyümüş, derileri ve sinirleri yerle bütünleşmiş, kökleri toprağa gömülmüştü. Belki de artık bu yattığı yerden bir daha kıpırdayamayacağım düşünüyordu. Belki de bilincini yeniden kaybedip bir daha da kendine gelmemek o kadar da kötü bir şey olmayacaktı.

Umutsuzluk dayanılmazdı. Ağladığını, o sırada Petal'ın gelip gözyaşlarını diliyle yalayarak temizlediğini hayal ediyordu.

Susuzluğu aklından bir an için çıkmıyordu. Boğazının kuruyup, birbirine yapıştığını hissediyordu. Bunu her hissedişinde de öksürerek, boğulma hissinden kurtulmaya çabalıyordu.

Eğer onu kaçıran kişi tarafından yakında öldürülmezse bile ısı ve su kaybından öleceği kesindi. Açlıktan ölecek kadar yaşayamayacaktı.

Keşke ayağa kalkacak gücü olsaydı. O zaman içinde su olan bir kap ya da lavabo gibi bir şey bulabilirdi. Ve biraz su içince de daha mantıklı düşünmeye başlardı. Daha mantıklı düşünmeye başlayınca da saldırgan geldiğinde onunla dövüşebilirdi. Eğer onunla dövüşebilirse sinirlendirmeyi de başarabilir böylece de öfkesine mani olamayan adam tarafından bir an evvel öldürülürdü. Böylece de kafeste terk edilmiş bir hayvan gibi kıvranmaktan da kurtulmuş olurdu.

Kalan son gücünü de toplayan Karly kollarını ve dizlerini çekerek top haline geldi. Sonra bir dizini altına alıp, ağır ağır doğrulmaya koyuldu. Bu sırada da tüm sinir uçlarının binlerce keskin bıçakla deşiliyormuş gibi

hissetmesine neden olan acıyı da hissetmemeye çalışıyordu. Sağ elindeki tornavidayı da bırakmamıştı. Duvara ulaşmak için uzandı.

Sonunda ayağa kalkıp sol elini ileri uzatınca da şeytana dokundu.

Onun kıvranışlarını, hayatta kalma mücadelesini büyük bir keyifle izledi. Bundan önceki çok çabuk pes etmişti. Ama bu bir hayli dayanıklı çıkmıştı.

Kadın ayağa kalkıp sol kolunu ileri uzatarak parmaklarını açtı.

O da bir adım sokulup, eğilerek diliyle avucunu yaladı.

Kadın çığlık atmaya kalkıştı ama sesi en fazla belli belirsiz bir mırıltı kadar çıkabilmişti. Ama duyamadığı için sesinin çıkmadığını bile bilemezdi.

Elini sanki sıcaktan yanmış gibi geri çekti. Panikle dönüp duvara doğru koşmaya kalkınca uzanıp onu omzundan yakaladı. Kadın hızla dönüp, sağ elindeki tornavidayı yüzüne doğru savurdu.

Adam son anda geriye sıçrayarak göğsünü delebilecek bir saldırıdan kurtuldu.

Artık zevk almadığını fark ederek cebinden çıkardığı ipek bir atkıyı her iki yumruğuna doladı.

Kadın körlemesine koşarken önce masaya, soma sandalye çarptı. Bu sırada da sanki çok şanslıymış ve isabet ettirme ihtimali varmış gibi elindeki tornavidayı boş yere savuruyordu. Oysa tüm şanslarını kullanmıştı.

Adam bir kaplanın avına doğru yaklaşması gibi yavaşça öldürmek üzere harekete geçti.

53

Sabaha karşı saat 3:23'te Jane yorgunluktan bitip tükenmiş olmasına karşın köpeklerin kan dondurucu havlamalarıyla yataktan fırladı. Bir an için delice atan kalbinin yerinden çıkacağını sanmıştı.

Küçük buldog köpeği Violet yataktan inmiş odanın içinde delice koşturup havlıyordu.

Jane kalkıp, komodinden Smith&Wesson Lady model tabancasını aldı. Lisa'nın cesedinin bulunduğu geceden beri evdeki bütün ışıkları açık bırakıyordu. Evin ön kapısı da ışıl ısıldı. Saatte bir kapının önünden bir polis arabası geçiyordu. Tüm bunlara karşın silahını yine de başucunda bulunduruyordu.

Petal'la Violet arka kapıya koşmuşlar, aralık vermeksizin havlıyorlardı. Petal kendini kapıya doğru adeta atıyor, dışarı çıkamasa da vazgeçmeden aynı hareketi yineleyip duruyordu.

"Kızlar! Kızlar, sakin olun," dedi Jane tabancasını bulaşık makinesinin üzerine koyarken.

Sonra Petal'in tasmasına uzandı ama pitbulu sakinleştirmek için uğraşırken neredeyse tasmanın ucundaki soket yerinden çıkacaktı. Köpek adeta hedefe kilitlenmiş bir füze gibi yerinde duramıyordu.

"Sakin ol tatlım," diye bağırdı Jane ama bu anlamsız sözler küçük, sağır kulaklar için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Petal ön kapıya atılıyor, pençelerini kapıya geçirmeye, çıkıp dışarıdaki şeyi parçalayabilme fırsatı bulmaya çalışıyordu.

Jane köpeğin vahşiliğinden ürkmüştü. Bulaşık makinesinin üzerindeki pencereden baktığında bahçenin evin ışıklarıyla aydınlanan bölümünde hiçbir şey göremedi. Tabancasını alıp, mutfağa gitti ve birkaç ışığı söndürüp, lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı. Ardından camı açıp, büyük bir dikkatle dışarıdan gelen sesleri dinlemeye çalıştı. Ancak yan odadan gelen köpek havlamaları dışında hiçbir şey işitilmiyordu. Tam o anda uzaklardan tüyler ürpertici bir ses işitildi. Arazinin oldukça uzak bir köşesinde bir grup çakal talihsiz bir yaratığın ölümünü kutluyorlardı.

Bu sesten nefret ederdi. Bu doğayı seven insanların kısmen romantik buldukları köpek havlamalarından bambaşka bir şeydi. Avlarını oburca parçalayan hayvanların korkutucu, biçimsiz, histerik çığlıklarıydı bunlar. Ve bu ses tüm vücudundaki tüyleri diken diken ediyordu.

Köpekler bu sesleri duyunca tam manasıyla çileden çıktılar. Ama Jane gecenin bu saatinde onları asla dışarı salmayacaktı. Violet bir çakal için çok hoş bir yiyecek olurdu. Hatta Petal bile bir grup çakalla baş edemezdi. Cesur ve son derece zeki bir hayvan olan çakal, hoplayıp zıplayarak köpeği güvenli yerden uzaklaştırıp, yavaş yavaş kendi sürüsünün içine çekerdi. Sonra da birden etrafını sararlardı.

İçi rahatlayarak derin bir nefes aldıktan sonra pencereyi kapatıp, yatağına döndü. Ama uyuyamamıştı. O da sinirlenip kalktı ve bir şeyler okumaya çalıştı. Sonunda Violet de yanına gelip odada uyumaya hazırlanırken hep yaptığı gibi kuyruğunu yakalamaya çalışıyormuş gibi dört dönmeye başladı. Petal arka kapının önünde kalmış ama en azından havlamaları insanı açındıran inlemelere dönüşmüştü.

Jane pes edip Cal'i aramayı düşündü ama sonra vazgeçti. Köpekler sakinleşiyordu. Çakalların partisi de sona ermişti. Kapıları, pencereleri kilitliydi. Silahı da vardı. Bir erkeğin nesine ihtiyacı vardı ki?

Verdiği güven hissine ve kendisine sarılacak güçlü kollarına.

DixonTa ilişkisi uzun zamandan beri dostlukla ondan biraz daha farklı bir şey arasında gidip geliyordu. Ama bir türlü ne dostlukları ne de diğer durum baskın hale gelebiliyordu. Bu onun seçimiydi. Bu gece de yine aynı noktada kalmaya kararlıydı.

Yorgunlukla verdiği savaşı sonunda kaybeden Jane uyuyakaldı ama uykusu bir zır delinin ellerinde işkence gördüğüne ilişkin rüyalarla işgal edilmişti. Alarm çalıp uyandığında bu korkunç işkence bittiği için sevindi.

Üzerinde uyuyakaldığı sweatshirt ve tayfayla kalkıp banyoya gitti ve yüzünü soğuk suyla yıkayıp, saçlarını atkuyruğu biçiminde topladı. Violet dışarı çıkabilme ihtimalinin doğduğunu hissedip kapının eşiğinde sanki uçmaya çalışıyormuş gibi hoplayıp zıplamaya başlamıştı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Jane. "Geldim."

Köpekler yaşamı müthiş derece renklendiren hayvanlardı. Bir gün önce neler yaşanmış olursa olsun güneş doğduğunda köpekler yalnızca bir an evvel dışarı çıkma arzusuyla dolarlardı. Yaşam devam ediyordu.

İçeri döndüğü sırada kapı zili çaldı. Ön taraftaki cam kapıdan dışarı bakınca da Steve Morgan'ın kapıda olduğunu gördü. Adam Hızır gibi yetişmişti adeta. Omuzlarındaki yükün hiç olmazsa bir kısmını onunla paylaşabilirdi.

Saat 9:00'da yapılması planlanan basın toplantısından önce buluşup, Lisa'nın öldürülmesi ve Karly'rıin kayboluşuyla ilgili o ana kadar tüm öğrendiklerini, elde edilen tüm bulguları bir kez daha gözden geçirmeye karar vermişlerdi.

"Merhaba Steve," dedi kapıyı açarken. "İçeri girsene. Köpekleri dışarı çıkarmam gerek. Kusura bakma."

"Sorun değil," dedi adam içeri geçerken. "Ben de çörek getirdim. Güne biraz yağ ve şekerle başlamanın bizi kendimize getireceğini düşündüm de."

"Ben de kahve yapayım," dedi Jane mutfağa yönelirken.

Petal hâlâ arka kapıda gece tırmaladığı kapının kalkan boyasıyla oynuyordu. Soma her iki köpek de bahçeye fırlayıp, bir anda gözden kayboldular.

Jane verandaya çıkıp, kollarını üzerinde "'Köpeklerle Uyuyorum' yazılı sweatshirt'ünün önünde kavuşturdu. Güneş henüz yükselmemişti bu yüzden de hava bir hayli serindi. Gözlerinin altı mosmor haldeki Steve'e baktı.

"Sen de benim gibi uyuyamamışsın anlaşılan," dedi.

Bahçenin arkalarında bir yerde köpekler çılgına dönmüşler gibi havlıyor, bağırıyor, inliyorlardı.

"Yine ne var?" diye söylendi Jane bahçeye inerken. Sonra da köpeklerin olduğu yere doğru yürümeden önce yerdeki kazmayı aldı. Ardından dönüp, "Eğer yılansa seni çağırırım," dedi.

"Ben almayayım, teşekkürler."

Güllerin arasından geçerek kabusa doğru yürümeye koyuldu.

Orada, bahçenin arkasında, gelin çiçeklerinin arasında Karly Vickers yatıyordu.

54

Jane kendi çığlığını duymadı. Yaşadığı şok yüzünden sağırlaşmış hatta tüm duyularını yitirmiş gibiydi. Koşuyor ama bacaklarını hissedemiyordu. Kendini üstünkörü doldurulmuş dar mezarın üzerine atıp elleriyle kazmaya koyuldu. Bu sırada tırnaklarının toprakla dolduğunun farkında bile değildi. Karly Vickers'ın siyah toprakta mavimsi bir beyazlığa bürünmüş yüzüne bakıyor ama içinde bulunduğu durumun gerektirdiği dehşeti hissetmiyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı arkasındaki Steve Morgan.

"Yardım iste! Yardım iste!" diye bağırdı Jane çıldırmış bir hayvan gibi kazmayı sürdürürken. Kızın boynuyla bir omzunu topraktan çıkarmayı başarmıştı bile. Sonra döndü ve Steve'in hiçbir şey yapmadan öylece beklediğini gördü.

"911 'i arasana!" diye bağırdı.

"Ölmüş o, Jane."

"Hayır!"

"Ölmüş."

"Hayır!"

Tıpkı bir kabustaymış gibi adam kılını bile kıpırdatmıyor, durumun ciddiyeti ona zerre kadar bir şey ifade etmiyor gibi davranıyordu.

Jane ayağa kalkıp, adamın yanından geçerek eve koştu.

Beynine Karly Vickers'ın ölmüş olabileceğini bir türlü kabul ettiremiyordu. Titreyen elleriyle ahizeyi alıp, 91 l'i tuşladı.

"Ambulans lazım! 589 Arroyo Verde'ye bir ambulans yollayın. Çabuk!"

"Soran nedir efendim?" diye sordu Jane'i çıldırmanın eşiğine getirecek derecede sakin bir ses tonuyla.

"Ambulans istiyorum! Sağır mısın! Gönder şu lanet ambulansı!"

Yanıt bekleyecek hali yoktu. Telefonu kapatıp Cal Dixon'un çağrı cihazının numarasını çevirip, kendi numarasını ve 911 'i aradığı bilgisini iletti.

Sonra tamamen içgüdüsel hareketlerle bahçeye yönelip saksıların yanındaki küreği kaptığı gibi koşmaya başladı.

"Jane, olay mahalline zarar vermemeliyiz," dedi Steve kadının mezara ulaşmasına engel olmaya çalışırken.

Jane bir an için bile tereddüt etmeden küreği savurup, adamın bacağına bir tane patlattı. Steve şaşkınlıkla geriye doğru zıplarken Jane'in duyamayacağı biçimde bir çığlık atmıştı.

Sonra dönüp mümkün olduğu kadar hızla kazmaya başladı. Önce kolu sonra da bir bacağı kurtarmıştı. Uzaklardan gelen siren seslerini de duyuyordu artık.

Ah, Tanrım, ah, Tanrım diye inliyordu bir yandan da. Köpekler gece bu yüzden çılgına dönmüş olabilirler miydi? O bunun nedeninin çakallar olduğunu sanmıştı. Yoksa o sırada korkunç katil Karly'yi toprağa gömmekle mi meşguldü? Neden çıkıp bakmamıştı? Neden Cal'i aramamıştı? Ya sırf bu yüzden iş işten geçtiyse?

Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım.

Acil müdahale ekibi ambulanstan inip koşmaya başlamışlardı ki olay yerini görüp durdular.

"Tanrım."

"Lanet olsun!"

Jane küreği kenara itip bağırdı. "Ona yardım etsenize! Ne bekliyorsunuz be!"

İki adam tereddütle yaklaştı. Jane içlerinden birinin üniformasının yakasına yapışıp sarsarak, "Yarım et ona!" diye bağırdı.

"Onun için yapabilecek bir şey yok artık, efendim," dedi. "Ölmüş."

Diğeri yere diz çöküp iki parmağını Karly Vickers'ın morarmış boynuna yerleştirdi.

"Aman Tanrım," dedi. "Nabzı atıyor olabilir."

"İmkanı yok."

"Var. Gel de bak!"

Jane geri çekilip adamları izlemeye koyuldu.

"Bu da ne?" Dönüp baktığında korku ve panik içindeki Cal Dixon'un kendisine doğru koştuğunu gördü. Bir şekilde adam onu tutabilecek mesafeye gelinceye dek bayılmamayı başardı.

55

Mendez aracını Mercy General Hastanesi'nin acil servisinin karşısındaki kırmızı bölgede bıraktı. Karly Vickers biraz önce hastaneye getirilmişti. Yaşaması için küçük de olsa bir umut ışığı var gibiydi.

Hiçbir şey duymadan, ağzını açıp tek kelime bile söylemeden rozetini personele gösterip ilerlemeye koyuldu.

Zaten içeri girer girmez Karly Vickers'ın nerede olduğu anlaşılıyordu. Ameliyat giysili altı doktor ilk müdahale odasındaki sedyede yatan çıplak bedeni toz toprak içindeki kadının çevresindeydi. Görevli doktor sanki savaş alanındaki bir komutanmışçasına çevreye emirler yağdırıyordu. Şunu tutun, şunu alın, laboratuar çıktılarını getirin. Karly Vickers'ın vücudunun neredeyse her tarafına tüpler bağlanmıştı. Yanındaki makinelerden de sürekli sesler geliyordu. Yanında duran biri boğazına açılmış deliğe yerleştirilmiş hortumla ciğerlerine sürekli hava pompalıyordu. Her yer kanlı sargı bezleri, şırıngalar ve tüplerle dolmuştu.

"Kalp ritmi düşüyor!"

"Çabuk şok cihazını getirin. Hadi! Başla!"

GÜM! Vücudu sedyede zıplayıp indi.

Aynı işlem defalarca tekrarlandı. Tüm çalışanlar bir yandan küfrediyor bir yandan da olumlu sonuç alabilmek için umutsuzca yalvarıyordu.

"Hadi, lanet olsun!"

"Dayan Karly!"

GÜM!

"Hafif bir ritim yakaladık!"

"Tamam, Karly ölme sakın!" diye bağırdı doktor. "Bugün şanslı günüm olsun. Hadi!"

Nabız. Kan basıncı. Solunum. Tüm değerler çok düşüktü.

"Yeniden kan verilsin!"

Mendez acil serviste hemşire odasının önünde, elindeki belgeleri doldurmakla meşgul görevliye döndü.

"Sizce başaracak mı?"

"Çok zor," dedi adam. "Ama zaten o halde hayatta kalması bile mucize. Bundan sonrası yaşama ne kadar tutunmak isteyeceğine bağlı sanırım."

Bunun yanıtını vermek de hiç kolay değil diye düşündü Mendez. Her ne kadar henüz Karly Vickers'a yakından bakamamışsa da peşinde oldukları katil aynı yöntemi sürdürmüşse kadının gözlerinin kör kulaklarının da sağır olması gerektiğini düşünüyordu. Aynca vücudunun sayısız bıçak darbelerine maruz kalmış olması da kuvvetle muhtemeldi. Ayrıca cinsel yönden de işkenceye uğramış olmalıydı. Peki, bu durumda hayatta kalmak ister miydi? Mendez umarım diye düşündü. En azından ona bunu kimin yaptığını söyleyebilecek kadar.

Dixon yan odada bir sedyenin üzerine oturup, battaniyeye sarılmış olmasına karşın adeta nöbet geçiriyormuşçasına titreyen Jane Thomas'ın yanındaydı. Kadının yüzü biraz daha soluk olsa neredeyse görünmez hale gelecekti.

"Ne oldu?" diye sordu Mendez paltosunun cebinden defterini çıkarırken.

"Kız Jane'in bahçesine gömülmüş," dedi Dixon. "Tıpkı Lisa Warwick'de olduğu gibi başı da dışarıda bırakılmış."

"Tanrım."

"Jane'in öldüğüne inanmaması kızın şansı olmuş."

"Köpekler havlıyordu," dedi Jane Thomas titreyen bir sesle. Bakışlarını dikkatini toplayabilmek için yere dikmişti. "Dün gece. Petal uyandırdı beni. Saate baktım. 3:23'tü. Kendinden geçmiş gibi havlayıp duruyor, dışarı çıkmak istiyordu. Çakallar yüzünden bu hale geldiğini sandım. Asla böyle bir şeyi aklımın ucuna bile... keşke çıkıp baksaydım..."

"Jane bu konuyu konuştuk ya," dedi Dixon elini omzuna atarak. "Bilemezdin. Ayrıca dışarı çıkman da kesinlikle çok yanlış bir hareket olurdu."

"Seni aramalıydım," dedi gözyaşları arasında. "Ama onu da yapmadım."

"Bu sizin suçunuz değil, Bayan Thomas," dedi Mendez. "Bu onu kaçırıp, işkence eden adamdan başka kimsenin suçu değil."

"İyi ki Steve'le buluşmak için erken kalkmışım," dedi. "Nerede o? Geldi mi?"

Sanki adam birdenbire karşısında bitiverecekmiş gibi çevresine bakındı.

"Steve Morgan mı?" diye sordu Mendez.

"Evet. Yedide geldi. Basın toplantısından önce detayları gözden geçirmek istemiştik." Sonra birden irkildi. "Aman Tanrım. Basın toplantısı! Saat kaç?"

"Basını merak etme," dedi Dixon. "Sen hazır olunca koşa koşa geleceklerdir. Şu an burada olman daha önemli. Değil mi? Bayan Vickers kendine gelirse bunu ilk olarak sen duymak istersin sanırım."

"Evet, doğru," diye mırıldandı battaniyenin altında yeniden titremeye başlarken. "Ama biri onları aramalı."

"Çaresine bakarız, Jane. Ayrıca burada sana da bir bakılmasını istiyorum," dedi son derece ciddi bir ifadeyle.

Bambaşka bir şey düşündüğü için Dixon'a karşı çıkmamıştı. "Bana yardım etmedi," dedi.

"Kim sana yardım etmedi?"

"Steve. Hani kabuslarda birine bir şey anlatmak istersin de o bir türlü anlamaz. Aynısı oldu. Öylece kenarda durup beni izledi."

Dixon kalkıp, köşeye yürüdü. Mendez de hemen yanına geldi.

"Bir saat içinde herkesi savaş odasında görmek istiyorum."

Mendez başıyla onaylayıp, "Medya şimdi çılgına dönecek işte," dedi.

"Ve bizim de onlara söyleyecek hiçbir şeyimiz yok, değil mi?"

"Bu bir soru mu emir mi?"

"Soru."

"Şimdilik ipuçları derleniyor. Şu an kimden şüphelenildiği hususunda yorum yapamayız," dedi Mendez. "Vince haklıymış. Bu adarü yaptıklarından bahsedilmesinden zevk alıyor."

"Bizim aptal gibi gözükmemizi istiyor."

"Şimdiye kadar bunu başardı da."

"Kolyesi yoktu," dedi Jane kendi kendine konuşuyormuşçasına.

Dixon ona dönerek, "Ne?" diye sordu.

"Karly," dedi. "Kolyesi yoktu. Sığınaktaki eğitimini tamamladığına dair verdiğimiz kolyeydi o. Asla çıkarmazdı. Gidip bir tane getirmeliyim. Ofise gitmem gerek."

"Bu bekleyebilir."

Kadın başını iki yana sallayarak sedyeden indi. "Hayır. Hayır. Bekleyemez. Gidip ona bir tane getirmeliyim."

"Oturman gerek, Jane. Bayıldın sen."

"Ben gidip alırım," dedi Mendez. "Söyleyin danışmaya bıraksınlar."

Dixon iç çekip, "Sağ ol, Tony," dedi.

"Önemli değil. Böylece günün kahramanı için ben de bir şey yapmış olurum."

Otomobiline doğru yürürken Mendez cumartesi *LA Times* gazetesinin ön sayfasına göz attı. Manşette; *Dava kapandı mı? Oak Knoll Cinayetinde Bir Gözaltı*, yazılıydı.

56

Dennis erken kalkıp koruyla uzun kollu rugby gömleğini giydi. Ardından dolabına gidip, kirli giysilerin altına koyduğu puro kutusunu aldı. Kutunun içinden babasının çekmecesinden çaldığı çakıyı alıp, kotunun ön cebine yerleştirdi.

Bu çakı sahip oldukları arasında en değer verdiği şeydi. Babası tarafından doğum günü hediyesi olarak verildiğini söylemekten zevk alırdı. Bunun gerçek olmasını çok isterdi ama babası doğum gününü bile hatırlamazdı ki.

Annesinin çantasından çaldığı çakmakla altı sigarayı sırt çantasının fermuarlı iç cebine koydu. Daha önce sigara içmeyi denememişti ama başlayabileceğini düşünüyordu.

Hemen ardından da kurumuş çıngıraklı yılan kafasını da çantasına attı. Çünkü o yılan kafası onundu. Sonra mavi kot ceketini giyip, sırt çantasını omzuna attıktan sonra merdivenlere yöneldi.

Ev tamamen sessizdi. Genellikle Dennis'in annesi bu saate kadar kalkıp, kahvaltıyı hazırlamış olurdu. Hafta sonları bile babası kahvaltının erken saatte hazırlanmasını isterdi. Babası meşgul bir adamdı. Boş günlerinde bile mutlaka yapacak işleri olurdu.

Ama annesi ortalıkta gözükmüyordu.

Dennis bütün gece uyanık olmasına karşın annesinin otomobilinin sesini duymamıştı. Sonunda çatıdan odasına indiğinde bile uyumak istememişti. Bunun nedeni kötü rüyalar görmekten korkması değildi. Yalnızca hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Acıyı hissetmek istemiyordu. Hüznü ve öfkeyi de. Yorgunluğu da.

Evin içinde bir hırsız gibi dikkatle bakınarak dolaşmaya koyuldu. Alt kata sanki bomba düşmüş gibiydi. Yemek odasından mutfağa kadar neredeyse her yer kırık tabak ve bardakla doluydu. Annesi gitmişti. Babası da. Dennis yalnızdı.

Gecenin geri kalanında yatağında gözlerini tavana dikerek öylece yatmıştı.

Şimdi gün ışığında gördüğü mutfak korkunç bir haldeydi. Kirli tabaklar lavaboya rastgele atılmıştı. İçi peynirli makarnayla dolu tencere ocağa devrilmiş, makarnalar yerlere saçılmıştı. Şimdi o makarnaların altında binlerce karınca cirit atıyor olmalıydı. Işığın yanında kırmızı bir leke vardı. Kan, diye düşündü Dennis. Hiçbir şey hissetmeden öylece baktı.

Yemek odası da aynı durumdaydı. Kırık bardaklarla iki kırık tabak yerdeydi.

Annesinin eve geri dönmediği kesindi. Yoksa etrafı bu halde bırakıp hayatta yatmazdı. Babası öyle istediği için evi hep düzenli ve temiz tutardı.

Dennis bir kase alıp içini mısır gevreğiyle doldurdu. Daha kaseyi alıp yerine oturmamıştı ki her tarafı ağnyormuş gibi gözüken babası içeri girdi. Akşamdan kalmaydı. Dennis bunu babasının yüzünün renginden ve gözlerinin altındaki torbalardan rahatlıkla anlayabiliyordu.

Babası çok sık sarhoş olmaz olunca da Dennis'in annesinin yaptığı gibi saklamaya kalkmazdı. Annesinin şişeyi nereye sakladığını bildiğinden neredeyse her gün içtiğinden emindi. Ama bu annesinin sırrıydı ve çoğu zaman babası bile onun sarhoş olduğunu anlayamıyordu.

Dennis babasının ne yapacağını bilemediğinden öylece kalakaldı. Normale dönmüş müydü? Yoksa hâlâ çok sinirli miydi?

Babası ağzına kötü bir tat gelmiş gibi yüzünü buruşturup kahve makinesine yöneldi. İçinde su olmadığını görünce de Dennis'e döndü.

"Annen nerede?"

Dennis omuz silkti.

Babası pencereden dışarı baktı. "Arabası yok. Dün gece döndüğünü de duymadım."

Ben senin döndüğünü de duymadım, diye düşündü Dennis ama yalnızca omuz silkmekle yetindi. Bir yandan da neredeyse babasının tıpkı dün gece olduğu gibi cevap vermediği için aniden sinirlenmesini bekliyordu ama böyle bir şey olmadı.

"Sanırım gitti," dedi babası pencereden dışarı bakmayı sürdürerek.

Dennis hiçbir şey söylemedi. Hâlâ hiçbir şey hissetmiyordu. Garip bir biçimde kozasının içine saklanmış gibiydi. Çevresindeki dünyayı görüyor

ama onunla temas kuramıyordu. Bu hoşuna da gidiyordu doğrusu.

Babası dönüp odadan çıktı. Dennis babasının merdivenlerden yukarı çıktığını duydu. Ses tamamen kesilince de sırt çantasını omzuna atıp, bir daha geri dönmemeye kararlı biçimde evi terk etti.

57

"Mimosa," dedi Franny garson kıza dönerek. "Kadehlerimiz hiç boş kalmasın, tatlım."

Pazarları eh sevdikleri yer olan, The Ivy Garden'da kahvaltı ederlerdi. Bahçe içindeki bu hoş mekanın tam ortasındaki büyük bir meşe ağacının dalları arasından süzülen gün ışığı ortama büyülü bir hava katıyordu.

"Alkole ihtiyacım var," dedi Franny. Boynuna parlak, sarı bir fular sarmış, Ralph Lauren marka gömleğinin üst düğmelerini de açık bırakmıştı. (Yakalarını kaldırmıştı elbette.) Fular gömleğin göğüs cebi üzerindeki logoyla uyum sağlamıştı. "Dün akşamı hatırlayınca hâlâ titriyorum. Sen nasılsın? Onun kaltağın teki olduğunu biliyordum ama TANRIM! Kadın kafayı yemiş ya!"

Yan masadaki iki yaşlı kadın önlerindeki tosttan başlarını kaldırıp ona baktılar. Franny de onlara ters ters baktı.

"Tommy için endişeleniyorum," dedi Anne.

"Öyle A-Ş-A-Ğ-I-L-I-K B-İ-R K-A-L-T-A-Ğ-I-N annen olabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Aşağı yukarı."

"Senin annen bir azizeydi."

"Ama babam pisliğin tekidir."

"Baban pisliğin teki ama deli değil," dedi Franny. "Dün gece ağzımı bile açamadan donup kaldım. Böyle bir şey... hiç olmamıştı. İyi ki Vince geldi!"

Vince. Yeni en iyi arkadaşı.

"Nerede o?" diye sordu. "Dün gece seni eve bıraktı mı? Yattın mı onunla?"

Anne kızararak başını önüne eğdi.

"Hey, YATMIŞSIN!" diye bağırdı heyecanlanarak. "Seni cadaloz! Seninle gurur duyuyorum!"

"Kes!" diye bağırdı peçetesini yüzüne atarken. "Kes artık!"

"Anlat her şeyi!"

"Hiçbir şey anlatmayacağım. Şu an kalabalık bir yerdeyiz ve ben de beşinci sınıfların öğretmeniyim. Öyle olmasaydı da sana hiçbir şey anlatmazdım gerçi. Çünkü ben o tür kızlardan değilim."

"Şey, o tür kızlardanmışsın gibi duruyor ama."

"Hiç de değil."

Dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğilip, parlayan gözlerle bakıp, "Nasıldı peki?" diye sordu. "Tatlı, romantik, sevgi dolu mu yoksa vahşi, hayvani tutkularla bezeli bir sevişme miydi?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Anne ciddi bir ifadeyle.

"Bu çok ilginç işte," dedi Franny. "Jimmy Carter Tn başkan olduğu günlerden beri kimseyle yatmamıştın."

"Bu kesinlikle doğru değil. Reagan iktidarı devralmıştı, bu yüzden de üzerinden çok geçmiş olamaz."

"Eee şimdi ne olacak? Nerede şu an? Geceyi sende mi geçirdi?"

"Çalışıyor ve konuşmanın bu bölümü sona erdi," dedi Anne garson kız elinde içkileriyle geldiğinde.

"Limon, böğürtlen ve peynirli pancake alayım," dedi Franny menüyü iade ederken. "Arkadaşıma da aynından. Dün akşamdan sonra iştahı iyice artmış olmalı."

Anne bunu duymazdan geldi. Eğer oltaya yakalanırsa konu yeniden açılacaktı.

Franny kadehini kaldırıp, "Sana, Anne Marie," dedi. "Başka bir şey söylemiyorum."

"Güzel. O zaman kahvaltımızı huzur içinde yapabileceğiz demektir," dedi Anne masadaki sepetten yuvarlak bir mısır ekmeği alırken.

Vince Leone'den bahsetmek istemiyordu. Bir gece önce yaşadıklarının etkisinden bir an evvel kurtulmak zorundaydı. Aslında pişman olmadığını biliyordu. Garip bir şekilde doğru dürüst tanımadığı ve bir hafta içinde de çekip gidecek bir adamla böyle bir şey yaşamış olması ona kötü bir şeymiş gibi gelmiyordu. Ama buna alışması biraz zamanını alacaktı.

"Tommy için endişeleniyorum," dedi yeniden asıl konuya dönerken. "Onunla konuşmak istiyorum ama bunu nasıl yapacağım?"

"Evlerine gidemezsin," dedi Franny. "O yaratık seni mağarasına sokup, vücudundaki bütün kanı emdikten sonra dişleriyle kemiklerini kırar."

"Biliyorum. Ama pazartesiye kadar nasıl bekleyeceğim?" Dün gece o kadar üzgün görünüyordu ki. Kalbim paramparça oldu. Kim bilir annesi kafasına neler soktu. Babasının seri katil olabileceğine inandığımı söyledi."

"Öyle mi dedin?"

"Hayır! Vince benden Tommy'ye babasının Karly Vickers'ın kaybolduğu akşam evde olup olmadığını sormamı istemişti. Ben de sadece onu sordum."

Franny'nin gözleri büyümüştü. "Vince, Peter Crane'nin K-A-T-İ-L olduğunu mu düşünüyor?"

"Yetişkinlerin çoğunun hecelemeyi bildiğinin farkında mısın?" dedi Anne. "Hecelemek başkalarının bize kulak misafiri olmasına da engel olmuyor ayrıca."

"Ama anlamak için uğraşmaları gerek," dedi Franny yüksek sesle. Bir yandan da gözlerini kısarak yaşlı kadınlara bakıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Franny."

"Vince'i ara. Bir yanıtı olmayabilir ama belki seninle konuşmak ona ilham verir."

"Lütfen konuyu saptırma," dedi Anne, Franny'nin konuyu nereye getirmek istediğini sezerek. "Bu önemli bir sorun."

"Ama ben sana yardım edemem, tatlım," diye itiraf etti. "Ayrıca senin de bu pisliğe bulaşmanı istemiyorum."

"Bay Franny!"

Franny'nin öğrencilerinden biri masaya yönelmişti. Gözleri pırıl pırıl parlayan, kıvırcık kahverengi saçlı çok sevimli bir kızdı.

Franny hemen anaokulu öğretmeni pozuna bürünüp büyük bir şaşkınlık geçirmiş gibi ağzını açarak çocuğun yanaklarını sıktı." Aman Tanrım! CASEY! Nasılsın bakalım? Kahvaltı mı ediyorsun?"

"Ettim bile. Pancake yedim!" Bunun kanıtı olan reçel yüzüne bulaşmıştı. Tabii Franny'nin parmaklarına da.

"Ben de pancake yiyorum!" dedi Franny.

Çocuğun anne babası gelip selamlaştılar. Gittiklerinde Franny, Anne'e dönüp, garip bir yüz ifadesiyle, "Kum havuzuna sıçan çocuk bu işte," dedi. "Gidip güzelce temizlenmem gerek. Ve geri döndüğümde en azından bir saatliğine kafandaki sorunları unutacaksın, tamam mı genç bayan? Bu arada içkini de iç!"

58

"Kızın durumu çok kritik," dedi Dixon. "Kurtulması çok zor. Tıpkı Lisa Warwick gibi gözleriyle ağzı yapıştırılarak kapatılmış. Ayrıca bıçaklanmış da. Bir şekilde adam başladığı işi bitirmemiş. Kim bilir beyni ne kadar uzun süre oksijensiz kaldı. Ayrıca şiddetli susuzluk ve vücut ısısı kaybı da var."

Başını kaldırıp çevresine bakındı. Odada aralarında yardımcı olmak üzere iki komşu eyaletten gelen dedektiflerin de olduğu ekibin gözü üzerindeydi. Mendez herkese Karly Vickers'ın kaçırıldığı anda büyük bir ihtimalle üzerinde olması gereken kolyenin yakın çekim fotoğraflarını dağıttı.

"Kızın üzerinde bu kolyenin olduğunu sanıyoruz," diye devam etti Dixon. "Bu Thomas Sığınağı'nın logosu. Programı bitiren tüm kadınlara bundan bir tane verilir. Personel de aynı kolyenin gümüşünü takar. Bulunduğundaysa Karly Vickers'ın üzerinde kolye yoktu. Büyük bir olasılıkla saldırgan kolyeyi hatıra olarak almış olmalı."

"Bayan Warwick'de var mıydı?" diye sordu Hamilton.

"O eski bir çalışandı. Mutlaka onun da bir tane olmalı. Dairesine gidip bir bakın."

"Vickers'ı gömmek için vakit harcamış ama ölüp ölmediğini kontrol etmemiş, öyle mi?" diye söylendi Hicks. "Bu hiç de mantıklı değil."

"Nabzı duyulamayacak kadar azdı," dedi Dixon. "Belki fark edememiştir."

"Belki de yanlışlıkla olmamıştır," dedi Vince. "Bizimle alay etmek için yapmış da olabilir. Baksanıza bir kurbanı hayatta bırakmasına karşın onu hâlâ bulamıyoruz. Her şeyi yapabilme gücünün kanıtlandığını düşünecektir."

"Buna ne karşılık vermemiz gerekiyor?" diye sordu Dixon. "Bu herif sokaklarda Tanrı olduğunu sanarak dolaşıp duruyor."

"Ona yanlış yaptığını söyleyin. Basının karşısına çıkıp katilin hayati bir hata yaptığım bu yüzden de yakalanmasının artık an meselesi olduğunu açıklayın."

"Blöf," dedi Mendez. "Ama ya karşı hamlede bulunursa?"

"O zaman blöfü yedi demektir. Bu yapacağınız onun aksini ispat edemeyeceği, aklını sürekli kurcalayıp, az da olsa tedirgin olmasına neden olacak bir şey olacağından işe yarayabilir."

"Adam zeki biri. Ciddi birtakım bilimsel açıklamalar ilgisini çekecektir. Olay yerinde bıraktığı bir kanıttan bahsedebiliriz. Ya da FBITn parmak izlerini değerlendirmek için yepyeni bir yöntem geliştirdiğinden veya kurbanın DNA testlerinden yepyeni bulgular edinildiğinden bahsedebiliriz. Aslında henüz böyle bir teknolojiye sahip olmasak da kısa zamanda bu söylediklerimi yapabiliyor olacağız. Yine de bunlardan bahsederek onu biraz tedirgin etmeyi başarabiliriz sanıyorum.

"Zaten istediğimiz de bu," dedi Vince. "Onun dikkatsiz ya da endişeli olmasını istiyoruz. Her iki durumda da hata yapma olasılığı artar çünkü."

"Ama ne pahasına?" diye sordu Mendez. "Yeni bir kurban aramaya çıkacak, değil mi?"

"Siz onu kışkırtsanız da kışkırtmasanız da aynı şeyi yapacak zaten. Şu an hepimizden zeki olduğuna inandığı bir noktada. Bu gücünün tadını çıkarmak isteyecektir."

"Bu fikri bir süre masaya yatıralım," dedi Dixon. "Öncelikle Jane'in arazisindeki incelemeleri bir tamamlayalım da. Belki olay yeri inceleme bize gerçek bir şeyler getirir de biz de onlara dayanarak blöfümüzü güçlendirebiliriz."

"Biraz gerçek bir yalanı satılır hale getirmenin en iyi yoludur," diye katıldı Vince.

"Gordon Sells'in durumu ne?" diye sordu Dixon.

"Hâlâ konuşmuyor," dedi Trammell. "Yeğeni geçen gece avukat çağırdı ama bölge savcısının da katılımıyla onunla biraz konuşmayı başardık. Bence yakında ağzından bir şeyler alabiliriz. Hapishanelerle ilgili duydukları hiç hoşuna gitmiyor."

"Peki ya kurban?"

"Hedef bölgede yaptığımız incelemede kayıp şahıslar arasında yaklaşık altı kadar kurban profiline uyan şahıs tespit ettik," dedi Campbell.

"Cinsiyete, kadın olması gerektiğini var sayıyoruz, cüsselerine, önceki kurbanlarla kıyaslama şansımız var çünkü ve yaşa, on iki ile otuz arasında olmalı, bakıyoruz. Ayrıca diş kayıtları da inceleniyor."

Dedektifler Jane Thomas'ın tüm komşuları arasında sabaha karşı üçte uyumayan biri olabileceği ihtimalini düşünülerek, herkese o saatlerde gelip geçen bir otomobil görüp görmediklerini sormakla görevlendirilmişlerdi.

Herhalde kimliği belirsiz katilin tam devriye aracı geçtikten sonra ortaya çıkıp, işini bitirip, yeniden gelmeden de kayıplara karışması şans işi değildi. Mutlaka önceden bir yerlerden çevreyi gözetlemiş olmalıydı.

"Tony," dedi Dixon. "Sen ne yapacaksın?"

"Önce olay yerine gideceğim. Sonra da Steve MorganTa konuşacağım. Ardından Peter Crane'i getirtip onu şu hayat kadını operasyonunda tutuklanışı ve Julie Paulson'la bağlantısı hakkında sorgulamak istiyorum. Ayrıca geçen gece nerede olduğunu da kanıtlaması gerekecek."

Dixon başıyla onayladı. "Ben de Karly Vickers'la ilgili basına öğlene doğru bir açıklama yapacağım. Ve bunu burada, bu binanın kapısında yapacağım. Basını hastaneden uzak tutmak zorundayız. Mercy General'in tüm girişlerine polis diktim ama bir şekilde içeri sızmaya çalışacaklarını adım gibi biliyorum."

"Bayan Thomas nerede?" diye sordu Vince.

"Hâlâ hastanede. Şimdilik biraz sakinleşti. Ama çok sarsılmış."

"Biri ona göz kulak olsun Şerif," dedi Vince. "Eğer adamımız bir somaki kurbanını kullanarak şov yapmaya karar verirse Bayan Thomas tam isteyeceği bir hedef olacaktır."

*** * ***

Vince, Mendez ve Hicks ön bahçesine haber minibüsleriyle gazetecilerin doluştuğu Bayan Thomas'ın evine gittiler.

Kepini burnunun ucuna kadar çeken Vince medyanın ilgisinin sürekli 'yorum yok,' diye bağıran diğer iki dedektife yönelmesi için biraz arkadan geliyordu. Eğer Dixon katile meydan okuma fikrini benimsemiş olsaydı bu durumda Vince'in spot ışıklarına çıkması biraz daha çabuklaşacaktı. Ama ne zaman öne çıkacağına kendi karar verirdi. Medya değil.

Jane Thomas'ın arazisi diğerlerine oranla biraz daha genişti. Sınırı da her iki yöndeki sık ağaçlıklı bölge ve dar bir dere yatağıyla belirlenmişti. Katil ağaçlık alandan komşulara görünmeden yaklaşıp, rahatlıkla bahçeye girmiş olabilirdi. Karly Vickers ufak tefek bir kadındı. Ehliyetinde yazdığına göre 48 kiloydu. Bu da orta boylu, sağlıklı bir erkeğin rahatlıkla taşıyabileceği bir kilo anlamına geliyordu.

Arka bahçeyi kazarken evden görülmesi de imkansızdı. Orada bahçe olduğunu bilseydi gelirken yanında kendi küreğini de getirmezdi. Neticede bahçe varsa mutlaka bir de kürek olurdu herhalde.

Yine de birini buraya gömmeye kalkmak Lisa Warwick'in cesedinin bulunduğu parka gömmekten çok daha cesurca bir hareketti. Ukalaca. Teatral. Kişisel? Acaba Jane Thomas'a kızgın olması için bir neden mi vardı? Belki de katilin nihai hedefi oydu.

Bir taraftan da kurbanların hayatlarını yeniden düzeltmeye çabalayan kadınlar oluşu ilgisini çekiyordu. Bu kadınlar batakhanelere düşmüş, toplumdan dışlanmış tipler değillerdi.

Genelde hayat kadınları seri katillerin en sevdiği kurbanlar olurlardı. Onları ortadan kaldırılması gereken, toplum zararlısı olarak gören katil için bir hayat kadını harika bir avdı. Genç kadınları öldüren katil de modern dünyada artık tamamen kaybolan ahlaki değerleri korumaya çalıştığı gibi bir bakış açısına sahip olur ve liseli kızları, üniversite öğrencilerini ve bekâr kadınları hedef alırdı.

Bu katilse kendilerini içinde bulundukları koşullardan kurtarmaya çabalayan kadınları seçiyordu. Acaba toplumu düzeldiklerine inandırmaya çalışarak aptal yerine koyduklarını mı düşünüyordu? Bu muydu neden? Yoksa onları yalnızca savunmasız oldukları ve Sığınak'la bağlantısı sayesinde kolaylıkla erişebildiği için mi tercih etmişti?

Açıklama bu kadar kolay olamazdı.

Steve Morgan bahçedeki taş banka oturmuş, olay yeri inceleme ekibinin çalışmalarını izliyordu. Vince de ona doğru yürüyüp, yanına oturdu.

"Korkunç bir şey, değil mi?"

Morgan yüzünde ne düşündüğü anlaşılamayan bir ifadeyle, "Güne arkadaşının bahçesinde yarıya kadar gömülmüş birini bularak başlamak hiç

de iyi bir şey değil," dedi.

"Ama yaşıyor."

"İnanılmaz." Ne düşündüğü belli olmasa da başını iki yana salladı. "Jane'in çığlığını duydum. Köpeklerin neden havladığına bakmaya gitmişti."

"Köpekler nerede şimdi?"

" Jane'in yardımcısı gelip aldı. Neden?"

"Onlardan örnek almamız gerek. Bayan Vickers'ın üzerinde bulduğumuz kılarla karşılaştırabilmek için. Bir tek kıl bile bize inanılmaz imkanlar sağlayabilir. Belki saldırganın da bir kedisi veya köpeği vardır. Bir tek kılla bağlantıyı kurabiliriz. Ondan soma gerisi de çorap söküğü gibi gelir."

"Bilim bu derece ilerledi ha?" diye sordu.

"Washington'daki laboratuarda neler yaptıklarına inanamazsın. Kanıtları, DNA detaylarını nasıl didik didik karşılaştınyorlar bir bilsen. Yakında bir de ulusal DNA bankaları olacak. Böylece ülkedeki tüm suçluların DNA kayıtları bir yerde toplanabilecek."

"Biraz Orwell romanını hatırlatıyor, değil mi?"

"Biri Suçluları Gözetliyor olacak," dedi Vince. Sonra da omuz silkti. "Ama yanlış bir şey yapmayan birinin endişe etmesine de gerek olmayacak elbette."

Steve arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak sanki son derece normal, huzur verici bir cumartesi sabahıymış gibi, olay yerindeki incelemeleri izlemeye koyuldu.

"İyi ki erken gelmişsiniz," dedi.

"Jane'le buluşmaya karar vermiştik. Bu sabah bir basın toplantısı yapmamız gerekiyordu çünkü."

"Eğer beş bilemedin on dakika kadar gecikseydiniz kız büyük bir ihtimalle ölmüş olacaktı. Şimdiyse onu kimin kaçırdığını öğrenebilme olasılığımız var."

"Adamın Lisa'nın gözlerini yapıştırarak kapattığını okumuştum," dedi Morgan. "Bu yüzden katili görememiştir. Aynı şeyi Karly'ye de yapmış mı?"

"Bunu görülmemek için yaptığını sanmıyorum," dedi Vince onu dikkatle izleyerek. "Bence bunun katilin fantezi dünyasıyla bir ilgisi var. Kötülüğü gözün görmesin, kulağın duymasın, dilin söylemesin. Bence kadınlara karşı takıntısı var. Onlara bakmaktan hoşlanıyor ama aynı zamanda başına bela olduklarını da düşünerek onları susturmayı tercih ediyor. Tanıdığım çok sayıda erkek de kadının ağzım açınca her şeyi mahvettiğini söyler zaten."

Morgan buna katılıyormuş gibi başını belli belirsiz salladı.

"Senin ailen nasıl, Steve?" diye sordu adamı biraz şaşırtarak. "Kızın gördüğü şeyin şokunu atlatmayı başardı mı?"

"Wendy kendini çabuk toparlar."

"Peki ya sen? Şimdi yaşadığın olaydan sonra ceset bulmanın nasıl bir şey olduğunu daha iyi anlıyorsundur herhalde?"

"Keşke böyle bir şey olmasaydı."

"Evet."

Defterine bir şeyler yazıp, cebine koyan Mendez yanlarına yaklaştı. "Yatakta birkaç bozulmamış ayak izi tespit etmişler."

"Yatakta mı?" diye sordu Vince. "Ben ChicagoTuyum. Benimle daha açık konuş lütfen."

"Yatak. Tepenin arkası işte. Dere yatağı. Toprak orada biraz yumuşak olduğu için iz kalmış."

"Harika."

"Bay Morgan," dedi Mendez. "Dün gece nerede olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Her normal insan gibi yataktaydım. Jane gece adamı duymuş olabileceğini ya da en azından köpeklerin duyduğunu söylüyor. Gece üçü biraz geçe."

"Ve sizin geliş saatiniz?"

"Yediyi biraz geçe."

"Büyük şans, değil mi?" dedi Mendez. "Kızı canlı bulmanız."

"Büyük şans," dedi Morgan. Sonra yaşlı bir adam gibi zorlukla ayağa kalktı. Gözlerinin altındaki morluklar uzun bir gece daha geçirdiğini söylüyordu. "Eğer sizlerin bana ihtiyacı yoksa ön tarafta bekleyenlere neler olduğuyla ilgili bilgi vermeye gidiyorum. Arama bitti."

Köşeyi dönüp gözden kayboluncaya dek arkasından baktılar.

"Biliyor musun?" dedi Mendez. "Ona yani Jane'e yardım etmek için kılını bile kıpırdatmamış. Buraya gelip, toprağa gömülmüş haldeki kızı kurtarmaya çalışan kadının yanında öylece durup bakmış. Bu bana biraz garip geldi. Ya sana?"

"Evet," dedi Vince. "Belki de şoka girmiştir."

"Ya da gösterinin tadını çıkarmayı tercih etmiştir."

Vince sırtına vurup, gülümsedi. "İşte şimdi katil profili oluşturan biri gibi düşünmeye başladın."

59

Wendy erken kalkıp balıkçı yaka mavi elbisesini giyip, saçlarını babasının sevdiği gibi ikiye ayırarak ördü.

Niyeti bir an evvel aşağı inip, evde olduğu her cumartesi kahvaltı hazırlayan babasına yardım etmekti. Erken kalkar, annesi uyurken kahvaltıyı hazırlarlardı. Çılgın pancake'ler yaparlardı. Balkabağı kremalı gibi. Sonra kurabiye şekillendiricisiyle kesip komik şekiller yaparlardı. Babasıyla geçirdiği bu saatlere bayılırdı Wendy.

Sonra babasının evden çıkıp gittiğini hatırladı.

Ama sabah mutlaka dönmüş olmalıydı. Çünkü cumartesi günleri artık bir gelenek haline gelmişti. Annesine çok kızmış olabilirdi ama ona kızmamıştı ya. Elbette gelecek ve birlikte pancake yapacaklardı.

Sonra babasından kendisini parka götürmesini isteyecekti. Ona yaşadıklarını orada anlatmak istiyordu, ardından da yaşadıklarıyla ilgili bir kitap yazıp, film çekme fikrinden bahsedecekti.

İşte planı buydu.

Ama aşağı indiğinde babasını mutfakta bulamadı. Evde buzdolabının sesinden başka hiç ses duyulmuyordu.

Wendy kalbinin parça parça olduğunu hissetti. Bu haksızlıktı. Harika bir aileydiler. Tüm arkadaşları böyle söylerdi. Hepsi anne babasını kıskanırdı. Annesi sevgi dolu, bilgili, kültürlü bir kadındı. Babasıysa yakışıklı ve neşeli bir insandı.

Ne kadar mutluyduk, demişti annesi.

Mutluyduk. Yani geçmişte.

Çok benciller diye düşündü Wendy. Birbirlerine bağırmışlar, birbirlerini kırmışlardı. Ama ikisi de onu umursamamışlardı.

Tamam, o zaman. Bencilce davranmak istiyorlarsa kendileri bilir. Ama onu da bir birey olarak kabul etmek zorundaydılar artık. Gidecek, böylece onlara ne kadar bencilce davrandıklarını gösterecekti.

Odasına dönüp, sırt çantasını aldı. Ardından parmak uçlarına basarak merdivenlerden inip, ön kapıdan sessizce çıktı ve parka yöneldi.

Kasabanın başka bir bölümünde Cody Roache annesi tarafından evden gönderilmişti. Mahalledeki çocuklardan birinin babası çocukları parka götürecekti. Cesedi bulduklarına değil, salıncakları, tahterevallileri, maymun parmaklıkları olan güzel bir parka.

Cody gitmek istememişti. Kendini biraz gergin hissediyordu. Ama annesi eğer çıkıp normal bir çocuk gibi davranmaya başlamaz, normal şeyler yapmazsa hiçbir zaman iyileşemeyeceğini söylemişti.

Komşunun minibüsünde on çocuk vardı. Diğer çocuklar ve içlerinden birinin babası yanlarında olduğuna göre kendini güvende hissedebilirdi. Böylece Cody annesine bir kez daha bakıp, minibüse bindi. O an bir daha asla geri dönemeyebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

60

Anne, Santa Barbara'ya alışverişe gidip, öğleden sonra da Franny'nin arkadaşlarıyla şarap içme teklifini geri çevirmişti.

"Bir haftada yeterince heyecan yaşadım," dedi lokantanın kapısında. "Ayrıca Tommy'nin durumunu gerçekten çok merak ediyorum."

Franny kaşlarını çattı. "Lütfen beladan uzak dur. Ve bana söz ver. Eğer bu akşam meşgul değilsen, bana gel de birlikte *Altın Kızlar 'ı* izleyelim. Bu arada meşgul derken yalnızca Vince'le çılgınca sevişmeyi kastediyorum."

"Altın Kızlar mı?" diye sordu Anne kaşlarını çatarak. "Sonra da mahjong oynar mıyız?"

"En sevdiğim diziyle dalga göçme."

"Aklımdan bile geçmedi." Yanağından öpüp, arayacağına söz verdi.

Franny otoparka doğru yöneldi. Anne de caddede dolaşmaya karar verdi. Belki hiçbir şey düşünmeden vitrinlere bakarak gezerse Tommy Crane'e yardım etmek için aklına bir şey gelebilirdi. Tabii bu sırada düşüncelerini Vince'ten uzak tutması gerekiyordu. *Söylemek yapmaktan zor.*

O kadar dalgındı ki neredeyse muayenehanesinin kapısındaki Karly Vickers'ın posterini çıkartan Peter Crane'i görmeden yanından geçip gidecekti.

"Onu buldular mı?" diye sordu umutla.

Crane elinde posterle döndü. "Evet. Aynı Lisa Warwick'! buldukları gibi."

"Olamaz."

"Ama yaşıyor. Uzun hikaye."

Anne, Peter Crane'nin elindeki Karly Vickers posterine bakarak adamın anlattıklarını dinledi. Kız fotoğrafta mahcup ama mutlu gözüküyordu. Herkes gibi Anne de gazetelerde onun hikayesini okumuştu. Genç kadın hayatının akışını değiştirmek için çok çabalamıştı. Taktığı kolyedeki Thomas Sığınağı'nm kolunu zaferle kaldırmış kadın logosu sanki tam Karly için yapılmıştı. Şimdi de hayatta kalmak için çok gayret etmek zorundaydı.

Karly'nin yaşadıklarını düşününce kendi hayatıyla ilgili sıkıntıları kafasına taktığı için utanmıştı.

"Size rastladığıma çok sevindim, Doktor Crane," dedi. "Sanırım yanlış bir anlaşılma oldu. Durumu izah etmek istiyorum."

Kim bilir karısı dün gece ona neler anlatmıştı. Anne'nin yapabileceği en iyi şey durumu biraz düzeltmek olabilirdi en fazla.

"Elbette," dedi Crane. "Neden muayenehaneye girmiyoruz?"

Kapıyı açıp Anne'in içeri girmesine izin verdikten sonra kapıyı içeriden kilitledi. Anne'nin içi hoplamıştı.

"Kimse gelmesin," dedi kilitlemenin nedenini açıklayarak.

İçeride başka kimse yoktu. Sekreter masası boştu. İçerisi de bekleme odasındaki dev akvaryumun ışığı dışında karanlıktı.

"Cumartesileri açmaz mısınız?" diye sordu biraz huzursuz olduğunu düşünerek.

"Yalnızca acil durumlar için," dedi kapının altındaki mektup zarflarını almaya yönelirken. O an Anne adamın üzerinde kot ceket ve gömlekle spor ayakkabı olduğunu ilk kez fark etti. "Evrak işlerini halletmeye gelmiştim. Otursanıza."

Bekleme odasındaki geniş, deri koltuklara geçtiler.

"Dedektifler benden parkta ceset bulan çocuklara birkaç soru sormamı istediler," dedi Anne doğrudan konuya girerek. "Sorular bana son derece zararsız görünmüştü ama..."

"Özür dilemenize gerek yok, Bayan Navarre," dedi. "Ben de ilk başta garip buldum ama dediğiniz gibi zararsız bir soruydu."

"Bayan Crane aynı fikirdeymiş gibi gözükmedi," dedi Anne. "Anma toplantısı çıkışında karşılaştık. Bana bir hayli kızgındı. Tommy'nin sizin şüpheli olduğunuzu düşünmesine neden olduğumu söyledi. Ama bu sorudan onun böyle bir fikre nasıl kapılabileceğini anlamadım. Ben kesinlikle böyle bir şey düşünmüyordum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Crane neşeyle gülümseyerek. "İnsanlar seri katil olduklarını düşünmeden bile dişçilerden yeterince

ürküyorlar zaten."

Anne biraz rahatlamıştı.

"Bakın gerçekten ne sinirliyim ne de kırgın," dedi. "Janet'se bunu direk bir hakaret olarak almış. Çünkü son günlerde yaşananlar onu fazlasıyla sarstı. Bazen tahammül edilmesinin zor olduğunu biliyorum."

"Bunun doğru olmadığını söyleyemeyeceğim," dedi Anne içtenlikle. "Son hafta olanlar hepimizi sarstı. Okuldaki herkes bu zor durumdan kurtulmak için elinden geleni yapmaya çalışıyor."

"Biliyorum," dedi Crane. "Özellikle de siz. Bu arada oğlumla yakından ilgilendiğiniz için de çok teşekkür ederim, Bayan Navarre."

"Rica ederim."

"Eşime gelince... Janet çevresindeki her şeyi kontrol etmeyi seven bir insandır. Geçmişte anlatmak istemediği şeyler yaşadığı için... Stresle başa çıkma konusunda zaman zaman sıkıntılar yaşayabiliyor."

Anne, Janet Crane'i anlamaya çalışmak istemiyordu. Başından neler geçmiş olursa olsun Janet bir yetişkindi ve nerede, nasıl davranacağını bilmesi gerekirdi. Ama bunların hiçbiri Anne'in umurunda değildi.

"Aslında ben daha çok Tommy için endişelendim," diye itiraf etti. "Sanırım ona ihanet ettiğimi düşünüyor."

"Tommy sizi dünyanın merkezi gibi görüyor."

"Keşke ben de kendimi öyle hissedebilsem. Onunla yalnız konuşmam lazım. Çünkü bana yeniden güvenmesini istiyorum. Sizce bunu Bayan Crane'i kızdırmadan yapabilmenin bir yolu var mı?"

Adam bir süre düşündü. Tommy'nin yararına olacak bir şeyle karısının öfkesini üzerine çekmesinin neden olacağı sıkıntıları karşılaştırdığı apaçık belliydi.

"Ne yapabileceğimizi düşüneceğim. Sizi arayabilir miyim?"

"Elbette. Eğer yardımcı olursanız çok memnun olurum."

"Janet adına özür dilerim sizden."

"Tamam," dedi Anne ayağa kalkarken. Hem onun hem de Tommy adına üzülmüştü. Janet Crane ona ancak sokakta saldırabilirdi ama Peter Crane'le

oğlu o kadınla birlikte yaşamak zorundaydı. "Ben yalnızca Tommy için endişeleniyorum."

Kapı zili çalınınca Anne yerinden sıçradı. Crane kalkıp yanından geçerek kapıya yöneldi. Mendez'le Hicks kapıdaydı. Mendez, Anne'e şöyle bir baktı.

"Doktor Crane," dedi sonra. "Sizinle konuşmamız gereken birkaç şey var. Bizimle merkeze kadar gelebilir misiniz lütfen?"

61

Dennis ormana girdi. Ama park tarafındaki girişi değil, arka taraftaki servis yolunu kullanmıştı. Servis yolunun hemen karşısında da Şerifin bürosu vardı. Yani iyi adamların çalıştığı yer. Bu üçüncü sınıfta ele ele tutuşarak çevre gezisi yaptıkları sırada öğretmenlerinin söylediği şeydi.

Bayan Burkow, Dennis'in babasının kansını dövdüğünü bilmiyordu. Oğlunu dövdüğünü de. Dennis de ne olursa olsun babasının bu iyi adamlardan biri olduğuna inanmıştı hep. Babasının aşın derecede sinirlenmesine de hep kendisinin neden olduğu fikrindeydi. O kötü, aptal bir çocuktu. Beyni doğru düzgün çalışmıyordu. Annesi de sarhoş, aptal kaltağın tekiydi ve başına gelenleri fazlasıyla hak ediyordu.

Belki bunlar doğruydu ama artık babası hakkında pek de öyle düşünmüyordu.

Sırt çantasını mutfaktan aldığı hafif şeylerle doldurmuştu. Çorba, ton balığı, fasulye kutuları. Yani tek başına yaşamasını sağlayacak şeylerle. Elleri ceplerinde, yerdeki kuru yaprakları tekmeleyerek ve gideceği yerden başka hiçbir şey düşünmeden yürümeye koyuldu.

San güvenlik şeridi artık kopmak üzereydi. Anlaşılan burası artık kimsenin ilgisini çekmiyordu. İşte bu iyiydi. O zaman kimse buraya gelmeyecek, onu rahatsız etmeyecekti. Dennis çantasını yere koyup, cesedin başının altına konan taşa oturdu.

Öğle yemeği zamanı gelmişti. Ve o da yemek yemek istediği yerdeydi. Mezarda.

Wendy ormana girmedi. Çimenlerin kesildiği, kırık dalların, dikenli çalıların veya mezarların olmadığı parktaydı. Banka oturup, ayaklarını uzatıp, defterine gömüldü.

Etraf çok sessizdi. Ama bu ağaçlarda cıvıldaşan kuşların ve yolun ilerisindeki derenin şırıltısının eşlik ettiği bir sessizlikti bu. Yoksa evdeki sessizlik gibi değildi.

Acaba babam taşınacak mı yoksa yalnızca geçici bir süre için mi evden mi ayrıldı diye düşünüyordu. Sacramento'ya çok sık gittiği belliydi. Belki de gerçekten söylendiği gibi orada başka biri vardı. Acaba Diğer Kadının da

çocukları var mı diye düşünüyordu. Eğer çocukları varsa acaba Wendy de onları görmüş müydü? Ya çocuklar onunla aynı okula gidiyorlardıysa? Ya onlar sevmediği çocuklarsa? Ya işin sonunda Dennis Farman'ın üvey ağabeyi olduğu ortaya çıkarsa?

Tüm bunlar yetişkinlerin düşünmediği, akıllarına bile getirmediği şeylerdi.

Elbette annesiyle kalacaktı. Kendi evlerinde. Belki annesi bir iş bulurdu. Neticede o doğmadan önce çalıştığını söylememiş miydi? Salonda annesiyle babasının mezuniyet törenlerinde çekilmiş, kepli, cübbeli bir fotoğrafları vardı. Bu da annesinin isterse yeniden iş bulabileceği anlamına geliyordu.

Ya da diye düşündü Wendy ormana bakarken. Tommy'yle ceset buluşlarıyla ilgili kitabını yazar, sonra bu kitap filme çekilir ve o da zengin olurdu. İşte o zaman babası çok üzülürdü.

Cody maymun parmaklıklarına maymun taklidi yaparak tırmanıyordu. Maymunları severdi. Santa Barbara hayvanat bahçesinde en çok ilgisini çeken hayvan maymunlardı. Özellikle de uzun, beyaz elleriyle daldan dala atlayan ak elli gibonlara bayılırdı. Şimdi kendisinin de bir gibon olduğunu hayal ederek, sesler çıkartıp, oradan oraya atlıyordu.

Dünyada en çok istediği şey, astronot olmanın yanında, San Diego hayvanat bahçesine gitmekti. Annesi ona belki önümüzdeki yaz gerçekten ailece tatile çıkıp, oraya gidebiliriz demişti. San Diego hayvanat bahçesinde her türden maymun bulunduğuna bahse girerdi.

Cody parka geldiğine memnundu. Artık kendini kötü hissetmiyordu. Maymun parmaklığından inip aynı mahallede oturduğu küçük bir çocukla oynamaya başladı.

Evet. Parka geldiğine memnundu.

Ormanda, Dennis çantasından fasulye konservesini çıkarttı. Soma da eline çakısını aldı. Çakının konserve açacağı olduğunu düşündüğü ucuyla konserveyi nasıl açacağını anlamaya çalıştı.

Bu daha önce gördüğü konserve açacaklarına hiç benzemiyordu. Uğraştı, çabaladı ama yalnızca biraz içeri çökertebiliyor sonra da konserve açacağı elinden kayıyordu. Her yeni denemede karnının biraz daha

acıkmaya başladığını hissediyordu. Sonra başka bir şey daha hissetmeye başladı.

Hissediyordu.

Parmakları titredi. Konserve açacağını kapatırken eli titremişti. Parmağından kıpkırmızı kan akıyordu. Bir süre parmağına baktıktan sonra ağzına götürdü.

Çakının büyük bıçağını açıp, kutunun ortasına sapladı. Sonra bir daha, bir daha. Şimdi açtığı delikten fasulyenin suyu akıyordu.

Aynı şeyi bir kez daha yaparken içinde bir şeylerin giderek güçlendiğini hissetmeye başladı. Bıçağı konserve kutusuna acılarının, öfkesinin intikamını alıyormuşçasına saplıyordu.

O da aynı şeyi defalarca yapmaya koyuldu...

"Ah, Tanrım bu çok utanç verici," diye inledi Peter Crane, Mendez'in masanın üzerine koyduğu sabıka kaydı için çekilen fotoğrafının da eklendiği gözaltına alındığını gösteren belgeye bakarken. Sonra iç çekip, başını kaldırdı.

"Boş zamanlarınızda ne yaptığınız yalnızca sizi ilgilendirir, Doktor Crane. Açıklamanızı istemiyorum," dedi Mendez. "Karınıza da bir şey söyleyecek değilim. Çünkü yeni bir cinayet soruşturmasıyla uğraşmak istemiyorum. İyi bir adama benziyorsunuz, yazık olur size.

"Benim sorunum başka. O gece, fahişelerle tutuklandığınız akşam Julie Paulson'un da tutuklanışına açıklama bulmaya çalışıyorum."

"Julie Paulson kim?"

"Julie Paulson bir fahişeydi. Oxnard'ta tutuklanmasından kısa bir süre sonra da Thomas Sığınağı'na geldi. Kısa bir süre sonra da öldürüldü."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Crane şaşkınlıkla.

Mendez yüzünü buruşturarak, "Hayır, biliyorsunuz Doktor," karşılığını verdi. "Hatta ilk konuştuğumuzda bu konuyu siz açmıştınız."

Crane'nin bir an için aklı karışmış gibiydi. "Geçen sene öldürülen kız mı? Kasabanın dışında bulunan? Gazetelerde okudum ben onu!"

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Mendez. "Çünkü tesadüflere inanmam. Özellikle de arka arkaya gelirlerse.

"Julie Paulson Oxnard'da çalışan bir fahişeydi. Siz de Oxnard'da bir fahişeyle birlikteyken gözaltına alındınız. Julie Paulson Oak Knoll'a geldi. Siz de Oak Knoll'da yaşıyorsunuz. Thomas Sığınağı'nın programına katıldı. Siz de Thomas Sığınağı'ndaki kadınlarla çalışıyorsunuz. O öldü. Karly Vickers da kayboldu. Siz Lisa Warwick'i de tanıyordunuz...

"Tüm bunların beni hangi noktaya doğru götürdüğünün farkında mısınız, Doktor Crane?"

Crane yüzünü ellerinin arasına alarak, "Ah Tanrım," dedi.

Mendez bir süre adamı kendi haline bıraktı. Bu sırada da sanki geçen saniyeleri sayıyormuş gibi kaleminin ucuyla masaya vuruyordu.

"Julie Paulson'u tanımıyorum," dedi sonunda. "Benim Oxnard'da birlikteyken yakalandığım kadının adı Candace'ydi. Onu zaman zaman görmeye giderdim."

"Yani sürekli müşterisi olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Crane başı çok ağnyormuş gibi gözlerini kapattı. "Bundan gurur duymuyorum. Ayrıca bundan kanmı umursamadığım anlamı da çıkmamalı. Sadece... Janet'in bazı... sorunları..."

"Gerçekten bunları bilmek istemiyorum," dedi Mendez. "Gerçekten."

"Onun yalnızca kötü taraflarını gördüğünüzü biliyorum," dedi Crane. "Bu hafta tam bir kabustu. Yoksa o kadar da kötü bir insan değildir. Aslında yaptığım şey tam manasıyla onu aldatıyor olduğum anlamına da gelmez ama..."

"Umurumda değil. Gerçekten."

Eğer Peter Crane günah çıkarmak istiyorsa kiliseye gitmeliydi. Mendez onunla eşleri aldatmanın tanımları üzerine bir tartışmaya da girmek istemiyordu. Karısından başka kadınları beceren adam tanımı onun için yeterince anlamlıydı zaten.

Crane iç çekti. "Gözaltına alındıktan sonra oraya gitmeyi bıraktım."

"Ve Julie Paulson buraya taşındı," dedi Mendez. "İnanın kendinize hiç yardım etmiyorsunuz, Doktor Crane."

"Size olanları anlatıyorum," dedi öfkeyle. "Kızın buraya taşınmasında benim ne suçum var ki? Burası özgür bir ülke. Belki burada arkadaşı filan vardı. Ama o kişi ben değildim."

"Ve siz Oxnard'a gitmeyi bıraktınız."

"Evet."

"Ve... Ne? Fahişelerden vazgeçtiniz, öyle mi? Seksi bıraktınız?"

"Ben... Şey... Ah Tanrım," diye mırıldandı gözlerini yere dikerek. "Başka, Ventura'daki başka bir kadınla... Anlaştım."

Mendez önüne kalemle kağıt uzattı. "Bana adını ve telefon numarasını ver."

Crane kusacakmış gibi gözüküyordu. Bay Saygıdeğer Vatandaşın fahişelerin sürekli müşterisi olduğu kanıtlanmıştı işte.

İstenilenleri yazınca Mendez kağıdı aldı. "Hemen dönerim. Kahve filan ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Grane masaya bakarak.

Mendez odadan çıkıp, kağıdı Hicks'e uzattı. Vince Te Dixon monitöre bakıyorlardı. Crane elleri başının arasında kıpırdamadan oturuyordu.

"Aferin evlat," dedi Vince. "İyi silkeledin."

"Tanrım adam at gibi terliyor," dedi Mendez. "Karısının toplumun direği olarak gördüğü kocasının bu halini öğrenince ne yapacağını tahmin edebiliyor musunuz?"

Hicks kahkahayı basarak, "O direği bir tarafına monte eder bence," dedi.

"Ama adamı bu yaptığından dolayı çok da suçlayamazsınız," dedi Mendez. "Karısı... Kadın korkunç bir şey ya!"

"Onu dün geceyle ilgili sıkıştır," dedi Vince. "Ona kağıt oyununun nasıl gittiğini sor."

Mendez kendine bir fincan kahve alıp, sorgu odasına döndü.

"Eee, dün geceki kağıt oyunu nasıl gitti?"

"Ne oyunu?"

"Karınız dün gece kağıt oynamaya gittiğiniz için evde olmadığınızı söyledi."

"Ah."

"Nerdeydiniz? Ventura'da mı?"

"Hayır. Janet'le kavga etmiştik."

"Neden?"

"Tommy'nin öğretmeninin aile hayatımızla ilgili sorular sormasına sinirlenmişti. Eşimle tartışmak çok zordur. Sanırım siz de biliyorsunuzdur," dedi. "Zor bir hafta oldu. Çok bunaldım. Daha fazla konuşmak istemediğim içinde evden gittim."

"Nereye?"

"O'Brian's Pub'da yemek yiyip, televizyonda maç izledim. Saat dokuz gibi de Steve geldi..."

"Steve Morgan?"

"Evet. Kapanış saatine kadar orada oturduk."

"Onun sorunu neymiş?"

"Karısıyla kavga etmiş o da. Sonra da kadın onu kapının önüne koymuş."

"Neden?"

"Onu kendisini aldatmakla suçlamış ki zaten bu suçlamayı sık sık yapar."

"Öyle mi?" diye sordu Mendez. "Ama ateş olmayan yeden duman çıkmaz. "Bir süre susup, kelimeleri kafasında evirip çevirerek, en doğru şeyi söylemeye çalışarak bekledi. "Steve hırslı bir insandır."

"Umurumda değil," dedi Mendez. "Sadece onun Lisa Warwick'le ilişkisi olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Peter Crane dirseklerini masaya dayayıp, başını ellerinin arasına aldı. Yenilmiş gibi gözüküyordu.

"Beni oyalamayın, Doktor Crane," dedi Mendez sertçe. "Kadın öldürüldü. Onunla ilişkisi var mıydı?"

"Evet."

63

Dennis ağaçların arasında tıpkı bir komando gibi kâh eğilip, sürünerek, kâh hoplayıp sıçrayarak ilerliyordu. Yüzüne kamufle olmak için sürdüğü toprağın kokusunu alırken başına da tıpkı Rambo gibi bir bez parçası sarmıştı.

Parktan gelen sesleri duyuyordu. İnsanlar konuşuyor, çocuklar gülüyordu. Yani normal hayatlarına devam ediyorlardı. Dennis onlardan nefret ediyordu.

Ormanın ucundan, saklandığı ağacın arkasından baktı. Ufaklıklar, biraz daha büyük çocuklar ve birkaç yetişkin. Biraz daha sokuldu.

Eğleniyorlardı. Mutluydular. Ve işte Cody de oradaydı. Güya arkadaşıydı ama şimdi orada dördüncü sınıftan bir çocukla oynuyordu.

"Hey, Cody," diye seslendi ormanın bitip, parkın başladığı yere kadar sokularak.

Cody döndü ve onu görünce kaşlarını çattı.

"Hey, Hamamböceği, gelsene buraya."

Cody duymamış gibi yaptı.

"Gel buraya," dedi Dennis. "Sana göstereceğim çok ilginç bir şey var."

Cody biraz daha yaklaşırken tuhaf yamuk gözlüklerinin arkasından şüpheyle bakıyordu. "Seninle oynamamam gerekiyor, Dennis. Annem söyledi."

Dennis gözlerini devirerek, "Ah, yapma," dedi. "Bir şey buldum. Çok ilginç bir şey."

Cody dönüp onu buraya getiren çocuklara baktı. Az önce birlikte oynadığı çocuk salıncaklarda sıra beklemeye koşmuştu.

"Hadi. Mızmızlanma," dedi Dennis ormana doğru dönerken.

"Ormana girmemem gerek."

"Sen ana kuzususun."

"Değilim."

"Öylesin."

Cody merak etmiş gibiydi ama hâlâ ne yapması gerektiğine karar verememişti.

"Arkadaşız sanıyordum," dedi Dennis.

"Sen ahlaksızsın."

"Sen de aptalsın," dedi Dennis omuzlarını silkerek. "Sana da bu yakışır zaten. Kaçıracaksın."

Ormanın içlerine doğru yürümeye devam etti. Cody dönüp arkasına baktı. Sonra Dennis'e döndü. Ardından bir daha arkasına baktı. Bu sırada Dennis yavaş yavaş ilerliyordu. Sonra arkasındaki kura yapraklar üzerindeki ayak sesleri duymaya başladı.

Dennis şöyle bir bakıp koşmaya başladı. Cody de adımlarını hızlandırdı. Soma biraz daha hızlandılar. Artık oyun alanından görülemeyecek kadar içeri girmişlerdi.

Dennis kahkahalar atarak arkasına döndü. Cody de zıplayıp koşmaya devam etti. O da gülüyordu. Soma Dennis gülmeyi sürdürerek yaklaştı ve elindeki bıçağı Cody Roache'nin karnına bütün gücüyle sapladı.

64

Wendy parktaki bankta oturmuş, ormana bakıyordu. Kucağındaki deftere olay yerinin resmini çizmişti. Üzerinden atlarken düştükleri kayayı, ağaçları, yerdeki mezarı defterine geçirmiş ama ölü kadının başını çizmekten korkmuştu. Sanki böyle bir şey yaparsa bir şekilde ölü kadının kafası canlanıp onunla konuşacakmış gibi.

Bu çok aptalcaydı elbette. Eğer Tommy orada olsaydı o da bunun çok aptalca bir fikir olduğunu söylerdi. Aslında ölü kadının kafasının canlanıp, bir hayalet gibi peşlerine düşüşü ardından da olup bitenleri onlara anlatışı filmlerinde çok güzel gözükebilirdi. Ve bunu ancak Wendy'yle Tommy görebilmeliydiler. Tabii baş, katili ya da Dennis gibilerini korkutmak istemezse.

Ya da filmde katil Dennis olurdu. İŞTE bu harika olurdu. Filmlerde kötü ruhlu çocuklar kadar korkunç bir şey yoktur. Üstelik Dennis'in rol yapmasına bile gerek yoktu.

Keşke Tommy'yi arayıp onu parka gelmeye ikna etseydim diye düşünüyordu. Şimdi bu güzel günde orman o kadar da korkutucu gelmediğinden o gün geçtikleri yolu yeniden yürümek istiyordu. Ama yanında hikayesini anlatabileceği Tommy de olsa harika olurdu.

Tommy'nin annesinin çok sert oluşu Wendy'yi deli ediyordu. Tommy hep şuraya buraya gitmek zorunda kalırdı. Bir türlü normal bir çocuk gibi oyun oynamasına izin verilmezdi. Belirli bir saatte belirli yerlerde olmak zorundaydı. Hava kararmadan yapması gereken şeyler vardı. Ve de yapamayacağı bir dolu şey.

Ve bu güçsüz, her şeye alerjisi olduğunu iddia ederek beden eğitimi derslerinden ya da yürüyüşlerden kaçan Harlan Friedman'ın durumuna hiç benzemiyordu. Çünkü Tommy o tür şeyleri yapmaya bayılırdı. Sadece başının belaya girmesini istemezdi hepsi bu.

Wendy o kadar dikkatli olacak durumda değildi. Zaten izin almadan evden çıktığından annesiyle babası ona yeterince kızacaklardı. Yakalanıncaya dek istediğini yapabilirdi. Aynca yakalandığında ona ne diyeceklerdi? Babası hem de en büyük kuralı ihlal ederken ona kurallara uymamaktan nasıl bahsedebilecekti?

Öfkenin verdiği cesaretle ayağa kalkan Wendy defteri kolunun altına sıkıştırdığı gibi yürümeye başladı. Kısa bir süre soma patikadan aynlmış, peşlerindeki Dennis'le Cody'den kaçmak için koştukları ormanın içine uzanan yola sapmıştı. Dennis'e Osurukçu diye bağırdığını hatırlayınca acaba bu sahnenin filmde yer almasına izin verirler mi diye düşündü. Büyük bir ihtimalle verirlerdi. İnsanların filmlerde küfür etmesine izin veriyorlardı. Tabii onun seyretmesine izin verilen filmlerde değil ama yine de...

İşte burada durup arkasına bakmıştı ve o anda Tommy, "Zıpla," diye bağırmıştı. Sonra zıplamışlar, ardından da kuru dere yatağına düşmüşlerdi. Wendy bu kez atlamak yerine dere yatağına dikkatle indi. Burası tıpkı bir kaseye benziyor diye düşündü defterini alıp çevrenin resmini yapmaya çalışırken. Bir yandan bakıp bir yandan da resmi bitirmeye çabalarken dili ağzının kenarından çıkmıştı.

Tommy işte bu noktaya düşmüş ve tam o sırada...

Çığlık o derece aniden yükselmişti ki Wendy bunun kendi ciğerlerinden mi yoksa başkasından mı çıktığını bir an için anlayamadı. Yerde, kuru dallar ve yapraklarla yarı yarıya kapanmış mezarın içinde Cody Roache oturmuş, kanlar içindeki elleriyle kamını tutuyordu. Yüzü, gözü de kanlar içindeydi.

Wendy'yi görüp, ağlamaya başladı. "Dennis beni öldürdü!"

Dennis saklandığı ağacın arkasından fırladı. Kaçmaya çalışan Wendy'yi saç örgülerinin birinden yakalayıp hızla çekti. Kızın defteri bir tarafa kendi bir tarafa düşerken son anda yana dönerek sırtına bıçak saplamaya çalışan Dennis'in savurduğu darbeden kurtulmayı başardı.

Sendeleyerek kalkıp arkasına bakarak koşmaya çalışınca da Cody'ye çarptı. İkisi birlikte yere yuvarlandılar. Şimdi Wendy'nin de yüzü gözü kanlar içinde kalmıştı. Zorlukla kalkıp koşmaya başladı. Dennis Farman da peşine düştü.

Dennis büyüktü, güçlüydü ama Wendy de hızlıydı. Her seferinde Dennis tam elini uzatıp yakalayacakken yön değiştirip son anda da olsa elinden kurtulmayı başanyordu. Ta ki ayağı bir ağaç köküne takılıp dengesini kaybedinceye dek.

Öyle bir düşmüştü ki yere çarpınca ciğerlerindeki tüm hava boşaldı sandı.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Dennis defalarca.

Yanına, dizleri üzerine çökerken kanlı elindeki bıçaklayıp düşmüştü. Ama Dennis bunun farkında değilmiş gibiydi. Elinde bıçak olduğunu sanarak yumruğunu hızla kızın göğsüne vurmaya başladı. Her darbede Wendy'nin gözleri önünde yıldızlar uçuşuyordu.

Giderek gözleri kararmaya başladı. Nefes alamıyordu. Dennis bir an bile ara vermeden vuruyordu. Öldüresiye.

65

Tommy günün geri kalanını annesini üzmemek için müthiş çaba harcayarak geçirdi. Aslında bu konuda çok tecrübeli olduğu için bir hayli başarılıydı. Annesinin hatta artık neredeyse herkesin ruh halini gözlerinin içine bakarak anlayabilecek derecede ustalaşmıştı. Karşılarındakinin durumunu anlayamayanlara ise şaşıyordu.

Babası kayıp kadını arama çalışmalarına katılmak üzere evden erken çıkmıştı. Tommy de onunla gitmek istemiş ama babası çocukların orada olmasına izin verilmediğini söylemişti.

Ama bu Tommy'ye çok mantıklı gelmemişti. Neticede çocuklar da büyükler gibi arama faaliyetlerine katılabilirlerdi. Hatta bu konuda onlardan daha başarılı bile olabilirlerdi. Sonuçta boyları daha kısa olduğundan yere daha yakındılar ve bu yüzden çevrelerine büyüklerden daha dikkat edebilirlerdi. Bunun yanında artık bir ceset gördüğüne göre yeni bir tane daha görse korkmazdı ki.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Babası ona bir kez daha iyice çileden çıkıp, kapıları, çekmeceleri çarparak, kendi kendine bağırıp duran annesiyle ilgilenmesini söyleyerek evi terk etmişti. En kötüsü de annesinin kendi kendine konuşmasıydı. O zaman onun öfkesinden deliye döndüğünü, gözlerini yuvalarından çıkacak gibi açarak sağa sola saldırdığını bilirdi.

'Temizlik' adını verdiği işe girişmişti. Her şeyi sağa sola fırlatıyor, çekmeceleri boşaltıp, dergileri, gazeteleri, mektupları yerlere atıyordu. Sonra mutfağa dalıp buzdolabından çıkardığı yiyecekleri evyeye fırlatmaya başladı.

Sonra biraz daha sakinleşince dağıttıklarını toplamaya başlayacaktı. Hem de az önce yaptıklarından geriye hiç iz bırakmayacak şekilde. Babası eve geldiğinde ev sanki hiçbir şey olmamış gibi temiz ve derli toplu olurdu.

Tommy annesinin bu tiradı sırasında odasında kalır ama önünde sonunda sıranın kendi odasına da geleceğini bilirdi. Hele de odasını toplamamışsa başı BÜYÜK belada demekti. Annesi yatak çarşaflarını yere atar, oyuncaklarını çöp kutusuna doldurur, Bayan Navarre'den yıldız ya da aferin aldığı için eve getirdiği ödev kağıtlarını yırtardı.

Annesinin bunu Bayan Navarre'ye kızgın olduğu için özellikle yaptığını düşünüyordu. Annesi öğretmenine Dedektif Mendez'le FBI'ın adamının evlerine gelmelerinden sonra daha da kızmıştı.

Tommy en çok değer verdiği şeyleri saklamak için azami çaba harcadı. Kağıtları da halının ve yatağının altına soktu.

Keşke evden çıkıp gitmeye cesaret edebilsem diye düşündü ama yapamıyordu. Bunun yerine odasından çıkıp annesini iki oda geriden takip edip, evdeki dağınıklığı değerli bir şeyi atıp atmadığına bakarak kontrol etmeye başladı. Bazen saat, mücevher, para, çek gibi annesinin aklı başında olsa asla atmayacağı türden şeyler bulduğu oluyordu.

Bugün de istisnai bir durum yoktu. Tommy bulduğu şeyleri yerlerine yerleştirmeye koyuldu. Kitapları, derileri ve bardak altlıklarını salona, biblolarla fotoğrafları da oturma odasına götürdü. Yatak odasmdaysa, yakalanmamak için çok dikkat ederek, babasının çöp kutusuna atılmış fakülte yüzüğüyle, annesinin bir yığın mücevherini bulup, yerlerine kaldırdı.

Gösterisini bitiren annesi çalışma odasında dizleri üzerine çökmüş, kağıtların, mektupların, gazete kesiklerinin ortasında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Annesinin her ağlayışında olduğu gibi Tommy içeri girip, yanına oturdu. El ele tutuştular. Annesine onun için endişelendiğini, üzüldüğünü ama birazdan kendini daha iyi hissedeceğini umduğunu söyledi.

Bu bir çocuğun yapabileceği türden bir görev değildi ama onun hayatı böyleydi işte.

Keşke cumartesi günü herkes gibi ben de parka gidebilsem diye düşündü.

66

"Steve, Lisa'yı öldürmüş olamaz," dedi Crane. "Ona çok değer verirdi."

"Ama onu ancak gece yarıları görebilecek kadar, değil mi?" diye sordu Mendez. "Hiç kimseye söylemeden ona da kimseye söylemesi için izin vermeden."

"O evli bir adam."

"Bunu pantolonunun fermuannı çözmeden önce düşünmeliydi," dedi Mendez.

Crane ayağa kalkıp, elleri kalçalarında volta atmaya koyuldu. "Bu konuda konuşmaktan çok rahatsızım."

"Steve'in hırslı bir adam olduğunu söyledin. Nasıl yani?" diye sordu Mendez. "O senin dostun. Bana ondan bahset biraz."

"Yalnızca Steve'in çok tutkulu bir kişiliği olduğunu söylemeye çalışmıştım. Sığınak için çalışmak onun en büyük tutkusudur. Steve sıkıntılı bir çocukluk geçirmiş. Annesi tarafından zor koşullarda büyütülmüş. Bulunduğu noktaya gelinceye dek, Sara'yla evlenmek de dahil, çok çaba harcaması gerekmiş. Sara iyi bir aileden geliyor. Eğitimli ve de güzel."

"Yani Sara onun için ganimet gibi bir şey mi?"

"Hayır! Bilmiyorum." Başını iki yana sallayarak gözlerini kapattı. "Çenemi tutmalıydım. Neden Steve'le kendiniz konuşmuyorsunuz? Onun öğrenmek istediğiniz her şeyi söyleyeceğinden eminim. Saklayacak bir şeyi yok ki."

"Metresi dışında," dedi Mendez. "O'Brien'ın yerinden saat kaçta çıktınız?"

"Bir buçuk, ikiye çeyrek kala gibi."

"Oradan nereye gittiniz?"

"Ben eve gittim. Steve'se Holiday Inn'e gitti."

"Pekala," dedi Mendez ayağa kalkarken.

Crane ona bakıp, "Gidebilir miyim?" diye sordu.

Mendez ellerini iki yana açıp, "Elbette," dedi.

Peter Crane rahatlayarak derin bir nefes aldı. Soma tam kapı kolunu tutmuştu ki duraksayıp geri döndü.

"Karly Vickers nasıl?" diye sordu. "Hiç haber var mı?"

"Daha iyi," diye yalan söyledi Mendez. "Bir hayli güçlüymüş. Doktorlar yakında iyileşeceğinden eminler."

"Gerçekten mi?"

"Sanırım yakında tüm soruların yanıtlarına ulaşacağız."

"Umarım."

Tam o anda kapı dışarıdan açıldı ve Hicks yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle içeri girip, "Gitmemiz gerek," dedi. "Oakwoods Parkı'nda bıçaklama olayı meydana gelmiş. Yaralılar var."

Mendez'le Hicks olay yerine geldiklerinde acil müdahale ekibi sedyeyi ambulansa alıyorlardı.

"Kurban kimmiş?" diye sordu Mendez kapıları kapatmadan önce yetişmek için koşarak.

"Bir çocuk. Kanaması var! Acele etmemiz gerek!" dedi görevli ardından şoföre bağırdı." Hadi! Hadi!"

Bir polis memuru arka kapıları kapatınca araç sirenlerini çalarak yola koyuldu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Mendez rozetini göstererek.

Memurlardan biri yaklaşıp, "İki çocuğun bıçaklanmasıyla ilgili bir ihbar aldık. İkisi de Mercy General Hastanesi'ne gidiyor."

"Neler olduğunu bilen biri var mı?" diye sordu Hicks.

"Birkaç kişi bir kızın çığlık attığım söyleyerek ihbarda bulunmuş. Sonra koşup buraya gelmişler," dedi ormanda Lisa Warwick' in cesedinin bulunduğu yeri işaret ederek. "Geldiklerinde de saldınya uğramış bir kız bulmuşlar. Her yer kan içindeymiş."

"Tanrım," dedi Mendez. "Peki ya saldırgan?"

"Buna inanmayacaksınız," dedi memur onları devriye aracına doğru götürürken.

Arka koltukta yüzü gözü kanlar içinde, elleri kelepçeli bir halde oturan Dennis Farman gözlerini boşluğa dikip, öylece bakıyordu.

Hemen hastaneye yöneldiler. Hicks telefona sarılıp Dixon'u aradı. Bu sırada Mendez büyük bir telaşla çocuğa müdahale eden tıp ekibini izliyordu. Karly Vickers'a da ilk müdahaleyi yapan doktor etrafındaki personele emirler yağdırıyordu. Her yer kan içindeydi. Bu kadar küçük bir hastadan bu kadar çok kan çıkması ve hastanın hâlâ hayatta olması tam bir mucize diye düşündü Mendez.

Tanrım. Dennis Farman'ın sorunlu bir çocuk olduğunu biliyorlardı ama bunu kim tahmin edebilirdi ki? Çocuklar parkta kavga ederlerdi ama delirip birbirlerine bıçak çekmezlerdi ki.

Bir çocuk şiddete bu derece meraklı hale nasıl gelirdi?

Bu işin arkasında biraz içen bir anneyle kendisine eğitim çavuşu gibi davranan bir babaya sahip olmaktan çok daha fazla şeyler yatıyor olmalıydı. Dennis okuldan kaçtığı için dayak yiyince bu hale gelmiş olamazdı.

Doktor birden tüm ekibe hadi diye bağırınca herkes harekete geçti. Sedyeyi acil servis odasından çıkartıp koridora aldılar. Mendez hemen kenara çekilerek yol açtı.

Doktor üzerindeki kanlı önlükle eldivenleri çıkartıp, yüzünü buruşturarak yere attı.

"Durumu nasıl?" diye sordu Mendez rozetini göstererek.

"Çok kan kaybetmiş. Kanama hâlâ devam ediyor. Bıçak dalağını parçalamış olabilir."

"Yaşayacak mı?"

"Ameliyata alacağız. Dalaksız yaşar. Ama kanamanın durması gerek. Bir saat içinde durum netleşecek. Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz?"

"Başka bir çocuk," dedi Mendez. "Diğer yaralı nerede?"

"Üç numaralı odada. Başka bir çocuk mu? Dünya nereye gidiyor böyle?"

"İyiye değil. Karly Vickers Ta ilgili bir şey duydunuz mu?"

"Yoğun bakımda. Durumunda bir değişiklik yok."

"Bilinci?"

"O kadar da değil. Komada. Ölmediğine sevinin."

Büyük cam kapılar hızla açıldı ve telaşlı bir çift içeri daldı. Kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Bunlar anne babası olmalı," dedi doktor. "Onlarla konuşsam iyi olur."

Mendez koridora döndü.

"Frank bugün çalışmıyor," dedi yanına gelen Hicks. "Dixon herkesi onu aramaya yollamış. Çocuk nasıl?"

"Bir saat içinde belli olacakmış. Ameliyata alıyorlar. Diğer yaralı da burada."

Wendy Morgan korku filmlerinden kaçmışa benziyordu. Yüzü, elbiseleri, elleri kanlar içindeydi. Mendez yatağın yanında oturup kızın elini tutan hemşireye rozetini gösterdi.

"Wendy," dedi içten bir endişeyle. "Nasılsın tatlım? Canın yanıyor mu?"

Kızın masmavi gözleri yaşlarla doldu. "Dennis Cody'yi öldürdü!"

"Hayır, tatlım. Cody kötü yaralanmış ama ölmedi."

"Dennis'in bıçağı vardı!" diye bağırdı. "Beni de bıçaklamaya çalıştı ama sanırım düşürmüş olmalı. Çünkü yumruğuyla bana defalarca vururken aslında bıçakladığını sanıyor gibiydi. Sonra nefes alamadım. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuştu. Öleceğimi sandım. Soma biri Dennis'i yakalayıp benden uzaklaştırdı. Annemi istiyorum!"

"Geliyor, yolda tatlım," dedi hemşire.

"Babamı da."

"Onu ulaşıldı mı bilmiyorum Wendy," dedi hemşire. "Ama annen birazdan burada olacak."

"Dinlen biraz, Wendy," dedi Mendez kızın omzuna hafifçe dokunarak. "Yine uğrarım."

"Dünya hızla cehenneme dönüşüyor," dedi Hicks döndüklerinde.

"O zaman elimizi çabuk tutalım," dedi Mendez. "Belki bir mucizeye tanık oluruz ve Karly Vickers bize katilin adını söyler. Kıyametten önce o herifi cehenneme yollamak istiyorum."

Asansöre binip, dördüncü kata çıktılar. Ardından yoğun bakım bölümünün cam kapılarından geçip içeri yöneldiler. Burada yalnızca monitörlerin ve solunum cihazlarının sesleri işitiliyordu. Danışma masasına doğru ilerlerken Mendez kendini sanki kütüphaneymişler gibi fısıldayarak konuşmaya mecbur hissetmişti.

İkisi de rozetlerini gösterdiler. Mendez, "Karly Vickers'ın durumunu kontrol etmeye geldik," dedi. "Doktoru buralarda mı?"

"Şu an için başka bir hastanın yanında."

"Odası şurada. Arkadaşıyla birlikte bekleyin isterseniz."

"Arkadaşı mı?" diye sordu Mendez ilk anda Jane Thomas'ın burada olduğunu düşünerek.

Ama odanın önüne doğru yürüyüp, kapının üzerindeki camlı bölmeden içeri baktıklarında Karly Vickers'ın yanındaki şahsın Steve Morgan olduğunu gördüler.

"Yasal olarak hiçbir resmi emniyet görevlisi yanında ebeveyni ya da koruyucusu olmadan o çocukla konuşamaz," dedi Dixon. "Herkesi Frank'ı bulmaya yolladım ama adam ortalarda yok. Bayan Farman da."

Bulundukları odadaki monitörden Dennis FarmanT izliyorlardı. Çocuk odaya konulduğu andan beri kılım bile kıpırdatmamıştı.

Anne, Dennis'in siyah beyaz görüntüsüne bakıp, odanın tavanındaki kameradan gelen görüntülerde çocuğun ne kadar ufak tefek göründüğünü düşündü. Dennis parmağını masanın üzerinde dolaştırırken son derece garip biçimde sakin gözüküyordu.

Vince markete gidip alışveriş yapmak üzere evden çıkamaya hazırlanırken yakalamıştı onu. Tam çıkıp normal bir insan gibi normal bir şeyler yapmaya hazırlanıyordu ki aniden karşısına çıkan FBI ajanı ondan parkta iki çocuğu bıçaklayan öğrencisiyle konuşmak üzere hemen şerifin ofisine gitmesini istemişti.

Artık hayatının bir daha asla normale dönmeyeceğine her geçen dakika daha emin oluyordu.

"Sosyal Hizmetleri aradım ama Vince senin çocukla onların gönderebilecekleri herkesten daha iyi iletişim kuracağına emin olduğunu söyledi," dedi Dixon.

Dedektif Hicks, Dennis'in saldırdığı çocukların isimlerini söylemişti. Cody ve Wendy. Cody ameliyata alınmıştı. Anne çocuğun ne kadar dehşet içinde olduğunu tahmin bile edemiyordu. Wendy'deyse hayati bir yara yoktu. Cody'ye kıyasla şanslıydı. Ama kız zaten Dennis'in ağzına sokmaya çalıştığı o çürük parmak olayı yüzünden sarsılmıştı. Şimdi bir de bu gelmişti başına.

"Ben bu konuda eğitim almadım," dedi. "Parkta kavga eden çocukları ayırabilirim. Ama bu..."

"Sen bu iş için buradaki herkesten daha vasıflısın, Anne," dedi Vince. "Çocuğun ona en azından ulaşmaya çalışacak birilerine ihtiyacı var. Hiç olmazsa anne babası gelinceye dek. Şimdiye kadar kimseye tek kelime bile etmedi."

Anne önce monitördeki Dennis'in görüntüsüne baktı. Henüz ön bir yaşındaydı ve iki çocuğu öldürmeye kalkmıştı. "Ya yanlış bir şey söylersem? Ya durumu daha da kötüleştirirsem?"

"On yaşındaki bir çocuğu bıçakladı," dedi Vince. "Bundan daha kötüsü ne olabilir ki?"

Anne perşembe gününü düşündü. Tanrım gerçekten perşembe miydi? Yalnızca iki gün önce? Sınıfta yalnız kaldıklarında Dennis'in geçirdiği öfke krizini hatırlamıştı. Çocuğa o an hep yanında olacağının sözünü vermişti. Çünkü kimsenin çocuğun tarafında olmadığını biliyordu.

"Pekala."

Koridorda Vince'le birlikte ilerleyip soma derin bir nefes aldı ve adamın açtığı kapıdan sorgu odasına yöneldi.

"Ben hemen burada olacağım," diye fısıldadı Vince bu arada.

Anne başıyla onaylayıp, içeri girdi.

Dennis başını kaldırıp bakmadı. Hâlâ boş masanın üzerinde parmağını gezdirip duruyordu. Anne daha önce Dennis'in saçlarının bu kadar kızıl olduğunu ya da kulaklarının olması gereken yerden biraz daha aşağıda bulunduğunu daha önce nasıl oldu da fark etmedim diye düşünerek bir süre çocuğu inceledi. Biri Dennis'in kanlı gömleğiyle ceketini çıkartıp, yerine üzerine bir hayli bol gelen bir polis tişörtü giydirmişti.

"Dennis," dedi sanki vahşi bir atı ürkütmekten çekiniyormuş gibi dikkatli hareketlerle yanındaki sandalyeye ilişirken.

"Bugün çok kötü bir şey olduğunu biliyorum. Ama bunun nedenini hiç anlayamadım." Uyumak üzere olan bir çocuğa masal anlatıyormuş ya da bir arkadaşına sır veriyormuş gibi sessiz ve sakin bir tonla konuşuyordu. "Neden böyle davrandığını anlıyormuşum gibi yapmayacağım çünkü en ufak bir fikrim yok. Sadece benim hayal bile etmek istemeyeceğim şeyleri görüp, yaşadığını tahmin ediyorum o kadar."

Bu sözler üzerine başını kaldırıp yüzüne baktı. Sağ gözünün altı yanağına kadar morarmıştı. Şişmiş alt dudağının üzerinde de kanlar kurumuştu.

"Eve ne zaman gidebileceğim?"

Bu hayret verici bir soruydu. Ve üstelik şaka veya ironi yapmaya da çalışmıyordu. Bir saat önce bir arkadaşını ölümüne sebep olacak derecede bıçaklamıştı ve şimdi son derece sakin bir tavırla eve gitmekten bahsediyordu.

"Dennis eve gitmeyeceksin," dedi. "Birini çok kötü yaraladın sen."

"Sadece Cody'yi," dedi sanki Cody en fazla kırıp kenara attığı bir oyuncak kadar değerliymişçesine.

Anne ne diyeceğini bilemiyordu. Acaba bu Dennis'in her zamanki ruh hali miydi yoksa yaşadıklarının şoku yüzünden mi böyle konuşuyordu anlayamamıştı. Onunla dost olmaya çalışan tek kişi için gerçekten böyle düşünebilir miydi?

"Çok üzgünüm, Dennis," dedi. "Keşke sana yardım edebilmiş olsaydım. Keşke sana yardımcı olabilmek için ne yapacağıma dair elimde küçücük bir ipucu olsa. Ama yok. Ne yapılması gerektiğini benden daha iyi bilen biri gelene kadar yanında oturmaktan başka elimden bir şey gelmiyor."

"Bana ne olacak?" diye sordu.

İşlediği suç ne derece korkunç olursa olsun Anne, Dennis Farman için üzülüyordu. Odadaki göz yanıltıcı ışık mı yoksa odanın yapısı mı buna neden oluyordu karar verememişti ama karşısındaki çocuk gözüne sınıftakinden çok daha küçük gözüküyordu. Ve Dennis'in karşısında her geçen saniye daha da küçüldüğünü görerek garip ve hüzün dolu duyguların etkisine daha bir kapılıyor, çocuğun içindeki ışığın giderek zayıfladığını ve çok kısa süre içinde de tamamen söneceğini duyumsuyordu.

"Şerif anneni bulup buraya getirmeye çalışıyor," dedi. "Onun nerede olabileceğini biliyor musun?"

Dennis öğretmeni içeri girdiğinden beri ilk kez başını kaldırdı.

"Öldü," dedi duygudan uzak bir ifadeyle. Sonra kapının üzerindeki cama gözlerini sabitledi.

Anne neye baktığını görmek için arkasına dönünce kapıdaki Frank Farman'la göz göze geldi.

"Annemi o öldürdü."

"Buraya yalnızca personel ile aile üyelerinin girebildiğini sanıyordum," dedi Mendez,

Morgan dönüp ona baktı, "Dedektif. Jane' in biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Aslında biraz dinlenmesini ben istedim. Yandaki refakatçi odasında uyuyor. Burada bekleyip en ufak bir değişiklikte haber vereceğime söz verdim ona."

"Bayan Vickers'ın ailesinden birileri gelmedi mi henüz?" diye sordu Hicks.

"Henüz gelmediler." Dönüp yeniden yataktaki kıza baktı. "Onu tek başına bırakmak hiç içime sinmiyor. Aslında saçma, değil mi? Yani burada olduğumu bilmiyor. Hatta bildiğimiz kadarıyla hiçbir şeyi fark edemiyor."

"Belki de olup bitenleri düşünebiliyordur," diye karşılık verdi Mendez. "Başına gelenleri, ona bunu yapanı filan düşünüyordur. Ve bir an evvel içinde bulunduğu durumdan kurtulup bildiklerini bizimle paylaşmanın planlarını yapıyordur."

"Tabii hatırlayabilirse," dedi Morgan. "Doktor hayatta kalırsa mucize olur dedi. Ben olsam ondan bir şeyler öğrenebileceğim umuduna çok fazla bel bağlamazdım."

"Ama bu benim işimin bir parçası, Bay Morgan," dedi Mendez. "Hatta ölüler bile bir şekilde bize bir şeyler anlatırlar. Sadece anlamak biraz zaman alır."

"Her zaman peşinde olduğunuz kişiyi yakalar mısınız? Hepimiz bunu umut ediyoruz çünkü."

"Konuşmayı burada kesmemiz gerek, Bay Morgan," dedi Hicks. "Acil servise gitmeniz gerek."

*** * ***

Steve Morgan'a acil servise kadar eşlik edip ardından Morgan ailesinin dramını izlemek üzere geri çekildiler. Sara Morgan kızını teselli etmek için hemen yanına ilişmişti. Anne babası Wendy'yi sahnenin ortasına alıp olup

bitenleri dinlerken aralarındaki gerginlik dışında tüm hislerini saklamayı başarmışlardı.

Mendez, Dennis Farman'a ne olacağı konusundaki sorulara elinden geldiğince yanıt vermeye çalışmış ama bir yandan da daha önce hiç bu kadar küçük bir saldırganla karşılaşmadığını itiraf etmişti. Adalet sisteminin bu tür durumlarda nasıl kararlar verdiği hususunda en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği Dennis Farman'ın bu geceden itibaren uzun bir süre evine gidemeyeceğiydi.

Doktor Wendy'nin evine gidebileceğini söyledi. Göğüs kafesinde kollarında morluklar vardı ama Cody Roache'nin başına gelenler düşünülünce şanslı olduğu söylenebilirdi.

"Cody iyileşecek mi?" diye sordu Wendy.

"Birkaç gün hastanede kalacak ama iyileşecek," dedi doktor herkesi rahatlatarak. "Cerrahlar dalağını kurtarmışlar. İç kanaması da durmuş. Şanslı çocukmuş."

"Birinin bu adama şansın tanımını öğretmesi gerek," dedi Hicks bekleme salonunda dolaşıp, MorganTarın gitmesini beklerlerken. "Şanslı olsa Dennis Farman'la karşılaşmazdı bir kere."

Wendy'nin doktorların zorlamasıyla oturduğu tekerlekli sandalyesini iten Steve kızını annesinin panelvanına bindirirken HicksTe Mendez de hemen arkalarından bakıyorlardı.

"Baba eve gelecek misin?" diye sordu küçük kız iri mavi gözleri umutla parlarken.

"Birazdan, tatlım. Merak etme."

Sara'yla Wendy Morgan otoparktan ayrılır ayrılmaz Steve Morgan kendi aracına yöneldi. Bunu gören Mendez arkasından seslendi.

"Size birkaç sorumuz olacak, Bay Morgan."

Morgan yalnızca bir an tereddüt edip sonra yürümeye devam etti. "Çok uzun bir gündü beyler. Eve gidiyorum."

Mendez de ona doğru yürümeye koyuldu. "Size bu sabah saat 3'te nerede olduğunuzu sorduğumda uyuduğunuz yatağın bir otelde olduğunu söylemeyi unutmuşsunuz."

"Sormadınız."

"Bakın böyle davranmanız hiç de iyi bir fikir değil, Bay Morgan," dedi Hicks diğer taraftan yaklaşarak. "Bu yüzden sizin bizimle işbirliğine yanaşmayacak kadar küstah olduğunuzu düşünmeye başlayabiliriz."

"Küstahlaşmıyorum. Rahatsız oluyorum," dedi Morgan. "Hayatımın önemli bir bölümünü Thomas Sığınağı 'na ve orada kalan insanlara adadım ben. Cömertliğim ve iyi niyetim yüzünden şüpheli muamelesi görmek takdir edersiniz ki hiç hoşuma gitmiyor."

"Eğer kendinizi daha rahat hissetmenizi sağlayacaksa söyleyeyim sizi şüpheli olarak görmüyoruz," dedi Mendez. "Yalnızca bize her şeyi anlatmadığınız ve kurbanlardan biriyle aşk ilişkisi yaşadığınızı öğrendiğimiz için konuşmak istiyoruz."

"Böyle bir şey bildiğinizi sanmıyorum."

"Hayır biliyoruz. Peter Crane itiraf etti. Ayrıca bize geçen geceyi karınız tarafından sokağa atıldığınız için Holiday Inn'de geçirmeyi planladığınızı da söyledi."

Morgan siyah Trans Am marka otomobilinin yanında durdu. "Evliliğim sizi ilgilendirmez."

"Bu önemli bir neden olabilir," dedi Hicks. "Eğer Lisa Warwick size baskı yapıp, karınıza söylemekle tehdit ediyor..."

"Peki, Karly'e saldırma nedenim ne o zaman?"

"Belki hoşunuza gitti," dedi Mendez.

Otomobilin camından içeri baktı. Arka koltukta Member's Only marka siyah bir ceketle birkaç beysbol kepi ve bir kutu içerisinde Karly Vickers posterleri vardı. Yerde de bir çift kirli yürüyüş ayakkabısı duruyordu. İşkence için kullanılabilecek bir alet ya da kurbanlardan hatıra niyetine alınmış herhangi bir şey yok gibiydi. Yani aracı aramalarını gerektirecek herhangi bir neden yoktu.

"Sizin işinizi yapmaya çalıştığınızı anlıyorum," dedi Morgan. "Ama kendi evinize biraz daha yakından bakacak yerde burada benimle uğraşmanız vakit kaybetmenize neden oluyor."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Hicks.

"Dixon'a sorun. Sadece şunu söyleyeyim. Bazı memurlarınız Sığınaktaki kadınlara iyilikseverlik olarak tanımlanamayacak gözlerle bakıyorlar."

Adamın aracına binip gidişini izlerlerken bir süre ne diyeceklerini bilememişlerdi.

Sonunda Hick, "Bu da ne şimdi?" diye sordu.

"Bence Dixon bize bir şey söylemek isteseydi çoktan söylerdi."

"Doğru," diye onayladı Hicks ve yeniden hastaneye yöneldiler. "Gidip Jane Thomas'a soralım."

"Yalan söylüyor," diye bağırdı Farman.

"Frank otur yerine ve çeneni kapa," diye emretti Dixon.

Farman'ın oğlunun onun katil olduğunu söylediği sorgu odasının yanındaki bir diğer sorgu odasına girmişlerdi. Dixon'un emrine rağmen oturmadı. Geniş omuzlu iki adam kollarını kavuşturmuş birbirine bakıyordu şimdi.

Vince bunun sonu hiç de iyi olmayacak diye düşünerek monitörü izliyordu.

"Bana onun bir kavgaya karıştığı söylendi," dedi Farman. "Bunun nedeni sırf buraya gelmemi sağlayıp rahat rahat suçlayabilmek için miydi, Cal? Nedir bu saçmalık?"

"Dennis kavga etmedi, Frank. Oakwoods parkında iki çocuğa saldırdı. Birini bıçakladı. Çocuk ölebilirdi. Dennis şu an gözaltında."

Farman'ın ağzı açık kalmıştı. "Ne? Ne yaptı?"

"Bir çocuğu bıçakladı. Çocuk şu an ameliyatta. Kurtulamayabilir, Frank."

Frank artık bacaklarının kendisini taşıyamayacağını hissederek oturdu. Gözleri kararmış gibiydi.

"Anlayamıyorum," dedi neredeyse kendi kendine konuşurmuş gibi. "O çocuğun ne sorunu olduğunu bir türlü anlayamadım. Sharon'un ona hamileyken de içki kullandığını biliyorsun. Sanırım bu yüzden oldu."

"Çocukla ilişkilerinin nispeten iyi olduğunu düşündüğüm için öğretmenini getirttim," dedi Dixon.

"Ah, harika!" dedi Farman. "Şu ukala kaltak! Kim bilir çocuğun aklına neler sokmuştur. Kadının erkeklerle sorunu var..."

"Olabilir, Frank," diye çıkıştı Dixon. "Sen konudan ayrılma. Şu an on bir yaşındaki oğlunun cinayete teşebbüs edişinden bahsediyoruz. Onu nereye göndereceğime bir türlü karar veremiyorum. Çocuk bırak Cezaevi'ni ıslahevine bile gönderilemeyecek yaşta."

"Buna... buna inanamıyorum."

"Karın nerede, Frank?" diye sordu Dixon. "Ona ulaşmaya çalışıyoruz. Şimdi de oğlun öldüğünü söyledi."

"Bu çok aptalca."

"Neden böyle bir şey uydursun ki?"

"Neden ona inanıyorsun ki?" diye karşılık verdi Frank öfkeyle. "Tanrım, Cal! Birbirimizi yıllardır tanırız. Birlikte neler yaşadık. Ama şimdi bana bir pislikmişim gibi davranıyorsun! Bunu anlayamıyorum. Daha bir hafta önce arkadaştık. Senin sağ kolundum ben!"

"Hiç de öyle davranmıyorum, Frank," diye çıkıştı Dixon. "Sadece lanet olası işimi yapıyorum! Bunun benim için de ne kadar zor olduğunun farkında mısın? Sağ kolum tam bir şüpheli gibi davranıyor. Sağ kolum bir kızın kaçırıldığı saatlerde nerede olduğunu bir türlü kanıtlayamıyor. Sağ kolum oğlunda kurbanın kesik parmağının ne aradığını da söylemiyor! Şimdi karşıma geçip incinmiş dost mavalları okuma bana!"

Vince koridora yönelip, içeri girmeden önce kapıyı tıkladı. "Şerif, sana telefon var. Çok acil."

Dixon sağ koluna öfke dolu son bir bakış fırlatıp odadan çıktı.

Yüzü kıpkırmızıydı ve soluğu hızlanmıştı.

"Kim arıyor? Mendez mi?"

"Ben aradım patron," dedi Vince. "Biraz sakin olman gerek. Böyle bir yere varamayız."

Dixon ellerini beline koyup, hızlı hızlı nefes alarak sakinleşmeye çalıştı.

"Bırak onunla ben konuşayım," dedi Vince. "Onunla hiçbir bağım yok. Onunla daha önce hiç karşılaşmadım. İstediğin şeyi öğrenmek benim için daha kolay olacaktır."

Dixon başını sallayarak onayladı.

Vince elinde kahveyle sorgu odasına girip, sandalyesini de bacak bacak üstüne atabilecek şekilde yan çevirerek oturdu.

Farman ona ters ters bakarak, "Ne yapıyorsun burada be?" diye çıkıştı.

"Beni gördüğüne sevinmelisin, Frank," dedi Vince sakin bir tavırla. "Bak ben İsviçre gibiyim burada. Seni tanımıyorum. Bir geçmişimiz, dostluğumuz yok seninle. Yani kişisel bir şey olmayacak bu konuşma. Sadece birkaç soru sormak istiyorum. Sen de bana cevap vereceksin. Hepsi bu."

Farman hiçbir şey söylemedi ama Vince adamın bir şekilde biraz olsun sakinleştiğini hissetmişti. Sorulara cevap vermek zorundaydı. Bunu araya duyguları karıştırmadan yapmak en iyisiydi.

"Tamam. Karın nerede?" diye sordu Vince. "Oğlunla ilgili onun da bilgilendirilmesi gerek. Ona ulaşıp şu işi çözelim hadi."

"Gitti," dedi Farman.

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Akşam kavga ettik o da çekip gitti."

"Gördün mü?" dedi Vince ellerini kaldırarak. "Daima bir açıklama vardır. O kadar zor olmadı, değil mi?"

Farman hiçbir şey söylemedi.

"Eee, ne oldu?" diye sordu Vince. "Sinirlenip, eşyalarını toplayıp annesine mi gitti yani?"

"Nereye gittiğini bilmiyorum. Yemekte çok içtiğimi kabul ediyorum. Çok kötü davrandım. Soma da sızmışım. Sabah uyandığımda evde yoktu."

"Arkadaşı, kız kardeşi ya da ne bileyim yakınlarda oturan bir akrabası filan var mı?"

Farman başını iki yana sallarken içinden tüm olasılıkları birer birer eleyerek düşünüyordu. "Arkadaşlarını tanımıyorum."

"Dennis'ten başka çocuğunuz var mı?"

"Sharon'un ilk evliliğinden iki kızı var. Arkadaşlarında kalıyorlar. Onlar genç. Ben karışmıyorum pek."

"Görüyor musun, Frank, işler burada karışıyor işte," dedi Vince mantıklı bir biçimde izah etmeye çalışarak. "Hiç kimse Sharon'un nerede olduğunu bilmiyor. Oğlun da öldüğünü, onu senin öldürdüğünü söylüyor. Eğer polis olmasaydın ne yapardın?"

"Eğer zekiysem hemen bir avukat isterdim," dedi sessizce.

"İstediğin bu mu? O zaman ne olur biliyor musun, Frank? Resmi kayıtlara girersin. Her şey kitaba uygun işlemeye başlar. Artık o andan itibaren karşılıklı konuşma şansımızı kaybederiz. Ya da arkadaşlarının evine girmelerine, etrafa bakıp her şeyin yolunda olduğunu görmelerine izin verirsin. Soma da Sharon'un bütün arkadaşlarını, akrabalarını teker teker arayıp onu bulur, onun iyi olduğunu ispat edersin ve her şey tatlıya bağlanır.

"Sen şimdi susunca herkesin aklına neler geldiğini tahmin edersin. Dixon'un seni ekipten çıkarmasına sinirlenip içkiyi fazla kaçırıyorsun. Eşinle konuşurken o yanlış bir şey söylüyor, sen de çileden çıkıyorsun. Her şey bir anda gelişiyor, paniğe kapılıyorsun..."

Frank içini çekip, bir süre ellerini yüzüne götürüp ovaladı.

Hadi... hadi... Vince adamın bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyordu. Ama bekledikçe sessizlik sanki elle tutulacak kadar yoğunlaşmıştı. Sonunda kararını verdi.

"Dixon evimi aramak mı istiyor, tamam," dedi her ne kadar buna çok öfkelendiği belli olsa da. "Benim saklayacak bir şeyim yok."

Vince başını salladı. "Tamam."

"Ama bunu kendi yapmalı. Mendez'in evime bir kez daha girmesini istemiyorum."

"Anlaşıldı."

"Şimdi oğlumu görmek istiyorum."

"Eşin gelene kadar bu mümkün değil, biliyorsun."

"O zaman gidiyorum," dedi Farman ayağa kalkarken. "Gidip çocuğa bir avukat bulayım."

Vince başıyla onaylayıp ayağa kalktı. "Bu çok zor bir durum, Frank. Üzgünüm."

Belki bu herif aşağılık biriydi. Hatta aşağılık kelimesi bile yetersiz kalıyordu. Ama bu oğluyla birlikte içinde olduğu durumun tam bir trajedi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Eğer kişinin içinde zerre kadar insanlık duygusu kalmışsa tüm bu olup bitenlerin yüreğini sızlatmaması imkansızdı.

Farman başını sallayıp odadan çıkıyordu ki yan odadan çıkan Anne'yle burun buruna geldi.

"Bunu onun kafasına sen soktun, değil mi?" dedi Farman ona.

Anne karşısına geçip, "Evet, çünkü çimenlerini ezdim diye bana ceza kestiğini gördüm. Ben de hemen çocuğunun aklına birini bıçaklayıp seni de cinayetle suçlatmayı soktum," karşılığını verdi.

"Sana daha önce kendi işine bak dememiş miydim?" diye bağırdı Farman parmağını ona doğru sallayarak.

"Oğlun benim işim zaten. Aslında biri daha önce müdahale etseydi belki işler bu hale gelmeyebilirdi. Bak ne oldu şimdi?"

"Bu benim suçum değil," diye çıkıştı Farman.

"Eğer sommluluklarından kaçarsan senin oğlun olmaktan çıkar o," dedi Anne azarlar gibi. "Kazayla bu hale gelmiş değil ya."

"Seni aşağılık kaltak," dedi Farman kadını duvara doğru itmeye kalkarak.

Sabrının sonuna gelen Vince atılıp aralarına girdi ve elini Farman'ın omzuna attığı gibi adamı karşı duvara doğru hızla savurdu. Farman kafasını duvara çarpmıştı.

"Sana karşı içeride nazik davrandım, Frank," dedi sorgu odasını işaret ederek. "Ama bu bayana böyle davranmaya devam edersen tavrımı değiştireceğim. Beynini patlatırım senin. Git artık buradan."

"Gitmek mi?" diye sordu Anne, Farman'ın kapıya doğru yöneldiğini görüp hayretle bakarak. "Gözaltında değil mi?"

"Aklı başında olmadığı apaçık belli on bir yaşındaki bir çocuğun söyledikleri dışında onu burada tutmayı gerektirecek bir durum yok," dedi Vince. "Sharon Farman'ın öldüğünü de bilmiyoruz. Hatta hakkında kayıp ihbarı bile yok. Sosyal Hizmetlerden geldiler mi?"

"Evet, şu an Dennis'in yanındalar," dedi içini çekerek. "Hâlâ ne zaman eve gideceğim diye sorup duruyor."

Çocuğun durumundan dolayı ağlayacak hale geldiğini görebiliyordu Vince. Birlikte koridorda ilerleyip arka bahçeye çıktılar. Meşe ağacının

arkasına kadar hiç konuşmadan yürüdüler. Orada Vince kolunu omzuna atıp sarıldı. Anne de bir süre öylece durduktan sonra sanki son derece normal bir şeymiş gibi adamın beline sarıldı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Vince sessizce.

"Gurur mu? Neden?" diye sordu elini indirirken.

"Farman'ın karşısına öyle dikilerek tam bir cesur minik fare gibi davrandın."

Anne kaşlarını çattı. "Adamın yaptıklarına bir bak. Dennis bir daha normal yaşama dönemeyecek, değil mi? Hapse girse de girmese de. Asla bunu atlatamayacak, değil mi?"

Vince başını iki yana salladı. "Hayır. Üzgünüm, tatlım. Keşke tersini söyleyebilsem ama deneyimlerim... Onun normale dönmesinin mümkün olmadığını gösteriyor."

"Peki, ne yapmalıyız?" diye sordu. "Onu başımızdan atacak mıyız? Bu yanıt hiç hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum ama daha iyi bir cevabım da yok." Uzattığı elini Anne bir an için bile duraksamadan tuttu. "Belki günün birinde ne yapılacağını bilen insanlardan biri de sen olursun."

"Biri en azından bir şeyler yapmaya çalışmalı," dedi inatla.

"Biliyorum. Ciddiyim. Çocuklarla aran mükemmel. Onları anlayıp yardımcı olabilmek için elinden geleni yapmaktan büyük zevk alıyorsun. Öğretmenliğin önemli bir iş olmadığını söylemiyorum ama sen ciddi derecede yardıma ihtiyacı olan çocuklar için de bir şeyler yapabilirsin."

"Sadece yapabileceğimin en iyisini yapmaya çalışıyorum," dedi.

Vince eğilip onu usulca öptü.

"Sen inanılmaz bir kadınsın, Anne," dedi. Ağzından *sana aşık oluyorum* sözcükleri çıkmasın diye son anda bulduğu kelimelerdi bunlar.

Kırk sekizindeydi ve kafasında bir kurşun vardı ve tanıştığının üçüncü gününde Anne Navarre'ye aşık olmuştu. Bu çılgınca bir şeydi. Onun için bile. Ama gerçek buydu... O da sonuna kadar gitmeye kararlıydı.

"Bu konuda Cal'e şikayette bulundum," dedi Jane Thomas fincanına çay koyarken. "Sığınaktaki kadınların çok sık durdurulduğu hissine kapılmıştım. O da bana bunun hayal gücümün ürünü olduğunu söyledi."

"Siz ne karşılık verdiniz peki?" diye sordu Mendez.

"Önce kayıtları bir incele sonra beni, herkesi düşman olarak görmekle suçla, peşin hüküm verme dedim."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Hicks ziyaretçi odasından çıkıp, yoğun bakıma yöneldikleri sırada.

"Ah, bu konuyu her sekiz dokuz ayda bir yeniden konuşuruz biz," dedi. "O durdurulma sayılarının normal olduğunu, belki de Sığınaktakilerin genelde kötü sürücüler oluşundan dolayı böyle şeylerin yaşandığım ileri sürdü."

"Konuklarınızın şikayetçi olduğu belli bir memur var mıydı?" diye sordu Mendez.

"Sürekli rahatsız eden iki üç tip vardı. Patronunuza sorun."

"Kadınlardan kendilerini uygun olmayan biçimlerde durduran bir polisle ilgili bir şikayet aldınız mı?"

Thomas durup, yüzüne baktı. "Adamlarınızdan mı şüphelenmeye başlıyorsunuz..."

"Hayır, efendim," dedi Hicks. "Sadece birinin ileri sürdüğü iddiayı araştırmaya çalışıyoruz."

Kadın kaşlarını çatarak yeniden yürümeye koyuldu. "Gidip Karly'yi kontrol etmek istiyorum."

Üçü birlikte kapının üzerindeki cam bölmeden Karly Vickers' a baktılar. Hiçbir şey değişmemiş. Kadın yatakta kollarına serum ve kan tüpleri bağlı bir halde yatıyordu. Yüzü o kadar solgundu ki insan aslında yatakta yatan kişinin sadece bir göz yanılgısı olduğunu ve bir anda yok olup gideceğini düşünebilirdi.

"Doktor büyük bir ihtimalle bundan sonra görme ve duyma duyularını geri kazanamayacağını söyledi," dedi Thomas sessizce. Şu an kendini ne

kadar yalnız hissediyor olabileceğini tahmin edebiliyor musunuz? Korkunç yaratık yanında mı değil mi bilemeden, birazdan başına gelebileceklerin korkusuyla beklemek ne kadar dayanılmaz olmalı.

Ürperince içinin üşümesini geçirmek için elindeki fincandan bir yudum aldı. Mendez kadının sol elinde bu hafta sorduğu kolyeyi tuttuğunu fark etmişti. Parmaklarının arasındaki kadın figürünü annesinin rahatlamak ya da umuda sarılmak istediği anlarda kolyesinin ucundaki haça yaptığı gibi okşuyordu.

"Annesi yakında burada olur," dedi saatine bakarak. "Kendisini buraya getirebilecek birini bulmaya çalışmış. Ona ne diyeceğim? Kızınız benden yardım istemişti ama başına bunlar geldi?"

"Kendinizi suçlamayın efendim," dedi Hicks. "Onu bugün siz kurtardınız."

"Umarım," diye mırıldandı kadın.

Bir hemşire monitörleri kontrol edip tabloya kaydetmek üzere içeri girdi. Karly Vickers'ın kolundaki serumu kontrol etmek için uzandığı anda tüyler ürpertici bir şey oldu.

Komadaki kadın birdenbire kendine gelip bacaklarını kollarını delice oynatmaya başladı. Ekranlardaki grafik değerler zirveye çıkmışlardı. Hemşire korkup geri sıçradı.

Jane Thomas, Karly Vickers'ın sağır olduğunu unutup, ona seslenerek içeri daldı.

Görevliler koştular. Yatıştırıcı vermesi için bir doktor çağırıldı.

Mendez bu panik diye düşündü izlerken. Karly Vickers komadan çıkar çıkmaz paniğe kapılmıştı. Nerede olduğunu biliyor olamazdı. Kendisine kimin dokunduğundan da bihaberdi. Ona sakinleştirmek için koşup gelenlerin yatıştırıcı sözcüklerini duymuyordu ki.

Onu sonunda sakinleştiren şey Jane Thomas'ın kolyeyi avucuna koyup, parmaklarını kolunu zaferle kaldıran kadın figürü üzerine kapatışı oldu.

71

O gün Dodgers play-off serisinin üçüncü maçında St. Lous Cardinals takımıyla oynadığı karşılaşmayı 4-2 kaybetti. Nedense bu skor Tommy'nin hafızasına o güne ait asla unutamayacağı biçimde kazınmıştı.

Bob Welch topu kaptıran oyuncuydu. Ken Dayley'in savunması ve Danny Cox'un atışlarıyla St. Louis Cardinals devreyi önde kapatmıştı. Aradan sonra da St. Louis'in ikinci atıcısı Tom Herr topu yakalanması imkansız bölgeye atmıştı.

O an bunların hiçbiri önemliymiş gibi gelmemişti. Neticede Dodgers maçı kaybetmiş olmasına karşın hâlâ seride iki bir öndeydi ve Tommy'nin de bir randevusu vardı. Yani onun gibi bir şey. Babası maçı izlerlerken ona bir sır vermişti. Tommy'nin annesi o bitip tükenmek bilmeyen toplantılarından birine gidince Bayan Navarre'yi görmeye gideceklerdi.

Bu çok heyecan verici bir haberdi çünkü Bayan Navarre babasının yanına uğrayıp ondan Tommy'yle olup bitenlerle ilgili konuşabilmesi için izin istemişti. Onun yanlış bir fikre kapılmış olabileceğinden korkuyordu. Üstelik hafta sonuydu. Bayan Navarre onu görebilmek için özel olarak zaman ayırmıştı. Tommy dördüncü sınıftaki bilim fuarından bu yana kendini hiç bu derece özel hissetmemişti.

Annesinin toplantı için hazırlanmasını bekledi. Sonra çabucak bir duş alıp, gri pantolonunun üzerine bir gömlekle süveter geçirdi. Bu çok önemli bir ziyaretti. Neticede Bayan Navarre hafta sonunu onun için feda ediyordu. O da en azından iyi görünmek için elinden geleni yapmalıydı.

Ona verecek bir hediyesi bile vardı. Gerçi hediyeyi verecek cesareti kendinde bulabileceğinden pek emin değildi ya neyse.

O gün olanları defalarca düşünmüş sonunda da hatanın Bayan Navarre'de değil annesinde olduğuna karar vermişti. Annesi Bayan Navarre'nin niyetini kendi düşünme biçimine göre yorumlayıp saptırmıştı.

Bayan Navarre babasının seri katil olduğunu düşünmemişti. Öyle olsa bugün gidip babasıyla konuşmaya kalkmazdı. Bu yüzden annesinin yaptığı her şey, buna Bayan Navarre'ye sokak ortasında bağırmak da dahil, yanlıştı.

Öğretmeni özür mahiyetinde özel bir şeyi hak etmişti. Tabii hediyenin annesinden gelmesi ya da en azından öyle gözükmesinin anlamı büyük olacaktı.

Hediyeyi bir yüzüğün sığabileceği kadar küçük bir kutuya koyup, annesinin ambalaj kağıtlarını koyduğu çekmeceden bulduğu renkli kağıtla paketledi.

Sonra kutuyu annesi gitmeden görmesin diye cebine sakladı. Çünkü yakalanırsa annesinin GERÇEKTEN çılgına döneceğinin farkındaydı. Bunun onun çöpe attığı bir şey oluşu da bir şey değiştirmezdi. Bir kere Bayan Navarre'nin düşman olduğuna karar vermişti ve Tommy aynı şeyi düşünmüyorsa ONUN da düşman olduğuna hükmedecekti.

Annesi yüzünden hayatının ne kadar karmaşık olduğunu kimse bilmiyordu. Ama eğer anlatırsa Bayan Navarre'nin kendisini anlayacağını umuyordu.

Üst kattaki koridordan annesinin otomobiline binip gidişini izledi. Birkaç dakika sonra da aşağıdan babası seslendi.

"Hey, ahbap, gitmeye hazır mısın?"

Ve o anda Tommy karnına binlerce iğne saplanıyormuş gibi hissetti.

"Onu bağlayıp, yatıştırıcı vermek zorunda kaldılar," dedi Mendez. "Zaten sakinleştirici vermeden bağlamaları da bir işe yaramayacaktı. Çünkü o derece saldırgan ki kendisini tutan bağları saniyede parçalayabilir. Ayrıca boğazında sıkılmadan kaynaklanan şişlikler var. Doktor onun dışarıdan destek sağlanmadığında yeterince oksijen alamadığını düşünüyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Dixon başım iki yana sallayarak. "Bağladılar ha. Bunun Jane'in çok hoşuna gideceğine eminim."

"Elbette gitmedi ama anlayışla karşıladı. Şimdi kızın yanında annesiyle dönüşümlü olarak oturuyorlar. Bir kez daha tek başına ya da tanımadığı birinin yanında kendine gelerek paniğe kapılmaması için bunu yapmak zorundalar."

"Sanırım komadan çıktığı için sevinmeliyiz," dedi Dixon. "Ama soruları duymazken ondan nasıl yanıt almayı umuyoruz acaba?"

Mendez omuz silkti.

Refakatçi odasının önünden ayrılıp, acil servisin koridorlarında yürümeye başladılar. Vince de onlara katılmıştı.

"Yani çıktı komadan öyle mi?" diye sordu Vince.

"Evet."

"Eğer mümkünse gidip ona bir bakmak istiyorum. Yaraları Lisa Warwick'in bıçak yaralarıyla benzerlik gösteriyor mu diye kontrol etmem gerek. Eğer aynı şekilde yaralanmışsa bu şekillerin saldırgan açısından bir anlamı var demektir. Ve bu da bizi bir yerlere götürebilir."

"Git bak," dedi Dixon. "Tabii bekçi köpeği gibi duran Jane'i aşmayı başafabilirsen."

Leone odadan çıktı. Mendez de onun peşine takılıp, kurbanı inceleyip bilgileri nasıl özümsediğini görmek istiyordu ama önce kalıp Dixon'la bir konuyu açığa kavuşturmak zorundaydı.

"Neden bize Bayan Thomas'ın sana konuklarının sürekli trafik kurallarını ihlal ettikleri gerekçesiyle durdurulduklarından şikayet ettiğini söylemedin?" diye sordu.

Dixon yüzüne baktı sonra da hafifçe gülümseyerek konu sanki çok uzun zaman önce çözülüp tozlu raflara kaldırılmış gibi bir izlenim yaratmaya çalıştı.

"Önemli bir şey değil," dedi.

"Bize seninle birkaç kez bu konuda tartıştığını söyledi. Neden bundan bizim haberimiz yok?"

"Eğer önemli bir konu olduğunu düşünseydim söylerdim, Dedektif," dedi giderek sinirlenerek. Ama kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bu da Mendez'e bu konuyu konuşmaktan hiç de memnun olmadığını gösteriyordu.

"Jane mi anlattı bunu size?" diye sordu Dixon.

"Aslında Steve Morgan anlattı," dedi Hicks.

"Eğer gerçekten önemli olsa bunu anlatan ilk kişinin Jane olması gerektiğini düşünmüyor musunuz?" diye sordu Dixon.

"Ama o sana çok güveniyor. Senin yargılarına itimadı büyük," dedi Mendez.

Dixon ona döndü. "Peki ya senin?"

"Hemen üzerime atlama patron. Beni işimi yapayım diye getirdin buraya."

"Birkaç polis memuru Sığınaktaki kadınlara çok sayıda trafik cezası kesmişler," diye açıklamaya başladı Dixon. "Ama bu onların işi zaten. Ceza sayısı da beni ilgilendirmiyor. Onlara Thomas Sığınağı konuklarına başkalarına davrandığınızdan farklı davranın diyecek halim yok ya."

"Sadece bir tek şey öğrenmek istiyorum," dedi Mendez zaten yanıtını bildiği soruyu sormaktan çekinerek. "O memurlardan biri Frank mıydı?"

Dixon derin bir iç çekti. "Evet. Elbette. Frank en çok ceza yazan, bunun neticesinde de en çok şikayet alan memurlardan biridir. Bu gayet normal."

"Dosyasını görmek istiyorum," dedi Mendez.

"Ben inceledim."

"Tamam, güzel ben de incelemek istiyorum."

"Sence onu korumaya mı çalışıyorum?"

"Bence Frank'la dostluğunuz çok eskilere dayandığından onunla ilgili yorumlarda bulunmak uygun ve adil bir yaklaşım değil, efendim."

Dixon'un öfkeden deliye döneceğinden neredeyse emindi. Aslında patronu her işi kurallara göre yapmayı seven biriydi ve Frank Farman'la ilgili olarak da mümkün olduğunca çizgisini korumaya çalışmıştı. Ama adamla dostluğu ve geçmişleri bu çizgiyi Cal Dixon gibi bir adam için bile bir nebze soluklaştırmıştı.

Ama Dixon kendine hakim olmayı başardı. Volta atmayı kesip gözlerini yerdeki gri sanayi tipi duvardan duvara halıya dikti.

"Frank'ın karısı kayıp," dedi sessizce. "Oğlu da onu Frank'ın öldürdüğünü söylüyor."

Mendez bir anlığına bedenindeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Diğer taraftaki Hicks bunu duyunca ayağa fırlayarak, "Ne?" diye bağırdı.

Dixon onlara hastanede Wendy Morgan'la Cody Roache'yi ziyaretlerinden sonra gelişen olayları birer birer anlattı.

"Nerede şimdi o?" diye sordu Mendez.

"Evinde," dedi Dixon. "Sharon'un öldüğünü bilmiyoruz ki. Hatta kayıp ihban bile yapılmadı hakkında. Trammell'le Hamilton'u arkadaşlarını ve akrabalarını aramakla görevlendirdim. Frank karısının evden tek basma ayrıldığını iddia ediyor. Çocuksa hiç de güvenilir bir tanık sayılmaz. Hatta onun çevresinde olup bitenleri tam olarak anlayabildiğinden bile kuşkuluyum. Bazen onda katalepsi hastalığı olduğuna dair belirtiler seziyorum."

"Tabii babasının annesini öldürdüğünü söylediği anlar hariç," dedi Mendez.

"Frank evini aramama izin verdi. Evde herhangi tuhaf bir şey bulamadım."

"Aksi takdirde izin vermezdi zaten," diye fikrini açıkladı Mendez.

"Aşağı tükürsen sakal yukarı tükürsen bıyık durumu," dedi Dixon. "Ayrıca sen de çok iyi biliyorsun ki ona herhangi bir suç isnat etmemiz imkansız. Henüz ortada işlenmiş bir suç bile yok. Onu ne diye burada alıkoyacağız ki?"

Mendez ellerini başına koyup, çevresinde bir kez döndü. "Ne belaya çattık be!"

Vince, kiliseye girerken gösterdiği saygının benzerini sergileyerek Karly Vickers'ın odasına girdi. Jane Thomas kızın yanına oturmuş, elini tutuyordu. Kolyeyi de parmaklarına dolamıştı.

"Yanında sen olduğun için şanslı," dedi sessizce.

"Bunu atlatabileceğinden emin değilim," diye itiraf etti Thomas. "Sığınağa gelmeden önce başından yeterince şey geçmişti zaten."

"Yaşamak istiyor," dedi Vince. "Yoksa şu an burada olmazdı. Bir şekilde hayata kalmanın yolunu bulacak. Sen de ona yardım edeceksin."

Kadının yeşil gözlerinden yaşlar boşanırken başını kaldırıp, sanki adam yanıtı biliyormuş gibi umutla, "Neden hayat bu derece zor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ben yalnızca Chicago'lu eski bir polisim. Sadece kendi işimi bilirim. Bu da ona bunları yapan hayvanı yakalamaya çalışmak. Bana bu konuda yardım eder misin?"

Jane Thomas, Vince'in saldırganın Karly Vickers'ın vücudunda açtığı yaraları incelemesine yardımcı oldu. Sonra Vince ona o sapığı adalete teslim etmek için tüm gücüyle çalışacağına söz vererek odayı terk etti.

Odadan çıkıp, yoğun bakımın kapısına doğru yürürken bir yandan da kadının ona sorduğu soruyu düşünüp duruyordu: *Neden hayat bu derece zor?*

73

Anne, pizzacının önünde Tommy'yi görünce gülmemek için kendini zor tuttu. Çocuk üstüne büyük bir ihtimalle en güzel giysilerini giymişti. Şık bir gri pantolon, yakası açık bir gömlek ve de açık mavi bir kazak. Eğer kravat da takmış olsa tam bir minyatür hazırlık sınıfı adayı gibi gözükecekti. Bu izlenimi bir tek Dennis'in morarttığı gözü bozuyordu.

"Bu gece çok hoş görünüyorsun Tommy."

"Teşekkürler. Siz de öyle Bayan Navarre," dedi Tommy aşırı ciddi bir tavırla.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Söyleyecek şeyleri sanki tükenmiş gibiydi. Derin bir nefes alıp, huzursuzluğunu belli etmemeye çabaladı.

Anne dönüp, hafifçe gülümserken son derece rahat gözüken yakışıklı babasına baktı. "Doktor Crane, bu imkanı sağladığınız için çok teşekkür ederim."

"Ne demek," dedi. "Asıl ben size yaptıklarınız için teşekkür etmek istiyorum. Neden içeri geçmiyoruz. Pizza kokusu dayanılmaz."

Lokantaya girip, boş bir yer buldular. İçerisi hafta sonu nedeniyle bir hayli kalabalıktı. Üniversite öğrencileri, aileler, sırt çantalı gençler neredeyse boş masa bırakmamışlardı. Köşedeki bölümde oynanan video oyunlarının sesleri bulundukları yere kadar geliyordu. Tommy gözlerini dört açarak çevresine bakındı.

"Buraya çok sık gelmiyoruz, değil mi Tommy?" diye sordu Peter Crane.

Tommy başını iki yana salladı.

"Tommy'nin annesi yiyecek polisi gibidir," diye açıkladı Crane. "Her zaman sağlıklı şeyler yedirir."

"Bir dişçi olarak sizin de buna katılmanız gerekir," dedi Anne.

"Arada sırada pizza yemenin yanlış olduğunu sanmıyorum. Tommy'yle fırsat bulduğumuzda eğlenmek için arada değişiklikler yaparız, değil mi

ahbap?"

Dili bağlanmış halde oturan Tommy başını sallayarak onayladı.

"Pizzan nasıl olsun, Tommy?" diye sordu Anne.

"Peynirli."

"Benimki de. Peki ya salam?"

Çocuk dudağının ucundaki utangaç gülümsemeyle başını salladı.

"Brüksellahanasma ne dersin peki?"

"Hayır!" dedi. Kesinlikle istemediğini belirtmek için başım iki yana öyle hızla sallamıştı ki neredeyse bütün vücudu aynı anda sallanmıştı.

Anne gülüp, "Pekala," dedi. "Brüksellahanası yok."

Bir garson kız gelip içinde Brüksellahanası olmayacak pizza siparişlerini aldı. Garson gidince Anne, ciddileşerek karşısındaki Tommy'nin gözlerinin içine baktı.

"Tommy, dün akşam annenle karşılaştıktan sonra senin bazı konularda yanlış bir fikre sahip olabileceğini düşündüm," diye başladı. "Sana o soruları sorduğumda asla babanın meydana gelen o kötü olaylarla bir ilişkisi olabileceğini ima etmemiştim. Öyle bir şey aklıma bile gelmemişti. Anlıyor musun?"

"Sanınm," dedi ama ses tonu pek ikna edici değildi.

"Dedektiflerin bir suçla ilgili soruşturma yaptıklarında sorular sorduğunu bilirsin," dedi Anne. "Herkese soru sorarlar. Bu onların konuştukları herkesin suçlu olduğuna inandıkları anlamına gelmez. Ama ne kadar çok soru sorarlarsa suç işlendiği sırada herkesin tam olarak nerede olduğunu anlarlar. Böylece kimin o suçu kesinlikle işlemediğini kiminse suçlu olma ihtimali bulunduğunu tespit ederler.

"Dedektif Leone sana babanın o gece evde olup olmadığını sormamı istedi. Sen de bana evde olduğunu söyledin. Herkes istediği öğrenmiş oldu böylece."

Tommy kaşlarını çattı. "Ama neden bunu babama kendileri sormadılar?"

"Sordular," dedi Peter Crane. "Ama herkes doğruyu söylemez. Bu yüzden söylenenleri başkalarına, senin gibi, annen gibi insanlara da onaylattırmak zorundalar."

"Babam asla birini öldürmez," dedi Tommy. "O iyi biridir. Hiç bağırmaz. Anneme bile. Ve o gece evde olmasaydı bile bu birini öldürdüğü anlamına gelmezdi."

"Hayır, elbette gelmezdi," diye onayladı her ne kadar çocuğun yorumunu biraz tuhaf bulmuş olsa da. *O gece evde olmasaydı bile...*

"Babam insanlara yardım eder," dedi Tommy. "Hem de her zaman. Mecbur olmadığı zamanlarda bile."

"Bu harika," dedi Anne. "Baban sana harika örnek oluyor."

"Annem onun toplumun direği olduğunu söyler," dedi aslında bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmeden. Ama yine de bunun hayranlıkla ilgili bir ifade olduğunu sezinleyebiliyordu.

"Öyle olduğuna eminim. Bence büyüyünce sen de aynı baban gibi olacaksın," dedi Anne. "Bu hafta başından çok kötü şeyler geçti ama sen çok büyük bir cesaretle elinden geleni yaptın. Seninle ve tabii ki Wendy'yle gurur duyuyorum."

Arkadaşının adını işitir işitmez Tommy'nin yüzü asıldı. "Dennis Farman bugün parkta Wendy'yle Cody'ye saldırmış."

"Evet, biliyorum," dedi Anne keşke bu gece bu konuyu açmamak mümkün olsaydı diye düşünerek. Wendy'yle Cody'nin başına gelenleri ve Dennis'e bundan sonra ne olacağını öğrencilerine açıklayacak bir yöntem bulmak için pazartesiye kadar vakti Olduğunu düşünmüştü. Şu an için olup bitenleri kendi bile anlamlandıramazken on yaşındaki çocuklardan anlamalarını nasıl bekleyebilirdi?

"Wendy arayıp anlattı," dedi Tommy. "Dennis'in kocaman bıçağıyla Cody'nin kalbini deşmeye çalıştığını anlattı!"

"Bıçağı varmış," dedi Anne. "Ve o bıçakla gerçekten Cody'yi yaralamış. Ama Cody iyileşecek. Wendy'nin de bir şeyi yok zaten," diye ekledi, Wendy'nin hikayenin kendiyle ilgili bölümünü biraz süslemiş olabileceğini düşünerek.

"Annem Dennis'in kötü biri olduğunu ve tıpkı bir hayvan gibi kafese kapatılması gerektiğini söylüyor."

"Dennis gerçekten çok kötü şeyler yaptı," dedi Anne. "Çok sorunlu bir çocuk o, Tommy. Dennis'e yaptıkları için kızmamız kolay ama aynı zamanda onun için üzülmeliyiz de."

"Neden?" diye sordu Tommy, bir çocuğun sahip olabileceği içten şüpheyle.

"Oğlum, insanların neden başkalarına kötü şeyler yaptığını bilemeyiz," dedi babası. "Bu yapılanları hafifletmez ama en azından Dennis gibilerin bu tür davranışlarının arkasında bir sürü karmaşık neden olabileceğini düşünmeliyiz."

Tommy yüzünü buruşturdu. "Benden uzak dursun da yeter. Eğer yaşı büyük olsa ve bu yaptığını yapsaydı hapishaneye giderdi, değil mi?"

"Evet," dedi Anne. "Zaten bu yaptıklarını da ödeyecek. Ama aynı zamanda umarım biri neden bunları yaptığını anlamayı da başarır."

"Çünkü beyni normal işlemiyor," dedi çokbilmiş bir tavırla. Bu sırada garson kız içeceklerini getirmişti.

Konunun bu derece derinden incelenmesi onu sıkmıştı. Pepsi'den büyük bir yudum alıp babasına döndü.

"Baba, pizza gelene kadar gidip, Pac Man oynayabilir miyim? Lütfen?"

"Elbette," dedi babası elini cebine atıp, bozuk para çıkartırken. "İzin iste."

"İzin verir misiniz, lütfen Bayan Navarre."

"Eğlenmene bak," dedi Anne çocuğun oyun makinelerine doğru koşusunu izlerken. "Çok özel bir çocuğunuz var, Doktor Crane."

"İyi bir çocuktur. Sanırım bugün şu Farman Tarın çocuğunun yaptığını görünce şans yıldızıma teşekkür etmeliyim. O kadar küçük bir çocuğun içinde bu derece öfke biriktirmiş olması hayret edilecek bir şey."

"Dennis'in mükemmel bir çocukluk geçirdiğini sanmıyorum," dedi Anne. "Evlerin içlerinde neler yaşandığını bilmiyoruz ki."

"Doğru," diye onayladı Crane. "Her ailenin kendine has sırları var. Yalandan daha derin sırlar. Ölümden bile derin. Ve bu sırlar aile üyeleri üzerinde asla bilemeyeceğimiz etkiler yaratıyor."

"Kesinlikle," dedi Anne kendi aile sırlarını düşünerek. Babasının başka kadınlarla olan ilişkileriyle annesine karşı kaba tavırları Navarre ailesinin dışarıdan tam bir model aile gibi görünmesine rağmen kulaklarında silinmeyecek derecede yer etmişti.

"Tommy için biraz endişeleniyorum," diye kabullendi Crane. "Annesinin üzerinde olumsuz etkileri olabiliyor. Eşimin kişiliğinin etkilerini hafifletmek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Buna rağmen annesi Tommy üzerinde kalıcı derecede olumsuz etki bırakacak mı? Büyük bir ihtimalle. Bu yüzden gidip bir arkadaşını bıçaklamaya kalkacak mı? Sanmıyorum. Ama şu son haftada sürekli seri katillerden konuşmanın bir çocuk üzerinde nasıl etkiler bırakabileceğini tahmin etmek de hiç kolay değil."

"Umarım katil kısa sürede yakalanır da biz de bu konu üzerinde konuşmaktan kurtuluruz," dedi Anne konuyu değiştirip, Tommy'nin de özellikle iple çektiği, Los Angeles'taki Griffith Gözlemevi'ne yapılacak okul gezisine getirdi.

Tommy'yle arasını düzelttiğine memnundu. Omuzlarından bir yük kalkmıştı. Geceyi öğleden soma bıraktığı yerde geçirmek zorunda olan Dennis Farman'ı düşünmemeye çalışıyordu. Bunun yerine pizzamn ve dostluğun tadını çıkarmaya yoğunlaştı.

Lokantadan çıkıp, ayrılmak üzere el sıkışırlarken aniden Tommy'nin gözleri büyüdü.

"Ah! Az daha unutuyordum!"

Elini Dodgers ceketinin cebine atıp, küçük, ambalajlı bir kutuyu Anne'e uzattı.

"Bu size."

Anne eğilip yüzünde yumuşacık bir gülümsemeyle hediyeyi aldı. "Teşekkürler, Tommy. Çok tatlısın! Bana hediye vermene gerek yoktu ki. Şimdi açayım mı?"

"Hayır!" dedi neredeyse paniğe kapılarak. "Evde açın."

"Tamam." Anne yaklaşıp, yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler. Pazartesi görüşürüz."

Küçük kutuyu çantasına koyup, belki de insanlık için hâlâ umut vardır diye düşünerek kaldırımda yürümeye koyuldu.

74

"Cumartesi geceleri neler yaparsın, Vince?" diye sordu Hicks.

Savaş odasında, pizza kutularıyla evrak yığınlarının arasındaydılar. Dixon, annesi sonunda gelen Karly Vickers'ın yanında kalmıştı.

"Ah, şey. Genelde cumartesileri Concord'a atlayıp öğle yemeği için Paris'e gider soma da biraz kumar oynamak için Monte Carlo'ya geçerim."

"Demek vergilerimiz buraya gidiyor," dedi Mendez.

"Cidden ne yaparsın?"

"Cidden?" Vince son bir yılı düşündü. Çoğu cumartesi gecesini gücünü toplayabilmek için yatağında yatarak geçirmişti. Peki ya ondan önce? "Burada yaptığımızdan pek farklı bir şey yapmam."

"Bu çok sıkıcı bir şey dostum."

"Karım yok. Gece hayatım da. Kendini işe adamış bir adamım ben. Peki ya sen Dedektif Hicks?"

"Ayın ikinci cumartesi akşamları rodeo alanındaki müsabakaları izlerim ve genelde tam bu saatlerde para kazanıyor olurdum."

"Peki ya sen, Tony?" diye sordu Vince.

"Özel bir şey yapmam."

"Bu adamı FBI'a al."

"Dikkatli ol yaşlı adam," diye takıldı Mendez. "İşini elinden alacağım."

"Başımın üstünde yerin var ahbap. Ben yeterince çalıştım. Zaten ayrılmayı düşünüyorum artık."

"Sen? Bürodan ayrılmak? İmkanı yok. Sen yaşayan bir efsanesin ya."

"Seninle yerlerimizi değiştirebiliriz. Ben buraya taşınır, sakin huzurlu bir yaşam sürerim. Sen de doğuya gidip istediğin ortamda çalışırsın."

"Eğer bu kadar kolay olsaydı..."

"Tabii ki bunun için çok çabalamak gerek ama bana sürekli hatırlatıp durduğun gibi sen daha çok gençsin."

Sanki bu cümlenin noktalama işaretiymiş gibi birden başına ağrı saplandı. Zaten gün boyu bu ağrıyla başa çıkmaya çabalamış, yediği pizza da ağzında hiç de iyi bir tat bırakmamıştı. Elini cebine atıp, ilaç kutusunu çıkardı.

Bulantı giderici. Felç önleyici. Ağrı kesici.

Hepsini ağzına atıp, soğuk kahveyle yuttu.

"Onları ağız kokusu giderici gibi içiyorsun," dedi Mendez. "Ne için onlar?"

"Ağız kokusunu gidermek için."

"Yalan."

"Kimya sayesinde daha iyi yaşıyoruz," dedi Vince konuyu sağlığından uzaklaştırmaya çalışarak. "Trafik kontrolleriyle ilgili ne buldun?"

"Eğer Frank yazdığı her ceza için bir dolar alsaymış her sene yeni bir Cadillac sahibi olabilirmiş," dedi Hamilton. "Ama bunu zaten biliyorduk."

"Ona yöneltilen şikayetler?"

"Birkaç tane."

"Kadınlar tarafından mı?"

"Çoğu."

"Uygunsuz davrandığına ilişkin iddialar da var mı?"

"Birkaç tane," dedi dedektif Farman'ın sicil dosyasını inceleyip, şikayet örnekleri ararken. "Kaba, küçümser tavırlar sergileyen, zorba, şoven, cinsiyetçi, huzursuz olmama neden oldu, kalçalarımla ilgili şeyler söyledi."

"Kadınları itip kakmaktan hoşlanıyor," dedi Vince. "Bayan Farman'dan bir haber var mı?"

"Hayır. Telefon defterindeki herkesi aradık. Ne gören ne de duyan var."

"Sonunda gözlerin görmesin, kulakların duymasın diyenin Frank olduğu ortaya çıkarsa ne korkunç olur, değil mi?" dedi Hamilton.

"Eğer Frank aradığımız kişiyse," dedi Vince. "Karısını öldürmek ondan en son bekleyeceğimiz şey olmalı. Katil cinayetleri kimsenin kendisinden şüphelenmeyeceği biçimde işliyor."

"Peki ya meşhur olma tutkusu?" diye sordu Mendez.

"Zaten istediğine kavuştu sayılır. Dedektifler Oak Knoll Cinayetlleri Konusunda Etkisiz. Seri Katil Şerifi Sarsıyor. ″ Ellerini kaldırıp hayali gazete manşetlerini çerçeve içine alıyormuş gibi yaptı.

"Bu arada sokaklarda elini kolunu sallayarak dolaşmaya devam ediyor," dedi Vince. "Belki de komşularıyla ya da iş arkadaşlarıyla kahve içip bu cinayetlerden bahsediyordur. Çünkü hoşuna gidiyor olmalı. Herkes onu mükemmel bir vatandaş, kusursuz bir eş olarak görüyor. Bu yüzden de karısını öldürmeye kalkan biri aradığımız kişi olamaz."

"Belki de kontrolünü kaybetmiştir," diye karşı çıktı Mendez. "Bundy'nin Tallahassee, Florida'da, Chi Omega evlerinde işlediği cinayetleri hatırlasanıza. Orada faka basmıştı. Aptalca bir risk aldı. Aşırı öfkelenerek işledi cinayetini. Kemper'in son kurbanı da tüm cinayetlerinin sebebi olan kişiydi. Yani annesi. Sembolik olarak aslında her seferinde annesini öldürüyordu. Sonunda da bu arzusunu gerçekleştirdi."

"O zaman neden kimse Sharon Farman'ı bulamıyor?" diye sordu Vince. "Eğer sizin teorileriniz doğruysa Frank'ın onu şimdiye dek evlerinin önüne gömmüş olması gerekirdi. Ed Kemper'in annesi oğluna korkunç derecede işkence eden tam bir erkek düşmanıydı. Sonunda Kemper annesinin kafasını kesip çöplüğe atarak intikamını aldı.

"Bakın, Bayan Farman Ta hiç karşılaşmadım," dedi. "Ama izin verin kocasını gözlemlediğim kadarıyla onunla ilgili birkaç tahminimi söyleyeyim.

"Ufak tefek bir kadın. Çok stresli bir hayatı olduğundan yaşı bakışlarından hemen anlaşılıyor. Sigara kullanıyor, belki gizlice. İçiyor ama kesinlikle alenen değil. Her şey derli toplu, evi de kendi de. Otoriter bir eşi olduğundan öyle olmak zorunda. Hep eviyle meşgul olan, zamanının çoğunu evinde geçiren biri.

"Nasıl gidiyorum şimdilik?" diye sordu.

"Sen tam bir ucubesin," dedi Hamilton.

"Sharon Farman gibi kadınlar zorba kocalarından haftanın her günü dayak yerler," dedi Vince. "Ama kocalarını birilerini öldürecek raddeye getirmezler."

"Janet Crane getirir," dedi Mendez.

"O kadın bana bile cinayet işletir," dedi Vince. "Peter Crane'le ilgili yeni öğrendiğiniz bir şey var mı?"

"Ventura'dan bir polisle Doktor Crane'nin kız arkadaşıyla ilgili görüştüm," dedi Hicks. "Kadın özel yetenekleriyle tanınıyormuş."

"Sado-mazo gibi şeyler mi?" diye tahmin yürüttü Mendez.

"Evet."

"Ama gözlerin görmesin, kulakların duymasın diyen birinin sert seks için para vereceğini hiç sanmıyorum," dedi.

Vince bir kaşını kaldırarak, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü böyle bir şey onu artık heyecanlandırmaz. Belki bir süre rol yaparak eğlenmiş olabilir ama artık gerçek şeylerin tadını aldı. Gerçeği varken sahte korkular ona yetmeyecektir. İki kişiyi boğarak öldürmüş biri için bir kadını boğuyormuş gibi yapmanın yeterli geleceğini sanmıyorum."

"Güzel bir teori. Hem de çok güzel," dedi Vince öğrencisinin yorumlarından hoşnut bir halde. "Şimdi Crane'nin öğleden sonra yaptığınız görüşmede neler dediğini bir kez daha gözden geçirelim."

Mendez videoya Crane'nin sorgu kasetini taktı. Vince de kumandayı alıp, çoğu bölümü hızlı sararak istediği bölüme geldi.

Crane: "... O evli bir adam."

Mendez: "Bunu pantolonunun fermuarını çözmeden önce düşünmeliydi."

Crane: "Bu konuda konuşmaktan çok rahatsızım."

Mendez: "Steve'in hırslı bir adam olduğunu söyledin. Nasıl yani? O senin dostun. Bana ondan bahset biraz."

Crane: "Yalnızca Steve'in çok tutkulu bir kişiliği olduğunu söylemeye çalışmıştım. Sığınak için çalışmak onun en büyük tutkusudur. Steve sıkıntılı bir çocukluk geçirmiş. Annesi tarafından zor koşullarda büyütülmüş..."

"Bu konuda daha fazla şey öğrenmek gerek," dedi Vince stop düğmesine basarken. "Sıkıntılı günler ve boşanmış bir anne kişiliğe çok şey ekleyebilir."

"Sorunlu kadınlara yardım etmek istemesinin nedeni bu olabilir," dedi Hamilton.

"Ya da o kadınlara karşı aşın ilgisinin," dedi Vince. "Kilisede günah çıkartan her adamın iki günah çıkarma kulübesi ilerisinde bir sübyancı vardır. Morgan'ın ve Crane'nin geçmişini araştırın."

Güzel bir sonbahar akşamının tadını çıkarmak isteyenler sokaktaydı. Yemek yiyip, sohbet ederek müzik dinleyen insanlar tüm lokantaları, kafeleri doldurmuştu. Otoparka doğru ilerlerken bir yandan da kendine hoşlandığı adamı düşünme izni vermişti. Neredeydi şimdi? Ne yapıyordu? Onu düşünüyor muydu?

Aptalca şeyler düşündüğü için kendini payladı. Hoşlandığı adam şu an bir seri katili yakalamaya çalışıyordu. Oturup onunla ilgili hayaller kuracak halde değildi.

Belki sonra.

O öğleden sonrayı, birlikte geçirdikleri o birkaç andan birini düşünmeye koyuldu.

"Dün geceyle ilgili neler hissediyorsun?" diye sormuştu.

Yanakları bu soruyla kıpkırmızı kesilmişti.

"Utanmak için biraz geç," diye gülmüştü adam. "Pişmanlık?"

"Hayır," karşılığını vermişti o da bir an bile tereddüt etmeden. "Tam olarak ne hissettiğimi bilmiyorum ama hayır, pişman değilim."

"Güzel."

Hâlâ ne hissettiğine karar verememişti. Belki de karar vermeyi gerektirecek bir şey yoktu. Neticede bir erkeğin çekiciliğine kapılan yetişkin bir kadındı. Yaşananlara bir neden bulmaya çalışmanın manası yoktu. Ve bu ilişki nereye gidecek diye düşünüp durmaya niyetleniyorsa... Buna hemen bir son vermeliydi.

Otomobiline binip, Sycamore'a yöneldi.

Geç saate kadar çalışacağını söylemişti ama eğer işi umduğundan erken biterse uğrar mıydı acaba?

Evet. Özellikle de böyle bir günün ardından bu harika olurdu. Çok yorgundu. Son bir hafta içinde yaşadıkları onu bitip tüketmişti. Hayatı boyunca kimse onu Pollyannacılık oynamakla suçlamamıştı ama bu son hafta hep gelecek günlerin daha iyi olacağını umarak geçirmişti. Şimdi bu iyimserlik artık taşınması güç bir yük haline gelmişti.

Kendini Vince'in kollarına atıp, adamın her şeyin yoluna gireceğine ilişkin teselli sözlerini dinlemek hiç de fena olmazdı. Bu kesinlikle kariyer sahibi olmak isteyen bir kadın için pek de doğru bir tavır olmasa da umurunda değildi. Çok uzun zamandan beri güçlü kalmayı başarmıştı. Kırk yılda bir birinin kollarına sığınmanın da tadını çıkartmalıydı.

Via Colinas yoluna döndüğü anda arkasındaki aracın da aynı yöne saptığını fark etti. O da Rojas'a döndü. Arkasındaki de.

Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Artık kasabanın merkezinde değildi. Sessiz, yalnızca meskenlerin bulunduğu nispeten tenha bir muhitteydiler. İnsanlar evlerinde televizyon izliyorlardı. Tıpkı otoparka park edip, tek başına gireceği apartmanındaki komşuları gibi.

Belki de durmak yerine hemen şerifin ofisine yönelebilirim diye düşündü müthiş bir tedirginlikle.

Bu fikir aklından geçtiği anda da arkasındaki otomobilin kırmızı mavi ışıklarını fark etti.

İnleyerek sağa çekti. Büyük bir ihtimalle dönerken sinyal vermeyi filan unutmuş olmalıydı. İşte sürekli bir şeyleri düşünmenin sonucu buydu. Bir haftada iki trafik cezası.

Camı indirip, cüzdanına uzandı.

"Ehliyet, ruhsat ve sigorta kartı."

Polisin elindeki kör edici fenerinin beyaz ışığının arkasından gelen ses korkudan donakalmasına neden oldu.

Frank Farman. Tommy babasıyla birlikte muayenehanenin arkasındaki otoparka doğru ilerlerken çok mutluydu. Kendini tıpkı annesinin her zaman yaptığı gibi birileriyle yemeğe çıkmış kadar büyümüş hissediyordu.

"Eğlenceliydi, değil mi ahbap?" diye sordu babası.

"Evet."

"Artık Bayan Navarre'nin neden bana soru sormanı istediğini anladın değil mi? Bunda kötü bir şey yok yani."

Tommy başını salladı ama bir yorum yapmadı. Bayan Navarre'nin kötü bir niyeti olmadığını anlamıştı ama Dedektif Mendez'e de o FBI'dan gelen

adama da annesine bir gece önce söyledikleri yüzünden çok kızgındı. Çünkü onların söyledikleri her şeyde kötü niyet olduğunu düşünüyordu. Adamlar apaçık babasının katil olabileceğini söylemişlerdi. İşleri şüphelenmekti ama bu yine de Tommy'yi deli ediyordu. Bu belki de ancak büyüyünce kendiliğinden anlayabileceği şeylerden biriydi. Ya da en azından birilerinin kendisine açıklaması gereken bir şey.

"Bayan Navarre'ye hediye vermen de çok hoştu," dedi babası. "Ne verdin?"

"Kolye."

Babası Tommy'nin kontrol panelinin ışığıyla parıldayan yüzüne baktı. "Kolyeyi nereden aldın? Bugün evden hiç çıkmadın ki?"

Tommy itirafını nasıl yapacağına karar vermeye çalışarak biraz durdu. "Annem attı. Bu sabah çok sinirliydi. Eline ne geçirirse sağa sola atıyordu. Ama bu kolye çok güzeldi. Ben de geçen gece herkesin içinde bağırdığı için annemin Bayan Navarre'ye özür borçlu olduğunu düşündüm. Bu yüzden de kolyeyi öğretmenime vermek mantıklı geldi. Ve de düşündüğümü yaptım."

Babası yola döndü. "Annen kolyesini mi attı?"

"Her zaman atar. Eğer özen göstermeyecekse güzel şeylere sahip olmayı da hak etmiyor demektir," dedi Tommy.

Ama şimdi kendini biraz suçlu hissetmiyor da değildi. Sinirli olduğunda yaptığı şeyler yüzünden annesine kızmaması gerektiğini biliyordu. Sonuçta annesi sinirlenip, kendini kaybettiğinde ne yaptığını bilmiyordu ki. Annesine ait bir şeyi başkasına verdiği için üzülmeliydi.

"Kötü bir şey mi yaptım?" diye sordu.

"Hayır, oğlum. Niyetin iyi," dedi, babası.

"Önemli olan düşünmektir," dedi Tommy. Bu da anlamını bir türlü kavrayamasa da büyüklerin birbirlerine sık sık söyledikleri cümlelerden biriydi. Ama kulağa hoş geliyordu.

Anne belgeleriyle ehliyetini camdan Frank Farman'a uzattı.

"Suçum ne, memur bey?"

"Burada soruları ben sorarım," dedi Farman. "Ama zaten sizin sorununuz da bu, değil mi Bayan Navarre? Asla çenenizi kapalı tutamıyorsunuz."

"Bunun yasalara aykırı bir hareket olmadığına eminim."

"İn arabadan," diye emretti Farman.

"Hayır." Hiç düşünmeden çıkmıştı bu sözcük ağzından.

Farman Volkswagen'in kapısını açıp, "İn arabadan," diye yineledi. "Dikkatsiz sürüşün ve konuşma biçiminden alkollü olabileceğin izlenimine kapıldım. Ya derhal aracından inersin ya da seni ben çıkartıp, gözaltına alırım."

Sonra da beni devriye arabasının arka koltuğuna götürecek... Sonra? Bir daha kimse beni göremeyecek miydi? Manzara hâlâ gözlerinin önündeydi. Dennis, annemi o öldürdü diyor, Anne de dönüp arkasına baktığında Frank Farman Ta göz göze geliyordu.

İçinden titreyerek aracından indi. Farman el fenerini gözlerine tuttu.

"Sosyal Hizmetleri aramışsın," dedi. "Bir de ifade tutanağı doldurmuşsun."

"Bunun bir önemi yok," dedi Anne. "Bugün olanlardan sonra."

"Ama sicilime giriyor işte," dedi. "Beni utandırdın. Aynca ileride terfiime engel olacak bir kaydm sicilime girmesine neden oldun."

Anne söyleyecek söz bulamamıştı. Sen hayal aleminde mi yaşıyorsun gibi bir soru çok hafif kaçacaktı. Karısı kayıptı. Oğlu cinayete teşebbüs etmişti. Ama o yalnızca kariyerini etkileyecek sicil kaydına kafayı takmıştı.

"Beni utandırdın," dedi. "Şimdi de ben seni utandıracağım. Kollarını yana aç bakalım. Alkollü araba kullanmaktan ceza alan bir öğretmen okulda nasıl gözükür, Bayan Navarre?"

"Ben alkollü değilim."

"Sol işaret parmağınla burnunun ucuna dokun."

Bunu yaparken adam Anne'in sendelemesine neden olacak şekilde onu sağ taraftan itti.

"Bakın bu hiç de iyi değil," dedi Farman. "Şimdi ayaklarınızın ucuna basa basa şu çizgide yürüyün bakalım."

"İstediğiniz kadar eğlenin, memur bey," dedi Anne durumu bir şekilde kontrol altına almaya çabalayarak. "Alkol testim pozitif çıkmayacak. Ama niyetiniz beni korkutmaksa başardığınızı kabul etmeliyim."

Adam el fenerini gözlerine tuttuğu için bir şey göremese de duyduğu sesin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Farman silah çekmişti.

"Alkol testine takma kafayı," dedi. "Ben ikimiz için de yeterince içtim. Testin pozitif çıkacak. Şimdi benim arabama doğru yürü."

Titremesi artık yalnızca içinde değildi. Çok korkmuştu. Sokakta kendilerinden başka kimse yoktu. Tam köşede, sokak lambalarının aydınlatamadığı karanlık bir bölgedeydiler.

Adam ona silah doğrultmuştu.

"Yürü!"

"Bir adım attı. İkinci adımı atmak için ayağını kaldırmıştı ki Farman onu arkadan hızla itince dengesini kaybetti ve yüzükoyun yere kapaklandı. Son anda ellerini uzatıp, düşüşünü bir nebze olsun yavaşlatmayı başarmıştı.

Via Colinas'ın köşesinden dönen bir otomobilin farları Anne'in bulunduğu yeri aydınlatınca kadın korkuyla başını kaldırıp, dehşet ve umutla o yöne doğru bakmaya başladı.

Lütfen dur.

"Bu Bayan Navarre!" diye bağırdı Tommy.

"Babası otomobili Volkswagen'in yanına çekip durdu."

"Tommy arabada kal."

"Ama Baba!"

"Arabada kal!"

Anne kaldırımda zorlukla doğruldu.

Farman arkasına döndü. "Bayım, arabanıza binin."

"Burada ne oluyor?"

Peter Crane. Anne adeta çölde kalmış birinin suya kavuşması gibi mutlu olmuştu.

"Şu an bir trafik kontrolüne müdahale ediyorsunuz," dedi Farman. "Bu kadın alkollü."

"Hayır, değil. Az önce birlikte yemek yedik. Buna tanıklık edebilirim. Yalnızca soda içti." Farman'ın arkasındaki Anne'e bakıp, "İyi misiniz, Bayan Navarre?" diye sordu.

"Hayır," dedi Anne. "Değilim."

"Otomobilimde telefon var. 911'i arayabilirim."

Farman'ın öfkesi adeta damarlarından taşacak derecede yoğundu. Anne bu öfkeyi elle tutulacak derecede yoğun olarak hissediyordu. Adamın öfkeden patlayacağını düşünmeye başlamıştı ki Farman dönüp, devriye aracına bindiği gibi çekip gitti.

"Ah, Tanrım," dedi Anne dizlerinin bağı çözüldüğünden ayakta durabilmek için otomobiline yaslanarak.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Crane. "Aklını mı kaçırmış?"

"Büyük bir ihtimalle," dedi Anne zorlukla nefes alarak. Kalbi hâlâ yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Az önce yaptınız zaten," dedi Anne. "Galiba az önce hayatımı kurtardınız."

Bayan Navarre'nin otomobilini evine kadar takip ettiler. Tommy bunu heyecan verici olduğu kadar önemli de bulmuştu. Aslında tam olarak neler olduğunu anlayamamıştı. Arabanın içinden kimsenin ne dediğini de duyamamıştı. Babası da ona hiçbir şey açıklamamıştı. Ancak Tommy babasının sinirli olduğunu fark edince bunun kesinlikle Bay FarmanTa ilgisi bulunduğunu tahmin etmişti. Ama Bayan Navarre çok minnettardı ve en az on kere teşekkür etmişti.

"Sizler benim kahramanlarımsınız," dedi eve girmeden önce.

Tommy mutluluktan neredeyse havalara uçacaktı.

Dönüşte Tommy bir an için bile susmamıştı. Babasıyla nasıl harika bir ikili olduklarından, birileriyle yemeğe çıkmanın sonra da kahraman olmanın ne kadar müthiş bir şey olduğundan bahsedip durmuştu. Olup bitenleri Wendy'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. Artık anlatacak hikayesi olan bir tek o değildi. Tommy bir kahraman olmuştu.

Yaklaştıklarında evin önünde annesinin otomobilini görmek bile Tommy'nin mutluluğunu bozmamıştı. Elbette ona neler olup bittiğini anlatamayacaktı. Sadece babasıyla pizza yemeğe gittiklerini söyleyecekti o kadar. Gerisi babasıyla aralarında sır olarak kalacaktı.

Ne harika bir geceydi.

Beni takip etmiş olmalı, diye düşündü Anne evine girince. İlk oturacak yere, yemek masasının yanındaki sandalyeye ilişti. Hâlâ titriyordu.

Frank Farman onu takip etmiş olmalıydı. Onu bunca insan arasında tesadüfen durdurmuş olmasına imkan yoktu. Otoparktan beri takip etmiş olmalıydı. Bu durumda orada olduğunu bir şekilde biliyordu. Yani eve gelmek için yola çıkışından saatler önce peşine takılmıştı.

Farman'ın devriye görevi yürütüyor olması mümkün değildi. Tüm bu olanlardan sonra Dixon'un ona böyle bir görev vermiş olabileceğini kesinlikle sanmıyordu.

"Dondurmayı unutmuşsun," diye seslendi babası.

Anne dönüp, koridora baktığında ince oksijen tüpünü üzerindeki pijamasıyla siyah ipek sabahlığının bir aksesuarı gibi taşıyan babasıyla göz göze geldi.

"Listeye yazmıştım ama almamışsın," diye söylendi. "Cevizli tereyağlı. Listenin başına yazmıştım."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Anne. "Bugün öğrencilerimden biri başka bir öğrencimi öldürmeye kalktı ve sen dondurma almayı unuttuğum için söyleniyorsun."

"Bunların birbirleriyle ne ilgisi olduğunu anlayamadım."

"Hayır. Anlayamazsın zaten."

"Bugün sen yemeğe gittikten sonra bir polis memuru seni sormaya geldi," dedi hoşnutsuzlukla. "Seni bir suçlu olasın diye büyütmedim ben."

"Beni sen büyütmedin zaten."

"Nereye gittiğini sordu."

"Tabii sen de söyledin."

"Elbette. Sonra polis fonuna yaptığım katkılardan dolayı bana bizzat teşekkür etti," diye ekledi kendini beğenmiş bir tavırla.

"Harika. Belki ilgilenirsin diye söyleyeyim o polis memurunun geçen gece karısını öldürmüş olabileceğinden şüpheleniliyor."

"Bu çok saçma."

"Neden tartışıyorum ki seninle? Neden bu halde olduğumu bile sormaya tenezzül etmedin," dedi Anne çizik içindeki tozlu ellerini ve pantolonunun dizindeki yırtığı işaret ederek. Ayağa kalkıp büfenin camında kendine baktı. Yüzü çarşaf gibi bembeyazdı.

Babasının, arkasından yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Çünkü annene çektin," dedi asıl noktayı tamamen atlayarak. "Ben yatıyorum. Dondurmamı yiyemeden."

Anne mutfağa gidip sinirlerini yatıştırmak için kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurdu. En azından bir gizem çözülmüştü. Frank Farman nerede olduğunu biliyordu çünkü öz babası onu üstüne salmıştı.

Vince'in çağrı cihazının numarasını bulup, çevirdi. Adam hemen aradı.

"En sevdiğim beşinci sınıf öğretmenim nasıl?"

"Eh işte."

"Ne oldu?"

"Bu akşam Peter Crane ve Tommy'yle yemeğe çıktım."

"Nasıl gitti?"

"Gayet iyi. Tommy'yle arayı düzelttik," dedi. "Ama dönüşte Frank Farman Ta ilgili çok korkutucu bir şey yaşadım."

"Evet," dedi son derece soğuk bir ses tonuyla. Bu çok garipti işte.

"Evet, mi? Ne demek evet?"

"Evet," dedi bir kez daha. "Frank şu an burada, şerifin ofisinde. Silahını da Cal Dixon'un kafasına dayadı."

Farman, kolunu Dixon'un boğazına dolayıp, 38'liğininin namlusunu da şerifin şakağına dayamıştı.

Her şey öylesine çabuk gelişmişti ki kimse neler olup bittiğini anlayamamıştı. Oysa anlamalıydık diye düşünüyordu Vince.

Farman kendini mesleğiyle, üniformasıyla bütünleştirmiş bir insandı. On yıldan uzun bir süredir emniyet teşkilatında tertemiz bir sicille görev yaptığından istediği bölüme tayin olabilecek pozisyona gelmişti. Dedektif olabilirdi. Narkotikte çalışabilirdi. Hatta onun gibi biri Büro için hatta Gizli Servis için tam bir biçilmiş kaftandı. Ama Frank Farman üniformasını çıkarmamayı tercih etmişti. Çünkü üniforma o demek, o üniforma demekti.

Vince, özellikle Donanma'daki günlerinden Frank Farman gibilerini iyi bilirdi. Katı. Kuralcı. Espri duygusundan uzak. Onun gibiler için hoşa gitmeyen şeylere tahammül etmek hiç de kolay değildi. Amirlerinin ya da iş arkadaşlarının söylediği en ufak bir şey ya da işteki inanılmayacak derecede küçücük bir detay bile onlar açısından büyük önem taşırdı.

Eğer iş her şeyse o zaman yaşamlarındaki her şeyi de işlerine adapte ederlerdi. Ve meslek yaşamları tehlikeye girince de bunu yaşamsal bir tehdit olarak algılarlardı. Frank Farman gibilerinin ellerinde uzun menzilli bir tüfekle soluğu bir nöbetçi kulübesinde aldıkları ya da silahlarını birilerinin başına dayadıkları çok görülmüştü.

Son birkaç günde Frank Farman'm büyük bir özenle yarattığı dünyası temelden sarsılmaya başlamıştı. Ve Farman'a göre buna ilk sebebiyet veren de eski dostu Cal Dixon'du.

Savaş odasının yanındaki kapıdan arka arkaya girmiş olmalıydılar. Önce Dixon arkasından da Farman. Jane Thomas ve Karly Vickers'ın annesiyle hastanede geçirdiği birkaç saat Dixon'u dikkatsizleştirmişti. Yorulmuş, düşüncelere boğulmuştu. Binaya girerken bir an için bile dönüp arkasına bakmamıştı. Çünkü baksa birkaç adım arkasındaki Frank Ta göz göze gelmesi içten bile değildi.

Dixon konferans odasının kapısını açtığı anda Frank atılıp, kolunu boynuna dolayarak, başına silah dayamıştı. Sonra onu kendi sırtını duvara verecek şekilde diğer tarafa doğru sürüklemişti.

İşte şimdi de böyle duruyorlardı.

Vince, Anne'i aradığında başlamıştı her şey. Gözlerini Farman'ın üzerinden bir an için ayırmadan görüşmeyi sonlandırıp, ahizeyi yerine koydu ve koridorda olup bitenleri göremeyen biri olabileceği ihtimaline karşılık 911'i aradı.

Görevli, "911, acil durum nedir?" diye sordu.

"Frank," dedi Vince görevlinin de kendisini rahatlıkla duyabilmesi için yüksek sesle konuşarak. "Burası konferans odası. Şerifin Ofisine gelip, konferans odasına elinle silahla dalamazsın. Neden silahını indirmiyorsun? Konuşabiliriz."

Farman ona bakıyor ama sanki hiçbir şey görmüyordu.

"Herkes karşı duvara," dedi odanın tek kapısının bulunduğu tarafı işaret ederek. Camdan koridoru da görebilmek istiyordu.

Vince olduğu yerde, kapının karşısında durdu. HamiltonTa Hicks de ona uyup hiç kıpırdamadan oldukları yerde kaldılar. Bu şekilde birbirlerinden bir hayli uzakta duruyorlar böylece de Farman'ın dikkatini bir hayli dağıtıyorlardı.

"Ya hemen duvann oraya geçersiniz ya da lanet olası kafasını patlatırım!"

"Zaten bunu planlamışsın gibi duruyor, Frank," dedi Vince. "Şerifin kafasını patlatmak istiyorsun."

Özellikle Cal Dixon'un adını kullanmamıştı. Dost kelimesini de. Her ne kadar Farman Ta Dixon uzun yıllardan beri dost olsalar da Farman'ın gözünde Dixon ona ihanet etmişti. Şimdi ateşe körükle gitmenin manası yoktu.

"Hepimiz silahlıyız, Frank," dedi Vince. "Hepimizi birden vuramazsın. Şeriri vurduğun anda işin biter. Biz de hemen seni vururuz. Buraya bunun için mi geldin? Polisler tarafından öldürülerek intihar etmeye? Bir ödlek gibi."

"Ben ödlek değilim," dedi Farman.

"Eğer şerifi vurursan ondan da betersin. Hem ödlek hem de katil olacaksın. Bunca yıl adaleti temin etmeye çalıştın, Frank. Bunca yıllık

itibarını düşün. Sırf bir anlık öfkenle tüm bunları bir kalemde silip atacak mısın?"

Farman diyecek bir şey bulamıyor gibi gözüküyordu. Arabasına atlayıp buraya gelirken kafasında tasarladığı manzara bu değildi herhalde diye tahmin etti Vince.

Şimdi boş ve biraz şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Büyük bir ihtimalle içmişti. Hem de çok. Tıpkı karısının ortadan kaybolduğu gece yaptığı gibi.

Hep kontrollü olmaya gereksinim duyan biri için kontrolünü kaybetmek çok korkutucu bir şeydi ve bu korku bir de alkolle desteklenince dayanılmaz hale geliyordu.

"Konuş bizimle, Frank," dedi Vince sola doğru hafifçe yaklaşırken. Sadece yarım adım, daha fazla değil. "Bize söylemek istediğin bir şeyler olmalı. Yoksa buraya gelmezdin."

Dixon'un yüzü neredeyse mosmor olmuştu. Boynunu sıkan kol yüzünden nefes alamıyordu. Bu nedenle de bilincini kaybetmenin eşiğindeydi. Bayılması olabilecek en kötü şey olur diye düşündü Vince. Dixon da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ama onun düşünceleri çok daha karmaşıktı tabii. Bir yandan bayılmamaya çalışırken bir yandan da FarmanT düşünüyor olmalıydı. Neticede şakağına bir namlu dayalıydı. Şu an için en büyük arzusu Farman'ın bir an evvel silahsız hale getirilmesiydi.

"Hadi Frank," dedi Hick. "İndir silahını. Biraz fazla içmişsin. Kimse bunu sana karşı kullanmayacak."

Hicks biraz soluna doğru kaydı.

Farman de ayak değiştirip sola doğru kıpırdadı. Hâlâ başını biraz çevirdiğinde kapıyı rahatlıkla görebiliyordu.

Mendez içeride, bu dramı monitörden takip ediyor olmalı diye düşündü Vince. Bu kaos başlamadan yaklaşık yarım dakika kadar önce tuvalete gitmek üzere yanlarından ayrılmıştı.

"Bize söylemek istediğin nedir, Frank?" diye sordu Vince.

Farman hiçbir şey söylemedi ama Vince adamın kelimeleri kafasında ölçüp biçtiğini tahmin edebiliyordu. Tek yapması gereken konuşmasını sağlamaktı. Çünkü konuşursa ateş etmezdi.

"Beni tanımıyorsun sen," dedi sonunda içinde bulunduğu gerginliği aynen ses tonuna da yansıtarak. "Benim sicilim tertemizdi."

"Bunu biliyorum, Frank," dedi Vince ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıp bu arada sola doğru biraz daha yaklaşarak. "İnceledim. Kontrol ettim. Senin hizmet sicilin kesinlikle mükemmel. Daima en doğru şeyi yapmışsın. Şimdi neden böyle bir şey yapıyorsun ki?"

"Hiçbir işe yaramıyor," dedi. "On altı yıl. Ve hepsi sırf kaltağın tekine ceza yazdığım için heba oldu gitti. Bunca yıl birlikte çalıştığım adam da gözümün yaşma bakmadan bana sırtını döndü."

"Senin tarafından bakınca bu hiç de adil bir tavır değilmiş gibi gözüküyor farkındayım, Frank," dedi Vince. "Ama bu yaptığının sana bir faydası yok ki. İndir silahını."

"Artık çok geç."

"Hayır, değil. Son zamanlarda stres altındaydın, Frank," dedi Vince. "İşte stres, evde stres. Herkes anlayışla karşılayacaktır. İndir silahını. Bunu halledebiliriz. Biraz ara verir, stresi yenmek için yardım alırsın. On altı yıllık temiz bir sicil. Bu gecenin senin o muhteşem sicilinin yanında esamesi bile okunmaz."

Farman başını iki yana salladı. "Bilmiyorsun... Artık çok geç."

"Oğlun yandaki odada bekliyor, Frank. Daha on bir yaşında o. Başı da ciddi derecede belada. Sana ihtiyacı var. Babasına ihtiyacı var. Silahı indir. Her şeyi yoluna koyarız biz. Sen de oğlunun yardımına koşarsın."

"Onu iyi yetiştirmeye çalıştım," dedi Farman. "Tıpkı babamın beni yetiştirdiği gibi. Onun ne sorunu var anlayamıyorum."

"Bazı problemleri var, Frank," dedi Vince bir adım daha yaklaşarak. "Olur böyle şeyler. Kim bilir neden? Ama sen ona hâlâ yardım edebilirsin. Bir çocuğun her zaman babasına ihtiyacı vardır."

Farman'ın yüzü yeniden kızardı. Dixon'un boynuna doladığı elini biraz kıpırdatıp, silahı tutan parmaklarını biraz oynattı.

"Öyle mi? Ama o kaltak Sosyal Hizmetleri aradı," dedi. "Madem öyle işte böyle."

O an Anne'in sözlerini hatırlayan Vince tüylerinin diken diken olduğunu hissetti: *... dönüşte Frank Farman 'la ilgili çok korkutucu birşey yaşadım.*

"O hiç de önemli değil, Frank," dedi. "Sadece ufak bir yanlış anlama. Sen doğrusunu yaptın. Oğluna çok iyi örnek oldun. Herkes bunu biliyor. Hadi artık uzatma. İndir silahı da şu işi düzeltelim. Kolun uyuşmaya başlamış olmalı."

"Hayır," dedi Farman ama tıpkı bir at gibi terliyordu ve tabancayı tutan eli titremeye başlamıştı.

Vince umarım tabancanın tetiği serttir diye düşündü.

Mendez konferans odasından yalnızca kısa bir mola vermek için çıkmıştı. Çok gazoz içmişti. Artık kafein için yanıp tutuşuyordu. Tuvaletten çıktığındaysa kendini bambaşka bir dünyada buldu.

Eyaletin konu güvenlik olunca hiçbir masraftan kaçmamasına şükrederek kahve almak için girdiği odadaki monitörü izlemeye koyuldu. Tuvaletler dışında binanın her tarafında kamera vardı.

Farman tabancasını Dixon'un şakağına dayamış, Vince de onunla konuşmaya çalışıyordu. Ama Frank hiç de onu dinliyormuş gibi gözükmüyordu.

Mendez, Frank Farman'ın gözlerin görmesin, kulakların duymasın diyen kişi olma olasılığı üzerine yaptıkları konuşmayı hatırladı. Vince buna inanmamıştı ama kendisi olabileceği kanaatindeydi.

Eğer katil toplumda güven sağlayan biriyse bunu en iyi biçimde üzerindeki üniformasıyla yapması mantıklı değil miydi? Üstelik bizzat kendisi de soruşturmaya dahil olur hatta şüphelilerin peşinden koşarken yaptığı manevralarla kendini bir kahraman konumuna bile getirebilirdi.

"Mendez." Trammell başını içeri uzattı. "Büyük bir sorunumuz var."

"Evet. İzliyorum."

"Hayır. Ön kapıda. Gel."

Monitöre buradan ayrılmaması gerektiğini düşünerek baktı. Bundan daha acil ne olabilirdi ki?

"Çok ciddiyim," dedi Trammell. "Gel. Leone onu daha konuşturur. Bunu görmen gerek."

Hızla koridordan geçip, sanki *Üçüncü Türle Yakın İlişkiler* filminin setinde olduklarını düşündürten bir manzarayla karşılaşmak üzere kapıdan çıktılar.

Etraf hemen yukarıdaki bir helikopterden aşağı tutulan bembeyaz spot ışığıyla adeta gündüz gibi aydınlıktı. Çimenlerin üzerinde kapıları, bagaj kapağı açık bir devriye aracı vardı. Aracın çevresindeki polis memurları

kameramanlarla meraklıları uzakta tutabilmek için var güçleriyle uğraşıyorlardı.

"Frank'm arabası mı?" diye bağırdı Mendez helikopterin sesini bastırmak için.

"Evet." Trammell onu aracın arkasına, açık bagaja doğru götürdü. "Ve bu da Frank'ın karısı."

Sharon Farman bagajda cansız bir halde yatıyordu. Dövülmüş, bıçaklanmış ve kesilmiş bir halde. Gözleriyle ağzı da yapıştırılmıştı.

79

Dennis odaya getirilen portatif bir yatağın üzerine kıvrılmıştı. Dedektifler ona izlemesi için televizyon da getirmişlerdi. Ayrıca pizzayla gazoz da vermişlerdi ama canı televizyon izlemek de yemek yemek de istemiyordu. Onu izlemesi gereken çirkin, şişko bir kadm polis Dennis'e başını kaldırıp nadiren bakıyor, daha ziyade masasında oturup kitabını okuyordu.

Dennis yalnızca eve gitmek istiyordu. Ama Bayan Navarre eve gidemeyeceğini söylemişti. Ama o ne bilirdi ki? Polis değildi ya. Polis olan babasıydı. Babası onu çıkartırdı.

Ama babasını kapının camından görebilmişti. Babası onunla konuşmak, bağırmak hatta yalnızca birkaç kelime etmek için bile içeri gelmemişti. Yalnızca bir kez kapıdan bakmış ve çekip gitmişti.

Belki de asla geri dönmeyecekti.

Dennis bir kez daha televizyonda gördüğü normal aileler gibi bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Wendy Morgan ve Tommy Crane'ninkiler gibi.

Tommy Crane'den hep nefret etmişti. Tommy Crane'nin her şeyi vardı. Tommy Crane zekiydi. Tommy Crane yetenekliydi. Tommy Crane'nin ona istediği her şeyi veren bir ailesi vardı.

Tommy Crane'den hep nefret etmişti. Ve hiç kimsenin gelip nasıl olduğuna bakmadığı bu küçük odadaki yatağında yatarken nefreti katlanıyordu. Dennis en azından bu geceliğine Tommy Crane'nin yerinde olmak hiç de fena olmazdı diye düşündü.

Tommy'nin yatak saati töreni tıpkı daha öncekiler gibiydi. Hâlâ çok sinirli bir halde dolaşıp duran annesi ona alerji şurubunu vermiş o da her zamanki gibi banyoya koşup, hepsini geri çıkarmıştı.

Şu an annesine çok öfke duyuyordu. Babasıyla geçirdiği bu muhteşem geceyi hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyeceğine söz vermiş olmasına karşın annesi yine başarmıştı. Annesi her zaman tüm ilgilerin odağı olur, bir şekilde bunu başarırdı. Ve genellikle de bağırma yöntemini kullanırdı.

Tommy artık bıkmıştı. Neden başka biri annesi değildi? Ya da en azından keşke yalnızca babası olsaydı. Bazen gizli gizli keşke boşanmış olsalar diye düşünür sonra da ya boşandıklarında annemle kalırsam diye korkardı.

Şimdi de kavga ediyorlardı. Tommy koridorda cesaret edebildiği yere kadar ilerleyip dinlemeye koyuldu. Koridorun sonundaki yatak odasına girip kapıyı da kapattıklarından konuşulanların çoğunu anlayamıyordu.

Ama sık sık kullandıkları bir kelime dikkatini çekiyordu. Tommy. Neden buna... Nasıl olur da... Anne Navarre...

Tommy midesine ağrılar girdiğini hissetti. Üstelik bunun alerji şurubuyla da bir ilgisi yoktu. Sorun yaratmak istememişti. Gözleri yaşlarla dolu bir halde dönüp odasına yöneldi.

Aslında dinlemesine de gerek yoktu. Neler olacağını gayet iyi biliyordu. Babası sonunda kavgadan bunalacak, kapıyı çekip saatlerce geri dönmemek üzere evi terk edecekti.

Ama bu kez giderken tek başına olmayacaktı.

80

Anne ne yapacağını bilemeden mutfakta dolaşıp duruyordu. Ne yapabilirdi? Hiçbir şey. Vince telefonu kapatır kapatmaz 911'i aramış onların şerifin ofisindeki durumu zaten bildiklerini öğrenmişti.

Durum şu: Frank Farman, Şerif Dixon'un kafasına silah dayadı.

Anne kısa bir süre önce Farman'la yaşadıklarını düşününce tepeden tırnağa ürperdi. Eğer Tommy'yle babası tam zamanında gelmemiş olsaydı...

Acaba Frank Farman ne derece kendini kaybetti diye merak ediyordu. Karısını öldürmüş müydü? *Yalnızca* karısını mı öldürmüştü?

Kurbanlarını ele geçirmek onun için çok kolaydı. Her kadın peşindeki polis aracını görünce dururdu. Her kadın üniformaya güvenerek aracından inerdi. Ve onun da yapması gereken tek şey kadınları yolun ıssız bir bölümüne götürüp...

Zayıf nokta da buydu işte. Sonra bu kadınlara neler yaptığını düşündü... Hiçbir kabus bu kadar dehşet verici olmazdı.

Yoğun adrenalinin neden olduğu gerginlikten titreyerek evin içinde dolaşmaya koyuldu. Pencereleri, kapıları kontrol etti. Vince'in yanında olmasını diliyordu. Bir yandan da bu düşüncenin giderek alışkanlığa dönüşmesini komik bulmaya başlamıştı.

Salona gidip, kafasını dağıtabilmek için televizyonu açtı ama ekranda şerifin ofisinin kuş bakışı görüntüsü vardı. Ekranın altında da son gelişmelerle ilgili yazılar geçip duruyordu. *Şerifin Ofisinde Kuşatma: Oak Knoll'da Cinayet.*

Bina basın mensupları ve medya helikopterleriyle kuşatılmıştı.

Anne uzaktan kumandayı alıp, sesi açtı. Muhabirin konuşmasının tam ortasına denk gelmişti.

"... karısını dövüp, boğarak öldürdüğünden şüpheleniliyordu. Ve karısının cesedi yaklaşık bir saat kadar önce hemen arkamda gördüğünüz polis aracının bagajında bulundu. Bu aracın Memur Farman'a ait olduğunu sanıyoruz."

Ah, Tanrım.

"Daha da ilginci memurun on bir yaşındaki oğlunun da içeride olduğuna ilişkin bilgiler aldık. Çocuk bugün yakınlardaki bir parkta bıçaklama olayına karıştığı gerekçesiyle gözaltına alınmış.

"Daha şimdiden bu polis memurunun kurbanlarının gözlerini, kulakları yapıştırarak öldüren katil olduğuna ilişkin söylentiler dolaşıyor. Bu huzurlu, küçük kasaba şimdiye dek..."

Anne kanaldan kanala geçerek aynı manzarayı farklı açılardan izledi. Ama hiçbiri içerideki can pazarını, hayatların pamuk ipliğe bağlı olduğu o korkunç trajediyi yansıtmıyordu.

81

"Senin için ne yapabiliriz, Frank?" diye sordu Vince.

Otuz beş dakikadır aynı pozisyondaydılar. Bir yandan ona sorular sorup duruyor, diğer taraftan da kapıya sırtını vermesini sağlamaya çalışarak ağır ağır yaklaşıyordu. Hem şerifi, hem de şakağına dayadığı silahı tutmaya çalışan Farman ter içinde kalmış bir haldeydi ve titriyordu.

Vince de iyice yorulmuş, gücünün neredeyse sonuna gelmişti. O da titriyordu ama bir şey oluncaya dek Farman'ı meşgul etmek zorunda olduğunun farkındaydı. Ya Farman pes edecekti ya da süvariler yardıma koşacaktı.

Burada işin püf noktası onu konuşturmaktı.

"Yorulmadın mı? Bir şey içmek istemez misin? Ne?" diye sordu Vince, Farman'ı psikolojik olarak yormaya çalışarak.

Farman kaşlarından süzülüp, gözlerine akan yaşlardan kurtulmak için gözlerini hızlı hızlı açıp kapatıyordu.

"Hadi Frank, bir fırsat daha ver."

"Ben bu bölüme sahip olduğum her şeyi verdim," dedi Farman. Sesi içinde bulunduğu duygusal karmaşayı çok net biçimde yansıtıyordu.

"O zaman kurtar kendini hadi," dedi Vince. "Çok iyi işler yaptın, Frank. Yaptıklarını kimse inkar etmiyor. Şimdi her şeyi berbat etme."

Farman'a doğru bir adım daha yaklaşma riskini aldı. Şimdi kapıdan biraz daha uzaklaşmıştı.

"Yaklaşma," dedi Farman.

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, Frank," dedi Vince sesini Farman'ı duymak için dikkatini vermeye zorlayacak kadar alçaltarak. "Hadi şu işi tatlılıkla bitirelim."

Farman başını iki yana salladı. "Artık çok geç. Olan oldu. Bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum, Frank?" diye sordu Vince. "Anlat bana. Elimden geldiğince yardım ederim sana."

"Artık çok geç," dedi bir kez daha. Gözleri yaşarmıştı. "O gitti."

"Karının seni terk ettiğini biliyorum. Ama onu bulabiliriz, Frank. Onu buraya getirebiliriz. Sonra da oturur konuşursun."

Farman başını iki yana salladı. "Artık çok geç."

Ah, lanet olsun diye düşündü Vince. Kadın öldü. İçinde bulundukları durum şimdi yüz kat daha zorlaşmıştı. Eğer karısını öldürdüyse artık duracak noktayı aşmış demekti. Hapse girecekti. Ama hapishane Frank Farman için kesinlikle bir seçenek oluşturamazdı. O ölmeyi tercih ederdi.

Vince derin bir nefes alıp, yeniden başladı. "Anladım," dedi sessizce. "Anladım, Frank."

"İstememiştim," diye fısıldadı Farman. Yüzünden çektiği acı net biçimde okunuyordu.

"Hadi durumu daha da zorlaştırmayalım," dedi Vince ona doğru bir adım daha yaklaşarak. "Adamı bırak."

Gözlerini Farman'dan bir an olsun ayırmıyor, gözlerinin arkasından açılan kapıya bir kaymaması için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Mendez odaya dalıp, nefesini tuttu. Üç küçük adımda Farman'a arkadan yaklaşmış, tam silahı Farman'ın şakağına dayayacaktı ki adam, "Ben hapse giremem," dedi.

"At silahını, Frank," dedi. "Hemen. Bu iş bitti."

Aynı anda üç şey oldu: Cal Dixon, Farman onu bırakınca dengesini kaybedip yere yığıldı. Vince Leone, HAYIR, diye bağırdı. Ve Frank Farman .38'liğini ağzına sokup, tetiği çekti.

Kurşun ağzının tavanını parçalayıp, beyninin tam ortasından geçtikten soma kafatasından yerinde kocaman bir delik bırakıp çıktı. Sonra da Mendez'in yanağını sıyırıp karşı duvarda yolculuğunu tamamladı.

Farman durduğu yerde adeta bir boş çuval gibi çöküp, Cal Dixon'un yanına yığıldı. Kafasının arka kısmı tıpkı bir yumurta kabuğu gibi çatlamıştı.

Yakışıklı muhabirin söylediğine göre *Şerifin Ofisinde kuşatma,* bir şekilde sona ermişti. İçeriden silah sesleri işitilmiş, sonra da acil müdahale timi hızla içeri dalmıştı.

Anne titriyordu. Olayın herkesin mutlu olacağı biçimde bitmediği kesindi. Frank Farman'ın ne şekilde olursa olsun kontrol altına alındığını ve herkesin özellikle de Vince'in güvende olduğunu duymadan rahat bir nefes alamayacaktı.

Bir şeylerle oyalanmak için gidip çantasını alıp, sehpaya koydu. Çantayı karıştırırken Tommy'nin verdiği hediye yere düşünce içinde bulunduğu bu duruma rağmen gülümsemeyi başardı. İşte buna ihtiyacı vardı. Küçük, sevimli bir sürprize.

Kutu ancak bir yüzüğün sığabileceği kadar küçüktü. Paketi Tommy'nin sardığı belli oluyordu. İçinde Faberge Yumurtası gibi değerli bir mücevher olabilirmişçesine büyük bir özenle açmaya koyuldu.

Kutunun içinde altın bir zincir vardı. Bir kolye diye düşündü Anne biraz şaşırarak. On yaşında bir çocuk öğretmenine kolye alacak parayı nereden bulurdu? Peki ya hediye çok değerliyse ne yapacaktı? Eğer geri verirse çocuğun kalbi kırılırdı.

Kutuyu ters çevirip, kolyeyi avucuna aldı. Soma da dikkatle düzeltmeye başladı.

Kolyenin ucunda küçük bir altın figür vardı.

Kollarını zaferle kaldırmış bir kadın figürü.

Bu Karly Vickers'ın Kayıp Aranıyor posterindeki fotoğrafında üzerinde olan kolyeydi.

Anne'in kanı dondu.

Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Elleri küçük kolyenin ışıkla dans ediyormuş gibi sallanmasına neden olacak biçimde tir tir titriyordu.

Tommy bunu nereden bulmuştu? Yalnızca Thomas Sığınağı'ndaki eğitim programını başarıyla tamamlayıp, kendi ayakları üzerinde duracak

hale gelen kadınlara verilen bu kolyenin onda ne aradığına dair mantıklı bir açıklama olabilir miydi?

Mantıklı bir yanıt ararken beyni adeta uyuşmuştu sanki. Ormanda mı bulmuştu? Lisa Warwick'te de mi bir tane vardı. Yaprakların arasına düşmüş olabilirdi. Tommy de Wendy'yle o gün sarı olay yeri bandının arkasında otururken, yani cesedi bulmalarıyla, kendisinin olay yerine gelip çocukları aldığı ana kadar geçen süre içinde kolyeyi bulup cebine atmış olabilirdi.

Her ne kadar doğru olmasını istiyorsa da bu Anne'e hiç de mantıklı gelmiyordu. İnsan beyninin gerçekliği kendi istediği biçime sokabilmek için evirip çevirmesi ne kadar da ilginçti.

Eğer katil, muhabirlerin öne sürdüğü gibi Frank Farman'sa belki Dennis kolyeyi babasından almış, Tommy'de bir şekilde Dennis'ten almayı başarmıştı.

Doğru. Dennis, Tommy'nin kolyeyi aldığını bir şekilde fark etmiş, çocuğu da bu yüzden dövmüştü. Bu olayın başka bir açıklaması olamazdı.

Wendy'nin babası Sığınağa çok sık gidip geliyordu. Belki bir şekilde Wendy kolyeyi bulmuş, Tommy de ondan almıştı.

Peter Crane Sığınak çalışmalarına yardım ediyordu.

Ama yalnızca eğitim programını tamamlayan kadınlara altın kolye verilirdi. Jane Thomas bile altın kolye takmıyordu.

Elbette mantıklı bir açıklaması olmalı diye düşündü. İşin içinde bit yeniği aramaya lüzum yok... Ama içi bir türlü rahat etmiyordu.

Sanki kolyeden bir şey öğrenebilirmiş gibi. Eline dolayıp, yumruğunu sıkarak, yüzüne yaklaştırdı.

Tommy'ye sormalıydı. Ya da kolyeyi alıp, babasına geri götürmeliydi. Mutlaka bir cevap alacağına emindi.

Çok kısa bir süre sonra kapının çalındığını duyar gibi oldu. Açtığında karşısında Peter Crane vardı.

83

"İz kalacak," dedi Vince.

"Bir tane mi?" diye sordu Mendez.

"Kadınlar seksi bulur," dedi dedektifin yanağındaki kızarıklığı işaret ederek. "Ama göremedikleri yaralar..."

Omzunu silkip, Mendez'in oturduğu taş banka ilişip, ellerini dizlerine koyup, öne eğildi.

Birlikte otururlarken ikisi de akşam serinliğinin farkında değildi. Esen rüzgar batı tarafındaki dağların arkasındaki okyanusun, lavanta ve biberiyelerin kokularını taşıyordu. Havada ne barut ne de ölüm kokusu vardı.

Basın bu gecelik pes etmişti. Dixon bağırıp çağırarak hepsini dağıtmıştı. İçeride olanlar medya açısından heyecan uyandıracak derecede önemliyi elbette ama bu aynı zamanda bir aile dramıydı ve en azından bu gecelik bu kadar yeterliydi.

Adli tıptan gelip, gitmişlerdi. Mendez hastaneye gitmeyi kabul etmemişti. Kan, beyin ve kemik parçalarıyla yıkanınca yanağındaki yara için hastaneye gitmek vakit kaybı gibi gelmişti. O da şu an tıpkı Frank Farman gibi ölmüş olabilirdi.

"Şu hep cebinde taşıdığın hapları paylaşmak ister misin?" diye sordu.

Vince elini cebine atıp, çıkardığı kutudan avucuna birkaç hap döktü.

"Şu uzun beyaz olanı tavsiye ederim," dedi. "Tabii felç geçirmekten korkuyorsan o zaman başka. Çünkü bu durumda pembeyi denemelisin."

Mendez şaşırarak, "Felç mi?" diye sordu.

"Kurşun tam buradan girdi," dedi Vince elmacıkkemiğinin üzerinde yanağının diğer kısımlarına kıyasla biraz daha açık tonda gözüken eski yarayı göstererek. İnsan dikkatle bakmayınca orada yara olduğunu fark edemiyordu bile. Zaten Mendez'in onu son görüşünden bu yana bıraktığı bıyık dikkati tamamen üzerine çekiyordu.

"Kurşun?"

"Doktorları çağırsam mı?" diye sordu Vince. "Her şeyi tekrar edip duruyorsun?"

"Ne kurşunu?"

"Keşke görebilseydim," dedi hüzünle. "Başımı biraz çevirebilsem belki seninki gibi bir yarayla kurtulabilirdim. Belki bir gözümü kaybedebilirdim de. Eski karım aşk romanlarındaki o tek gözlü korsanlara bayılırdı zaten."

"Ne oldu?"

"Tam gazetelerin üçüncü sayfalarına has bir olay. Uyuşturucu bağımlısının teki .22'liğiyle ateş etti. Hani şu küçük kalibreli, kurbanı kurşunun sesini duyamadan yere yıkan silah var ya ondan işte."

"Kafanda kurşunla mı dolaşıyorsun?" diye sordu Mendez hayretle.

"Bazı hareketlerimi şimdi daha iyi anlıyörsündür."

"Aslında evet."

"Ben resmi olarak malulen emekli sayılırım."

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Şey... Çünkü kimsenin bilmesini istemedim," dedi Vince. "İstersen paranoyak de ama bence insanlar kafasında kurşunla dolaşan birine normalde davranacaklarından farklı tavır sergilerler."

"Ölmüş olmalıydın."

"Evet. Ama ölmedim," dedi bembeyaz dişlerini göstererek sırıtırken. "Hayat komik bir yaşlı köpeğe benzer. Hiçbir şeyin garantisi yok."

Bir süre sustular. Otoparka devriye araçlarından biri giriyor biri çıkıyordu. İşte sıradan bir nöbet devri. Gösteri sona ermişti.

"Gerçekten işten ayrılacaksın, değil mi?"

Vince başıyla onayladı. "Buraya geldiğimde bundan emin değildim belki ama artık özellikle de bu gece olanlardan soma kararımı verdim.

"İnsan sonunun Frank gibi olmasını istemiyor. Yani üniformaya bu kadar bağlanmamak insan," dedi. "Yalnızca iş var hayatında. Seni sen yapan yalnızca işin. Git, gerekeni yap, işi çöz soma da yeni görev almak için merkeze dön. Böyle olmamalı.

"İnsan işini sevmeli elbette. Yanlış anlama beni. Elbette hırslı da olmalı. Ama hayatının tek mutluluğu da işin olmasın."

"Ne yapacaksın?

"Öğretmenlik, danışmanlık yapmak bol bol eski günlerden konuşmak filan istiyorum artık," dedi. "Ama en çok da bir eş istiyorum. Ve de yaşama sımsıkı sarılmak. Günün sonunda içinde kurşunun dolaştığı başımı Holiday Inn'deki ucuz bir yastığa koymak istemiyorum. Artık yerimi senin gibi bir delikanlıya bırakıp ayrılmanın zamanı geldi."

"Sence Davranış Bilimlerine girebilir miyim?"

"Biraz daha sahada çalışman gerek ama evet. Sende iş var, Tony. Ama bunun için uğraş."

"Tamam."

"En iyi dedektifimi ayartmaya mı çalışıyorsun, Vince?" dedi Cal Dixon bankın ucuna zorlukla ilişerek. O da Mendez gibi duş alıp soyunma odasında üzerini değiştirmiş, üstü Frank Farman'ın kanıyla kaplı üniformasından kurtulup, yerine koruyla kazağını giymişti.

Vince ellerini iki yana açtı. "Ne diyebilirim ki? Ben orospu çocuğunun tekiyim. Onu çıkabileceği en yüksek mevkilerde görmek istiyorum."

"Artık sesimi çıkarmayacağım," dedi Dixon. "Bu gece kıçımı kurtardın sen."

"Asıl sen kendini kurtardın. Ben yalnızca Chicago'lu İtalyan asıllı gevezenin tekiyim. Rahibeler çok konuştuğum için hep kıçıma vururlarmış," dedi Vince. Soma konuyu değiştirip, hüzünlü bir ifadeyle, "Frank'a üzüldüm," dedi.

Dixon başını iki yana salladı. "Birini iyi tanıdığını sanıyorsun ama..."

"Tanıyordun zaten," dedi Vince. "Bir zamanlar. İnsanlar değişir. Hayat değiştirir onları."

"Nasıl oldu da Farman'ın o kadınlara neler yapabileceğini anlayamadım?"

"Onları Farman öldürmedi ki," dedi Vince.

Yanındakiler şaşırarak ona döndüler. "Ne?"

"Farman karısını öldürdü. Ama aradığımız katil o değil."

"Ama her şey uyuyor," diye karşı çıktı Mendez.

"Neredeyse. Ama tam değil."

"Ama Vince, karısına neler yaptığını gördüm ben. Tıpkı diğerleri gibi görünüyordu..."

"Neden olmasın?" diye sordu Vince. "Neticede Frank diğer cinayetlerin ayrıntılarını gayet iyi biliyordu."

"Yani katili taklit mi etti?" diye sordu Dixon.

"Frank Farman'ın hikayesi bence şöyle," diye anlatmaya koyuldu Vince. "Geçen gece Frank içti, sinirlendi ve karısını dövdü. İlk kez yapmıyordu bunu ama bu kez abarttı ve kadın öldü. Ertesi gün ayıldığında aklı başına geldi. Kaybedecek çok şeyi olduğunun farkındaydı. Sonra karısının ölümünü diğerleri gibi gösterebileceğini düşündü. Kötü adamın üstüne at gitsin. Neticede bu bir kazaydı. Bir daha hayatı boyunca kötü bir şey yapmayacaktı. Öyleyse neden hapishaneye gidecekti ki?

"O hapishaneye gidemezdi. O Frank Farman'dı. Polisti o. Dört yıl daha çalışıp yirmi yılını tamamlayacaktı. Aldığı takdirnamelerin, ödüllerin sayısını bile bilmiyordu. Günün birinde şerif bile olabilirdi. Bunun için canını dişine takıp yıllarca uğraşmıştı.

"O da çareyi karısının gözlerini, ağzını yapıştırıp, vücudunu da kesmekte buldu. Neticede kadın zaten ölmüştü. Canı yanmayacaktı ki.

"Bu noktada kendince çok haklıydı. Yapması gerekeni yapıyordu. Bir rievi işti bu. Karanlık basınca onu götürüp bir yere gömmeyi planlıyordu. Ama işler Frank için çok ama çok kötü gitti.

"Oğlu önce birini öldürmeye kalktı. Sonra da onu karısını öldürmekle suçladı. İşte buna tahammül edemezdi. En çok değer verdiği kişi yani sen Şerif, ona Vickers'a ceza yazışı ve o parmak olayıyla ilgili zaten ters çıkmıştın. Tüm bunların üzerine son olanlar Frank'a çok ağır geldi. İmajının, bu şekilde paramparça oluşuna dayanamazdı. Yarattığı imaj onun her şeyiydi.

"Bu yüzden giderek sınıra geldi. O doğuştan katil değildi. Bu yüzden de yaptığı şeyin ağırlığı altında eziliyordu. İnsanların onun kötü bir polis, kötü

bir baba olduğunu düşünmesine katlanamıyordu. Eve gitti. İçmeye başladı. Sonra Anne Navarre onları dün arayıp, evde şiddet olabileceğini söyleyince Sosyal Hizmetlerden aradılar. Zırha son bir darbe daha.

"Artık Frank'ın yaşamında her şey kötü gidiyordu. Tekerlekler raydan çıkmıştı ve o da treni durduramıyordu. Aklınca kazayla karısını öldürmesi dışında her yaptığı doğruydu. Bu yüzden de suçlayacak birini arıyordu."

"Beni," dedi Dixon.

"Seni," dedi Vince. "Sen ona güvenmeliydin. Sözlerine inanmalıydın. Ama sen tutup onu görevden aldm. İşte o zaman her şey ters gitmeye başladı. Tüm bunlar senin yüzünden oldu. Ve soma da birlikte bu noktaya geldik."

Dixon ona dönüp, "Tüm bunları düşünerek mi buldun?" diye sordu.

"Kurşun yüzünden," dedi Mendez.

"Aradığımız adam Frank değil," dedi Vince. "O kendini kaybetmiş, yoldan çıkmış biriydi. Düz düşünüp basit yaşayan biri. Bunu kanıtlayabileceğime bahse girerim," dedi ayağa kalkarken. "Bayan Farman'ın cesedini nereye yolladın?"

Bay ve Bayan Farman'ın cesetleri Orrison cenaze evine, gönderilmişti. Vince cenaze evinin daha önce hiç bu kadar dehşetli görünmediğine bahse girebileceğini düşündü.

Sharon Farman'ın ceset torbası açıldı. Vince önündeki cesede bakarken kadına uygulanan şiddeti de daha sonra meydana gelen olayları da düşünmemeye çabalıyordu.

"Sadece kesiklere bakmanızı istiyorum," dedi Vince. "Yaraların yerlerine, boyutlarına, derinliklerine ve köşelerine bakın."

Lisa Warwick'e yapılan otopsi sırasında çekilen Polaroid fotoğrafları da getirmişti. Ayrıca Lisa Warwick'in yaralarının konumuyla ilgili kendi hazırladığı çizim de yanındaydı ve bu resim Karly Vickers'ın vücudundakilere tıpa tıp uyuyordu. Her bir yara dikkatle tasarlanarak açılmış gibiydi.

Sharon Farman'ın yaralarını işaretleyebilmek için yeni bir kağıt aldı. Kağıdın üzerine insan vücudu eskizi çizilmişti. Cesedin yaralarını buraya

dikkatlice işledi. İşi bitince de daha önceki çizimleriyle son yaptığını yan yana koydu.

Çizimlere sessizce baktılar. İki tanesi kesinlikle tıpatıp aynıydı ama bir tanesi çok daha farklı gözüküyordu. Sharon Farman'ın kesikleri boyut olarak da derinlik olarak da çok farklıydı. Aynca yerleri de diğer kurbanlarla örtüşmüyordu. Bayan Farman'ın yaraları planlı olarak yapılmıştan çok rastgele olmuş gibi duruyordu.

"Bu kadınları Frank Farman öldürmedi," dedi Vince. "Warwick'le Vickers'ın cesedindeki kesiklerin katil açısından bir anlamı var. Bilerek, isteyerek, planlayarak açıyor bu yaraları. Sharon Farman'sa rastgele bıçaklanmış işte."

Mendez önündeki çizimlerde üzerinde saatlerce çalışan Vince'in gördüğünden farklı bir şeyler gördüğünü düşünerek bakıyordu. Sanki bu yaralarda bir mesaj gizli gibiydi. Kesiklerin boyu, derinliği. Katil açısından bir anlamı vardı bunların ama' neydi?

Mendez patronundan bir kalem alıp, yaraların uçlarını tek tek birleştirmeye koyuldu. Önce Lisa Warwick için sonra da Karly Vickers için aynı şeyi yaptı.

Biraz hayal gücü gerekiyordu ama neticede şekil ortadaydı. Uzun bacaklar, uzun bir boyun, uzun bir kafa ve... İki kanat.

"Bu bir kuş," dedi Dixon.

Vince bunun ne olduğunu anlamıştı ama Mendez'in söylemesini bekledi.

"Bu bir crane."*

Peter Crane.

***Crane: Turna (Ç.N.)**

"Doktor Crane," dedi Anne onu gördüğüne şaşırarak. Aslında pek o kadar da şaşırmamıştı. Az önce onu düşünüyordu. Akşamı onunla birlikte geçirmişti. Bu yüzden adamın kapıma gelmesinde tuhaf bir şey yok diye durumu mantığa bürümeye çalışıyordu.

Adam mahcup bir tavırla gülümsedi. "Anne, rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

"Hayır, hayır sorun değil."

Annesi ona konukları hep hoş karşılayıp, güler yüz göstermek gerektiğini öğretmişti. Elbette kenara çekilip, onu içeri buyur edecekti. Bunda ne sakınca vardı ki? Neticede adam birkaç saat önce kahramanı olmamış mıydı?

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" diye sordu en konuksever halini takınarak. Tıpkı annesinin öğrettiği gibi.

"Hayır, teşekkürler," dedi. "Zaten tüm akşamınızı bize ayırdınız. Bu arada eviniz ne kadar güzelmiş. Orijinal mi?"

Neşeli, zararsız. Kasabadaki kadınların en az yarısı onu kapabilmek için birbirlerini yerlerdi herhalde.

"1933," dedi. "Tabii restore edilmiş."

"Ama mükemmel derecede sadık kalınmış," dedi usta işi kaplamalara bakarak.

"Sizin için ne yapabilirim, Doktor Crane?"

Yeniden o huzur verici gülümseme. Tıpkı bıyıksız bir Tom Selleck gibi. "Bu biraz garip ama Tommy'nin size verdiği hediyeyle ilgili konuşmak istedim de."

"Ah?" Kolyeyi kapıyı açmadan önce pantolon cebine koymuştu. Yalnızca Thomas Sığmağı'nm programını bitirenlere verilen kolyeyi.

Peter Crane, Karly Vickers'ı kaybolmadan önce gören son kişiydi.

"Onun böyle bir şeye karışmış olduğunu düşünmuyorsunuz herhalde," demişti Mendez'e. *"O çok iyi bir adamdır. "*

"Açma fırsatınız oldu mu acaba?"

İşte burada bir tuhaflık vardı. Anne tam olarak adım koyamıyordu hatta söylendiğinde kulağa aptalca geleceğinin de farkındaydı ama bir şekilde garip bir hisse kapılmıştı.

Nedenini bilmeden yalan söylemeyi tercih etti. "Hayır, açamadım daha. Neden, bir sorun mu var?"

Adam eve doğru bir adım daha attı. Ama bunu son derece normal bir tavırla yapmıştı.

"Üzgünüm ama onu geri istemeliyim," dedi son derece mahcup bir edayla. Ama buna rağmen Anne'in tüyleri diken diken olmuştu. "Tommy... bir yanlış anlaşılma..."

"Hayır, gerçekten açıklamanıza gerek yok." Anne kalp atışlarının hızlandığını fark ediyordu. "Kutuyu mutfakta bırakmıştım. Gidip alayım."

"Çok özür dilerim," dedi. Bu sırada gözleri salondaki sehpanın üzerindeki çantasına kaymıştı.

"Sorun değil."

... ve yerde de ambalajı açılmış küçük bir kutu duruyordu...

"Hemen getireyim," dedi Anne.

Dönüp mutfağa yönelirken kalbi yerinden çıkacak derecede hızlanmıştı. Mutfağa girer, hiç durmadan telefonun yanından arabanın anahtarlarım aldığı gibi arka kapıdan çıkabilirdi. Otomobili hemen evin önündeydi zaten.

Her ne kadar beyninde alarm çalıyor olsa da bir yanı ona durumu fazla abarttığım söylüyordu. Bu gece olanlar yüzünden sinirleri bozulmuş olmalıydı...

Vince'in kendisine içgüdülerine güvenmesini salık verdiğini hatırladı.

Mutfağa doğru yürürken adımları hızlandı. Soma kapıyı arkasından kapadı.

Şimdi beyninde yalnızca tek bir sözcük yankılanıyordu: KOŞ.

Kaçmaya kalksaydı da bir işe yaramayacaktı. Çünkü adam tam arkasından içeri dalmıştı.

Anne anahtarları almak için atıldı ama ancak parmak ucuyla dokunabildiği anahtarlar yere düştü.

Peter Crane omzunu yakalamak için atıldı ama Anne son anda arka kapıya doğru kaçmayı başardı. Ama arka kapı kilitliydi. Oysa burayı dışarıdan gelebilecek bir tehlikeye karşı kilitli tutuyordu, kendini kapana kıstırmak için değil.

Peter saçından yakalayıp, kendine çekti. Bu anda Anne dirseğini savurarak adamın kaburgalarına zorlukla da olsa bir tane patlatmayı başarmıştı. Birden şaşıran adamın elinden kurtulunca da ocağın üzerindeki çaydanlığı aldığı gibi bütün gücüyle adamın kafasına bir tane patlattı.

Crane'nin başı hızla sola doğru savrulurken burnundan karşıdaki beyaz dolaba doğru kanlar fışkırıyordu.

Anne arka kapıya koşup kilidi açtı. Kendini bir an evvel dışarı atmaya çalışıyordu ama arkadan gelen darbeyle dengesi bozulunca yüz üstü yere kapaklandı. Adam hemen üzerinde atılıp kollarım yakalamayı başardı.

Düşmenin şiddetinden ciğerlerindeki tüm hava boşalmıştı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Ama bacaklarını sürekli oynatıyor, tekme atmaya, adamın altından kurtulmaya çabalıyordu. Sağa sola kıpırdatarak, kıvranarak santim santim de olsa bir kolunu kurtarmayı başardı ve eline geçen ilk şeyi yakaladı.

Yeşil, yumruğundan biraz daha büyük kurbağa biçimli bir süs eşyasıydı bu. Bir hayli de sağlam gibiydi. Birden diğer kolunu da kurtarmayı başardı. Adamın altından kurtulup, döndü.

Yüzünü gördüğü anda neler olup bitiğini anlamıştı. Arka sundurmanın loş ışığında bile gördüğü şeyin hiç de normal olmadığını fark edebiliyordu. Adamın gözleri neredeyse tamamen sabit bakıyordu. Yüzü de artık yakışıklı değildi. Bu korkunç bir yaratığın yüzüydü.

Kurbağayla çenesine vurdu.

O da ağzına yumruk savurdu. Anne bir an için kendinden geçeceğini sandı.

Dizini göğsüne koyarak, sol elini boğazına sarıp, sıkmaya başladı. Bu sırada da elini ceketinin cebine atıp küçük bir tüp çıkardı.

Yapıştırıcı.

Anne bunu görünce iki kat fazla kıvranmaya başladı. Başını sağa sola sallayarak adamı gözlerinden uzak tutmaya çalışıyordu. Sonunda adamın eline hızla vurarak yapıştırıcıyı yere düşürmeyi başardı.

Adam göğsündeki dizini çekti. Bunu fırsat bilen Anne de bütün gücüyle dizini adamın kasıklarına savurdu. Adam acıyla iki kat olunca da fırsatı kaçırmayıp, altından kaçtı.

Yarı koşup, yan düşer gibi arka kapıdan çıktı ama dengesini sağlayamadığı için çimenlerin üzerine kapaklandı. Yeniden ayağa kalkmaya çalışıyordu. Eğer evin köşesini dönebilirse... Eğer komşulardan birinin sesini duymasını sağlayabilirse... Eğer yoldan geçen biri...

"Seni kaltak!"

Korkuyla arkasına döndüğü anda üzerine atılan Crane'i gördü. Adam onu yakaladığı gibi evin duvarına doğru savurmuştu. Bağırmaya çalıştı ama boğazından ancak belli belirsiz bir hırıltı çıkabiliyordu. Kamına yediği yumrukla da iki büklüm oldu.

Zihninin hâlâ çalışabilen kısmı babasının yatak odasının altlarında bir yerlerde olduğunu söylüyordu. Eğer onu uyandıracak bir ses çıkartabilirse... Eğer babası sesini duyarsa...

Ama ne o ses çıkartabilmiş ne de babası onu duymuştu.

Zaten bunun için çok da geçti.

85

Tommy başına çektiği battaniyeyi indirip nerede olduğunu anlamaya çalışarak etrafa bakındı. Buraya gelmek on dakika sürmüştü ama evden çıktıktan sonra hangi yöne gittiklerini bilmediği için şu an nerede olduğunu kestiremiyordu.

Pijamalarını çıkartıp yerine eşofmanlarını, çoraplarını ve Aspen'e tatile gittiklerinde aldıkları kar şapkasını giymişti. Çünkü hava bir hayli soğuktu. Anne babası tartışmayı sürdürürken bir battaniye aldığı gibi evin arka kapısından çıkmıştı. Babasının arabasına arka kapıdan binip, yere kıvrılmış, battaniyeyi de üzerine çekmişti.

Zaten çok kısa bir süre sonra da evi terk eden babası gelip, yola koyulmuştu.

Araç durunca babası hemen inmiş, Tommy de doğrulup nerede olduklarını görebilmek için yüze kadar saymıştı.

Sık ağaçlıklı eski bir mahalleye park etmişlerdi. Her taraf sessiz ve karanlıktı.

Korkabileceğini hiç düşünmemişti. Babasının otomobilden inebileceğini de. Evden kaçtıktan sonra olabileceklerin hiçbirini düşünmemişti. Yalnızca babasının gidişinin ardından annesinin geçireceğine emin olduğu yeni bir krize katlanmak istememişti. Babasıyla arkadaştı. Onun ortağıydı. Birlikte kahramanlık yapmışlardı. Bayan Navarre'yi kurtarmışlardı. Kim bilir daha başka neler yapacaklardı?

Tabii babası arabaya dönerse.

Birden zakkum ağaçlarının arkasında ay ışığında gümüş gibi parıldayan bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldu. Korkudan dona kalmış bir halde bu gölgenin arabaya doğru yaklaştığını fark etti. Uzun boylu, güçlü, kucağında bir şey taşıyan bir gölge. Hem de büyük bir şey taşıyordu.

Tommy'nin yüreği ağzındaydı. Eğilip, battaniyeyi yeniden kafasına çekti. Yalnızca neler olup bitiğini görebilmek için gözlerini açıkta bırakmıştı. Gölge Adam yaklaşırken kulaklarının zonkladığını hissediyordu.

Keşke babam dönse diye düşündü. Ya Gölge Adam arabayı çalmayı denerse? İçinde ben varken hem de!

Kapılar kilitli diye hatırlattı kendine. Ama ya Gölge Adam babasına saldırıp anahtarlarını aldıysa? O zaman günü kurtarmak Tommy'nin görevi olacaktı. Ama o daha çocuktu ve çocuklar tek başlarına kahramanlık yapamazlardı.

Anne'in gözlerindeki bilinçsizliğin karanlık perdesi ağır ağır kalkıyordu. Adam onu boğmaya kalkmış olmalıydı. Şu an onu taşıyor olmasına rağmen boynundaki parmaklarını hissedebiliyordu.

Bilinci geri dönerken adrenalin damarlarında adeta sel gibi yayılmaya başladı. Adamın kollarında kıvranmaya, kurtulabilmek için var gücüyle çabalamaya koyuldu. Crane bir şekilde kollarını bağlamıştı ama bacakları serbestti. O da tekme savurmaya koyuldu.

Tıpkı ağa yakalanmış bir balık gibi kıvranıyor, sağa sola atılıyordu. Bu ani hareketlerle iyice şaşıran Crane sonunda onu düşürdü. Anne elleri bağlı olduğu için düşüşünü yumuşatamamış, omzu üzerine bir hayli sert biçimde kapaklanmıştı. Yerde dizlerini karnına çekerek toplandı. Sonra da bir dizinden destek alarak doğrulmayı başardı.

Crane diziyle sırtına vurunca dengesini kaybeden Anne olanca hızıyla otomobilin yolcu kapısına çarptı. Başını cama şiddetle vurmuştu ama bir an için gözünün ucuyla içeride bir şey görür gibi oldu. Korkuyla açılmış, kendisine bakan bir çift göz.

Tommy.

Çocuğu hemen tanımıştı. Tommy'nin yüzü tam manasıyla allak bullaktı.

Sonra Crane saçlarını eline dolayıp, diğer koluyla da beline sarılıp, yakaladığı gibi otomobilin bagajına fırlattı. Tıpkı bir beysbol çantası gibi.

Tommy'nin içinde fırtınalar kopuyordu. Ne nefes alabiliyor ne de kıpırdayabiliyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Midesi ağrıyordu. Kusacak gibiydi.

Gölge Adam, Bayan Navarre'yi yakaladı! Onu bagaja tıktı!

Soma yaratık kanlı yüzünü ona döndü. Açık ağzından dişleri gözüküyordu. Bir süre bakıştılar. Tommy sanki bir saat boyunca hiç kıpırdamadan öylece durduklarını sanmıştı.

"Tommy!"

Gölge Adam adımı biliyor! Otomobilin kapısını açıp o pençe gibi elini uzattı.

"Tommy!"

"HAYIR!!!" Tommy ciğerlerini parçalarcasına bağırmıştı.

Ellerini kollarını sallayarak yan kapının kolunu çektiği gibi kendini dışarı attı. Sonra da hemen doğrulup koşmaya başladı.

Hayatının koşusuydu bu. Ama tıpkı kabuslardaki gibiydi. Koşmaya çalışıyor ama hiçbir yere gidemiyordu. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun arkasındaki Gölge Adam onu kolaylıkla yakalamıştı işte. Onu bir yırtıcı kuşun avını kapışı gibi yakalamıştı.

"HAYIIIIIIR!" diye bağırdı Tommy tekmeler savurarak. Gölge Adam onu babasının arabasına götürdü. Arka koltuğa atıp, direksiyona geçti. Kapılar kilitlenmişti. Kapana kısılmıştı.

86

Vince yatmamış olduğunu umarak Anne'in sokağına saptı. Onu uyandırarak korkutmak istemiyor ama bir yandan da onu görmeyi arzuluyordu. Bu korkunç gecenin sonunda onu görmeye, gözlerini onun güzelliğiyle doyurmaya ihtiyacı vardı. Ölümle, korkunç olaylarla yeterince uğraşmıştı.

Eğer uyanıksa ona Peter Crane'den bahsedecekti. Elbette Anne için babasının bir canavar olduğunu öğrenerek yıkılan Tommy'nin ne hale geleceğini düşünmek çok zor olacaktı. Üstelik çocuk bundan sonra yalnızca Jariet Crane'nin gözetiminde büyüyecekti.

Daha çalışmaları gerekiyordu. Henüz ellerinde yeterli delil yoktu. Aslında hiç delil yoktu. Sadece cesetlerin üzerinde birbirini andıran nitelikte kesikler vardı ve bu kesikler bir kuş figürünü andırıyordu. Canlı bir kurban da vardı ama o da ne konuşabiliyor ne de duyabiliyordu. Şimdilik yalnızca fikir yürütebilme safhasındaydılar.

Eğer Peter Crane hata yapmazsa şansları hâlâ çok düşüktü. Eğer bir saat süren şu televizyon dizilerinden birinde olsaydılar ellerinde hiçbir delil olmamasına rağmen sırf şüphelere dayanarak gidip onu tutuklarlar, sonunda da bu kadınların hiçbirinin aslında ölmediği sadece ciddi biçimde yaralandıkları ortaya çıkardı. Ama gerçek yaşamda soruşturmalar böyle yürümüyordu işte. Gerçek hayat acılarla doluydu.

Anne, Crane ve oğluyla yemeğe çıkmıştı. Bunu düşünmek bile Vince'in midesine ağrılar girmesine neden oluyordu.

Vince otomobilini Anne'in Volkswagen'inin yanına çekerken evin oturma odasının ışıklarının yandığını gördü. Acaba şeririn ofisindeki olaylarla ilgili haberleri izlemiş midir diye düşünüyordu. Acaba medya olanları doğru aktarmış mıydı?

Gidip kapıyı önce hafifçe tıklattı. Babası büyük bir ihtimalle uyuyor olmalıydı.

Kapı açılmadı.

Bu kez kapıyı biraz daha sert çaldı. Bu sırada içgüdüleri yavaş yavaş harekete geçiyordu.

Kapı koluna uzandı ama kapı açıktı zaten.

"Anne?" diye seslendi. "Anne? Benim Vince."

Oturma odasında televizyon açık kalmıştı. Anne'in çantası sehpanın üzerinde, içindekiler de yerlerdeydi. Nabız atışları hızlanmaya başladı. Cebinden çıkardığı bir mendille çantayı dikkatlice aldı. Birkaç kredi kartı. Seksen dolar nakit ve bir de Anne beş yaşlarındayken çok büyük bir ihtimalle annesi olduğunu tahmin ettiği bir kadınla çektirdiği fotoğraf.

"Anne?" diye seslendi yeniden.

Ön kapının açık oluşu hiç hoşuna gitmemişti. Bu derece dikkatsiz olamazdı. Bu konuyu konuşmuşlardı üstelik.

Koridorun sonundaki babasının odasını kontrol etti. Işık yok, horlama sesi var. Üst kata çıktığında yatak odalarının boş olduğunu gördü. Her saniye endişeleri katlanarak artıyordu.

Mutfakta otomobilinin anahtarı yerdeydi. Eski bir çaydanlığın yanında. Beyaz dolabın üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı.

"Hayır," dedi aklına otomatik olarak gelen senaryoyu düşünmemeye çalışarak.

Şu an ardına kadar açık olan kapıya ulaşmaya çahşırken düşürmüştü anahtarlarım. Soma da ocağın üzerinden aldığı çaydanlığı silah gibi kullanmıştı. Aferin. Adamı bir yerlerini kanatacak şekilde yaralamayı başarmıştı.

Arka sundurmada da aynı şekilde bir boğuşma yaşandığına dair izler vardı. Ve de yerdeki kurbağa biblosunun üzeri kanla kaplıydı. Kimin kanı?

Ah, Tanrım, hayır.

Artık titriyor, bir at gibi terliyordu. Beyninin zonkladığmı hissetti. Midesine iğneler batıyor gibiydi.

Sonra gözüne ilk bakışta hiç dikkat çekmeyecek türden, birkaç santim büyüklüğünde çöp gibi bir şey takıldı.

Bir tüp yapıştırıcı...

87

"DUR! DUR! DUR!!!" diye bağırıyordu Tommy arka koltuktan.

Koltukta doğrulmuş, bir eliyle koltuğun baş dayama yerini tutuyor diğeriyle de babasının arabasının direksiyonundaki Gölge Adamın omzuna, kafasına yumruk atıyordu.

Adam bağırdı. "YERİNE OTUR!"

"ARABAYI DURDUR!" Tommy ciğerlerindeki tüm nefesi kullanarak tıpkı bir kız gibi çığlık atmıştı. Soma Gölge Adamın kulağına tüm parmaklarının çatladığını düşünmesine yol açacak kadar hızla vurdu.

Gölge Adam direksiyonu hızla sağa kıvırıp frenlere asıldı. Tommy bir anda savrulup başını yan cama gözlerinin önünde yıldızlar uçuşacak derece hızla vurdu. Can acısı korkuyla birleşince de ağlamaya başlamıştı.

"KAPA ÇENENİ! KAPA ÇENENİ! KAPA ÇENENİ!"

Öfkeyle gerilmiş yüzüyle yaratık arka koltuğa döndü.

Tommy korkudan yanında getirdiği battaniyenin altına saklanırken hayatının en korkunç anım yaşıyordu.

"Babamı istiyorum!" diye bağırdı defalarca. "Babamı istiyorum!"

Anne arkasına bağlanan kollarını kıpırdatmaya çalışıyordu. Ama Crane kollarını öylesine sıkı bağlamıştı ki artık ellerinin tamamen hissizleştiğinin de farkındaydı. Sırtı, kaburga kemikleri sanki için için yanıyorlarmışçasına sızlıyordu. Anne bir daha doğru dürüst nefes alamayacağım herhalde diye düşündü.

Araç aniden durunca Anne bagaj kapısının birden açılıp, Peter Crane'in üstüne atılacağı anı beklemeye koyuldu. Ama bunun yerine adamın Tommy'ye bağırışlarıyla çocuğun ağlamalarını işitti.

"Babamı istiyorum!"

Anne'in içi parçalanmıştı. Yaşadıkları, gördükleri yüzünden dehşete düşmüş olmalıydı. Babasıyla maceralar yaşayabileceğini düşünerek otomobile gizlice girmişti herhalde. Babası harika bir adamdı. Babası bir kahramandı.

Babası bir canavardı. Ama Tommy kesinlikle direksiyondaki kişinin babası olduğunu kabul edebilecek durumda değildi.

Ona ne olacak diye merak ediyordu Anne. Babasının kısa bir süre sonra öldüreceği öğretmenini kaçırdığını görmüştü. Peter Crane bu sorunu nasıl halledecekti? Onu da öldürerek mi?

Ağlama sırası şimdi Anne'e gelmişti.

Crane'in evine tıpkı komandolar gibi daldılar. Vince, Mendez, Hicks, Dixon ve arkalarındaki destek amaçlı SWAT ekibi. Peter Crane'in Anne'i buraya getirmiş olması ihtimal dışıydı ama bu ani baskınla Janet Crane'i büyük bir şaşkınlığa sürükleyebilirler, bir şekilde daha neler olup bittiğini anlayamadan ağzından laf alabilirlerdi.

Dixon, Peter Crane'nin karısı kapıyı açtığı anda ileri çıktı.

"Bayan Crane derhal kocanızla görüşmemiz gerek," dedi hemen. "Lütfen ona ulaşır mısınız?"

Janet Crane'in uykudan kalktığı belliydi. Ama buna rağmen üzerinde şık kırmızı takım vardı. Makyajı biraz dağılmıştı bu da onun bir nebze alkollüymüş gibi gözükmesine neden oluyordu. Kendini toplamaya çalışarak Dixon'a baktı.

"Özür dilerim Şerif," dedi. "Konu nedir?"

"PeterTa konuşmamız gerek," diye tekrarladı Dixon.

"Konu nedir?"

"Evde mi?"

"Hayır, değil." Gözlerini kısarak kaldırımda bekleyen SWAT ekibine baktı. "Neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Bir şey mi oldu? Peter'ın başı dertte mi?"

"Onun bu gece bir kadını kaçırdığına inanmamız için geçerli nedenlerimiz var, efendim," dedi Mendez.

"Bu saçmalık!"

"Nerede?" diye sordu Dixon.

Vince kendine güvenemediği için arkada kalmayı tercih etmişti. Yoksa birden kendini kaybedip Janet Crane'in boğazına yapışarak kadını çıplak elleriyle konuşmaya zorlayabilirdi.

Sanki kocası birdenbire çalılıkların içinde belirecekmiş gibi sağma soluna bakımrken bir yandan da kekeliyordu. "Ben... Bilmiyorum."

Dixon kaşlarını çatarak, "Bilmiyorum da ne demek?" dedi. "Saat gecenin yansı. Kocanız nerede?"

"Dışan çıktı," dedi.

"Dışan belli bir yer değil, Janet," diye sesini yükseltti sabrı tükenen Dixon. "Bak istersen içeri girip bunu konuşalım. Ya da bizimle merkeze gel. Hangisini tercih edersen."

Son derece sinirli gözükmesine rağmen kenara çekilip içeri girmelerine izin verdi. Beşi neredeyse aynı anda içeri dalmış, kadım tam ortalarına almışlardı.

"Peter bazen uyuyamaz," dedi. "Arabasına atlayıp dolaşır."

"Gece yarısı," dedi Dixon.

"Bu geziler de cuma gecesi kağıt oynamak gibi bir masal olabilir mi, Bayan Crane?" diye sordu Vince. "Yani sizin hayal gücünüzün eseri filan?"

"Benden ne istediğinizi anlayamadım," diye çıkıştı. "Size bildiğim her şeyi söyledim."

"Hiç sanmıyorum efendim," dedi Mendez. "Yasal bir emlak komisyoncusu olduğunuza göre sizde her kapıyı açan bir anahtar olması normaldir, değil mi?"

"Evet."

"Ve siz bu anahtarla sattığınız her mülke rahatlıkla girebilirsiniz, değil mi?"

"Evet ama..."

"Anahtan evde mi saklarsınız," diye sordu Hicks.

"Genelde hayır," dedi çevresindekilerin yüzlerine teker teker bakarak.

"Ama..." diye sordu Dixon.

"Ama bugün çok geç saatte bir mülkü göstermem gerekiyordu ve..."

Şerif elini kaldırdı. "Janet. Bir kadın kaçırıldı. Hayata tehlikede. Gününün nasıl geçtiğini dinlemek istemiyoruz. Anahtar sende mi? Anahtarı alıp bize gösterir misin? Hemen."

Kapının yanındaki antika dolabın çekmecesini açtı. Sanki hemen elini atıp, anahtarı alacak gibiydi ama öyle olmadı. Kaşlarını çatarak çekmeceyi karıştırmaya koyuldu.

"Sende mi değil mi?" diye çıkıştı Dixon.

"Anlayamıyorum," dedi. "Burada olması gerekir. Çantamın içindeydi."

"Tanrım," diye bağırdı Vince. "Kelepçeleyip, onu suç ortağı olarak merkeze götürün."

"Beni tutuklayamazsınız! Ben hiçbir bir şey yapmadım!"

"Doğru, yapmadın," dedi Vince ona doğru bir adım atarak. "Yapmadığın en önemli şey ıiedir bilmek ister misin? Bir kere bile kaçırılan kadının kim olduğunu sormadın. Sen de bunu biraz garip bulmuyor musun, Dedektif Mendez?"

"Tabii ismi zaten biliyorsa başka," dedi.

"Kesinlikle."

"Hiçbir şey bilmiyorum!" dedi. "Ayrıca PeterTn da herhangi bir şey bildiğini sanmıyorum!"

"Gecenin bir yarısı senin tüm kapıları açabilecek anahtarınla hayali otomobil gezmelerine çıkan Peter mı?" diye sordu her bir kelimede sesini biraz daha yükselterek. "Belki şimdi Anne Navarre'yle hayali bir çay partisi yapıyordur. Ne dersin, Janet?"

Şu an adamın gözleri önünde geberip gitmesini diliyor olması gerekirdi ama öylesine bocalamıştı ki ağzını açıp tek bir kelime bile söyleyemedi.

"Çocuk nerede?" diye sordu çevresine bakmarak. "Belki o babasının bu kadına tahammül edemediğinde nereye gittiğini biliyordur."

Janet nefretle soluyarak ona dik dik baktı.

"Oğlun nerede, Janet?" diye sordu Dixon.

"Yatağında!"

Mendez merdivenlere yönelip, üst kata seslendi. "Hey, Tommy!"

"Evimde bağırma!" diye bağırdı Janet Crane. Hızla yanında geçip merdivenlere yöneldi. "Oğlumu korkutmanıza izin veremem."

"Hey, Tommy," diye seslendi Mendez yeniden.

Peter Crane'nin karısı üst katta gözden kayboldu. Vince elleri belinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Zaman su gibi akıyordu.

Peter Crane'nin kurbanlarına neler yaptığını gayet iyi biliyordu. Hastanedeki Karly Vickers'ın gözlerinin görmediğini, kulaklarının işitmediğini, tam manasıyla perişan bir halde olduğunu düşündükçe aklını kaçıracak gibi oluyordu.

"Tommy?" diye bağırdı Janet Crane yukarıdan. "Tommy? Tommy bana cevap ver!"

Mendez merdivenlere yöneldi. Tam o sırada Janet Crane bembeyaz bir yüzle üst kat koridorunda belirdi.

"Gitmiş! Oğlum gitmiş! Ah, Tamım! Oğlum kayıp!"

89

Yeniden kontrolü ele almak istiyordu. Bir plana ihtiyacı vardı. Tüm bu olanlar plansız hareket etmenin sonucuydu. Ve her şey ters gitmişti.

Öğretmeni kurban olarak seçmemeliydi. Onun karşı koyacağını biliyordu. Öyle de olmuştu. Şimdi burnu kırılmış, dudağı da kanıyordu. Bunları saklaması mümkün değildi.

Kadını her zaman yaptığı gibi kontrol edememişti. Her zamanki gibi hareket etmemek sorunlara yol açardı. Öyle de olmuştu zaten. Önce kolyeyi geri alması gerekmişti. Buna mecburdu. Ama kadın ona öyle karşı koymuştu ki kontrol altına alabilmek için büyük çaba harcaması gerekmiş, sonunda da lanet olası kolyeyi tamamen unutmuştu.

Neredeydi acaba? Evinde mi? Kim bulacaktı? Şimdiye dek birine söyleyip söylemediğini bilemezdi. Kolyeyi geri alabilse bunun bir önemi olmayacaktı. Ama alamamıştı. Şimdi ne yapacaktı. Geri de dönemezdi.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Daima planlı hareket edecek şekilde yetiştirilmişti. Hep düzenli olacak, her hareketini planlayacaktı. Bu kuralarla uygun yaşamak zamanında onu çok yıpratmıştı ama planlı hareket etmeye, yapacaklarını iyice ölçüp biçmeye de iyice alışmıştı. Bu sayede de hiç hata yapmazdı.

Tüm bu lanet olası sorun bir hataydı. Öğretmen ve çocuk.

Çocuk.

Çocukla ne yapacaktı peki?

Her şey kontrol altındaydı. Yaşamındaki her şey ayarladığı biçimde yürüyordu. Hiçbir karışıklık olmamalıydı.

Çocuğu ne yapacaktı?

Otomobil iyice yavaşlamıştı. Birazdan duracak diye düşündü Anne. Zaman tükeniyordu. Acaba Vince eve uğradı mı yoksa şerifin ofisindeki olaylar yüzünden çok yorgun olduğu için üşendi mi diye düşünüp duruyordu. Çünkü birinci durumda şu an onu arıyor olmalıydılar. İkincisindeyse kimsenin haberi bile olmazdı.

Nereye bakacaklardı peki? Onu nasıl bulacaklardı?

Toprağa yarıya kadar gömülmüş bir halde mi?

Yemeği, oğluyla birlikte gülüp, şakalar yapan Peter Crane'i düşündü. Son derece neşeli, birlikte iyi zaman geçirilecek bir tip. Frank Farman'ın kendisine zarar verebileceği o anda çıkıp gelişini düşündü. Nasıl olur da birden böyle bambaşka birine dönüşebilirdi? Nasıl oluyor da öyle bir adamdan böyle bir canavar meydana geliyordu?

Otomobil yavaşlayıp, düz yoldan biraz daha engebeli bir yola geçti. Birazdan duracaktı. Onu öldürmeyi deneyecekti. Tüm kontrol ondaydı.

Anne'in de bir plan yapması gerekiyordu.

90

"Oğlum kayıp ve siz bana bir dolu soru sorup, suçlamalar yöneltiyorsunuz. Buna inanamıyorum!" diye bağırdı Janet Crane.

"Bütün birimler alarma geçirildi. Eyalet ve ülke çapında," diye rahatlatmaya çalıştı Cal Dixon. "Basına da bilgi verildi. Herkes Peter'ın otomobilini arıyor. Peter nereye gitmiş olabilir?"

"Neden Peter'ın Tommy'yi aldığını düşünüyorsunuz? Neden Tommy'yi alsın ki? Bunun hiçbir mantığı yok! Peter İYİ BİR ADAMDIR!"

Mendez monitöre bakarken başını iki yana sallıyordu. "Gerçekten olup bitenlerden bu derece bihaber olabilir mi bir insan?"

Vince onu izliyor, kadının hareketlerini değerlendirmeye çabalıyordu. "İnsanlar bazen böyle olmayı isterler. Sence bu kadın kocasının bir canavar olduğunu bilmek ister mi? Sence bunu kolay kolay kabul etmeye yanaşır mı? Ne kadar şüphelenirsek şüphelenelim kanıtlayamadığımız müddetçe mezara kadar kocasının iyi bir adam olduğunu söyleyip duracaktır."

Kolunun altına bir dosya sıkıştırıp koridora çıkıp, sorgu odasına yöneldi. Kapıyı tıkladı. Dixon dışarı çıktı.

"Bir dakikalığına içeri girmeme izin ver."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu Dixon. "Soğukkanlılığını koruyabilecek misin?"

"Ne gerekiyorsa yapacağım," dedi Vince sessizce. "Girip çıkacağım. Sen de yanında kal."

"Tamam."

Vince odaya girip dosyayı masanın üzerine koydu.

Janet Crane ona baktı. Ayakta, kollarını bağlamış öylece duruyordu.

"Lütfen oturun, Bayan Crane," dedi sakin, resmi, saygılı ve medeni bir tavırla.

Kadın tereddüt etti.

"Lütfen," diye yineledi aynı ses tonuyla.

Janet Crane oturdu. Oturdu yerine tünedi kelimesini kullanmak belki daha yerinde olurdu. Sırtı dimdik, kolları hâlâ bağlı bir şekilde sandalyenin kenarına ilişti.

"Öfkeli tavırlarım dolayısıyla sizden özür dilerim," dedi karşısındaki sandalyeye otururken. "Size ters davranarak terbiyesizlik ettim. Bunun için de özür diliyorum. Duygularımla hareket etmiştim. Sanırım oğlunuzun nerede olduğunu bilemediğiniz bu dakikalarda durumumu daha iyi takdir edebilirsiniz."

Çenesini tıpkı bir kraliçe edasıyla kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktı. "Şu an hissettiklerim yüzünden boğulacak haldeyim."

Vince başını sallayarak önüne baktı. "Biliyorum. Uzun yıllardır FBI'dayım. Çocuklarını kaybeden çok anne baba gördüm. Canından çok sevdiğin bir varlığın nerede olduğunu, ne halde olduğunu bilememek çok korkunç bir durum.

"Bayan Navarre'den çok hoşlanıyorum," diye itiraf etti. "Onun ve oğlunuz Tommy'nin kayıp oluşuyla adeta yıkıldım. Her ikisinin de kocanızın yanında olduğuna ve hayatlarının büyük bir tehlikede olduğuna inanıyorum."

"Peter asla Tommy'ye zarar vermez," dedi sözlerinin vurgusunu arttırmak için parmağını sallayarak. "Asla."

"Tanıdığınız Peter için doğru bu," dedi Vince. "Sizin tanıdığınız Peter iyi, dürüst bir aile babası. Gerçekten çok hoş biri. Onunla tanışıp, konuştum ben de. Çok nazik bir insan."

"Evet."

Büyük bir içtenlikle baş sallayarak kadınla aynı fikirde olduğunu gösterdi. "Evet. Ama şu an tanıdığınız Peter'dan bahsetmiyoruz, Bayan Crane. Kocanızdan bahsetmiyoruz. Şü an konuştuğumuz kişiyi tanımıyorsunuz siz. Onunla hiç karşılaşmadınız. Oğlunuz da öyle."

Kadın hiçbir şey söylemedi. Ama bu sessizliği bile çok şey ifade ediyordu.

"Konuştuğumuz adam bunları yaptı," dedi Vince.

Elindeki dosyadan Lisa Warwick'in otopsi sırasında çekilen fotoğraflarını çıkartıp, Janet Crane'nin önüne serdi.

Kadın gözlerini kaçırmadı ama fotoğrafları görür görmez yüzünün bütün kanı çekilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tüm bedeni zangır zangır titriyordu.

"Bunu yapan bir adamdan bahsediyoruz," dedi Vince aynı sakin, ölçülü ses tonuyla. "Kocanızdan değil. Ve bu adam şu an oğlunuzla birlikte. Şimdi eğer onun nereye gitmiş olabileceğini biliyorsanız lütfen Şerif Dixon'a söyleyin. Teşekkürler, izninizle Bayan Crane."

Vince aynı soğukkanlılıkla odayı terk etti. Koridorda ilerleyip, tuvalete yöneldi. Yere yığılmadan son anda klozetin üzerine oturmayı başarmıştı. Soma neredeyse kendinden geçinceye dek kustu.

Lisa Warwick'e, Julie Paulson'a, Karly Vickers'a ve Tanrı bilir daha kaç kişiye bu korkunç şeyleri yapan adam şimdi hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kadım yakalamıştı.

91

Çocuk sonunda bağırmayı kesti. Ağlamaya devam ediyordu ama bu artık daha ziyade için için bir sızlanma gibiydi. Sonunda sessizlik sağlanmıştı. Huzur verici sessizlik.

İlk önce çocuğu öldürecekti. Yapabileceği en büyük iyilik buydu. Ona sarılır, rahatlatır sonra da yattığı battaniyeyle boğardı.

Çok çabuk hareket etmeliydi. Çocuk nefes alamadığı ilk birkaç saniye beyni yetersiz oksijen yüzünden kıvranırken paniğe kapılacak, bütün gücüyle direnecekti Ama bilincini çabuk kaybedeceğinden her şey göz açıp kapayana dek sona ererdi. Ermeliydi.

Bir yanı da böyle bir durumda mahvolacağını söyleyip duruyordu kendine ama bunu yapmaya mecburdu. Başka seçeneği kalmamıştı artık.

Yapacağı şey geri kalan hayatının bütünüyle değişeceği anlamına geliyordu ve bu yüzden de oldukça öfkeliydi. Bunca yıl büyük bir gayretle kurmaya çalıştığı sistem çökmüştü. Keşke plana sadık kalabilseydi. Emniyet güçleri diğer kadınlarla ilgili ona suç isnat edecek hiçbir şey bulamazlardı nasıl olsa. Hiçbir şey. Bundan adı gibi emindi. Her ne kadar yaptığı işe imzasını da atsa geride adli tıp uzmanlarının bulabileceği hiçbir iz bırakmıyordu.

Hilal şeklindeki ay ileride ağaçlıklı tepelerin üzerinde belirmişti. Toprak yola sapıp, daha önce geldiği arazinin kapısından geçti. Kendisini şu an kimse izliyor olamazdı. Burayı bir daha kullanacağı da kimsenin aklına bile gelmezdi.

Artık son kaçırdığı kadınla ilgili aramalar tamamlanmış, gönüllülerin çadırlarıyla televizyon muhabirlerinin görev yaptığı barakalar boşaltılmıştı. Bir iki kez daha mutlaka gelenler olurdu ama en azından bu geceliğine Gordon Sells'in hurdalığına bakmak kimsenin aklına gelmezdi.

Jaguar'ım arkaya çekti. Aracı cesetlerle burada bırakır soma da Meksika'ya gitmenin bir yolunu aramaya koyulurdu.

Tommy bağırmayı kesti. Araç durdu. Bagaja egzoz gazı doluyor.

Kokudan Anne'in başı dönmeye başlamıştı. Zorlukla doğrulup aralıktan dışarı bakmaya çalıştı ama herhangi bir şey görebilmesi imkansızdı.

Ellerini sağa sola sürtüp, Crane'nin ellerini bağladığı kemerden kurtulmayı başarmıştı. Bagajın içinde el yordamıyla silah olarak kullanabileceği birkaç şey bulmuştu. Şimdi bunları ne zaman ve nasıl kullanacağını düşünmeliydi. Büyük bir ihtimalle yalnızca tek bir şansı olacaktı. Eğer ilk denemede başarısız olursa...

Neden hiçbir şey yapmıyor? Neden motor hâlâ çalışıyor?

Belki de şu an kapalı bir binadaydılar ve planı da buydu. Onu egzoz gazında zehirlemek.

Ya da henüz sırası gelmemişti.

Tommy.

Anne o anda çığlıklar atarak bagajı tekmelemeye başladı. Eğer onu şu lanet olası bagajı açmaya zorlarsa.

Tommy uyuyormuş gibi yaptı. Anne babasının sık kavgalarından dolayı zaten buna alışıktı. Şimdi de kapıyı açıp kendisine bakan Gölge Adam'ı kandırabilirdi. Tommy canavarın gözlerini üzerinde hissediyordu. Eğer bakmaya cesaret bulsa karanlıkta alev gibi parlayan kıpkırmızı gözler göreceğine emindi.

Gölge Adam içeri girip, kafasına dokunurken de, saçını okşamaya başlayınca da kılını bile kıpırdatmadan bekledi. Sonra Gölge Adam tıpkı geceleri kendisine bakmaya gelen babasının yaptığı gibi sırtını okşadı.

Gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu.

Babamı istiyorum. Babamı istiyorum. Babamı istiyorum.

Bir süre çocuğa baktı. Sonra uzanıp saçına dokundu. Ay ışığının vurduğu yüzü tıpkı uyuyan bir meleğinkini andırıyordu.

Çocuğun sırtını okşayarak kendini az sonra yapacağı işe hazırlıyor, benliğinin buna engel olmaya çalışan yarısının üzerini çelik perdeyle örtüyordu.

Sonra otomobil sallanmaya ve öğretmen çığlık atmaya başladı.

Bagaj açılır açılmaz Anne, orada bulduğu ve yağ olduğunu tahmin ettiği bir spreyi Crane'nin suratına sıktı. Siyah sıvının onu kör etmesini diliyordu bir yandan da.

Adam bağırdı. Şaşkınlıktan mı? Acıdan mı? Bunu bilemiyordu ve de sonucu öğrenmek için beklemeyecekti. Fırlayıp bagajdan çıktı. Ve adam da kendini topladı.

Koşmak zorundaydı. Saklanmalıydı.

Sırtı ağrıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu.

Otomobillerin arasında ilerlemeye koyuldu.

Keşke onun göremeyeceği bir yere saklanabilse, keşke şu otomobillerden birinin altına gizlenebilse keşke onun üç adım daha önünde olabilse...

Arkasından atılıp, bütün gücüyle omzuna bir yumruk patlatınca Anne yere kapaklanarak son şansını da kaybetmiş oldu.

Sonra adam gelip bütün gücüyle onu tekmelemeye başladı.

Anne tıpkı küçük bir hayvan gibi bacaklarını karnına çekerek top biçimini almış, kendini darbelerden korumaya çalışıyordu. Sonra başını da ellerinin arasına aldı.

Tommy arkadaki otomobilin içinden Gölge Adamın Bayan Navarre'ye saldırdığını dehşet içinde izliyordu. Adam onu sanki bir kabustan fırlayan yaratıkmış gibi acımasızca tekmeliyordu.

Tommy hayatında hiç bu derece korkmamıştı. Bu kadar korkunç bir şeyi hayal bile edemezdi. Kendim çok küçük ve yalnız hissediyordu. O sadece küçücük bir çocuktu. Gölge Adam'sa bir şeytan.

Bir kahramana ihtiyacı vardı. Kendisini ve Bayan Navarre'yi kurtaracak bir kahramana. Ama öyle biri yoktu. Öyleyse kendi kahramanı olmalıydı. Günü kurtarmaya mecburdu. Bunu ona babası öğretmişti.

Tüm cesaretini toplayıp araçtan indiği gibi koşmaya başladı.

"KES ŞUNU! ONA VURMAYI KES! DUR!" diye boğazını yırtarcasına bağırıyordu.

Bütün gücüyle koşup, yumruklarını savurarak Gölge Adama küçük bir füze gibi çarptı. Soma da tekme savurmaya başladı.

İşte bu Anne'in aradığı yeni bir fırsattı.

Crane, Tommy'nin atağını savuşturmaya çalışırken o da olanca gücüyle ona bir tekme savurdu.

Tam o anda Anne hemen yanı başında demir bir levye durduğunu fark etti. Bununla adamın kafasına olanca kuvvetiyle vurdu. Bu sırada birkaç kemiği kırdım galiba diye düşünmüştü. Crane darbenin etkisiyle sarsılmış suratını tutuyordu.

"TOMMY KOŞ!" diye bağırdı Anne. "KOŞ!! ARABAYA BİN!! ARABAYA BİN!"

Levyeyi elinden bırakmadan koşup çocuğu ayağa kaldırdığı gibi arkasından itti.

"KOŞ!! KOŞ!!"

Çocuk kadının Anne'in elini sımsıkı tutmuş, birlikte son güçleriyle koşuyorlardı.

"ARABAYA BİN! ARABAYA BİN!"

Tommy araca şoför tarafından binip, yan koltuğa kaydı.

Hemen arkasından Anne de binip kapıyı kapattı. Aynadan Crane'nin bir eliyle yüzünü tutarak, yalpalaya yalpalaya arabaya doğru ilerlediğini görebiliyordu.

Koltuk Crane' e göre ayarlandığından pedallara oldukça uzaktı. Kaymamak için direksiyona tutunmak zorunda kalmıştı.

"ACELE ET!!" diye bağırdı Tommy koltuğunda iyice büzülerek. "CANAVAR GELİYOR!!"

Peter Crane yetişmiş, yolcu tarafındaki kapıyı açabilmek için parçalanan sol gözünü tutmaktan vazgeçerek iki eliyle asılıyordu.

Anne vitesi takıp gaza asıldı. JaguarTn lastikleri pike çekip, tozlar savurarak ileri atılırken Crane de yere yuvarlandı.

Hızla ilerleyip, kapalı kapıyı parçalayarak geçtiler. Sonra biraz sağa sola savruldular ama direksiyonu sımsıkı tutan Anne sonunda aracı kontrol etmeyi başardı.

Ancak hâlâ Crane arkalarından uçarak geliyormuş gibi hızlı gidiyordu. Arkalarında bir yerlerde, karanlığın içinde şeytani bir yaratık gizliydi.

Üstelik şu an nerede olduklarını bilmiyordu. İleride ışıkların geldiği tarafın kasaba merkezi olması gerektiğini düşündü. Ama ne olursa olsun yavaşlamayacak, arkasına da bakmayacaktı.

Anne arabayı kullanırken, hiç konuşmuyorlardı. Anne birkaç kez yaşadıkları dehşet verici anların Tommy'de etkilerini tam olarak ne zaman göstereceklerini merak ederek birkaç kez baktı. Şu an şoka girmiş miydi acaba? Zihni karşısındakinin babası olduğunu görmesine izin vermiş miydi yoksa öğretmenini bir canavarın elinden kurtardığını mı düşünüyordu? Babasının ona neler yapabileceği aklından geçmiş miydi? Beyni tüm bu olanlara mantıklı bir açıklama bulabilecek miydi?

Nasıl bulabilirdi ki? Neden bulsun ki? O babasını adeta taparcasına seven küçük bir çocuktu. Olanları anlamanın ona şu an için de gelecekte de ne faydası olabilirdi?

Anne içinde olduğu durumla nasıl başa çıkacağını kesinlikle bilmiyordu. Sadece damarlarındaki son adrenalin damlası tükenmeden soluğu şerifin ofisinde almaya konsantre olmuştu. Çünkü ruhsal açıdan ciddi bir çöküntüye girmek üzere olduğuna emindi. Fiziksel yaralar tedavi edilmeleri için sıralarını bekleyecekti.

Otomobili ön kapıya değil, otoparka çekti. İçeri girince her şey değişecekti. Ama bir an da olsa Tommy'yle yalnız kalmak istemişti.

Otomobilden inip diğer tarafa doğru yürüyüp, kapıyı açtı ve tıpkı arkadaşlarıyla ceset buldukları gün onu annesine teslim etmeye götürdüğü günkü gibi elinden tuttu.

Neler hissettiğini anlayabilmek için çömelip, yüzüne, gözlerinin içine baktı. Ve o anda karşısındaki çocuğun ruhunda derin bir yara açıldığını hissederek müthiş bir üzüntüye kapıldı. Çocuğa öylesine üzülmüştü ki sanki Tanrı göğsünde atan yüreğini yerinden sökmüş, bir sünger parçası gibi buruşturmuştu.

"Sen eşsiz bir çocuksun," diye fısıldadı gözyaşları içinde. "Bundan soması çok zor olacak. Keşke seninle yer değiştirebilsem, Tommy."

"Düzeleceğim," dedi sanki karşısındakini rahatlatması gereken oymuş gibi.

Anne bunun doğru olmadığını bilerek başını evet anlamında salladı. Nasıl düzelebilirdi ki. Ve bu konuda onun da yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Çocuğun yanağını sanki bir meleğe dokunuyormuşçasma okşadı. "Sen benim kahramanımsın, biliyorsun," dedi ağlayarak.

Sonra ona sımsıkı sarıldı. Ardından geri çekilip, birlikte gözyaşlarını kuruladılar. Soma da el ele merdivenlere yöneldiler.

Kapıdan içeri girdiklerinde de her şey değişti.

Herkes çevrelerini sardı. Açıklama isteyenler, soru sorup duranlar adeta birbirleriyle yanşıyorlardı. Hepsinin niyeti iyiydi belki ama Anne çevrelerini saran kalabalığın sayısının her geçen saniye biraz daha arttığını ve bu sırada da Tommy'nin kendisinden giderek uzaklaştığını fark etti. Annesi bir yerlerden fırlamış, adeta isterik çığlıklar atarak kendini çocuğa doğru atmıştı.

Tommy'nin gözleri bir anlığına Anne'inkilerle buluştu. O an Anne Tommy'nin neler hissettiğini çok iyi anlamıştı. Tıpkı altındaki güvenlik ağı kaldırılan bir trapezci gibiydi artık. Hiç kimsesi kalmamıştı. O da artık hiç kimseye ait değildi.

Anne, Vince'e döndü. Yırtık, toz toprak içindeki pantolonunun cebinden aldığı altın kolyeyi adamın avucuna koyup, koluna girdi. Adam onu çekip, sımsıkı sanlarak artık her şeyin yoluna gireceğini fısıldarken başını göğsüne yaslayıp, kalp atışlarını dinlemeye koyulmuştu. Birkaç saniyeliğine dünyada bu sesten başka hiçbir şey yokmuş gibi durup bekledi.

Gözlerini kapatmış bir halde bilincini kaybetti. Son saniyede kırmızı bir teknede eli yüreğinde, yüzünde hüzünlü bir gülümseyişle giderek uzaklaşan Tommy'nin hayalini görmüştü.

Anne kendine geldiği hastane odasında kapısının önündeki konuşmaları kısmen duyabiliyordu.

"... kırık kaburga... ciğerler sönmüş..."

"... ah, Tanrım... ö-l-m-e-d-i-ğ-i için şanslıyız..."

"Ben heceleyebilirim."

Sesi çok güçsüzdü. Neredeyse fısıltı gibiydi. Ama yine de duymuşlardı.

"Hey, bakın kim gelmiş," dedi Vince gülümseyerek yatağın kenarına ilişirken. "Ah, Anne Marie!" diye bağırdı Franny acı dolu bir ifadeyle. "Rakunlara benzemişsin!"

Anne kumandayla yatağını biraz kaldırıp karşıdaki aynada yüzüne baktı. İki mor göz. Şiş bir dudak. Çenede dikişler. Rakunlar bu karşılaştırmayı duysalar alınırlardı herhalde.

"Hey," diye karşı çıktı Vince. "Siz asıl diğer adamı görmeliydiniz. Onu uçakla Los Angeles'a götürmek zorunda kaldılar. Bizim kız adamı fena benzetmiş. Adamın gözünü levyeyle patlatmış ya!" dedi gururla.

Franny dehşetle irkildi. "Aman Tanrım!"

"Kafatasını parçalamış, burnunu kırmış..."

"Kimsin sen?" diye sordu Franny, sanki Anne onun tanıdığı kişi değilmiş de içinde bambaşka, çok daha sert bir kişilik barındırıyormuş gîbi.

"Yaşıyorum," dedi basitçe.

"Ah, tatlım," diye karşılık verdi o da hüzünle. "Ne diyeceğimi bile bilemiyorum."

"Kesinlikle bugünü takvimime işaretleyeceğim," dedi Anne ciddi bir ifadeyle.

"Sana sarılmak istiyorum ama beni inciteceğinden korkuyorum. Önceden böyle düşünmezdim ama adamın kafasına levyeyi geçirdiğini duyunca..."

Anne gülümsemeye çalıştı. Her yeri ağrıyordu. Kaburgaları, başı, ciğerleri. Kendini kamyon altında kalmış gibi hissediyordu.

"Dişçim," dedi Franny sanki en önemli şey buymuş gibi. "Bir seri katil ellerini ağzıma soktu ha!"

Anne, Vince'e döndü. "İtiraf etti mi?"

Vince başını iki yana salladı. "Avukatı var. Ona yaklaşamıyoruz bile."

"Ama Anne'e bunları yaptı," dedi artık iyiden iyiye kişisel özelliği haline gelmeye başlayan öfkesiyle. "Kimi tutarsa tutsun, bu işten paçayı sıyıramayacak!"

"Hayır," dedi Vince. "O da durumunun farkında. Sanırım anlaşma isteyecektir."

"Sakın ha!" diye bağırdı Franny. "Kızartın onu!"

Vince omzuna hafifçe vurup, "Kesinlikle haklısın dostum," dedi. "Eğer böyle bir seçeneğimiz olursa..."

"Ama ya cinayetler?" diye sordu Anne. "Karly Vickers?"

"Şu an elimizde yeterli fiziksel kanıt yok. Aslında hiç kanıt yok. Senin peşine düşünceye dek hiç hata yapmamış," dedi. "Kolyeyi nereden buldun?"

Anne durumun ne derece hüzün verici olduğunu düşünerek iç çekti. "Tommy verdi. Evde bulmuş olmalı. Bunun özel, değerli bir şey olduğunu düşünmüş."

Çocuğun bu hoş davranışı domino taşlarını tetiklenmiş sonunda da babasının bir canavar olduğu ortaya çıkmıştı. Yunanlılar bile bundan daha iyi bir trajedi yazamazlardı.

"Tommy'yle konuştun mu?" diye sordu.

Adamın yüzündeki ifadeden cevabı anlamıştı.

"Annesi yanına bile yaklaşmamıza izin vermiyor."

Anne'in gözlerinden neler düşündüğünü anlayınca gelip usulca elini tuttu. "Yapabileceğin bir şey yok, tatlım. Düşünme artık."

Anne sanki çok sevdiği birini kaybetmişçesine üzgündü. Bir şekilde bir şeyler yapmış olması gerektiğini düşünüyordu. Ama o an artık Tommy

Crane'i bir daha göremeyebileceğini anlamıştı. Bunu söylemedi. O an kimse buna inanmayabilirdi ama o buna kesinlikle emindi. Çocuk bütünüyle hayatından çıkıp gitmişti.

"Seni neşelendirmek için bir hediye getirdim," dedi Franny renkli bir hediye paketini yatağın yanındaki sehpanın üzerine koyarken.

Anne paketi merakla alıp, serum takılı olmayan eliyle açtı. Siyah bir gecelik.

"Normalde çiçek, çikolata filan getirirler bizimki iç çamaşırı getiriyor."

"Bir gecelik kadar kendini iyi hissettirecek bir şey yoktur," dedi Franny.

"Ben de böyle bir şeyi ne zaman görsem kendimi iyi hissetmişimdir," diye itiraf etti Vince.

"Gördün mü?"

Anne eğer canı yanmasa gözlerini kısıp ters ters bakacaktı.

Franny eğilip, canını yakmamaya azami çaba harcayarak yanağına bir öpücük kondurdu. "Çıkayım da biraz dinlen," dedi ardından da Vince'e komik bir ifadeyle göz kırptı.

Franny çıkınca "Çok enteresan bir adam," dedi Vince gülerek.

Anne elindeki geceliğe bakıp, kaşlarını çatarak, "Evet, ikiniz de," dedi.

"Şimdi ciddi olarak soruyorum," dedi. "Nasılsın?"

Cesur görünecek ya da analitik yorumlar yapacak halde değildi. Gözleri yaşlarla dolarken titreyişlerini de gizlemeye çalışmadı. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

Vince yatağın ucundan kalkıp, kollarını Anne'in boynuna doladı.

"Bir de beni görseydin," diye mırıldandı. "O piçin seni kaçırdığını öğrendiğimde..."

"Bir süre daha sarılır mısın bana?" diye fısıldadı Anne.

"Bütün gece sarılırım sana," dedi Vince saçlarını okşayarak.

"Dokuzdan sonra burada kalmana izin vereceklerini sanmıyorum."

"Hele bir denesinler bakalım," dedi. "Tanrı beni senden ayırabilecek bir hemşire yaratmadı daha. Anladın mı?"

Alnını öptü. O anda Anne hissettiği gerginliğin kısmen de olsa azaldığını duyumsamıştı.

"Çok ciddiyim, Anne," dedi sessizce. "Hiçbir yere gitmiyorum. Chicago'lu kaba saba herifin teki olabilirim. Ama gördüğüm anda seni sevdiğimi anladım. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Buna ne dersin? Belki de belli bir mesafeden daha fazla yaklaşmamam için mahkeme karan filan çıkartmak isteyebilirsin."

Anne gülümseyerek başını iki yana salladı. Vince haklıydı. Ölüme bu derece yaklaşınca yaşamdaki diğer kararları almak son derece kolaylaşmıştı.

Vince eğilip dudaklarından öpünce daha önce kendini bu derece güvende hissetmediğini düşündü. Bu derece sevildiğini de hiç hissetmemişti.

94

Günler geçmiş olmasına karşın Peter Crane'nin karısının anahtarını kullanarak girmiş olabileceği mülklerde yapılan araştırmalarda en ufak bir bulguya bile rastlanmamıştı. Crane'nin kurbanlarına nerede işkence yapıp, onları nerede öldürdüğü bir gizem olarak kalmış, onu bu olaylarla ilişkisi olduğuna dair suçlayabilecek hiçbir bulguya erişilmemişti.

Karly Vickers iyileşmeye başlamıştı ama o da saldırganın kimliğiyle ilgili dişe dokunur bir bilgi vermemişti. Doktorlar kulaklarındaki hasarın bir kısmının onanlabileceğine ve kadının kısmen de olsa duyabileceğine ilişkin umut veriyorlardı. Bu güzel bir haberdi ama tedavinin sonuca ulaşması çok zaman alacaktı.

Vince kadının sağlığı ne durumda olursa olsun polise işe yarar bir bilgi verebileceğinden kuşkuluydu. Bir an bile Peter Crane'nin bir kurbanı hayatta bırakma hatasına düşeceğine ihtimal vermemişti. Karly Vickers onun şaheseriydi. Zekasının, kurnazlığının abidesi gibiydi. O, *bakın ben polislerden ne kadar zekiyim* diyen Peter Crane'nin temsilcisiydi adeta. *Size canlı bir kurban verdim ama hâlâ kim olduğumu bilmiyorsunuz.*

Crane onu hayatta bırakmış olabilirdi ama bunu kadının polislere hiçbir şey söyleyemeyeceğini bildiğinden yapmıştı.

Crane'nin cinayet kariyerinin ne zamandan beri devam ediyor olabileceğini düşünmek tüyler ürpertiyordu. Peki, bu noktaya nasıl gelmişti? İşlediği cinayetler çok karmaşıktı. Sadece fantezilerini tam olarak gerçekleştirdiği son üç kurbanını biliyorlardı. Peki ya başkaları?

FBI bu konuya eğilmişti. Vince resmi olarak Peter Crane'nin geçmişini araştırmakla görevlendirilmişti. Bu onun ajan olarak görev yapacağı son olay olacaktı. Ve başarılarla dolu meslek yaşamının yerine ne koyacağına da karar vermişti. Anne'yle bir yaşam.

Dixon savaş odasında ona bir masa vermişti. Şimdi videonun başına oturmuş, kaseti ileri geri sararak ifadeyi izliyordu.

Mendez elinde öğle yemeğiyle geldi.

"Neye bakıyorsun?"

"Gel, otur."

Bu Janet Crane'nin kocasının Anne'i kaçırdığı gece Dixon tarafından alınan ifadesiydi. Vince, Peter Crane'nin karısının Cal Dixon'u gerçeğin çevresinde dolaştırışını büyülenmiş gibi izliyordu.

Vince'in odayı terk edişinin ardından büyük bir ihtimalle oğlunun bir zır deli tarafından kaçırılmış olabileceğini düşünerek isterik gözyaşlarına boğulmuştu. Dixon onu sakinjeştirebilmek için kahve teklif etmiş, isterse doktor çağırabileceklerini söylemişti. Her teklifi geri çevirerek aralıklı da olsa benzer isteri krizlerine girmeye devam etmeyi tercih etmişti.

Dixon ifade almayı sürdürmüştü. Ondan alınacak yanıtlara ihtiyacı vardı. Peter nereye gitmeyi severdi? Saklanmak için tercih edeceği kendini güvende hissettiği bir yer var mıydı? Anahtarını kullanarak girdiği boş bir ev var mıydı? Gizli, unutulmuş, kullanılmayan bir yer.

Benzer konu üzerinde konuşup durmuşlardı. Dixon hiçbir şey elde edememişti. Janet Crane çok dikkatliydi.

Çok büyük bir ihtimalle bunu bilinçli olarak yapmıyordu. Bu onun çocukluktan gelen alışkanlığı diye akıl yürüttü Vince.

Kendi başına gelenlere inanamıyordu.

Kendi ba ına. Oğluna, Anne'e kocasının mahvettiği diğer insanlara değil, kendi başına gelenlere inanamıyordu.

"Ne kaltakmış be!" dedi Mendez.

"Ne kadar ilgi çekici bir durum!" diye düzeltti Vince onu. "Kadın narsisizmin el kitabı adeta. Dünyanın kendi etrafında dönmesi istiyor. Bizlerse onun oyunundaki aktörleriz sadece."

Videoyu durdurup, Mendez'e izletmek istediği yere kadar geri sardı. Lisa Warwick'in otopsi fotoğraflarını Janet Crane'nin önündeki masaya serdiği ana.

Mendez hiçbir şey söylemedi.

Vince kaseti geri sarıp, bir kez daha Oynattı.

Sonra öğrencisine dönüp, "Gözlerini kaçırmıyor," dedi. "Gözlerini kaçırmadığı gibi tam iki dakika boyunca isteri krizine filan da girmedi."

"Şokta çünkü," dedi Mendez.

"Hoşuna gidiyor."

Mendez yüzüne aklını kaçırdığından şüpheleniyormuş gibi baktı. "İmkanı yok."

Vince kaseti ısrarla bir ileri bir geri sardı. Şimdi ifadenin tam aradığı anını bulmuştu.

"... onun ve oğlunuz Tommy'nin kayıp oluşuyla adeta yıkıldım." dedi. *"Her ikisinin de kocanızın yanında olduğuna ve hayatlarının büyük bir tehlikede olduğuna inanıyorum."*

"Peter asla Tommy 'ye zarar vermez, " dedi sözlerinin vurgusunu arttırmak için parmağını sallayarak. *"Asla. "*

"Peter asla Tommy'ye zarar vermez. Peter hiç kimseye zarar vermez demiyor. Anne'e zarar vermez de demiyor," dedi Mendez kaşlarını çatarak. "Ve o gece evlerine gidip, kocasının bir kadını kaçırdığını söylediğimizde kimi kaçırdı diye de sormadı bile."

"Çünkü ya biliyordu ya da umurunda bile değildi," dedi Vince. "Ya da her ikisi birden."

"Janet Crane, Thomas Sığınağı'nda gönüllü olarak çalışıyordu. Personelin gümüş kolye taktıklarını biliyordu. Yalnızca programı bitirenlerin altın kolye taktıklarını da. Çocuk kolyeyi Anne'e vermişti. Büyük bir ihtimalle evde bulmuş olmalı."

"Eğer Janet Crane kolyenin orada olduğunu biliyorduysa..." diye başladı Mendez.

"Nereden geldiğini de biliyor olmalı," dedi Vince.

"Tanrım," diye mırıldandı Mendez ekrana bakıp, Janet Crane'nin Cal Dixon'la yürüttüğü kedi fare oyunu izlemeyi sürdürerek. "Bu sabah konuştum onunla. Tommy'yi psikologumuzla görüşmeye getirmesi için ikna etmeye çalışıyordum. Bana bugün Beverly Hills'teki bir psikiyatrla görüşmeye gideceğini söyledi. Bence psikologa iki kişi olduklarında indirim alabilir miyim diye sormalı. Onun da kesinlikle ihtiyacı var.

"Gerçekten onun her şeyi bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Vince monitörü kapatırken. "Ayrıca soruna evet yanıtını versem bile düşündüğümle kanıtlayabileceğim şeyler tamamen

birbirinden farklı."

95

Tommy'nin günleri sanki çevresini buzlu bir camın ardından izliyormuş gibi geçiyor, dikkatini hiç şeye veremiyordu. Tüm duygularını yitirmiş haldeydi ve bundan da memnundu. Okula gitmiyordu. Hiçbir yere gitmiyordu. Annesinin yanından hiç ayrılmamıştı. Şu an annesinin ona ihtiyacı vardı.

Oak Knoll'dan ayrıldıkları gün annesi Dedektif Mendez'e Los Angeles'taki bir çocuk psikologuna gideceklerini söylemişti. Ama 101. Otoyola çıktıklarında direksiyonu güneye değil, kuzeye kırdı.

Bütün gece ve ertesi gün akşama dek Tommy'nin bildiği her şeyi ve tanıdığı herkesi arkalarında bırakarak ilerlediler. Tommy böyle bir şey beklemiyordu ama zerre kadar da şaşırmamıştı. Annesinin yapacağı hiçbir şey onu şaşırtamazdı.

Annesi korkunç bir katille evlenmiş olamazdı. Tommy de kesinlikle öyle bir katilin çocuğu değildi. Aynca iki cihan bir araya gelse oğlunun mahkemeye çıkıp, Bayan Navarre'yle kaçırıldıkları sırada başından geçenleri anlatmasına izin vermezdi.

En fazla Gölge Adamın gelip, babasını kaçırdığını söyleyebilirdi hepsi bu.

İlk gece karanlık çöktüğünde Tommy arkasına yaslanıp gökyüzündeki yıldızları izlemeye koyulmuştu. Her birinin Oak Knoll'dan tanıdiğı birinin yıldızı olduğunu hayal etmiş, giderek yıldızlar birer birer görünmez olmuşlardı. Uyuyakalmadan önce son gördüklerininse Wendy'yle Bayan Navarre'nin yıldızları olduğunu hayal etmişti.

Şimdi batan güneşin altın renkli ışıklarını yansıtarak gökyüzüne uzanan gökdelenlerle dolu yeni şehirlerine gitmek üzere bindikleri feribottaydılar.

Annesi saçlarını kesip, sarıya boyamıştı. Artık tüm yaşamı boyunca gördüğü annesine hiç benzemiyordu. Sanki annesiymiş gibi davranan bir film yıldızıyla konuşuyormuş gibi hissediyordu kendini. Önce keşke bu doğru olsa diye düşünmüş sonra da böyle düşündüğü için suçluluk duymuştu.

Annesi onun da saçlarını boyamıştı. Şimdi aynaya baktığında karşısındaki yabancıyı tanıyamıyordu.

Crane ailesi ortadan kaybolmuştu.

Yeni isimleriyle yepyeni bir hayata doğru ilerliyorlardı.

Annesi feribotun demirlerine yaslanarak çantasından küçük bir metal kutu çıkardı. Geçmişle kalan son bağ dedi. Bir süre sulara baktı. Düşüncelere dalmış gibiydi. Sonunda kutunun kapağını açıp içindeki mücevherlere baktı. Sonra da ters çevirip içindeki bileziklerle kolyelerin masmavi sularda gözden kayboluşunu izledi.

"Özgürüz," diye fısıldadı.

Ve Tommy başım kaldırıp gökyüzüne bakarak en küçük yıldızın da gözden kayboluşunu izledi.